

ПЕТЪР ДЪНОВ УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1941 - 1942)

Да обичаш
и да те обичат

ПЕТЪР ДЪНОВ
УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1941 - 1942)

ПЕТЪР ДЪНОВ УЧИТЕЛЯ

УТРИННО СЛОВО
(1941 - 1942)

Да обичаш и
да те обичат

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“

Поредицата Утринно слово на Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“ ще представи в многотомно издание утринните беседи на Учителя Петър Дънов в тяхната хронологична последователност: от 1930 до 1944 година. Оформянето на томове в частта им, касаеща обема на отделните книжки, не повтаря оформянето от предишните издания. Многотомникът ще даде възможност на читателя да се запознае с вълнуващите проповеди на Учителя, които съпътстват лекциите от класовете на Школата и вдъхновено допълват окултното знание, предадено в нея.

Настоящото издание включва непубликувани до 1949 г. беседи, издадени в сборниците:

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО,

Издателство „АСК-93“ и издателство „Урания“, София, 1997

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

Издателство „АСК-93“ и издателство „Урания“, София, 1997

Съдържание

1. Последното добро, 5.10.1941	7
2. Зелен и узрял, 19.10.1941	26
3. Постоянна благодарност, 26.10.1941	41
4. Трите неща, 2.11.1941	54
5. Божественият и човешкият порядък, 9.11.1941	67
6. Да обичаш и да те обичат, 16.11.1941	84
7. Трите качества на тона, 7.12.1941	98
8. С малкото, 4.01.1942	110
9. Единствената врата, 11.01.1942	128
10. Дрехата на Любовта, на Мъдростта и на Истината, 18.01.1942	142
11. Единственият път, 25.01.1942	160
12. Характерът и тялото, 15.02.1942	168
13. Най-лесното, 8.03.1942	177
14. Видове женитби, 29.03.1942	196
15. Близо и далеч, 5.04.1942	213
16. Трите положения, 12.04.1942	221
17. Най-малката и най-голямата любов, 19.04.1942	237
18. Радости и страдания, 26.04.1942	254
19. Животът за любовта, 3.05.1942	270
20. Без сол, 10.05.1942	289
21. Новото в света, 17.05.1942	302
22. Любов, вяра и надежда, 24.05.1942	317
23. Добрият път, 7.06.1942	338
24. Слаби и силни, 5.07.1942	353
25. Трите чаши, 12.07.1942	368
26. Единствената нишка, 19.07.1942	381
27. Добро, справедливост, разумност, 26.07.1942	394
28. Любов и обич, 9.08.1942	405
29. Божиите блага, 16.08.1942	416
Речник на остарели и чужди думи	428
Обяснителни бележки	432

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета Евангелието на Матей, 8. глава.

Гражданите излезли да кажат на Исус да излезе из техните предели – не е в техен интерес цялото стаго свине да се хвърли във водата. Колко естествено човек всякога е съгласен с учения, които допадат на неговите лични интереси. Хубаво е това. Първите интереси на хората са били Божествени, но сега има нещо примесено в човешките интереси, някой в миналото го е присадил. Има много неща, които не са естествени. Ражда ли се човек пияница или крадец? Кражбата е присадка, пиянството е присадка; после има още много други присадки. Ако вземем съвременното християнство, какво ли не са притурили на Христа, че е казал Той. Христос учи много просто, Той с притчи учеше хората и от тия притчи те изваждаха тайната. Казваше: „Живейте тъй, както разбирате“. Това се разбира така: не както си присаген, но както не си бил присаген. Ако те взема да те хвърля и ти кажа: „Падай, както знаеш“, ако падаш от някой аероплан, сега има парашути. Но без парашути ли отиваш – като падне някой на земята, нищо няма да остане от него.

Сега всички давате този пример – имаш една градина и казваш: „Никой няма право да пипа плодовете“. Но ти ги пипаш – казваш, че имаш право, но всъщност според Божия закон нямаш право на тия дървета. Ти сам си взел това право – нямаш никаква тапия, че тия дървета са твои. Дойде друг, казва: „Ти нямаш това право, аз имам право“. Кой ти даде това право? Това е безправие.

Туй не е същността, нас не ни интересува плодът. Този човек яде плодове, понеже има здраве; ако стомахът му беше болен, хич нямаше да ги бутва. Пул е вода, защото е жаден; ако не беше жаден, хич нямаше да пипа водата да я пие.

Ние искаме да знаем какво е Волята Божия. Най-първо човек се влияе от своето тяло, влияе се от своето сърце, от своя ум, влияе се от своята душа, влияе се от своя дух. Някой път тялото е право, сърцето е право, умът е прав, душата е права и духът е прав. Сега колцина хора има, които различават тия влияния? Да ядеш, в това има нещо необходимо – не може да се каже, че не трябва да ядеш. Ще ядеш, но разумно ще ядеш, ще подбереш храната, която е подходяща. Не казваме да не пиеш, но разумно ще пиеш – ще пиеш онова, което Бог е направил – чиста вода. Тия примеси, които хората са направили, ти ги дръж надалече.

После има друг социален въпрос: как трябва да се възприемат светлината, въздухът, водата, храната. Ние имаме този стремеж: как да се поддържа човечеството за приемане на живота. Има общо възприемане на живота – ти трябва да даваш ход на всичките клетки на тялото си да живеят. Ако привилегироваш някои клетки на стомаха си, даваш им колкото искат, а на гробовете не даваш каквото искат, ще настане анархия. Ако на ума, на мозъка не даваш каквото иска, и там ще настане анархия. Ако на всяка част на организма не дадеш право, ще се намериш в безизходно положение, тогава настава една дисхармония. Ще те заболи кръстът: значи ти си господар, който не е дал правото на гръбначния стълб да постъпва както той знае.

Сега всеки твърди как Господ е направил света. Че как го е направил?! Как разбирате това – как Господ е направил света? Бог е направил света и сега всички ние учим как да употребим благата, които Той ни е дал. Първото нещо е – хората трябва да се научат как да ядат, от яденето зависи какъв ще бъде животът. Ти в яденето ще бъдеш или вегетарианец, или плодоядец, или месо-

дец. Месоядците са тези, които внесоха всичките лоши работи в света. Да допуснем, че вие сте вегетарианец, но минавате някъде и ви замирише на свинска пържола, направена хубаво, отгоре посолена с червен пипер, и лимон е сложено. Казва някой: „Трябва ли да го ядем?“. Може да ядеш за цял, свинското месо за цял болните може да го ядат – препоръчвам го, но на дози. Като си здрав, да не ядеш свинско месо, а болните може да ядат – и овче месо, и кокоше, и яйца може да ядат, всичко може да ядат. Аз считам за вегетарианци не които седят пред мене и не ядат, но които нямат такива желания, които са неестествени. Тази, месната храна, е много нечиста. Всички онези, които се занимават с нея, имат метода на котките. Котката, като хване мишката, с козината, с червата я изяжда. Котките живеят много хигиенично, но те скоро умират от недобро хранене – неестествено се хранят, с всички нечистотии изяждат храната си. Ти като ядеш свинско или овче месо, всичките му клетки имат толкова нечистотии – и ти ги поглъщаш, а после искаш да бъдеш здрав. Следователно като вземаш месото и като мислиш да си похапнеш, то е, защото в човека има един атавизъм.

Един мисионер във Великия океан¹ на някакъв остров проповядвал християнството на човекоядците – обърнал ги към него. Една осемдесет и пет годишна старица, вече на умиране, като дошъл проповедникът да я изповяда, рече: „Струва ми се, че ако имам опечена ръчица на някое дете, ще оздравея“. Та казвам: първото нещо е, че трябва да се освободим от неестествените работи. Нужно е да дойдем до Божествените работи на нещата: да ядем добре, да спим добре, да дишаме добре, да мислим добре, да приемем светлината добре, да се обличаме добре.

Сега ще кажете: „Трябват ни пари“. Парите не са един необходим порядък. Например ето какво става: яденето е в цялото органическо царство, всички ядат, няма съществуване, което да не яде. Всички дишат, всички пият вода, всички възприемат светлината. Щом дойдем до парите, те са в човешкия порядък. Птиците пари нямат:

хвъркне някоя, кацне на една круша или череша, вземе си плодове без пари. Ти казваш: „Парите ни трябват“. Отговарям: това е второстепенен порядък. Ти си занаятчия, шиеш дрехи – идеш някъде, ушиеш дрехи, ще те нагостят хората. Или добър железар си, или си обуцар, или шапки знаеш да правиш, или си някой цигулар, или песни знаеш да пееш... Сега всичките хора не пеят – всички говорят, но всички не пеят. Млекопитаещите ни най-малко не пеят, а от птиците малко има, които пеят.

Казвам: трябва да отделим Божественото влияние. Когато Божественото влияние дойде в човека, то носи здраве. Всички други второстепенни влияния всякога са болезнени. Някой път ти може да дойдеш под влиянието на някой вълк – вълците влияят. Щом дойде вълчото влияние, ти може да хванеш някоя кокошка и да я заколиш. Това е лисичо влияние: лисицата някой път ще си помисли за някоя хубава кокошка в курника и тази мисъл ще се предаде на твоя ум. Ти започнеш да мислиш за кокошката, както лисицата, или за овцете, за някое агне, както вълкът. Или някой път мислиш за рибите – това е мисълта на тия птици, които живеят в моретата и се хранят само с риба.

Та казвам: ние по някой път се намираме под влиянието на някои животни или растения. Хубави са тия влияния, добри са, но някой път те образуват в нас едно лениво състояние, та понякога сме неразположени за работа. Докато е млад човекът, Природата го поддържа. Като стане стар, той започва да се убеждава, че не трябва да работи. Когато трябва да работи, отказва се, казва: „Остарях“. Това е едно вътрешно умствено състояние – започва той да се оглежда в огледалото, че се явяват някои бръчки, косите побеляват, започва да се презгърбва. Вие вземете един лист – и щом той изсъхне, веднага ще се набръчка. Щом започваш да остаряваш, влагата намалява – старите хора нямат влага, изгубват водата; старите хора са градинари без вода. Градинарство без вода не може – плодните дървета без вода не виреят. Красотата без вода също не вирее.

Та казвам: Божествения рег на нещата в нас трябва да го различаваме. Никога не трябва да проповядвате едно учение, което не изпълнявате. Някои от вас препоръчват безбрачие. Във вас има милиони клетки, които постоянно сватби правят, постоянно сватбарство има в стомаха, в дробовете, в мозъка. Казва някой: „Не трябва да се женят“. Благодарение на тия женитби те живеят. Ако престанат да се женят у тебе, и ти ще престанеш да живееш. Не се жени, за да се развеждаш. Ти се ожениш и след две години се разведеш. Жени се, за да не се развеждаш. Някой ми казва: „Сгодих се“. Десет години вие се водите, докато се опознаете. Хората казват: „Кови желязото, докато е меко“. Лесно е, ако става въпрос за гвоздеи: вземеш чука, вземеш гвоздея, ковеш. Щом дойдеш до обществения живот, работата с гвоздеи не става.

Казвам: в съвременния живот трябва да стане преобразуване на семейния живот. Едно преобразуване трябва да стане в семейния живот на нашия ум в нашия мозък, едно преобразуване в семейния живот в нашите дихателни органи или на духовния свят. Трябва да стане едно семейно преобразуване на тялото ни. Най-първо човек трябва да се самовладее. Направете един опит. Отивате при една чешма, там има десет души, които чакат. У вас има желанието да ги разкъсате, казвате: „Бързам“. Искате да вземеш вода, ти да се напиеш. Хубаво, ако си силен, разрешаваш въпроса. Но ти си слаб, а тия хора са силни. И ако си позволиш да бутнеш някого, какво ще стане?

Някой път гледам някои духовни хора: като станат духовни, мислят, че са много силни. Такъв човек казва: „Мене Господ ми каза да ти кажа това“. Че къде ти са документите, че Господ ти е казал? Ако Господ на мен ми е казал, аз ето как ще постъпя. Ще отида в дома, където има един болен. Най-първо ще кажа, че Господ ме е пратил да излекувам болния. Излекувам го. Мъжът и жената се карат, казвам: „Господ ме прати да ви примиря“. Помирявам ги. Жената не обича мъжа си, казвам ѝ: „Господ ме прати, за да обичаш мъжа си“. После Господ ме праща да науча мъжа и жената да се обичат. Това е нау-

ка – ти трябва да знаеш откъде да започнеш да обичаш. Можеш ли да месиш хляб без вода? Вода имаш, но можеш ли да месиш само с вода, ако нямаш брашно? Трябва ти брашно, трябва ти и вода; като замесиш хляба, трябва да знаеш как да го опечеш.

Сега всички тия работи ние ги знаем, но как ще научиш един човек да обича другото? За мене не искам никаква философия – на другите трябва да обяснявам как трябва да се обичат хората. Дето и да ида, те имат госта гръвчета – сложа ги на огъня, запали се, огънят гори. Казвам: не изгасвайте този огън, Любовта трябва да се раздава! Човек отива да търси гладните хора: ще им остави каквото има, за да ядат, и като влезеш в дома им, ако ти сам не си проводник, за каква любов ще говориш? Теоретически ще говорим да се обичаме, но и ти не знаеш какво нещо е обичта. Дойде някой и ми казва: „Учителю, аз ви обичам“. Питам го: „Защо ме обичаш?“. Два процеса има как да обичате: или от този, когото обичаш, трябва да вземаш нещо, или трябва да му даваш нещо. Един учител обича способния ученик. Учителят го вижда. Ако е по музика или някое друго изкуство – оно-ва, което му предаде, ученикът ще го приложи, той ще рисува хубаво, ще свири хубаво.

Сега идва противоречието: това е за способните, ами за неспособните ученици? Аз погразбирам, че всички ученици са способни. Всеки човек, който има глава на раменете, е способен; който има гробове да диша, е способен; който има стомах да се храни, е способен; който има крака да ходи, е способен. Ще започнем от онзи, естествения порядък. Ако ти не допускаш светлината до твоите очи, те след време ще атрофират. Ако ти не пускаш въздух в гробовете си, и те ще атрофират. Ако не допускаш храна в стомаха си, клетките на стомаха ще се изопачат. Един ден ще започнеш да страдаш, ако не учиш краката си да ходят, а ръцете си – да работят. Ние тях ги учим, те са ученици. После пръстите си трябва да учиш. Я виж онзи пианист, двайсет години той учи, докато научи пръстите си как да свирят. Като

ги научи, всеки пръст вече знае да свири по клавишите на пианото; пръстите като че ли имат светлина в себе си, знаят къде са тези клавиши.

Казвам: в нас има едно вътрешно чувство, което ни пошепва как да живеем. Но има един човешки порядък, който казва: „Жената е съблазън“. Вярно ли е това? Жената е съблазън, когато се наконти със скъпоценни камъни и ходи между бедните хора, които имат нужда от тия скъпоценни камъни. Тя да не слага тия скъпоценни камъни на себе си, но да ги снесе от врата си, да натовари една кола с хляб, че да иде между бедните да раздава хляба. Тогава ще я слушат. А тя се накичи и казва: „Гледайте, като мене да бъдете“. Де ще намерят толкоз скъпоценни камъни бедните? Ако натовари хляб и раздава, и каже: „Както аз постъпвам, и вие постъпвайте“, всеки може да направи това. Но скъпоценните камъни не са нещо съществено. В този свят скъпоценните камъни са само за ума – трябва да ги носим в човешката мисъл, в човешкото сърце, но отвън, на физическото поле, само тия богаташи ги носят. Скъпоценните камъни, които се носят, предпазват от известни злини, те са оръжие. Всеки човек, който ходи със скъпоценни камъни, показва, че той е военен. Все ще носиш като някой военен някоя пушка, някоя сабя. Ти ще носиш гуамант просто за да се пазиш от някои лоши влияния. Може някой камък да е с червен цвят, със син цвят – това са оръжия. Вие носите гребенчета на главата си, някои носите черни, някои – бели. Питам: птиците какви гребенчета носят, без тях не може ли? В един град има гребенчета, но на село няма никакви гребенчета – косата така е вчесана, завързана е с панделка.

Сега същественото в живота е да съзнаваме онзи Божествен порядък, който действа в нас. Ако човек дава ход на своите чувства, никога не си въздейства. Минаваш покрай някой избор, искаш да пиеш. Почини си, вземи вода в ръката си и я опитай. Ако кажеш, че тази вода не е хубава, онази вода не е хубава, че нямаш особена чаша да гребнеш да пиеш, ще останеш жаден. Ще си вземеш с ръката и ще опитаеш тази вода.

Та казвам: всички хора трябва да пият от чистия извор, в Божествения порядък всички имат право да пият. Ще пиеш толкова, колкото ти трябва – ни повече, ни по-малко. Ако пиеш по-малко, ще се яви в тебе жажда; ако пиеш повече, ще има друг процес – недоволство ще се яви. В какво седи пиянството? Седиш, пиеш една чаша, после още една и още една. Изпие някой двайсет-трийсет чаши, дойде до едно място, дето виното го приспи, после му образува главоболие.

Мнозина от вас казват, че много страдали от любов. Тази любов, която кара хората да страдат, не е чиста, тя е кръчмарска любов. Всяка любов, която причинява болка на човека, е кръчмарска. Всяка мисъл, която причинява главоболие, е кръчмарска. Всяко чувство, което причинява болка в сърцето, е кръчмарско. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествената любов абсолютно никога не причиняват никакво страдание. Дето тя влиза, възкресява мъртвите от гробищата.

Та казвам: трябва да дойдем до основния закон. Казвам, че човек трябва да живее. В дадения случай ако аз не мога да бъда в хармония с всичките хора, какъв човек съм? Ако вляза в една гора, пък се блъсна в едно дърво, че то ми удари крака, кой е крив? Аз нося брадва и накълцвам дървото – това не е право. Вървя в гората, блъсне ме някой клон – отрежа клона с трион. От мене зависи това: нека си седят дърветата, каквито са. Като влезете в обществото, във всинца ви се явява желание да режете с вашия трион. Всеки започва да реже – и аз виждам гората осакатена. Всеки, като дойде, ще започне да те учи как трябва да живееш, как трябва да обичаш. Това е един вътрешен процес. Човек трябва да обича, за да се научи. Никой не може да го научи да обича, единствен само Бог може да научи хората да обичат. Понеже Той съвършено обича, като влезе, ще те научи. Казва: „Гледай аз какво правя – и прави същото“.

Та казвам: престанете да бъдете учители на Любовта, бъдете образци на Любовта; не само да казвате: „аз те обичам“. Какво обичате вие? И аз мога да кажа,

че те обичам. Другите ми се хвалят, че ме обичат. Доидат мухите в стаята, постоянно ме безпокоят. Сутрин, като стана, дойде някоя, качи се на носа ми; не кацне на рамото, но на носа, казва: „Знаеш аз коя съм“. Как да не зная, аз зная какво иска: тук има за ядене – и тя започва да обира микробите. Сладки са тия микроби. Аз искам да я изпъдя, а мухата казва: „Чакай да ти направя услуга“. Някой път оставям мухите, чакам да си свършат работата; тя ходи, обира, обира... Сега се уча да ги търпя. Като дойде някоя, навсякъде обикаля, ходи. След нейното идване друга муха не се качва на носа ми.

Сега всички вие сте учени, които мислите за Любовта. Казвате: „Сърцето ми гори“, но има разни горения. По някой път срещна някоя мома и правя научни изследвания. Погледна я, тя си затвори очите надолу, казва: „Учителю, ти си толкоз свят, че не смея да възприема твоя поглед, срам ме е“. Срещна друга – освен че не си затваря очите, но се ококори насреща. Гледа, иска вътре да проникне, да види какво излиза от мене, гледа очите ми, изследва ме. Аз седя и питам: „Защо ме гледаш?“. Отговаря: „Видях нещо много хубаво, Учителю“. Едната е видяла хубавото в мене, а пък другата не може да гледа хубавото в мен. Питам: коя от тия двете момичета е на правата страна?

Казвам: аз искам да грея хората, без да ги изгарям, само да ги стопля; искам да грея хората, без да ги изсушавам, за да не пресъхнат. Божествената Любов носи всички възвишени качества, тя носи всичките блага. Когато човек дойде до Любовта, трябва да има достатъчно влага, достатъчно въздух, достатъчно светлина, достатъчно сила – по това се познава той. Дойде Любовта: и хляба добре почнеш да месиш, и добре ядеш, и добре четеш, и добре се обличаш – навсякъде всичко ти е светло. Замене си Любовта: навсякъде виждаш, че всичко не е така. Казваш: „Защо ми е да обичам?“. По някой път вие се обезсърчавате. Срещате вашия учител в света и на някои очите ви са затворени. Но в единия случай има едно малко съмнение. За мене нашата майка ни обича. Си-

нът трябва да работи, както бащата работи; гъщерята трябва да работи, както майката работи. Ако синът не работи, както работи бащата, и ако гъщерята не работи, както майката работи, те нямат любов. Вие, като ме слушате, казвате какво съм казал, защото като ме слушате, трябва да идете да го разнесете. Колко души има, които чакат? Не да идете да ги обърнете, но да кажете: „Елате при нас!“. Благото, което нося, ти го приеми и го употреби, а не то да се премести само от едно място на друго.

Някои от вас искат да се оженият, да имат деца. Тия деца трябва да приличат на тебе, за да не съжаляваш, че си се оженил. Като се ожениш, тия деца ще се родят по Бога. Ти трябва да бъдеш благодарен от тях, и другите да бъдат благодарни. Казва някой: „Няма за кого да се ожени“. Че как няма, Господ е пратил по някого за всинца ви! Като дойде вашият, облечен скромно, вие търсите някой с цилиндър и вратовръзка, пръстен да има, после да е някакъв висш чиновник, да има заплата от десет хиляди лева, да има апартамент; ако е бедняк и голтак, не го искате. Че Господ бедняк праца за тебе. Когато Господ ни изпраца едно дете, голямо ли го изпраца? Той го изпраца толкова малко, че с микроскоп трябва да го гледате. Сложи това дете и то започва да расте – и след десет-двайсет години е пораснало голямо, а първоначално не се виждаше. Ако мислите, че онези, които ви обичат, ще бъдат големи, вие се лъжете. Любовта, която не се появи в микроскопическите работи, не е любов. В най-малките работи Любовта ако не се яви, тя не е истинска Любов.

Сега става това, което ви казвам. Не искам да вляза в стълкновение с вашите възгледи – и аз имам такива възгледи. Някой път се ръкувам с някого, неприятно ми е – усещам една суха ръка; нему му трябва влага. Някой път долната част е мека, но е суха. Това не е от работа. На някои, без да работят, ръката е твърда – тази твърдост не е хубава. Изобщо щом като човешката мисъл е благородна и щом като човешките чувства са бла-

городни, ръката е мека. Щом ръцете стават груби, щом задебеляват те, това не е хубаво. После ние имаме много неправилни навици. Като срещнем някой човек, не знаем на какво разстояние да бъдем. По някой път дихателните органи се запушват, образува се известна миризма, гръхът на някой човек мирише, дишането не става правилно.

Всякога сегашните хора страдат от болести, които се дължат на подпушване на силите на Любовта. Любовта се подпушва, вследствие на това се раждат тия безбройни болести. Ти обичаш само едного. Трябва да обичаме всички. Да обичаш всички – ето какво означава това: ти си извор и който дойде при тебе да пие, има еднакво право да вземе от твоята вода. Това значи, че изворът няма да ходи да го обича. Когато казваме, че трябва да обичаме всички, разбираме един извор: който дойде при него, има еднакво право да вземе, и то да вземе толкова, колкото той иска. Като дойде един вол, да вземе колкото на вола му трябва; като дойде една мушица, да вземе колкото на мушицата ѝ трябва. Всяко същество да вземе от твоята любов толкова, колкото му трябва – това подразбирам. Вие тъй подразбирате: да идем по целия свят, да прогласим, че ние сме приели новото учение. Тогава трябва да изявим свободата – при нас свободно трябва да дойдат всички, а не ние да идем при тях. При извора ние ще идем. Но някой път ще прокараме този извор в нашите стаи. Това е друг въпрос. Не седите там, за да кажете: „Ще платиш за водата“. Че колко сте платили за Любовта? Аз колко съм платил за Любовта? Нищо не съм платил. Даром сте пили, даром давайте.

Трябва да се освободите от тази вътрешна тревога. Дойде някой, казва: „Ти другите обичаш повече, мене не ме обичаш“. Досега ни най-малко не съм взел от Любовта, за да я туря в частта на някой човек. Всеки, като дойде, ще си вземе. Любовта ни най-малко не протяга ръка – ти ще ѝ хванеш пръв ръката. Щом я хванеш, и тя ще те хване. Любовта седи и гледа ще я хванеш ли. Щом ти я хванеш, и тя те хваща, не те пуца. Ако не я пипнеш, никога не си вдига ръката да те поздравя. Ето аз какво

подразбирам – ако държа устата си затворена и не искам да приема въздуха, той седи отвън и казва: „Готов ли си да ме възприемеш?“. Щом си отворя носа или устата, въздухът влиза. Аз държа устата и носа си затворени, а той чака отвън. Със светлината е също така: държа ли очите си затворени, не влиза; щом отворя очите си, веднага влиза. В Любовта вие ще отворите душата си и тя сама ще влезе – ще я усетите, ще се допрете до нея. Ако чакате тя да дойде, с години ще чакате. Любовта е навсякъде, ще я хванеш! Ние, хората, много разправяме за своите страдания. Тя не обича да ѝ говориш за страдания. Кажу: „От дълго време те чакам“. Хваща те за ръката, кажи: „Стори за мене това, което искаш“. Че си страдал, това-онова – оставете тия неща настрана.

Ако Христос дойде днес във вас, вашите свини ще идат в морето и ще кажете: „Учителю, откакто дойде, отиде всичко“. Когато съживяват един мъртвец, който се е удавил, той усеща голяма болка, но това е признак, че животът влиза. Животът изпъжда онази инертна материя и човек усеща такава болка, каквато не е усещал досега. Или ако са съживили някой, който е замръзнал, и не спазват закона на размразяването, той чувства ужасни болки. И аз съм чувствал болки, когато съм бил невнимателен. Пръстите измръзват зимно време и като вляза в стаята, ужасна болка се образува в ноктите. Аз съм виждал деца да плачат – половин час плачат, докато дойде кръв; като дойде кръвта, няма плач. Всякога при нашето инертно състояние Любовта образува тия болки. Не се плашете от тях.

Често казвате: „Да прославим Господа, да осветим Господа!“. Че трябва да Го осветим! Като дойде Господ, не трябва да Му мърморим, да кажем: „Господи, Ти си ни оставил, че гладувахме, че страдахме“. Погледнете онзи червей, който ходи по земята, той какво трябва да каже? Онази птичка, която седи на клона, какво да каже? Онзи вол, който целия ден оре на нивата, какво трябва да каже? Онзи кираджийски кон, който целия ден носи товари, какво трябва да каже? Онзи шофьор, който целия

ген кара автомобила, какво трябва да каже? Онзи войник на бойното поле какво трябва да каже? Съдията, свещеникът, всички се оплакват. Жената, която има деца, какво трябва да каже? Сега питаме: „Толкоз време съм в училището, какво съм придобил?“. Толкова години си на Земята, какво си придобил? Човекът се ражда на Земята, но младата мома, която е дошла, какво е придобила? Тя е дошла да се учи, момъкът е дошъл да се учи. Каквато и служба да вземате в света, онова, което може да ви препоръча, то е вашият ум, вашето сърце и вашето тяло. Ние се препоръчваме с три неща. Ето какъв е моят морал: като мина покрай някое дърво, спирам се, преброявам колко плода има и виждам, че са сто. Имам право да откъсна само един.

Сега ние тук имаме лозе; някои от избраните са ходили и най-хубавото грозде са го обрали. Само няколко сестри са го изяли, другите не са. Казват: „Туй е Божие“. Хубаво, Божие е, но то е за всички сестри – по едно-две зърна да си вземат. А две-три сестри изядоха всичкото грозде. Това не е морал. Тук един брат е задигнал сестрата на един друг брат. Той ги следи – не са се разбрали и ходят двамата по Витоша. Това не е право. Хора, които идват тук да разрешават социални въпроси, не вдигат скандали в Братството. Страшно безобразие е: тук в кухнята влизат и няма никакъв ред, влизат с обуца. Всичките братя, които влизат в салона с обуца, нека да идат един ден да го измият. Казват: „Да има нещо точно определено“. В едно Братство всички имат еднакви права, но и еднакво трябва да служат. Аз обичам порядъка и безпорядъкът ми е крайно неприятен. Когато лоши хора копаят лозето, то не дава плод. Копача го такива, които се развеждат – и нищо не дава.

Казвам: разведените хора не ги искаме. Нека се разведат с греха, те са свързани с дявола. Разведете се с дявола, не с мъжете си – грешниците ние не ги искаме. Някой се е оженил за дявола – да си живее с дявола. Които искат да живеят с Бога, да гойдат при нас. Всички, които имат за мъж дявола, навън да седят, нищо повече. Аз се

чудя, че и тук има такива сестри – със своите торби те ходят и вземат от градината. Това е кражба – тук се научете да се самовладеете. Казвате: „То е братско“, а като дойде за работа, не е братско. И в работата, ако е братско, всички трябва да работят. Какъв порядък ще се даде на нещата, кажете ми, ако ние не считаме, че Земята е Дом Божий, че небето, че растенията и всичко, което е на Земята, е Божие? Минавам покрай някое растение – като го погледна, не искам да го онеправдая. Това са деца – тия ябълки, круши, сливи са като деца. Казвам: като взема една слива, какво ще направя? Трябва да ѝ направя някаква услуга. След като изям сливата, трябва да посадя костилката някъде. Колцина от вас, като ядат сливи, ги посаджат? Вие хвърляте костилките по земята. По нашето игрище гледам доста костилки от сливи, от праскови, все нахвърляни. Това не е хубаво. За света може да е така, но не и за вас. Всички костилки ги посаджайте – като ядете, събирайте ги, засаждайте ги, за да изникнат; отдето минете, насаждайте. Ако толкоз години бяхте приложили това правило, най-малко пет-шест хиляди дървета щеше да има посети навсякъде.

Не можем да бъдем носители на Божията Любов, ако не приемем Бога в себе си и не Го оставим Той да се изяви в нас. Аз не съм за онази любов, която е само за някои. Защото ако ние не се поправим, в Божия закон има граници. Не мислете, че това е слабост. Бог дълго търпи, но увеличаването на дълга ни ни най-малко не показва, че сме прогресирали. Трябва да се поправят погрешките, не можем да се избавим от тях. Няма да дойде някой друг да поправи нашите погрешки. Владейте себе си, не отвърщайте със зло за злото. Бъдете смели да кажете какво трябва да направи човекът; и на себе си кажете какво трябва да направи човек. Та казвам: пред Бога живеем! Ако Бог изпрати сега една комисия, малцина от нас ще ни намерят такива, каквито трябва да бъдем. Смъртта какво е? Разчопляне, разединение, за да видят всичко това. Всички тия мисли и желания, които са скрити, ще ги разчоплят, нищо няма да остане неразчоплено.

Та казвам: тъй както разбираме християнството, това не е Христовото учение. Новото учение е учение за подмладяване. Младостта трябва да се изяви. Светлина трябва да се яви в ума, за да бъдете радостни; топлина трябва да се яви в сърцето, за да имате най-хубавите чувства; сила трябва да имате в тялото. Ако не се подмладите, не сте в новото учение. Човек да е на осемдесет, на деветдесет, на сто и двайсет години, и пак да бъде свеж, да му е радостно, че ще умре.

Гледам: вие сте се изплашили, мислите за оня свят. Кого ще заведете там, сами няма да ви приемат? Една мома я приемат вкъщи със сина, той я води; ако синът не я води, тя е напранница. Щом искате да идете сами, вие сте напранници. Трябва да ви придружава някой от синовете Божии. Ако една душа отива в онзи свят и с нея има един Син Божий, приемат я. Сами ако искате да идете в оня свят, кракът ви не може да стъпи там. Казва Бог: „Ще изпратя Духа Си“. Този Дух като изпрати, с Него ще идете; без Духа никой не може да иде. Не само това, но всеки ден ще чувствате, че Той ви казва какво трябва да правите.

Сега ще кажете: „Кажете ни нещо добро“. Вие сте много добри, но ако ви кажа, че сте много добри, по-добре да направя още едно добро – то е последното. Последното добро съживява човека. Един светия като се сформира в утробата на майка си, образуват се ръцете, краката, тялото; и най-после се сформират гробовете. Като се завършат гробовете, веднага туй дете трябва да се роди, понеже гробовете трябва да дишат, да функционират. Ако това дете не се роди, то умира; като се роди, излезе навън и заплаче.

Страданията показват, че човек се е родил и е започнал живота. Ще бъдете доволни, че Бог ви е посетил. Гледам, през тия дни постоянно идат мрачни мисли по радиото: този се обезсърчил, онзи се обезсърчил, този се обезверил, онзи се обезверил – аз това не вярвам, онова не вярвам. Какво ще ви убеждавам, какво искате вие? Момата търси момъка. Че тя трябва да го обича! Някой

път момъкът търси момата, някой път момата търси момъка. Ако той трябва да търси, стои – той ще дойде; ако ти трябва да го търсиш, ти ще го намериш. Това са практически правила. Някой път аз ще търся, някой път мене ще търсят. Бог казва: „Потърсете Ме“. Онези, които търсиха, намериха. Онези, които търсят Господ и които Господ търси, те са хората, на които Бог е дал благословението. И казвам: не онези, които търсят Господа, но които Господ търси, те ще Го намерят.

Та казвам: вие потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа – и ще Го намерите. След като Го намерите, хванете Го за ръката и тръгнете след Него – работа трябва! По този, кривия начин още мислите. Имаш един мъж, като го оставиш, ще решиш ли въпроса? И двамата мъже не разрешават въпроса. Една жена никога не трябва да напуца мъжа си, нищо повече – щом се ожени, да го изтърпи докрай, да не върви по хлъзгав път. Аз не обичам тук да стават скандали, тук не е място за скандали. Казват за мен: „Той ги учи да се развеждат“. Всеки, който се е оженил, да се държи за възлюбената – по-добра няма да намери. Тук имаме една сестра, нейният възлюбен петнайсет години не беше ѝ говорил. Дошла беше до едно положение – искаше да го напусне. Проговори ѝ най-последно.

Бог ви туря на изпитание – издържете изпитанието! Женитбата на Земята е училище, не е щастие, това е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоят възлюбен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия. Никога не се жени втори път – замине ли си първият, не търси втори, трети, четвърти... Причината сега, че първият, че вторият е заминал, не я търси. Новото учение изключва това, то е за еднобрачието. Адам трябваше ли да търси някоя друга Ева? Първата Ева той я намери в душата си. Душите, които слизат на Земята, са двойни – всяка душа има своя другарка. Търсете другарките си – и тогава душите се обръщат една към друга. Две души с други две души стават четири; двете души се сливат

и стават по-голяма гуша, и тия души по две се сливат и стават четири, стават по-голяма гуша. Осемте ще се слоят в едно с други осем, докато най-после образуват тази, най-голямата гуша, която е сбор на милиони души. Не се заблуждавайте да мислите за някого, че като него няма. Това е сливане на душите в света. Явяват се съмнения в света: този обичам, онзи не. Някоя звезда свету повече, някоя – по-малко. Така са направени, аз не мога да им се сърдя. Малкият извор малко дава, големият извор много дава; малкият извор е толкова ценен, колкото и големият.

Любовта в най-малките си проявления трябва да бъде чиста. Любовта може и в големите проявления да бъде опорочена. От любов някой път човек става ленив, става нетърпелив. Много синове и гъщери не учат, уповават на богатството на баща си. Дали на някой баща му е сиромаш, или богат, той трябва да учи, трябва да работи. Сиромашът и богатият трябва да работят, физически труд да работят.

Един ден седя, иде един и казва: „Да ви донеса вода“. Отговарям: „Аз не трябва да се уча така“. Някой път вечерно време ходя за вода, за да се упражнявам. Денем като ме видят, ми вземат стомните; вечерно време ида за вода, за да се науча. Някоя сестра ми се оплаква, че носила вода. Грехота е, който не носи вода. Ако искате да бъдете здрави, най-малко десет-петнайсет стъпки носете. Вземете два кърчага или две стомни – идете, поливайте цветята. За да бъдете здрави, вода носете! Сега вие седите, вода не носите – болни сте. Тогава лекарите с инжекции ще ви лекуват. Вземете две стомни, иди на чешмата три-четири пъти, донеси вода. Аз като искам да се лекувам, нося вода, тя е много добър проводник. Сега на мене много сестри ми се оплакват: „Домегна ни да носим вода“. Не носете тежки стомни, но по две-три кила. Като се налива водата в стомната, да ви е приятно. Поливайте с тази вода – туй е Божието благословение.

Тази година направете един опит: всеки от вас да си вземе по една стомна и вечерно време носете вода, да

видим игната година, като се срещнем, няма ли да бъдете здрави. Всяка вечер поне два-три пъти идете: ако е далече чешмата, само веднъж е достатъчно, ако е близко, три-четири пъти ходете. Полейте цветята, напълнете стомната, донесете я вкъщи. Туй ви го давам като правило, за да бъдете здрави. Ще кажете: „Ние, учените хора, да носим вода?!“. Вие, учените хора, ако не го направите, кой ще го направи? Ангелите, които са толкова учени, слизат да работят при хората. Какво добиват те? Прати ги Господ – ще донесат една мисъл, ще се върнат при Него. Ангелът няма да каже: „Аз, ученият ангел, който разполагам със сила, да уда при един невежа?!“. Той като дойде, казва: „Не бой се, трябва да се учиш“.

Земята е създадена като училище за теб. Гледай да живееш добре, за да имаш Божието благословение. Ако можете от любов да направите този опит, направете го – купете си по една стомна. Но ако става насила, то е предрешено. Ако от любов може да го направите, направете го. Ако кажете: „Това ли намери да ни каже Учителя, не може ли нещо друго да ни накара?“, не го правете – аз ви казвам най-простото. Ако някой от вас няма пари, аз мога да му дам за една стомна назаем. Купете си най-хубавата стомна, каквато искате стомна си купете. Като седиш вечерно време и няма какво да правиш, кажи си: „Още една работа имам да свърша“. Вземи стомната и иди да носиш вода.

Вън е ясно, Слънцето вече изгря. Сега няма какво да ви казвам, но започнете да обичате туй, както вие знаете. Няма да ви казвам нищо ново. Започнете да обичате, да мислите, както досега сте мислили – това, което е постоянно във вас. Вие досега сте въздействали на вашата любов. Не поставяйте нови правила на вашата любов, на вашата мисъл. Обичайте по стария начин, по Божественния начин – това, което постоянно се появява. Явиш се при едно дърво – не го питаш дали му е приятно. Някой път минавам покрай някое дърво и виждам, че не желае да минавам покрай него – гледа ме малко особено. Казвам му: „Ти един ден ще извадиш главата си от земята“. Срещате

един наскърбен човек. Спрете го, кажете му една сладка дума по новия начин. Като срещнете някого, няма да го питате откъде иде, но му кажете две думи: „Пожелавам ти добър път, накъдето отиваш“. Срещаш един учен човек, кажи му: „Пожелавам ти днес добре да си свършиш работата“. Срещате един каруцар, кажете: „Накъдето отиваш, пожелавам ти добър път“. Една мома е хубаво облечена – поусмихни се малко, кажи ѝ: „Пожелавам ти добър път“. Няма да ѝ проповядваш, да кажеш: „Защо е турила тази шапка отгоре?“. Пожелай ѝ добър път. Защо е сложила шапката с перата, не питайте – нека се радва на шапката, на роклята си. Пожелайте ѝ добър път.

И аз сега на всинца ви пожелавам: онова, което желаете, да го постигнете; кой накъдето отива, да има добра среда и добри постижения.

Сега да бъдем най-добрите слуги – такива, каквито Господ иска от нас.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

5 октомври 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЗЕЛЕН И УЗРЯА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 20. глава от Евангелието на Матей.
Да имаме едно размишление.

Мисли, право мисли

В тази глава се описват противоречията, които съществуват отдавна. Ще ви дам един пример. Ако ви кажа изискванията на Истината, ако ви кажа правилата на Любовта или пътищата на Мъдростта, какво бихте разбрали? Онзи, който е просветен, той ще разбере, но онзи, който не е просветен, ще попита: „Какви са изискванията на Истината?“. Първото изискване на Истината е, че тя иска всеки човек да е свободен. Много изисквания има тя. Какви са правилата на Любовта? Правилото на Любовта е, че ти трябва да обичаш, да любиш, нищо повече. Пътищата на Мъдростта какви са? Мъдростта изисква да учиш. Това са външни елементи.

По някой път ние се спираме в живота и казваме: „Кой е правият път?“. Правият път е пътят на въздуха. Каквото прави въздухът, прави и ти. Прав е пътят на светлината. Каквото прави тя, прави и ти. Ти гледай – земята каквото прави, прави и ти. Сега в живота днес имаме два възгледа. Единият е обикновен възглед: ние мислим само за себе си, ние се оценяваме. По някой път оценката трябва да дойде от много хора. Ние сме живели в едно общество, така че нашата знаменитост не зависи от нас, но зависи от хората – каква оценка ще дадат. Та

казвам: в този път трябва да разбираш. Минаваш някъде, орачът с ралото разхвърля земята. Казваш: „Този човек развали хубавата поляна“ – и си заминеш. Гледаш, някой събаря една къща. Казваш: „Събори хубавата къща“. Идеш някъде – пътят е преграден, казват ти: „През този път няма да минаваш“ – друг път ти показват. Речеш: „Какви са особени тия хора“. Не може да минаваш по пътя, по който си минавал; къщата, в която си живял, е съборена; поляната, по която си ходил, е разорана. Тези работи са, които стават в живота.

Сега каква е разликата между напредналите и нашите състояния? Някой път вие сте въодушевени, готови сте за работа; някой път сте унили духом, през нощта сте сънували лош сън, гонила ви е някаква мечка. Сънувал си, че те гони голяма мечка; като се събудиш, казваш: „Добре, че се събудих. Ако не бях се събудил, какво щеше да стане?“. Някой път сънуваш вечер, че баща ти е умрял – плачеш. Събудиш се – радваш се, че баща ти не е умрял.

Казвам: ние трябва да различаваме преходните неща. Някой път е хубаво да умре баща ти, някой път е хубаво да оживее. Ако баща ти е бил пияница, по-добре е като пияница да умре. По десет кила вино е пил на ден – по-добре е да умре за виното. Какво има, че е умрял? Нека оживее за хубавата вода, да ние само водица. Та казвам: смърт има в света само за да се освободят хората от всички лоши навици и качества. Ако нея я няма, няма да можем да се освободим в света. Живеем във временна много размирни, нищо не е сигурно. Сега аеропланите дойдат отгоре, започнат да снасят яйца оттук-оттам – може да чукат църкви, училища, големи хора и малки деца. Безразборно убиват – и деца убиват, както и възрастни. Вие се спирате и казвате: „Защо светът е такъв?“. Там е целият въпрос. Гледам, когато заколите кокошка, защо я варите? Ако ви попита кокошката, като я заклахте, защо я варите сега, какво ще отговорите? В нас има много подобни постъпки. Някой път ние, умните хора, правим някои глупави постъпки – заколиш кокошката и после я вариш.

Та сега трябва да бъдем разумни. Един ден гледам нашия таралокум рициникум (*пред вратата на салона има едно красиво рициново растение*), изправил се нагоре като войник. Казвам си: колко е красив! Радвам му се вечерта като на голям юнак. Ставам на сутринта – като го погледнах, увиснали всичките му клони. Какво е станало? Всички обикалят и казват: „Опари го сланата“. Рекох: „Можехме да го спасим, можеше да се тури един плат отгоре и да го спасим“. Всички съзнават, че много е пострадал, но никому не му дойде наум да сложи платното; сега минават и го съжаляват. Казвам им: „За идната година, като се прероди наново, ще имаме предвид сегашните му страдания. Идната година ще го запазим от сланата, ще му направим особен чадър, че всяка вечер ще му туряме чадъра като подслон, да не му прави пакост“. Та казвам: пътят, по който вървим, има две разбираня. Някои искат, като станат религиозни, да работят по-малко.

Аз съм привеждал този пример. В Америка отива едно дете на събрание, вижда, че хората пеят, стават, ръкуват се, весели са, молят се. Туй дете разправя на баща си това. Той казва: „Синко, това съм го минал, аз съм установен, тези сега се учат. Аз съм го минал туй, не е за мене тази работа“. Един ден детето и бащата пътуват с един кабриолет с кон. Конят се спира, не върви. Детето казва: „Тамко, конят се установи“. Природата изисква да работим, понеже всяка част, която работи в човека, е здрава; която не работи, е подложена на най-големите изпитания и отслабва човека. По някой път ние страдаме от това, че не работим – на малките мускулчета, които трябва да се размърдат, не им даваме работа. Някой път само ръцете и краката работят. Те се свиват, става малко размърдване на краката, но тази работа не е достатъчна. Виждаме растения, които са поставени на земята – те са много лениви. Ако има някои същества, които не работят и не ходят, това са растенията. Като се загнездят на едно място, не мърдат. Вятърът ще дойде, ще ги разклаца наляво-надясно, всеки ден упражнения имат. Някой път в тия упражнения

доста листа падат. Гледах, преди няколко гена имаше гимнастически упражнения на листата, доста клони имаше откъснати от растенията.

Сега тия работи не ги забелязвате, сегите и от гребни работи се смущавате. Изгубил си един лев, два или три лева. Погледнеш, обувките си скъсал. Скъсани са обувката, пари нямаш, всичко е скъпо. Сега по четиристотин грама хляб дават. По-напред един хляб беше за един човек, сега един хляб е за двама, по братски. Може да гоиде време един хляб да е за трима, може и за четирима. Че какво има да се плашите, че са само двеста грама; или че имате сега четиристотин грама? Ще си поставите ръцете, ще кажете: „Да стане цял самун“ – и той ще стане. Ще се опитате каквото Христос е направил, и вие да го направите. Само за вас половин хляб ще стигне, но дойдат двама души приятели – ще турши ръцете отгоре, ще имаш един хляб и половина. Сега бих желал един от вас, който е направил този опит – като дойдат приятели и подложи ръцете си над хляба, той да стане цял – да ми каже, че това е станало. Един орех, малък орех, може да стане и голям – може да стане такъв и да дава плод. Казвате: „Как може да стане?“. Наблюдавайте. Посейте едно цвете – и ще видите как стават работите. Ние сме от тези същества, които обичаме работите бързо да стават. Бързите работи са неустойчиви.

Отива един американски студент в Германия да учи философия при един знаменит професор. Пита: „Няма ли някой курс по философия, за четири-пет месеца най-много да свърша?“ „Има“ – отговаря професорът. Привежда му един пример: когато Господ създаде тиквата и динята, шест месеца Му взело да израсат; големи стават те, но после нищо не остава от тях. Когато Бог създавал дъба, отнело Му сто години да израсте той. Ако ти искаш да имаш силата на дъба, трябва ти сто години да израстеш; ако искаш да имаш постиженията на динята и тиквата, шест месеца ти трябва. За хубавите работи, които в живота трябва да изработим, се изисква дълго време, за да станат.

Щом придобиеш Истината, нищо в света не е в състояние да наруши мира ти. Сега искаме мирни да бъдем, но не можем да бъдем такива. Ти негодуваш, не си спокоен да гледаш развълнувания свят. И Христос като беше в ладията и заспа, дойде буря, уплашиха се учениците Му. Това море не беше голямо, то е езеро, но го наричат море: по-голямо е от нашия Бъбрек, по-голямо е и от Охридското езеро. Развълнува го вятърът, уплашиха се учениците. Христос си дигна ръката и морето утихна. Ако в себе си на твоего развълнувано море не можеш да кажеш нито една дума и да утихне това езеро, какъв човек си? Ти в себе си да кажеш: „Тихо!“. Вдигнеш ръката – и всичко да се умири. Разфучал си се, а често става туй фучене. Не че това не е намясто – не мислете, че като се разфучи човек, не е намясто, но за ушите е намясто, а във водата не е намясто. Като се разфучиш, ще кажеш: „Тихо, тихо!“ – и ще си вдигнеш ръката. Минеш някъде, видиш някой болен и казваш: „Може след четири-пет дена и аз да се разболея“. Ако не утихнеш след тази мисъл, след четири-пет дена ще бъдеш болен. Ще кажеш: „Туй нещо не се отнася до мене“. Сложи една противоречива мисъл.

Вестниците пишат как се бият хората сега. Че те се бият, това си е намясто... Сега вие казвате, че нищо без Волята Божия не става. Щом се бият хората, това става с Волята Божия. На здравия човек не трябва да му се прави някаква операция, но като му излезе някой голям цирей някъде на хълбока или горе на рамото, подува се. Как мислите, как ще постъпите спрямо него? Показват му хората, искат да го умешат, обкръжават го в обсадно положение – и като го обсадят, тогава като погледнеш, извадят една игла, мушнат го, натиснат го отвсякъде – и онова, което е придобил от тебе този разбойник, всичко ще го изхвърлят навън. Има такива примери. Усещате ли болка – радвайте се. Щом тази нечистотия излезе от вас, вие ще бъдете здрав.

Войната е най-голямото зло, но и най-голямото добро. Лошите хора другояче не могат да се поправят – от

пази алчност и това користолюбие, от което хората са завладени. Хората са толкова алчни, че синът пет пари не дава за бащата, дъщерята пет пари не дава за майка си. Бащата и майката са се опретнали, работят, пък децата са турили ръкавици – седят, пазят си ръцете да не се развалят. На майката вече ръцете са се развалили, а на дъщерята ръцете са мекички. Питам сега: кои ръце са благовидни, меките или работните? На един човек, който свири на пианото, ако ръцете са меки и знае да свири, намясто е; но ако не знае да свири и ръцете му са меки, колко пари струва тогава?

Аз намирам, че хората много енергия харчат сега, като перат грехите. Ще настържат сапун от вечерта, ще ги накиснат, на сутринта ще ги перат: една вода, две води, три, че мачкане. Пък то може да изпереш ризата така: ще вземеш топла вода, ще я натопиш три-четири пъти във водата, ще я извадиш и ще я окачиш. Работата, която вие правите за един ден, е за двайсет минути – ще опера ризите и гащите, ще ги туря да изсъхнат. Понеже вие сте специалисти, както можете, перете, но така не сте прали още. Съгласен съм, че много време се харчи по този начин. Често пъти предупреждавам, че давам да се опере почти чиста риза – изпотил съм се и трябва да се изпере. Много ризи имам съдрани от пране. Като турят сапун, че трият... Казвам на сестрата: „Няма да ми мачкате грехите, защото ми се оплакват ризите. Като ги сложа, казват: „Знаеш ли колко ме мачкаха? Три пъти сапун ми туриха отгоре“. Трябва да се пестят водата. В една вода като опереш прането, така е най-хубаво. В две води като го оперете, ще се карате вкъщи; в три води – дяволът ще ви посети у дома; в четири – ще се карате със съседите си. Казвам: една вода е по Бога, ние сме за пестене.

В съвременния живот трябва да пестим – време да пестим и енергия да пестим. При сегашните условия някои харчат повече енергия, някои харчат повече време. Целия ден ти се безпокоиш ще свършиш ли училище, или няма да свършиш. Какво има да се безпокоиш? Трябват

ти осем години в гимназията, какво ще разрешаващ ще завършиш ли, или не? Днешния ден каквото ти е дадено, свърши го. Какво ще бъде Второто пришествие? Христос пита большевиките²: „Защо Ме отхвърлихте, защо не вярвате? Кой ви даде право да изхвърлите Името Ми, да се опълчите против Мене? Кой ви даде това право?“. Че вие седите, но и при вас ще дойде Христос и ще ви пита: „Кой ви даде правото да мислите по този начин?“.

Казвам: ние сме в един век, дето трябва справедливост. Питам: защо се приближава Второто пришествие? Вика ги Господ, казва: „Нека дойдат невярващите“. Германците, които вярват, и те отиват, понеже едните са виновници, пък другите са стражари. Нали когато затварят виновниците, стражарите ги карат? При Господа и виновни, и невинни отиват. Във всички трябва да има една справедливост. Второто пришествие седи в това, че всекиму трябва да се даде неговото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: „Вие страдате, понеже не служите на Истината. Вие страдахте, понеже не служихте на Любовта. Вие страдате, понеже не служите на Мъдростта“. Питам: „Какво трябва да правим?“. Затуй идете и служете на Истината – право трябва! Пак ще служиш на Любовта. Бог не изисква сърцата ни постоянно да бъдат развълнувани. Вълнуваш се ти...

И тези, както се казва в Евангелието, се вълнуват, че и на последните господарят е дал един пеняз. Първите казват: „Ние работихме десет часа – и на нас по един пеняз даваш“. Игат поред работниците и на всичките той дава по един пеняз. Казват му: „Целия ден да работим и един пеняз да ни дадеш“. Отговаря им: „Толкоз се пазарихме, толкоз давам“. На тези, които са работили един час, иска да им покаже своето благоволение. Какво лошо има в това? Хората не могат да се радват на благото на другите хора. Ние трябва да се радваме на всичко онова, което става в Природата. Допуснете какво различие има в света. Казвате: „Богат човек е, големи прозорци има на къщата си, светлина му влиза. На моята къща прозорците

са малки, малко светлина влиза“. Кой е виновен? Например вие тук не можете да се оплачете – големи са прозорците и надали има друг салон с толкова големи прозорци и така да е осветен. Какво показва това? Че ние сме умни хора. Първо, като строиха салона, направиха едни мазгали. Казвам: „Не може, братя, така, това са мазгали. Големите прозорци ще направите.“ „Няма да издържи.“ „Ще укрепите колоните, ще издържи.“ „Ами студено ще е.“ „Няма нужда от двойни прозорци, трябва ни само едни. Ще опитаме. Ако е студено, ще турим двойни, ако не е много студено, ще останат едни“.

Казвам: бедният човек има достатъчно светлина – Слънцето праща светлина изобилно. Да си направи човек един голям прозорец, ще има достатъчно светлина. Че богатият имал големи прозорци – и ти ще си направиш големи прозорци, колкото искаш. Казвам: кой от вас не може да си направи големи прозорци? Ако сърцето е дребнаво и за малки работи ти се смущаваш, имаш ли големи прозорци? Например ако гледате в един голям салон – някои за първите места плащат, сядат до певците близо или до оркестъра. В музикално отношение онези, които са горе, в галерията, слушат по-добре – наблизено слушат крясъка, но музиката отдалече се чува по-хубаво. Казвам: първото място в музикално отношение не е по-ценно, отколкото последното. После, богатите някой път нищо не разбират от музика – понеже е модно, отиват и слушат.

Веднъж бях на един концерт. Гледам, една дама взела книгата – свиреше се нещо от Бетовен³. Тя седи, аз слушам спокойно. Тя следи, проверява дали правилно свирят. Човекът трийсет години е работил, проучил е тази работа, а тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да ѝ прошепна: „По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш“. После се обърна, погледна ме, казва си: „Този не разбира от музика“ – иска да каже, че тя разбира нещо. Казвам си: ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш. Ти си готвач, който е сготвил най-хубавото ядене – и на тебе ще ти се отце. Проверяваш – какво ще видиш

в тия ноти? Ноти написани... Онова, което той свири, това е реалната музика. Ти каквото проверяваш в тия пасажи, ни най-малко един гениален музикант няма да се води от него във всичко, което е написано в книгата. Само обикновените музиканти това го правят. Гениалните, като дойдат до едно място, коригират – сложат някое украшение, не го свирят точно както е дадено. Но и самата песен Бетовен като е писал, не я е написал както трябва. Той е снимал песента отгоре и сам ако я свири, и той ще я коригира.

Та казвам: ние на Земята, когато правим някое добро, трябва да го правим такова, каквото трябва да бъде, понеже направеното добро един ден ще се върне при тебе. Как ще се върне? Ти виждаш едно способно дете, пращаш го при един учител, но то няма да остане при учителя – след време това способно дете ще се върне и ще донесе хубави работи. Ако родиш хубаво дете и го пратиш при учителя, но то вземе това, което не трябва, детето ще се върне и ще ти прави фасони.

Та казвам: всеки ден като станем, трябва да благодарим на Бога. Седнеш – да благодариш на Бога. Някой пита: „Как трябва да благодарим?“. Мислено. Посети богати хора, бедни и болни, че отвсякъде извади доброто. Не съжалявай болните! Какво има да съжаляваме един болен човек? Ако е умен бедният, това е едно възпитателно средство; за богатия това е една почивка. На сиромаша ще му кажа: „Работи!“; на богатия ще му кажа: „Почивай, но бъди щедър. Почивай сега, но пак трябва да работиш“. Говвим се за един свят, който няма да бъде като сегашния. Светът ще има други условия, сегашните условия ще се изменят. С какво ще се изменят, как ще се изменят? Да допуснем сега, зима иде. Стягат се: възлища ви трябва, дърва ви трябва, дебели дрехи трябва. Но това колко ще продължи? Три-четири месеца, след туй ще се измени времето. Сега Слънцето отива на юг, после ще дойде на север. Казвате: „Ние не виждаме“. Ще видите, като почне Слънцето да идва в северното полушарие и да

ни става топло – ще трябва тънки грехи, с тия дебели грехи не върви; сега са нужни, понеже живеем в зимата.

Християнството сега претърпява най-хубавото време, християнството още преживява своя златен век. Но сега има златна зима, има и златна пролет, има и златна есен, когато е пълно с плодове. Има и златно лято с добри условия. Златната пролет е най-хубавото време. Сега Христос е казал тъй: „Дето са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз“. Тримата кои са? Вземете едно житно зърно или ябълчна семка и я посеете в почвата. Семката и почвата са двамата – третият е светлината и топлината отгоре. Като дойде третият, какво става? Семката пониква, след време става голямо дърво и дава плод. И птиците вкусват от тия плодове; пътниците, които минават, и те вкусват плодовете. Значи двама или трима, събрани на едно място, трябва да дадат плод.

Има неща, които се проповядват, и те са за човешкия ум. Например имаме известни области в мозъка, които постоянно ви безпокоят с вечния страх: страх да не изгубиш това, да не изгубиш онова, да не ти стане нещо, да не се разболееш; страх, че това нямаш, че хляб трябва да имаш за ядене, да не стане нещо да се запали къщата и тъй нататък. Къщата може да я направиш от някакъв материал, от азбест. Каква опасност има тогава? Има някои работи, които са за човешкия ум в света; има някои работи, които са за човешкото сърце; има работи, които са за тялото.

Та казвам: в живота ние трябва да направим една обмяна с хората. Тази обмяна трябва да се направи по три начина: чрез мисловния свят, или чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. За да бъде човек здрав, три съприкосновения трябва да има той. Бог се проявява в трите свята. Щом имаш едно съприкосновение в умствения свят, ще почувстваш светлина, ще се радваш. Щом съприкосновението е добро в духовния свят, ще имаш топлина в сърцето. Щом обходата ти е правилна на физическото поле, ще бъдеш здрав. И в здравето, и в топлината, и в светлината Божиите блага присъстват.

Сега някой път ние се разболеем и търсим лекари. Защо търсим лекари? Хванала те е хрема – защо те е страх от нея? Хремата е пречистваща – нека те пречисти, не я спирай! Тия нечистотии нека протекат, милняк е това, нека изтече – цяла една седмица като тече, ще ти олекне. Ти бързаш да вземеш лекарство, да спреш нечистотиите. Тогава нечистотиите ще се обърнат на треска, треската ще се обърне на друга тежка болест, ако и нея спреш.

Ние всички страдаме от запушване на порите. Ще гържиш носа и очите отворени, навсякъде всичко ще гържиш отворено – всичко трябва да бъде отворено и да се проветрява. Като дойде една болест, ще благодарим на Бога, че я е изпратил. Защото ти като си здрав, на този се разгневиш, на онзи се разгневиш; този ти е направил нещо, онзи ти е направил нещо – целия ген само се разправяш с хората. Щом се разболееш, омекнеш, забравяш всичко, което са ти говорили. Зле мислиш за себе си, казваш: „Дали Господ ще ме остави на Земята, или ще ме заведе на оня свят?“ – и станеш по-мекичък. Толстой⁴ казва, че след всяко боледуване в него идвало едно прозрение.

Първото нещо: трябва да възпитаваме сърцето си. Като станете сутрин, всеки в душата си да благодари. Не че не го правите, правите го, но критикувате; казвате: „Не може ли другояче да бъде?“. Че как трябва да бъде? Някой от вас, ако има някакъв план, нека да го даде, както иска неговите работи да бъдат; и аз ще му дам моя план какво трябва да направи в живота си той. Ако ти си добър хирург, какво ще правиш, за да се прославиш? Ще играе ножът: кой както дойде, ще режеш. Ще разпориш корема, ще извадиш червата, ще ги туриш пак, хубаво ще закърпиш, да не остане рана. Ти мислиш да режеш, да се прославиш. Ще режеш: някой път ще отвориш стомаха, някой път трябва да отвориш главата на човека. Сега лекарите с длето разбиват черепа, има лесен начин. Онзи, вещият хирург, като прекара пръстите си по черепа – раздели се. Сега с длето го отварят – това

не е наука. Стъклото с какво го режат, с длето ли го разчупват? Има диаманти – като ги прекарат по стъклото, и то се отрязва.

Казвам: трябва да служиш на Истината, да служиш на Любовта, да служиш на Мъдростта, на пътя на добротата постижение, което имаме. Ние трябва да работим с Любовта – това е пътят на добрите постижения. Ние трябва да работим с Истината – тогава са най-хубавите постижения. Не трябва да се отклоняваме. Има неща в света, които може да ни отклонят. Човешкият организъм край няма. Поне научете се на следното: вкъщи като влизате, научете се да си събувате обувката поне във вас. Вие внасяте всичката кал от света в стаята и после създавате ненужна работа. Ние в главата си по някой път допускаме мисли, които ни окалват. Като дойде някой, ще кажеш: „Изуй обувката си!“ – и ще му дадеш един леген да си умие краката. Не само това, но съм намислил друго за в бъдеще: като дойде някой, ще го накарам да си изуе обувката, ще му дам един леген да си измие краката; и едни нови чорапи ще има, за да влезе. Тъй съм намислил... Аз като ида някъде, ще направя същото: ще изуя обувката си, ще измия краката си и ще си туря нови чорапи. Това е бъдещата култура: като дойде един човек, да го приемеш в ума си, в сърцето си – и там да бъде чисто; като влезе и като излезе, да сме доволни от него. Трябва да се научим на една обхода, на говор, на поглед, на мисли и на чувстване. А ние седим и критикуваме хората с тия мисли.

Сега ако спре войната, за в бъдеще ще има друга война. Трябва да се изменят хората – да се изменят техните умове, техните сърца, да се изменят и техните тела; те трябва да мислят по друг начин. Та казвам: ще дойде Второто пришествие в света и то ще бъде следното. Първо ще се яви Истината и тя ще освободи хората от робство. После ще се яви Любовта – тя ще даде всичко, от което хората се нуждаят. После ще се яви Мъдростта, която ще донесе всички Божици блага, които Бог е дал. Хората ще живеят един щастлив живот, какъвто

никога не са живели. Всички ще имат едно разположение и тогава няма да се молят. Цялата Земя ще бъде пълна – каквото трябва на човека, ще го има. Ще откъснеш плода и ще благодариш. Като те огрее Слънцето, ще благодариш, няма да се молиш; но като благодариш, то ще ти грее повече. В тази епоха няма да има облаци. Като искаш гръжд, той от ясното небе ще дойде. Има ли такъв гръжд? Може да вали гръжд от ясното небе. Сега във вас вие как произвеждате вашия гръжд? Когато човек плаче, това е гръжд – той иска да покаже, че е като времето. Някой път нали плачете от радост? Когато плачете от скръб, това е облачно време. Когато плачете от радост, има ли облаци? Няма, небето е ясно. Един ден ще има гръжд от ясно небе. Това ще бъде ден на радост. Сегашните дни са дни на скръб.

Сега на вас ви говоря това, понеже сте в състояние да го направите, но да не се хванете за буквата – буквата умъртвява. Най-първо, като вляза в един дом, погледна обучащата си, казвам: „Не трябва да внасям кал на тия хора. Трябва да имам уважение и почит. Те имат хубава обстановка, а в мене има съзнание“. Някой път аз влизам, без да чистя обучащата си. Като изляза, оставям лош пример и те казват: „Окаля“. Една лоша мисъл върви подир мен. Аз не трябва да ставам причина тия хора да мислят зле за мене. После, искате да идете на оня свят. Че как ще идете на оня свят? Що са страданията? Страданията, това е една баня. Три-четири пъти ще минеш през банята, за да влезеш в оня свят. Казват: „Откъде са тези в белите дрехи?“. От голямата скръб дойдоха те, чистота имат. Чистота трябва да се внесе в нашата мисъл.

Казвам: най-мъчното изкуство е да бъде човек чист, най-мъчното изкуство е да бъде човек добър, най-мъчното изкуство е да бъде човек справедлив, най-мъчното изкуство е да бъде човек разумен. Много мъчно е, много мъчно изкуство е да бъде човек добър. Гледам: сега всички вие сте станали толкова чувствителни, че несъзнателно наблюдавате обходата: какъв е човек, как се обхожда. Срещ-

неш някого – весел е, срещнеш друг – измениш лицето си, не си еднакво разположен. Човек трябва да бъде еднакъв в разположението си – Слънцето еднакво грее. Че хората са добри и лоши, това е друг въпрос – ние трябва да имаме едно и също разположение. Знаете ли защо? Защото се намираме пред лицето на Господа. Когато срещнем един беден човек, Господ ни гледа как го гледаме. Когато срещнем един богат човек, Той пак ни гледа как ще го погледнем. Когато срещнем учен човек или красив човек, Бог ни наблюдава и изпитва какви са задните намерения, които имаме в ума си.

Та казвам: прочетете от книгата *Ценната дума* беседата *Правото на Любовта*. Днес който няма работа, да я прочете. Не спъвай себе си и не ограничавай свободата на другите – изобилна светлина да влиза в стаята. Първият закон е: ако ти работиш за свободата на другите, работиш и за своята свобода. Нали е казано, че Бог живее във всичките хора. Живее, но със Своята светлина Той присъства в умовете на хората. Вие, като видите някои узрели плодове и други, зелени, правите разлика. Ти еднакво ще гледаш на узрелите и на зелените плодове. Тия, които днес са зелени на дървото, утре ще бъдат зрели. Направи една разумна преценка: ще оцениш узрелите плодове, ще оцениш и зелените плодове, понеже подир тях те идат на реда си.

Казвам: ако срещнеш един узрял човек и един зелен човек, знай, че и той ще узрее. Срещаш някой, който не е просветен – един ден и той ще бъде ангел. Всеки, който служи, е ангел. Един ден и зеленият ще бъде ангел – за това не мисля. Казвах: „Един ден бих желал пак да мина оттам, че да се радвам на зеления плод“. Така трябва да гледаме на живота. Вие срещате някого и казвате: „Този е зелен, този е узрял“. Така не се разсъждава – ще ценим узрелите, ще ценим и зелените. Узрелите ще ги вземем със себе си, ще ги разходим; на зелените ще им дойдем на гости. След като узреят, и тях ще вземем на разходка. При зелените ние ще идем, узрелите ще ги занесем у дома си.

Сега има някои неща у вас, които не са узрели – радвайте се. Има неща зелени – радвайте се и на тях, те ще узреят. Узрелите добре ги яжте и благодарете – и с тях заедно при Господа идете. С плодовете на Истината, на Божията Любов и на Божията Мъдрост – всеки ден с тях се хранете.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Да изпеем три песни и тогава да излезем навън. Изпейте *Давай, давай; Махар Бену Аба* – непознатият език на Любовта, и *Цветята цъфтяха*.

19 октомври 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Размишление

Духът Божий

Ще прочета 1. глава от Евангелие на Лука.

Венир Бенир

Смешно е по някой път да говориш на един човек, който е работил десет-дванайсет часа – той се нуждае от почивка. Сегашните хора са уморени от грижи какво ще стане с тях. Някой се грижи за своята старост, някой се грижи за своята младост, за ядене, за какво ли не; грижи се по някой път да не стане някаква катастрофа със Земята. Някой път се плашим да не би Слънцето да изгасне. Заоблачи се небето – изплашим се; стане студено – изплашим се.

Който няма, го е страх, който има, и него го е страх – не е една бяла. Като няма – лошо, като има – пак лошо. Минаваш в гората, когато нямаш нищо; хванат те разбойници, бръкнат в джоба ти, пуснат те. Ако си богат, като минеш, хванат те, претърсят те, вземат ти каквото имаш. Кое е по-хубаво – като имаш ли да те оберат, или като нямаш? Някой ден си разположен хубаво, но след малко погледнеш всичкото това разположение – ограбил те е някой, станеш бедняк. Здрав си бил известно време – дойде някаква болест, температура имаш, яви се главоболие, стомахоболие, какво ли не. След всичките тия противоречия ще ни учат, че в оня свят ще идем

в Рая. Хубави работи са това, но за далечното бъдеще – сега не може да идем в Рая. Сега иде някой проповедник да проповядва на рибите да излязат при хората. Като дойдат рибите, как ще ги посрещнат? Доста пиростии имат хората за рибите. Това са сравнения.

Трябва да се знае, че ангелите имат съвсем други умове, съвсем други опитности. Те са същества чисти, фини, техният организъм не е като човешкия. Човек накъдето тръгне, всички ще го видят, един ангел никои не може да го види. Ако иска да бъде видим, той става видим, ако иска да бъде невидим, остава невидим. Пътува от една слънчева система до друга, отива на екскурзия, когато иска, а ти не можеш да идеш. За да идеш оттук до Бургас, трябва осемстотин лева. Пеш за да вървиш, колко време ти трябва? Хляб къде ще намериш, сега трябва купони. Идеш в Швейцария – трябва разрешение навсякъде. Като идеш там, пак трябва купони, пък и пари трябва. С малко пари, както тук в България, не може, с много пари става.

Тъй както говорим, ние представяме един свят за ония хора, които не са напреднали за Божествения свят, които не разбират законите. Тия противоречия тогава съществуват; противоречията съществуват за ония хора, които не са просветени. Ние виждаме отчасти света, понеже нещата не стават, както мислим, че всичко е противоречие. Например в нас има голямо противоречие, когато времето става студено или топло. Когато времето стане студено и после топло, това са условия за гъждовните капки. Ако времето не стане студено и после топло, не може да се образува гъждът.

Та казвам: сега ние сме дошли в едно положение, че трябва нещо ново в света. Малките деца може да се занимават с пръчки, с кончета, но израсналите деца не могат да се занимават с кончета; израсналите момичета не могат да се занимават с кукли. Ние имаме стари вярвания за оня свят, мислим за Рая. Оня ден представих понятията на българите и понятията на турците за Рая. Българинът мисли, че оня свят представлява тишина, че

никой умрял няма право да говори. Всички са насядали на столове – облечени са много добре, но всеки мълчи, никой никому не говори. Каквото им изпращат от този свят, то стои и никой не може да яде – насъбрало се е яденето. Като се насъбере то и няма място, тогава този от оня свят го пращат тук, че и яденето му го пращат да го яде. На някои, които са по-големи, от оня свят им е изпратено много; имат ли по-малко – сиромаси са. Така схваща българинът. Турчинът схваща, че в Рая има цели планини с пилаф, с масло полят; и лъжици, каквито иска – сребърни, златни.

Човек трябва да иде в оня свят да провери кое е право. Оня свят е свят на разумно отношение, за който е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло – по човешки разправям работите. Питате: „В оня свят може ли да се виждаме, или не може?“. Хората се виждат в оня свят, когато се обичат; когато не се обичат, не могат да се виждат. Щом се обичат, в училище се учат; щом се обичат, на работа са, на нивата. Щом не се обичат, никого няма на нивата. Казвате: „Къде отиват?“. Щом не се обичат, тук са, на Земята са. Сега всички вие, като се обикнете, на оня свят сте; щом не се обичате, тука, на Земята сте. Всички хора, които живеят на Земята, са такива, които не се обичат. Всички, които се обичат, са горе на Небето. Сега можете да попитате: „Да го приемем ли това?“. То си е ваша работа – аз ви давам едно ядене. Ако го ядете, добре, ако не го ядете, ваша работа – нищо в света не се губи. Има известни учения в света, които служат за развлечения, те са потребни – сенки са те на живота, без тях не може. Има известни разбираня, които са реални. Казвам: вие сте дошли до положението да имате едно реално разбиране. Тогава ще имате един устойчив мир.

Сега даже светиите, които са седели дълго време на Земята, не са имали мир. Един светия може да го смути много малка, нищожна мисъл. Представете си един светия, който е прекарал трийсет години в пустинята, дошъл е до голяма висота. Минава една красива мома –

и ако му мине само една мисъл: „Хубаво е да ми шета“, той ще изгуби всичко, което е спечелил. Ако помисли тя да му донесе малко вода, той ще изгуби всичко. Ако пък светията, след като е бил трийсет години в пустинята, излезе навън и намери някоя мома, вземе стомната, че напълни вода, донесе ѝ да пие, даде ѝ една чаша, помогне ѝ – и той се повдига. Ако види красива мома и ѝ помогне, ако види грозна и на нея също помогне – повдига се още повече. Сега на хората на Земята, като видят красивата мома, приятно им стане – и мислят, че грях нямат. Като видят грозната, от нея всички бягат. Туй, от което всичките хора на Земята бягат, светията при него отива; при което хората се приближават, той оттам бяга. Не можеш да разбереш тази работа... Ученият професор не трябва да се занимава с детински работи, с играчки.

Та първото нещо: в Небето не може да влезе човек, който е грозен, изключват го оттам. На Земята грозотия можеш да бъдеш, и черен, и всякакъв можеш да бъдеш; на Небето се изисква да си без упрек. Ако един косъм липсва от веждите ти, не можеш да идеш там; ако един косъм на главата ти липсва, не можеш да влезеш. Ако един косъм на мустаците ти липсва, не можеш да влезеш; ако ноктите ти са дълги, пак не можеш да влезеш в оня свят. Ако малко гурели имаш на очите, отиде...

Трябва да правите преводи сега – гурелът какво показва? Някой път се набере бяло вещество на края на очите – какво показва това? Че мисълта трябва да бъде бяла, светла, чиста. Гурелите се явяват на човека, за да му напомнят, че започва да гледа накриво. Като започне той да гледа накриво, почват да се явяват белите гурели. При мене са идвали много набожни хора, казват ми: „Аз много обичам Господа“, пък гледам, гурели на очите имат. Човек с гурели не може да обича както трябва – той трябва да изправи погрешката на гурелите. Щом изчистиш гурелите, ще поправиш погрешката вътре. Хванете кашлица, гледам, тук започва да се обажда кашлицата оттук-оттам, значи има някакъв дефект. На Любовта за какво ѝ трябва кашлица?

Всичките болести в света се гължат на някакъв недоимък в живота. Причината е или че не разбираш Божията Истина както трябва, или че не разбираш Божията Любов както трябва. От това гледище всеки може да лекува болестите. Боли те гърлото – ще знаеш дали Истината не разбираш, дали Божията Мъдрост не разбираш, или Божията Любов не разбираш. Като намеря погрешката, трябва да я изправя. Всеки ден трябва да правите опити. Болят те очите – пак е същият закон; болят те ушите – пак същият закон е. Това е за онзи, който разбира. Който не разбира, ще иде при лекарите, ще му бутат очите, ще ги развалят. Някой път ще идеш лекарят да ти пипа очите. Започнат ли да бутат очите и ушите, ще ги развалят. Аз се чудя по някой път, като заболяят хората. Най-малката болест, която е гадена, е за едно предупреждение. Един ден дори хората не могат да я търпят... Повдигне се температурата – кой е температурата? Трийсет и осем градуса, трийсет и девет градуса... Че какво са трийсет и девет градуса? При трийсет и девет градуса картофите не могат да врат. Някой казва: „Имам четирийсет градуса“. Че при четирийсет градуса яйце не можеш да свариш. Разбирам деветдесет градуса да е...

Сега сме дошли в една епоха да плащаме. Ти си бил много добре, но дойде някой, хване те, иска двайсет-трийсет хиляди да му гадеш. Ти не си ял, нито си пил, нито чер хайвер си взел – хване те и казва: „Плащайте“. Ти плащаш и казваш: „От доброта“. Че как от добро? Ти именно направи едно зло, че му гадеш пари. Като му гадеш парите, накара го да лъже, да не те среща по улиците, да се крие. И ти започваш да мислиш лошо. Докато не му беше дал парите, ти мислеше добре, той не те отбъгваше. Сега казваш: „Вагабонтин такъв, нехранимайко“ – нарушаваш си мира. Аз съм разрешил този въпрос така: за в бъдеще, като искате да гадете пари назаем, ще извадите въшки от главата си. Като иска някой пари назаем, ще вземете гребена и колкото нападнат, дайте му това злато. Ако не можете да обърнете една въшка на злато, тогава какво знание имате?

Вярващите трябва да знаят, че разумният свят е точно определен. Когато гоїде един разумен човек и иска да служи на Бога, всичко да му е дадено. Чудни са хората, като мислят, че това трябва да се доказва! Когато един войник тръгне на бойното поле, екипират го с пушка, с патрони, с грехи – и отива човекът. Храна му дават и той отива да се бие. Дошъл е сега някой да работи за Господа – и пак иска да се екипира. Дали не е уредено нещо в Божествения свят? Всичко е уредено. Ти като идеш да работиш за Господа, всичко е предвидено, но ще работиш за Него. Трябва да си от ония войници, които, като стрелят, нито един куршум не отива напразно, всеки отива намясто. Казва някой: „Ние не искаме да се бием“. Не искаме да се бием, защото сме страхливи – това не е геройство. Когато силният се отказва от война, разбирам, но когато слабият се отказва от войната, това не разбирам. Когато силният се отказва от работа, разбирам, но когато слабият се отказва от работа, не разбирам. Слабият казва: „Не искам да работя“. Че той и да иска, не може да работи. Силният цом не работи, той е умен човек, казва: „Такава работа не работя, тя ще причини вреда на хората. Не искам да причинявам вреда. Може да работя това, което ще причинява полза на хората. Не искам да работя това“.

Та някои от вас не искат да работят. Всяка работа, която е за полза на другите и на нас, това е работа; всяка работа, която не е полезна, е само да се изтощаваш да работиш. Събираш съкровища, имане, събираш пари – обезцени се богатството... Казват, че сега в Сибир имало пет милиона бедняци, които се скитали, и руската държава не може да им помогне. Ние със своето безпокойство тревожим и себе си – туй, което става в Русия, е нищо. По някой път за своите граждани вътре в нас правим с милиони да измират за нищо и никакво, за някакъв каприз. В едно гневно състояние, при един гняв на човека умират пет милиона клетки. Скараш се с някого, с някоя съседка – и пет милиона жертви отиват в дома ти. Ти си неразположен след това. Как няма да си неразположен?

Пет милиона са измрели, които трябваше да живеят, да принесат полза. Ти за един каприз, че някой имал да ти дава пет-десет лева, ги пожертваш.

Казва някой: „Какво става сега?“. Тук и религиозните хора го правят това. Гледам един ден, след като говорих една беседа, една възрастна сестра и една млада учена сестра, хем от вярващите и двете, се целунаха. Една сестра ми казва: „Ти, Учителю, с твоето учение ме заблуди. Аз щях да си наглася живота. Изгубих си живота с тебе“. Разбиране трябва сега – никой не я е карал да гоїде тук насила.

Казвам: всеки доброволно е дошъл на Земята, никой насила не е пратен. Като си дошъл на Земята, Господ те е пратил да се учиш, не да се заблуждаваш. Няма да очакваш наготово, ще учиш. Казвам: не е хубаво това. Пазете се от мърморене. Понеже Господ те е пратил на Земята, къде щеше да бъдеш, какво щеше да правиш? Вие ще имате и другата опитност. След заминаването си ще видите какво е на оня свят. Може би досега не сте умирали... Мърморенето е лоша работа. Мислите ли, че ако в яденето не вземат участие тия десет милиона клетки в стомаха, ако те не работят за тебе, ако се откажат да работят, знаеш ли какво ще стане? Десет милиона души работят само в стомаха. Ако ти трябваше да им плащаш на ден надница по един лев, това са десет милиона лева за работата, която те извършват. Ако речеш с пари да купуваш този труд, то е невъзможно да платиш. Всичко туй даром ти се дава – и ти си мърморко, който нищо не си направил, никому не си помогнал, само си ял, ходил си, размърдал си въздуха, тук-там си гържал някои речи, но нищо не е станало, нищо не си направил.

Това е един недъг на цялото съвременно човечество. Ако се качите в невидимия свят, тези ги наричат мърморковци. Казват: „Кои са те?“ „Мърморковците на Земята“. Всички вярващи, те са все мърморковци – на хиляда едва ли ще намериш някой, който да не е мърморко. Някой в годината веднъж мърмори, някой всеки месец мърмори, някой в седмицата веднъж мърмори. Тъй че има

мърморковци, които триса шейсет и пет дни в годината мърморят, някои мърморят петдесет и два пъти, някои дванайсет пъти мърморят, някои само един път в годината мърморят. Законът е такъв, че всяко мърморене не се примирява. Някой път мърморенето го турят на работа, някой път връщат обратно това мърморене и ние носим лошите последствия. Индусите са създали тази философия – карма⁵. Казват карма – това е мърморенето. От туй, което му е дадено на човек от Бога, той не е доволен – иска да създаде един живот по-особен.

Всичките хора на Земята са изгубили своите плановете. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план, казват ѝ: „Можеш ли това да изпълниш на Земята?“. И тя ще подпише. С документ сте слезли на Земята, но като слезете, виждате, че е трудна работа, и казвате: „Това не може да стане“ – и започвате нов план. Петдесет-шестдесет години живеете – и нищо не можете да направите. Ето какво се случва. В Новопазарско срещнах преди години, преди да дойда в София, една мома. Като младо момиче на шестнайсет години дядо ѝ ѝ дал едно Евангелие. Тя била млада, ходила по хорото да се люби с момците. Отгоре турила чеиза си, ризата за свекъра, за свекървата, за етървите – и тъй нататък. Оженва се, ражда ѝ се дете и след шестнайсет години то умира; после и мъжът ѝ умира. Тя събира всичките жени да им чете Евангелието, казва: „Четете го, че каквото имате, всичко ще иде. Аз преди шестнайсет години трябваше да го чета, не сега, когато мъжът ми си замина, детето ми замина...“.

Казвам: ние сме дошли на Земята и трябва да намерим това Евангелие. Не да го намерим, когато си заминат нашите близки, но преди да е заминало детето, че и то да чете Евангелието, и то да изпълнява Волята Божия. Та казвам: по някой път аз се чудя на съзнанието на хората. А някой път се уча и казвам: няма нищо, ще мине.

Сега ще ме разбирате правилно. Ако ви кажа така: изучавайте закона на фактите; ако ви кажа така: изучавайте самите закони и законите и принципите, какво

ще разбирате вие? Да изясня това. Що е един факт? Фактът винаги се отнася до добрите хора. Трябва да изучавате добрите хора. Щом говорим за фактите, фактът за мене е доброто в света. Щом се говори за закона, разбирам правдата, справедливостта в света. Това за мене е законът – справедливостта. Щом се говори за принципи, разбирам разумния живот; принципите – това е разумният живот. Що е фактът сам по себе си, каква реалност има? Ако фактът е емблема на един добър човек, този факт е като основа в живота. Доброто в нас, това е основата в живота, на която трябва да градим. Правдата в нас е самият материал, с който трябва да градим. Градеж трябва, справедливият човек трябва да работи! Добрият е основа, а пък човекът на принципите е разумен човек. Разумният човек е онзи, който трябва да влезе да живее в тази къща, да приема и да изпраща близките, които има той. Тогава животът има отношение. Ако сложим принципа като отвлечена величина, това нищо не е.

Какво е принципът? Принцип значи човек, който обича да заповядва. Той хваща принципа, за да заповядва. Законът е нужен, за да ограничаваш, фактът е нужен, за да биеш. Ние разбираме факта така – да го биеш човека; закона – да го ограничиш, и принципа – да го владееш. В това няма никаква философия. Да изучаваме фактите значи да изучаваме добрите хора, да имаме връзка с тях. Да изучаваме законите в света – това погрязва да знаем справедливите хора каква работа вършат в света. Това са живи същества, не смъртни сили. Писанието казва: „Да не мърмориш пред Господа“. Пред тебе седи един ангел, който те слуша, записва всичко и вижда до каква степен на развитие си дошъл. Ако не оценяваш очите, които Бог ти е дал, той казва: „Пази очите си, недовиждаш работата, ще направиш много погрешки и в писането, и в разбирането“. Пък ако повредиш ушите си, тогава няма да дочуваш. Ако повредиш носа си, обонянieto си, друга бяла ще гоиде. Ако повредиш вкуса си, трета бяла ще гоиде.

Та казвам: всичко трябва да държим в изправност, в изправност да държим и очите си. Казва някой: „Разболяха ми се очите“. Защо? От мърморене. Защо се разболяха ушите ти? От мърморене. Защо се разболя устата ти? От мърморене. Защо умираш? От мърморене. Когато престанем да мърморим, очите ще се обновят; когато престанем да мърморим, ушите ще се обновят; когато престанем да мърморим, тялото ще се обнови. Когато престанем да мърморим, животът ще се подобри, богатство ще дойде, здравето ще дойде, всичко ще дойде. Щом има мърморене, всички неща изтичат навън и идат всичките нещастия в света. Като четем Стария Завет, казва се: „Господ остави този народ да го очисти“. Евреите бяха такива мърморковци, че Господ ги остави да ги очисти, каза: „От тебе ще въздигна един народ, а тия мърморковци, които излязоха от Египет, ще ги изчистя“. Какво ще кажете?

Онези хора, които Бог изведе из Египет, Той не можеше да ги въведе в земята им и ги избви. С мърморене не може да се влезе в Ханаанската земя⁶. Казваме сега: „Всички ще влезем в Ханаан“. С мърморене не можем да влезем. Сега мърморенето е на степени. Някои от вас мърморите веднъж в годината, някои – веднъж в месеца, други – веднъж в седмицата, някои от вас – всеки ден. Аз правя разлика. Мърморите ли веднъж в годината, това е за чешит човек. Та не се спирам върху другите погрешки, мене другите работи не ме интересуват. Спирам се върху мърморенето, понеже то е резюме на всичките погрешки, които има човекът. Някой търговец като загази, тогава мърмори, започне да отваря старите тифтери. По-напред е бил щедър: отваря тифтера, вижда, че някой има да му дава пет-десет лева, но не прави въпрос. Сега иска петте си лева и ще направи скандал.

Сега някой ще каже: „Учителя ни изнася тук недостатъците“. Какво ви изнасям? Отгоре ми опъват ушите, казват: „Ти знаеш ли какво правят?!“. Всичките станции са отворени, за всеки поименно – еди-кой си какво е направил – цяла вечер ги виждам какво правят. По някой

път затварям станцията, за да не виждам. Понякога гледам някоя сестра – отива там, в градината, когато узреят прасковите. Отива, напътва си джобовите и гледа да не я видят. Не вземе една-две праскови, но си напътва двата джоба, върви, като че нищо не е направила. Казва: „Всичко е на Бога“. Джобовите ѝ са пълни.

Тук преди години, като започна да зрее, гроздето взе да изчезва. Казвах на братята да пазят, че някои външни хора идат да го обират, че да хванем някого. Една вечер около девет часа водят ми един и казват: „Хванахме този в лозето.“ „Кой е, някой външен ли е?“. Той казва: „Не ме ли познаваш, Учителю?“. Имаше тук един млад брат, вярващ, казва: „Отидох да си откъсна грозде, те ме хванаха“. Другите ме питат: „Да го предадем ли на властта?“. Казвам: „Братко, туй грозде е зелено. Ако искаш грозде, ела, ще ти дам. Не ходи вечерно време да береш гроздето – даваш лош пример“. Сега мога да ви кажа името му, но какво ще ви ползва това? Тези работи са много малки, но от тях произтича мърморенето. Другите като отидат там, казват: „Обрали са лозето“. И те мърморят, ама злото е там, че за тях не са оставили. Вие не разбирате тези неща.

Където и да е човек, носете следния морал – аз го пазя за себе си. Като ида при някой извор, аз най-първо седна да си почина хубаво и благодаря на Бога, че съм дошъл до него. Най-първо не зная къде е изворот. Как го намирам? Ако е по обед, гледам накъде отиват птиците. Те отиват към някой център. Гледам, пък няма кого да питам. Виждам – оттук една птичка отива, оттам отива към един център. Като намеря извора, благодаря на птиците. Седна при него, гледам как водата извира, питам го: „Ще ми позволите ли да пия от тази вода?“ – понеже има същества, които го пазят. Казват: „На граго сърце пий“. Тогава аз пия и благодаря на Бога. Като ида при някоя круша, откъсна си две-три круши, най-много три – това не са малко круши. Вие, забелязал съм, не късате най-малката, но като погледнете – най-узрялата, най-хубавата, най-голямата ще изберете. После и друго

пазя: семето, което взема от тия круши, не го хвърлям, но го събирам в джоба си. Нищо не хвърлям; и дръжката пазя – употребявам я за лекуване. Отлични са дръжките, няма да ви кажа какво може да стане с една опашка на круша, на ябълка. Ако ви кажа, ще направите същата погрешка, която направили в Айтоско. Питам ме с писмо за един болен какво да направят. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След десетина гена пак пишат, казват: „Направихме компреса, не помага“. Питам: „Че как го направихте, тъй както казах ли?“ „Сварихме млякото, изцедихме вътре един лимон, изядохме гъстото и с рядкото направихме компрес“. Рекох: „Рядкото изпийте, пък гъстото сложете на болното място“.

Та казвам: в нищо не трябва да се обиждаме. Да се обиждаш, когато един човек те излъже, да се обиждаш, когато един човек постъпи лошо, разбирам. Но когато един човек ти показва твоите погрешки, какво се обиждаш? Харесвам англичаните, които, щом им покажеш една погрешка, казват: „Ол райт“. На американците съм правил забележки, казвам им: „Вие, такъв един културен народ, не знаете как да ядете. Вечерно време ще се съберете, ще изпиеете двеста и петдесет грама топло кафе, след туй двеста и петдесет грама легено. Че от такава смяна зъбите ви как ще бъдат здрави?“ „Ол райт“. Където и да отидете в Америка, ще видите два вида легено – от ябълки, от череши, от портокали, от лимони. Няма американец, когото да не го боли гърлото. Казва, че студа е хванал. Казвам: „Не си хванал студа, но тебе студът те е хванал“. Казвам: духовни хора са онези, дето като кажеш на човека една погрешка, и той разбира. Някъде само като го погледнеш, нищо няма да му кажеш – и той разбира.

Аз често съм забелязвал следното, това се е случило и с мене: вървя някъде, а някой щурец пее хубаво. Не обърна внимание, не се спра да го послушам. Като мина десет-дванайсет крачки, дойде вихрушка, вдигне ми шапката и започне да я търкаля по земята. Върна се тогава онзи певец да го послушам. Пее си той, казва: „Къде си

се забързал?“. Някъде си пее този щурец. Слушам го, пее една песен: „Животът без любов нищо не струва“. Щурецът тъй пее: „Животът без любов нищо не струва и на път който отива без любов, нещастие добива“. Затова шапката ми пострада. И благодарение на това, че шапката ми пострада, чух колко хубаво пее този щурец. Сега имам едно правило: щом чуя един щурец, свалям си шапката и слушам.

Казвам: вслушвайте се в щурците, които пеят във вас – в онази вътрешна интуиция. Казвате: „Духът е това“. Духът Божий се явява чрез малките работи. Колкото и да е малка Божествената светлина, обръщайте ѝ внимание. На всички неща, големи и малки, трябва да обръщаме внимание. Божественото има еднаква цена: голямата светлина ще те освети, малката ще ти причини една приятност. Затова Исус успяваше в мъдрост и в благодат пред Бога и пред хората.

Казвам ви: сега желая ви да успеете в мъдрост и любов. Да възрасте туй, което расте в благодат пред Бога и пред хората. Всички трябва да благодарите на Бога за всичките добрини, които ви е дал досега. Нищо друго не искам от вас освен всеки ден да благодарите. Като станете, да благодарите.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

26 октомври 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИТЕ НЕЩА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Каж ми Ти истината

Ще прочета 25. глава от Деяния на апостолите.

Венир Бенир

(Учителя даде да се прочете лекцията „Стари и нови възгледи“ от „Неразрешеното“, том II, VI година на Общия клас.)

Сега това са минали работи, които сте ги позабравили. Казвате: „Какво се е говорило? Сега е по-ясно“. Казва някой: „Не трябва да правиш зло“. Злото добро може да се направи и доброто зло може да се направи. Лошото човек може да го направи добро. Представете си, че ние представяме тъмното – то е зло, може да се спънеш. Тъмнината не я желаем, ние желаем всякога деня. Тъй както Земята е създадена, половината време прекарваме в тъмнина и трябва да си служим с известна светлина, сами трябва да я създадем. Представете си, че вие имате един приятел, когото преследват. Забежгате го на тъмно и загасвате свещта. Трябва да я загасите, за да го спасите. Ако държиш запалената свещ, ще го хванат и ще го умъртвят. Кое е по-хубаво? Ще загасиш свещта. Тази свещ е потребна в тъмнината, за да покажеш кой накъде отива.

Сега това е едно сравнение. Вие знаете положително кое в света е зло и кое е добро. Да кажем, откраднат ти парите, нали така? За тебе това е зло, но всъщност не е зло. Ти вървиш по сушата и носиш двайсет килограма злато. Въобразяваш си, че двайсет килограма е доста

почтена сума, те са над два милиона. Но ти се качиш на парахода и с тия двайсет килограма те хвърлят във водата – ще се удавиш. Не е ли по-добре да ти вземат златото и да останеш жив? Всичкото злато на Земята е твое. Ако обичаш Бога, всичко е твое, ако не Го обичаш, нищо не е твое. Някой казва: „Наследник съм“. Никои, който не обича, не може да бъде наследник – туй трябва да се загнезди в ума ви.

По някой път съм ви говорил за Любовта – и още като излизате оттук, мушкате се. Почакайте поне да излезете! Казвате на другите: „Махни се оттук, отворете път!“. Който и да е от великите хора, от Учителите, като дойде на Земята, няма да търси царска корона, но много проста форма. Той навсякъде обикаля, с никого не се блъска, не казва: „Варда, велик човек минава!“. Вие всички искате да ви се отваря път, да бъдете видни, някъде да сте авторитет. Ако всички бяхте авторитети, кой ще ви служи? Ако всинца сме авторитети, всички ще искаме да бъдем свободни. Хубаво, ако всинца сме господари, какъв ще бъде светът? Всеки сам трябва да работи. Че ти искаш да бъдеш господар, че ти искаш да имаш слуги, това е безлюбие.

Някои питат в оня свят ще се познаваме ли. Ако се обичаме, ще се познаваме, ако не се обичаме, познаване няма. В оня свят когото не обичаш, никога няма да го видиш; и той щом не те обича, няма да се познаете. Щом не се обичате, в оня свят няма да се срещнете, ще ви заведат далече. Някои мислят, че при Господа ще се разправят. Който иска да се съди, Господ го оставя тук да се съди – в Небето съдба няма. Чудни са хората! Изпил е той едно шише вода – ще го съдят, че е направил престъпление, без позволение е изпил водата. Няма никакво престъпление тука! Ако имаш цяло езеро с вода, че започнеш да я продаваш, мислиш ли, че ще бъдеш праведен? Ако някой дойде и от езерото напълни едно шише с вода, казваш му: „Какво право имаш ти да пиеш от тази вода?“. В коя книга е написано, че не трябва да пиеш вода отдето и да е? Де е писано в Природата да не пиеш вода? Де е писано в Природата, че не трябва да

дишаш, отвън да дишаш? Ако трябва да излизаш и отвън да дишаш, какво ще бъде положението ти? Нали всеки от вас си е направил един закон, всеки има едно понятие.

Преди време беше дошъл един, че ми се оплакваше от жена си. Давам му наставления, казвам: „Тя не е толкова лоша“. Пита ме: „Ти опитвал ли си жена, женен ли си?“ „Не.“ „Ожени се да видиш.“ „В какво седи лошавината?“. Казва: „Опасна работа е жената, то няма по-лошо съществуване“. Питам: „Като е толкова лоша, какво те привлече да се ожениш?“. Казва: „Омая ме“. Омаяла го била... Че как, какво е това омайване? Аз виждам как седи работата, казвам: „Но ти не ми говориш истината.“ „Че как не ти говоря?“ „Ти беше един бедняк, тя беше богатата мома. Ти искаше да следваш в странство, за пари се ожени. Понеже твоето положение се подобри, пък тя е болна, гледаш вече чуждите жени, които са по-здравни. Пак търсиш богати жени“. Той започна да мига. Казвам: „Най-първо тя е дъщеря на Бога. Господ я е направил, не може да ти бъде слугиня. По любов може да ти служи, но не насила“. Господ насила не я е заставил да Му служи, Той казва: „Ако Ме обичате, да Ме слушате“.

Казвам: Бог никога насила не ни заставя да Му служим. Понякога някои хора имат следното разбиране: Бог изисква ние да Го любим, защото само чрез Любовта иде благото. Въздуха трябва да го дишаш, за да ти даде основа, което има. Ако кажеш, че не искаш да го дишаш, на себе си не правиш добро. Ако не дишаш, ти си осъден на смърт. Трябва да ядеш – чрез яденето иде Божественото благо. „Защо Господ така направи света?“ „Как трябва да го направи?“ „Да не ядем.“ „Хубаво, престани да ядеш.“ „Ще умра.“ „Тогава яж“. Пита някой за жена си: „Кажу какво трябва да правя?“. Казвам му: „Обичай я.“ „Как да я обичам? Такава змия може ли да се обича? Ти такава змия обичал ли си?“ „Първата жена се разправяше със змия, нали змията я съблазни. Жена ти ще те научи как да се разправяш със змията“. Седи той недоволен – мисли за себе си, че жена му трябва да му служи. Има слуги – мисли, че трябва да му служат. Злото е там: мислиш, че има Господ в света, и смяташ, че трябва каквото Му

поискаш, да ти даде. Ако ти от въздуха искаш, за малки работи почваш да мислиш, казваш: „Дали Господ съществува, или не?“.

Някой път вие мислите, че Господ ви е забравил. Често Господ ни забравя, когато оглушеем. Когато станем глухи, забравя ни, понеже говори и ние не чуваме; когато станем слепи, Господ ни забравя – не виждаш къде ще те води. Ти искаш блага. Ако имаш ония чувства в себе си, ти искаш да благуваш в света, но трябва чувствата ти да бъдат отворени. Каква полза ще има да те заведе на един концерт да слушаш, когато си глух? Защо да платя за билет сто-двеста лева, когато не слушаш? Защо ще ходиш на една изложба, когато си сляп? Хем си глух, тък си и сляп, нищо не виждаш. Какво ще видиш?

Сега питате: „Кажу ни в оня свят ще те видим ли?“. Ти си в оня свят, ти си дошъл в оня свят. Погрешката е, че не вярваш в оня свят. Този свят е оня свят, оня свят е този свят. Че как?! Тъй е. Ти си сега в Рая и тъй както вървиш, ще те изпъдят. И Ева беше в Рая, но като яде от плода на забраненото дърво, изпъдиха я навън. Всеки човек, който изгуби Любовта, изпъждат го из Рая навън. Когато видя, че един вол е умрял, аз се радвам, че се е освободил от непосилния труд. По десет-двайсет часа на ден оране, биене по гърба... Казва някой: „Умря волът ми“. Той плаче не от любов за вола, но че няма кой да му носи товара. Умрял е Драган, Иван – плачем. Защо? Казвам: сега трябва едно верую, което да засяга хората. Какво значи: трябва да живеем. Нищо не значи. Понякога седи някой и ми казва: „Как ги търпиш тия?“ „Че какво има да ги търпя?“ „Че те са невежу“. Казвам: „Тебе да те продават, ще видиш колко им стига умът.“ „Простаци са“. Рекох: „Много се лъжеш. Набиват те на общо основание“. Казват например, че свинете са много глупави. Но там, гето има сто-двеста свине, я хвани едно прасе. Като започне да квичи, всичките се нахвърлят. Ако не го пуснеш, ще те разкъсат. Значи кооперират се, казват: „Не позволяваме да го буташ“. Много вълци са плащали с живота си: като хване някой една свиня, другите се нахвърлят и на парчета го правят.

Правилото сега е: приложете Любовта! За мен три думи са важни в света. Аз наричам X един елемент – X е елемент, който привлича; Y – това, което отблъсква; Z е това, което движи света. Като видя един X , казвам: това е, което привлича. Като видя един Y , казвам: това е, което отблъсква. Като видя Z , казвам: това е, което движи света. Вие питате: „На какво е равно X “? X е равен на следното: ако няма нищо, което да те отблъсква нагоре, като те привлече нещо там, ще паднеш отгоре, ще се наклониш; като има нещо, което те отблъсква, както птиците, ти имаш съпротивление.

Та вие питате: „Защо трябва да любя?“ Трябва да има нещо да те привлича. Казваш: „Той не ме обича“. Трябва да има нещо да те отблъсква. Вие се приближавате много наблизко, трябва да има нещо, което да ви държи на разстояние. Вземете в музиката. Понякога някой ще дойде да ти говори: дойде на ухото ти, каже нещо; първо ще тури устата си на ухото ти, после ще целуне ухото. Никога не позволявай да ти говори на ухото. Ако всеки ден някой ви говори на ухото и ви го целува от едната и от другата страна, какво ще придобиете? Ще се изтрият ушите ви, нищо повече. Има такива идоли, дето едно време са ги целували с векове, та са се обезобразили – краката, дето са ги целували, са обезобразени.

Новото положение е, че трябва да изучавате нещата. За Христа казвате, че не можете да бъдете като Него. Защо ние, християните, да бъдем като Него? Ти искаш да направиш нещо, което не е добро. Кажу: „Ако Христос беше на мое място, какво щеше да направи?“. Всички вземат и цитират онзи стих: че Христос, като влезе в храма, направи камшик и изпъди всички; Той влезе вътре, вдигна скандал, претури масите с парите, изпъди търговците навън. Вие какво разбирате от това? Вземете един камшик и вашите лоши мисли, желания и постъпки ги изпъдете навън всичките – храм е вътре във вас! Вие влезте в себе си и изпъдете всички лоши мисли и желания – това се подразбира. Вие искате като Христос да вземете един камшик. Мислите ли, че онези хора тъй ще седят? Ще кажат: „Кой ти даде тази власт?“.

Казвам: и ние често правим така. Силният мъж бие жена си – защо? Защото не му се покланя. Силната жена бие мъжа си – защо? Защото не ѝ се покланя. Богатият измъчва сиромаша – защо? Защото не му се покланя. Целият порядък на нещата е обоснован на едно криво разбиране: без любов се живее в света. Туй, което съществува в света, съществува по единствената причина, че ние сами се объркваме, сами се съдим, ние сами разрушаваме живота си. Седи човек и казва: „От мене нищо няма да стане, моята работа не ми върви. Ще остареем, я да ядем и да пием!“. За старост не говорете. Станеш на седемдесет години – старост ли е това? Смешна е тази работа. Преди години учените казваха, че Слънцето обикаля за двайсет милиона години. Сега някои са дошли на мнение, че двеста милиона години отнемало на Слънцето да обиколи около своя център. Ако вие сте жители на Слънцето, значи на една година като сте, ще бъдете на двеста милиона земни години. Питам: една земна година каква част е от слънчевата? На двеста милиона земни години вие ще бъдете на Слънцето малко гете на една година, което не може да говори.

На Земята вие милиони пъти сте остарели и сте се прераждали. Каква е тази философия? Като кажеш, че си остарял, поумня ли? Старостта отблъсква човека, той трябва да престане да върши глупости. Старият човек никога няма да бие някого. Те, старите, са много умни. Аз да ви приведа един пример. Минава един стар човек през едно село. Върви едно своенравно гете и удря с камък гдето в гърба. Той казва: „Синко, благодаря ти. Ела да ти платя, че ми се изправи гърбът“. Дава му двайсет пари; казва: „Аз нямам много, на. Стария чорбаджия ударì, той ще ти плати повече“. Отива гдето и удря чорбаджията с един камък, но той го налага. Старият не си отмъщава, той трябва да бъде умен, нищо повече. Дошла е някаква неприятност в живота – това е от някое гете, гето някой камък е хвърлило. Казвате: „Дайте му двайсет стотинки и му покажете смисъла на числата“.

Мене са ме питали: „Как да се запознаем с Христос, как да Го видим?“. По-лесна работа от тази няма. На кои

се явява Христос след Възкресението? На онези, които Го обичаха; на онези, които Го разпънаха, не им се яви. Аз ви казвам: ако обичате Христос, Той ще ви се яви; ще дойде вечер, като седите в стаята, и ще каже: „Имате ли малко хляб?“. Ако не Го обичате, ни глас, ни усмихване. Сега чудно е, че онези, които не Го обичат, искат да Го видят. Ти искаш да видиш слугата си, който те е обрал, не от любов, но искаш да го видиш, за да го туриш в затвора вътре. Затова аз съм слушал много проповедници да цитират: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна“. Господ казва да ти помогне, че тогава да Го обичаш. Търси Го не когато си здрав, но когато никои не може да ти помогне, тогава Го потърси. Казваш: „Как да Го потърся? Той, Господ, ме е забравил“.

Блудният син какво представлява? Христос ни каза, че този, младият син, като отиде в странство, дойде до положението да пасе свине, не му даваха и рожковите да яде. Тогава баща му не отиде да го търси, но каза: „Да си учи урока“. Когато в него се яви съзнанието, синът каза: „Да се върна при баща си“. Той носи идеята: „Недостоеен съм да бъда твой син, но да съм като един от слугите ти“. У баща му, като го вижда отдалече, се събужда чувството на любов, той се хвърля, прегръща го, целува го, дава му нови дрехи, заколва храненото теле и всички се веселят, че се е върнал.

Съвременните хора искат Господ да слезе от Небето и да ги търси на Земята. Никога няма да бъде това – ние всички трябва да се върнем при Него. Всички трябва да се върнем и да кажем това, което никому не е казано. Да оставим всичко онова, което е старо, което ни е загрозило. Ние сме станали бедни от ядене и пиене, остарели сме от ядене и пиене, не можем да мислим от ядене и пиене. Питаме: „Какво ще се прави сега?“. Онзи свещеник казал на слугата си: „Стояне, какво ще се прави в оня свят? Ще има тракане със зъби.“ „Абе, дядо попе, твоите зъби са опаднали, няма какво да се боиш“. Попът мисли, че в оня свят ще има скърцане със зъби.

Радвайте се! Скръбта в света е истинската страна на Земята, на Любовта. Тъй сеги въпросът: и едното, и другото е от любов. Често аз съм гледал как са признателни някои деца. Носил го е някой на гърба си – това дете го прегърне и целуне; аз не съм го носил на гърба, значи не ме прегръща. Че този човек е направил нещо за него! Вие искате да ви обичат. Че какво сте направили сега? Тъй разсъждавате: „Ние искате да ни обичат“. Че Господ ни е обичал много повече, отколкото ние съзнаваме това. Няма друго съществуване, което да ни е дало толкова блага, както Господа. При това ние седим до туй, което имаме, и казваме: „Голо здраве защо ни е?“. Не мязайте на оня Стоян от Варненско, който казвал: „Голо здраве защо ми е дал Господ?“. Като лежал три години болен, казва на майка си: „Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде“.

Казвам: да благодарим на Бога за това, което ни е дал. Сега тия работи не са нови неща. Новото сеги в запалката. Аз може да запаля всинца ви, но ще започнете да димите, горенето ви не е правилно. Лесна работа е запалването, но и някои фитили не са хубави, ще се образува кадеж. Нали в Православната църква на Великден в черквите се образува кадеж от свещите. Трябва да има онова, пълното горене, светлина без кадеж. Погрешката е там, че ние не даваме ход на проявлението на Любовта. Ние проявяваме Любовта много користолюбиво. Аз казвам, че безкористната любов сеги в следното: когато един богаташ е оставил на слугата си всичко като наследник. Значи господарят е проявил любов – той му е оставил всичко, дал го е на негово разположение. Като се е върнал, взел е всичко.

Сега Бог ни е дал цялото тяло на разположение. Той като дойде, иска нещо от нас, а ние казваме: „Това тяло е мое, очите са мои“. Като ти го даде и ти го вземе Господ, ти питаш: „Защо ми го даде?“. Даде ти го за един ден – благодарѝ; даде ти го за два – благодарѝ. Да бъдеш готов и за един час да благодариш! Вземе ти го, казваш: „Как така да ми го вземат, то е мое?“. Умрял

е някой – плачат за него. Какво е умирането? Ако някой човек е съблякъл старите грехи и го пратят на баня да се очисти, да се нахрани добре, трябва ли да плачем, че е изгубил старите си грехи и е облякъл нови? С новите грехи не можем да го познаем. Как ще го познаеш? Порано беше брадясал, сега няма брада, млад е станал; порано шапка нямаше, сега има шапка и нови грехи. Казвате: „Не можем да го познаем“. Жените са умни, освободиха се от брадите, от които мъжете не са свободни. Знаете ли защо се освободиха жените? Понеже всеки косъм е правило, закон има. Защо съдят мъжа? Защото има брада. Жената я съдят само заради косите на главата ѝ, мъжа го съдят и заради космите на брадата.

Сега в любовта има една приятна и една неприятна страна. Винаги знайте, че неприятните неща в света всякога донесят много по-голямо благо, отколкото приятните работи. Питам: задавали ли сте си вие въпроса защо Христос се нагърби с греховете на хората? Тъй както го разбирате, аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Много теории има. Нали болестите с храна се лекуват? Всяка болест с храна се лекува, понеже грехът на хората дойде по единствената причина на храната; отровна храна ядем – и тя внесе смъртта. Следователно Христос донесе друга храна от Дървото на живота. Христос беше първият плод от Дървото на живота. Той казва: „Който Ме яде, има живот в себе си“. Следователно хората като ядоха от Дървото на познанието на доброто и злото, дойде смъртта. Христос дойде и донесе храната от Дървото на живота.

Кой е този плод на познанието на добро и зло? Лошото учение, злото внесе смъртта; доброто учение на Любовта внесе живота. Тогава работите моментално ще се оправят. Ние искаме по механически начин да оправим живота. Дадем малко хляб на беден човек, дадем петдесет стотинки на някой просяк – и мислим, че това е добро. Като идем в оня свят, смешни ще бъдат хората. Ще им дадат една скъсана черга, която са дали някому; в оня свят ще намериш едно скъсано палто и скъсани чорапи – всичките ти добрини. Имаше един дядо Димитър

В Сливен, разправяше ми една приказка: „Бях послушник в един манастир за калугер“. Той беше един много умен старец на осемдесет и пет години. „После не можах да стана калугер, напуснах манастира. Един ден изуменият остана доволен от мене, та ми даде едни нови цървули, че моите бяха скъсани. Като ми даде новите, аз подарих моите на един друг калугер. След десет дена сънувам един сън, че съм на оня свят. На всички сложили хубави паници, а пък пред мене – моите скъсани цървули, и ядене турили в тях. Казват ми: „Това си дал“. Намерих в оня свят само цървулите, които дадох – нищо повече“.

Казвам сега: оставете това просене на скъсани палта. Ще дадеш всичко с любов. Онова, което направиш от любов, то е единственото дело, което жертваш. Ти носиш плода на живота. Онова, което направиш с любов, то е с нас заедно. Писанието казва, че тия дела ще бъдат с нас.

Сега да се освободим от вътрешните заблуждения. Дойде някой път човек – недоволен е, има едно мърморене. Много мъчно е човек да се освободи от стария мърморко. Старият човек е ужасна работа: като дойде, ще ти покаже всичките погрешки на хората. Всички са виновни, само ти си праведен. Където идеш: това не са ти направили, онова не са ти направили – всичко е престъпно, всичко е опako. И добро като направиш, и то е такова – всичко е зло. Ти не можеш да видиш Божествената светлина. Мислите ли, че ако вие се ожените за един дявол, ще го направите светия? Мислите ли, че ако красивият мъж се ожени за една дяволица, мислите ли, че ако се влюби в една дяволица, на модерен език ви говоря, че тя ще стане светица? С дявола може да се разговаряте, но не прави отношения с него – всякога вие ще платите заради него. Той преди вас е изучил психологически, знае всичките тънкости и слабости на жените, много добре ги знае. Женският дявол знае всичките слабости на мъжа; мъжкия дявол знае всичките слабости на жената – тъй щото и вие ги знае, всичко знае. Ако искате да се справите с него, това е невъзможно.

Та казвам: светът на злото може да се затвори за вас. Затворено трябва да бъде злото, да бъде външно,

не вътрешно. Няма какво да го викаш, да го угощаваши. Отвън може да се разговаряш, но не му давай достъп да влезе в Рая. Щом влезе в Рая, злото непременно ще направи пакост. Не позволявай на злото да влезе в ума ти, не позволявай на злото да влезе в сърцето ти, не позволявай на злото да влезе в душата ти. Това е правило – отвън може да се разговаряш. Затова Любовта трябва да се сложи като броня.

Три важни неща има: *X*, *Y* и *Z*. *X* е това, което привлича, Любовта е това, което привлича. Туй, което отблъсква, е Мъдростта; Истината е това, което движи света. Тогава дяволът не може да влезе вътчи: дяволът бяга като попарен от Любовта, която го привлича. Той знае и силата на знанието, на Божията Мъдрост – че са го изхвърли из Рая навън. Падението се дължи на това, като са го изхвърли. Дяволът знае и силата на онова, което движи света, знае, че той ще бъде вързан. Всеки човек, който служи на Любовта, той е спасен в живота.

Сега ако идете на оня свят, какво ще кажете на Господа, кажете ми? Че вие сте в оня свят – какво ще кажете? Господ ще ви хармонира. Какво искате? Няма да кажете една лъжа. Ще кажеш: „Господи, доволен съм от всичко, което си създал, старая се да разбирам. Сам себе си съдя, не очаквам да ме съдят, да кажа: това ще направя, онова ще направя“. Направя една погрешка, никой не ме е видял – малка погрешка някъде, запетая или точица. Виждам, че това не е право. Някой иска да му дам хляб – уда, измия ръцете си. Моето правило е такова: като иска някой да му дам хляб, ще уда, ще измия ръцете си – с чисти ръце да му дам. За себе си като пипам хляба, с чисти ръце съм, мия си ръцете. Ако за другите не се мия, престъпление е. Някой път съм неразположен. Дошъл е някой, аз разрешавам някоя задача – не излизам да го посрещна, защото ако изляза, ще бъда малко начумерен, ще питам: „Какво искаш, защо хлопаш?“. Това не е право. Нямам право да кажа: „Защо хлопаш?“. Той хлопа, аз си мълча.

Така нашият „свети Георги“ иде един ден. Носеше ми яйца. Никому не продава яйцата, казва: „На Учителя са“, защото му плащам на яйце четири-пет лева. Защо му плащам? За да ви разправам сега на вас. Иде той, носи яйцата, тропам, аз мълча. Тропам по-силно, пак си мълча; още по-силно хлопам, пак си мълча. Защо мълча? Мълча си, защото продаваше яйцата на мене. Като му дам по три-четири лева за яйце, лицето му е усмихнато, приятно му е, че го оценявам; щом му дам един лев за яйцето, свие вежди. Значи по пет лева за яйцето като му дам, е доволен, а на един лев за яйцето не е доволен. Питай го някой път колко лева му дават за яйцето и често си казвах: „Ами ако ти си на мястото на дядо Георги, и ти тъй ще направиш“. И аз съм бил като дядо Георги – това е егоизъм. Той беше доста хитър. Няма по-мъчно от това – да се отнасяш добре с хората, то е най-мъчното изкуство. Да обичаш тия, които те обичат, е лесно, но да обичаш онези, които не те обичат, е най-мъчното изкуство, не е лесна работа.

Та казвам: геройството е там, да го направите. От себе си започнете най-първо. Като направиш една погрешка, да не се осъждаш. Като направиш една погрешка, да си кажеш: „Няма нищо, ще поправам тази погрешка“. Тъй ще кажеш: „Ще поправам тази погрешка!“. Защо си я направил – не съди себе си, тъй кажи: „Ще поправам тази погрешка!“. Нищо няма, усмихни се; вземи огледалото, погледни се и кажи: „Ще поправам тази погрешка“. Не става лесно тази работа. Така като се научиш да говориш, ще приложиш правилото и на другите – ще обичаш другите както себе си. Ние и със себе си не знаем как да се обхождаме, и с другите ни е невъзможно. При самовъзпитанието ще започнете със себе си. Не съди ума си! Направиш ли една погрешка – зарадвай се; поправиш ли я – зарадвай се два пъти. Поправиш ли една погрешка, усилваш волята си. Направиш ли една погрешка в мисловния свят, зарадвай се – ще приложиш знанието си. Бориш се някъде, заваят те на земята – зарадвай се, че ще започнеш да се упражняваш, че ще станеш по-силен.

На всичко се радвай в света. Когато злото дойде, то показва, че не си силен. Тогава ще идете да се понамажете с масло. Като се борите със злото, не трябва да имате никакви грехи, но поне като турските пехливани да сте намазани със зехтин. Като те хване то, ще се хлъзга. Ако не можеш да се бориш със злото в света, де ти е силата? Ние искаме Господ да се бори. Аз ще хвана злото: то държи и аз държа. То отгоре, аз отдолу, то отдолу, аз отгоре – така ще се въртим, докато победя.

Ще ви приведа един пример, един българин ми го разправяше. Той бил в Америка, страдал от разстройство на стомаха. Казва: „Цяла година не можах да спя спокойно, ще полудея. Точно като заспя хубаво, дойде някакъв с един голям нож, все в корема ме мушка. Като дойде, веднага се уплаши, тъпче ме. Всяка вечер идеше. Най-после ми дойде наум да се боря. Една вечер ми дадоха една сабя. Като започне той да удря, и аз удрям. После той се уплаши, хукна да бяга. Подгоних го, влезе в една дупка. Излязоха две неговии деца, насякох ги. Станах сутринта – свободен бях от болестта“. Един факт е това. Ще се бориш: който победи докрай, той спасен ще бъде, а не да ви спасяват. Вие искате спасение. Христос спасява, Той показва пътя на Любовта. Ще се бориш: като хванеш злото, ще се бориш с него.

Сега искам всички да бъдете добри пехливани. Нищо не значи, че гърбът ти може да е кален. Всеки от вас да е кален, но да излезе юнак. Като излезе, да каже: „Победата вече е моя“. Пожелавам ви сега победата да е ваша. Да престанете да носите тягостите на света – нека всеки да носи своята тягост и да бъде свободен.

Отче наш

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

2 ноември 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

5. глава от Евангелие на Йоан

Кажете ми Ти истината

Размишление

Духът Божий

Уверен съм, че всички сте чели тази глава. Някои са я чели веднъж, някои – два пъти, три пъти, някои са я чели десет-петнайсет пъти, някои и повече. Заражда се мисълта: колко упорити хора спорят все с Христа – откъде е, кой Му е дал тази власт. И в Моисей⁷ вярват като в Господа, а в Него не искат да вярват. И чудят се по някой път защо хората не вярват. Имат основание да не вярват, пък някой път нямат основание да не вярват. Да допуснем, че ти живееш между добри хора и вече имаш вяра в тях. Дето и да идеш, поискаш нещо от тях. Дадат ти – никой не те изнудва, вярваш им. Влезеш при други хора, гето има груг порядък. Никой нищо не ти дава, а пък искат от тебе това и онова – и не връщат. Ти изгубваш вяра.

Едни хора са живели по-дълго време в Божествения порядък и са го научили, а пък някои от вас са живели по-дълго време в човешкия порядък и са се научили на обратното. Речеш да четеш нещо, и отлагаш; речеш да направиш нещо, и отлагаш. Защо си остарял? Защото не си чел, не си мислил и не си обичал. И затова остаряват хората. Ако напълните една стомна с вода и я оставите отворена, след две години ако търсите вода в нея, тя всичката се е изпарила. И като се родите на Земята,

ако не притуряте нищо в себе си, ще останете един ген изпразнена стомна – всичко, каквото е турил Господ в нея, се е изпарило. И човек все чака да дойде някой. Хубаво, ако си стомна, трябва да чакаш, но ако имате два крака и две ръце, ще чакате ли? Ще отидете да налеете стомната си с вода. Това е само за сравнение.

Ако отидете в другия свят, какво ще разберете? По какво се различава човешкият порядък от Божествения? В човешкия порядък, като узрее един плод, той капва на земята, натъртва се и изгнива. В Божествения порядък също така има гървета, но плодът никога не окапва. И там има вятър, но приятен вятър. Там може да откъсне плод само този, който го обича. И човек няма да откъсне отвсякъде – ще погледне и ще откъсне този плод, който го обича и който той обича. А пък вие тук късате без любов плодовете – и зелени ги късате. Между тук и там има кардинално различие. Там не можеш да откъснеш нещо, което не обичаш и което не те обича. Морален е този, който те обича и когото обичаш. Като дойде да ти работи някой, който те обича и когото обичаш, то ще ти работи намясто; и парите, които ще му дадеш, ще бъдат намясто.

Ти искаш да знаеш де е човешкият порядък. Че вие цял ден сте спорили в себе си: спор има в главата ви, в сърцето ви и в тялото ви. Дойде една мисъл и ти каже: „Днес ще ви дойде един приятел и ще ви донесе един самун“, а пък ти си гладен. Сега почнеш да философстваш: „Това, което ми се каза отвътре, вярно ли е?“. Ще отидеш у съседа си и ще му кажеш, че в дванайсет часа ще дойде някой и ще ти донесе един самун, и го питаш дали е вярно това? Защо ще питаш съседа си, чакай до дванайсет часа и ако дойде хляб, вярно е, ако не дойде, не е вярно. Казваш: „Аз ще изгубя време“. Че ако отидеш до съседа, няма ли да изгубиш време? Ако питаш някой съсед, той може да ти каже: „Не слушай такива работи, те са илюзии“. А аз ви казвам: опитайте работите.

Освен това всяка Божествена мисъл, като дойде, внася светлина в твоя ум – и ако можеш да четеш с тази

светлина, от Бога е, а ако не можеш да четеш на тая светлина, не е от Бога. После запиташи: „Дали тези очи, които имам, са от Бога?“. Ако можеш да четеш с очите си, от Бога са; а ако не можеш да четеш с очите си, не са от Бога. Щом не са от Бога, извади ги. Христос казва: „Всяко око, което не е от Бога, извади го и го хвърли“. Казано е от Христа: „Ако те съблазнява окоето ти, извади го и го хвърли“. Всяко око, което не е от Бога, съблазнява, а всяко око, което е от Бога, не съблазнява. Една мисъл, която съблазнява, не е от Бога, и едно чувство, което съблазнява, не е от Бога; една постъпка, която съблазнява, и тя не е от Бога.

Ти казваши: „Студено е отвън“. Защо е студено? Защото си в човешкия порядък. Щом влезеш в Божествения порядък, е топло. Сиromaх си – защо? Защото си в човешкия порядък. Забогатееш – в Божествения порядък си. Но ти станеш богат и не даваши – тогава ще влезеш в човешкия порядък – и ще изветрее водата от стомната, ще се изпие водата, ще осиромашееш. Богатият, който не е давал, осиромашава, и сиromaх, който не взема, богат не става. Всички богати са все от сиromасите. Малкото дете, което се ражда, богато ли се ражда? Най-първо аз виждам хората, които слизат от Небето – виждам ги, че са грамадни, много големи – и никъде не може да го събереш на Земята. Но той все се смалява, смалява, смалява – и като дойде до мен, не мога да го видя и с микроскоп – така се е смалил, скрива се.

Има една тънка дупчица, през която трябва да мине всяка душа. Който не може да мине през тази тънка дупчица, той щастлив не може да стане. Като мине от невидимия свят и като дойде на Земята, питат баща му и майка му, братята и сестрите му колко го обичат. Този сиromaх нищо няма. Тогава баща му и майка му, братята и сестрите му и всички други роднини, като се съберат, му дават. И всичките подаръци тежат едва около две, три или четири кила. И като дойде майката, през устата му налива подаръка. И баща му носи подарък. И като стане някой от вас петдесет-шестдесет килограма, това са все

подаръците. Вие мислите, че това тяло е ваше!? И ти казваш: „Не си го давам“.

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на Земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения свят на Земята, на границата има митница, гето всичко ще секвестрират и то ще остане там. От Небето тръгваш с много куфари, но като дойдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от Земята на Небето, пак ще оставиш всичко на митницата. И ти ще станеш толкова малък, че никой не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават, но при Бога малки стават. При Бога се връща той – и там трябва да се върне много малък.

Сега аз ви представям идеите за Божествения и човешкия порядък. Всички спорове в света се дължат на човешкия порядък. Споровете, съмненията, подозренията – това всичко показва, че си в човешкия порядък. Щом те е страх, в човешкия порядък си; щом имаш недоволство, в човешкия порядък си. Щом си сиромаш, щом боледуваш, щом не ти стига умът, в човешкия порядък си; щом си безсилен, щом не те почитат хората, това показва, че си в човешкия порядък. Ти казваш: „Какво да правя?“. Трябва да излезеш от човешкия порядък.

В човешкия порядък, ако знаеш да лъжеш, намясто си; в Божествения порядък, ако знаеш да говориш Истината, намясто си. В човешкия порядък, ако мразиш хората, намясто си; в Божествения порядък, ако обичаш хората, намясто си. Какво значи намразване? Казвате: „Намразил си го“. Един вълк с какво изхранва своите деца? С кражба. Цяла нощ мисли той откъде да открадне: има четири-пет вълчета и мисли отде да открадне, за да нахрани своите деца, мисли в кое село има кошара и от коя да може по-лесно да открадне и да задигне някое агне? Виждали ли сте вие вълкът как носи агнето? Метне го на врата си като овчар. И говори, приказва на агнето: „Аз ще те заведа при моите деца, имам четири-пет много

добри деца. Те ще си поиграят с тебе. Те кожуха ти ще свалят и ще ти дадем една хубава царска дреха, ще имаш едно угощение“. И на агнето му тупти сърцето. И като го ядат, то все мисли, че ще му дадат царска дреха, а те го изяждат. И досега всички агнета чакат да им дадат някоя мантия.

Някой ти каже, че ще ти даде хиляда лева, и ти вярваш. Взел си лотариен билет и мислиш, че ще вземеш един милион. В кой порядък си? Ти очакваш парите. Вземеш един билет – не върви; вземеш втори път – пак не върви. Досега двамата от нашите братя бяха в Божествения свят, в Божествения порядък. И на двамата им се падна по четвърт милион и единият брат, понеже е от Божествения порядък, веднага даде сума, с която направи пътека до шосето, с камъни – прояви щедрост. Сега вие искате да забогатеете и да уредите всичките си работи. И като нямате пари, какво да правите? Тогава да служите на Господа. Вие искате да уредите и вашия живот, и на дъщерите си, и на синовете си – и когато не сте годни за нищо и никакво, ще идете да служите на Господа. Че каква нужда има Господ от стари хора? Господ не обича старите хора. В Небето едва е позволил да има място за двайсет и четирима старци, да живеят там. А тук, на Земята, всички искате да остарееете, да идете на Небето и да давате ум на небесните жители.

Казано е: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Ти питаши: „Как да го разбираме?“. Ако имаш ревматизъм, в онзи свят не можеш да живееш; ако главата те боли, в онзи свят не можеш да живееш; ако сърцето ти хлопа, в онзи свят не можеш да живееш. Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето – и сърцето има песен. Но когато хлопа сърцето ти, в онзи свят не можеш да влезеш. Ти си скръбен, страдаш, искаш да идеш в онзи свят. Със скръб в онзи свят не се влиза. Ще призовеш Господа да премахне скръбта ти, защото в онзи свят като влезеш, трябва да бъдеш радостен.

На вас като ви кажа, че ви викат в онзи свят, веднага ще побледнеете. Като ви повикат в Обществената безопасност⁸, няма да ви извикат, за да ви подарят нещо, а ще е или защото ви подозират, или защото не сте изпълнили закона. И това е страх. Че онзи свят не е Обществена безопасност. Божественият свят не е Обществена безопасност, там няма никакви болести – там основен закон е Любовта. Като отиваш в онзи свят, ще те попитат имаш ли кола. За Илия⁹ казват, че му изпратили една колесница да го вземат в онзи свят. Но Илия не беше много от праведните. Той беше един много добър човек, добър праведник, честен, справедлив, но имаше една черта, че беше много строг, жесток, и като пророк изпокла четиристотин лъжливи пророци. И трябваше наново да го върнат, за да му покажат какво нещо е милосърдието и че с рязане на глава работата не става. Кое е по-хубаво да направиш с лъжливите пророци: да им отрежеш главите или да ги накараш да мислят правилно? Според мен един човек, който те лъже, добър човек може да стане, само трябва да го бутнеш на мястото, дето трябва. Защо лъже човек? По единствената причина, че е слаб: всеки слаб човек неизбежно лъже. Накарай слабия да ти говори истината. Заекът може да ти обещава, че ще те защитава, но ако чакаш заекът да ти уреди работата, лъжеш се. Той утре ще хвърли кобура и ще бяга – и после ще се извини: „Слаб съм“. От слаби хора не очаквай да ти помагат.

Можем този закон да го приведем и за вътрешния живот. Не очаквай нищо от една слаба мисъл; от едно жежко чувство не очаквай нищо. Стани силен; а пък силен е всеки човек, който живее в порядъка на Любовта, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. И няма нужда той да те лъже – каква нужда ще има да те лъже силният? Питам: чистата вода пакости някому направила ли е? Силният човек не лъже; понеже всякога човек, като направи някоя пакост, тогава ще излъже. Кога излъга Ева? Когато направи пакост и откъсна един плод без любов от райската градина – и го откъсна не само за себе си,

но и за мъжа си. Каза му: „Аз ти го давам“, а пък Адам трябваше сам да си откъсне от това дърво. Бог беше му казал за дървото така: „От това дърво няма да ядеш, понеже не го обичаш. И когато го обикнеш, тогава ще си откъснеш от него с любов“. А Ева каза: „И без любов може“; тя разсъждаваше и каза: „Отпосле ще го иде любовта“. Питай онази мома, която се е оженила без любов, любовта дошла ли е после? Момъкът е откъснатият плод. Онзи плод, който е откъснат с любов, е на мястото си; но всеки плод, откъснат без любов, носи лоши последици.

Новият морал сега е: никога не правете една работа, която не обичате, никога не правете някому нещо, като не го обичате. Тогава като риба ще мълчиш и си замини – поздрави го и си замини, като италианеца си вдигни ръката. Снощи на концерта един италианец музикант се поклони на царицата с главата си, а пък за публиката си вдигна ръката нагоре полегато. Кой поздрав е по-добър: с главата си ли да се поклониш, или ръката си да вдигнеш нагоре полегато? Да поздравяваш с главата си, да се поклониш с главата си значи: всичко, каквото вземаш от Господа, задържаш го за себе си. А пък ръката си като вдигнеш нагоре полегато, това значи: всичко, каквото вземаш от хората, дай го на Господа. Кое е по-добро? Ако аз бих поздравил с главата си, бих направил такива движения: главата надолу и после нагоре. С това искам да кажа: аз ще работя и за тебе, но да знаеш, че ще работя и за Господа. Та всякога поздравявайте с главата си, като се поклоните с нея, но после си изправете главата, за да се избавите от едно зло.

Това е сега, което можем да приложим в себе си. Ако един живот не може да се приложи в нашата мисъл, най-първо този живот не е Божествен. Ако една работа не може да се приложи в нашето сърце, това не е Божествено. Ако една работа не може да се приложи и в тялото, то не е Божествено. Ние тогава имаме вече един свят човешки и там всички неща постепенно изчезват. Някой те обича за един-два гена и после казва: „Той

не струва нищо, не е човек за обич“. В човешкия порядък всички неща са така – няма на какво да разчитааш. Една майка има умряло дете, пита ме къде е. Тя казва: „То беше умно и много добро дете“. Питам я: „В какво седеше неговият ум? Беше ли голям музикант?“. Майка му казва така: „Беше силен, здрав като планина“. Че как така тази планина изчезна? Щом детето е умряло от четирийсет градуса температура, каква планина е това? Никаква планина не е то.

Помнете едно нещо: ако майката обича едно дете, то никога не умира. Всички деца умират от безлюбие; и децата, и мъжът умират от безлюбие. Понякога някой човек не може да умре – от голяма любов го държат. Ако те обичат хората, не можеш да се освободиш. Старите хора се молят и казват: „Пуснете ме да си отида, поразлюбете ме малко“. Ако не го разлюбят, може да седи и хиляда години, а му е дотегнало. Защо умират хората? От безлюбие. Трябва да знаеш да отпуснеш нещата. Ако ти стане мъчно, че някой човек е умрял, той не е умрял навреме. Когато някой отива в Божествения порядък навреме, ти се зарадвай. Преди да е умрял, е имал четири чифта букаи на краката и ръцете си; а пък като умре, виждам го свободен и си приказваме. Той казва: „Освободих се, четиридесет-петдесет години бях на Земята и никой за мен не помисли“.

Колко души са идвали при мене да питат за своите умрели! Питат така: „Видя ли нашия умрял?“. Казвам: „Кой? Той казва, че се е освободил“. Онзи пита: „От кого?“ „От вас“. Житото може да отиде в онзи свят. Ако ти си сварил жито за един умрял с любов, то житото ще отиде там – твоята любов. Понеже житните зърна са разумни същества, които са изчезнали и са станали жертва за хората, тези разумни същества сега се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе, а ти изяждаш житото и никак не ти иде на ума за служене на Бога.

Някои стари сестри казват: „Толкоз години ние сме в Братството“. Имайте един тефтер, за да видите су-

прин, като станете, какво правите първо; сутрин, като станете, какво мислите най-първо? Помнете, че следният закон е верен: в бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко онова, което е дошло при вас без любов, то ще си отиде като една течуца вода, която се оттича. Във вас само тази вода може да остане, която сте обичали и която ви обича; а пък другата вода отива да помага на тези, които обича и които я обичат.

Някои ме питат: „Какво да правя?“. Съдрани обуца няма да даваш, защото ти даваш това, което не обичаш. Като си износил тези обуца, ти не ги обичаш, и затова ги даваш. И казваш на този, комуто ги даваш: „Турете им едни подметки“. Този човек как ще им сложи подметки? За едни подметки се дават сто лева. И после ти ще кажеш: „Аз му дадох едни обувки“ – и като отидеш в онзи свят, ще намериш там съдраните обуца. В онзи свят ще се срамувате. Тук всеки човек, който е крал, се срамува: като го хванат, срам го е, че е крал. А в онзи свят ще се срамувате, че не сте правили добро: ще ви е срам, че при тези блага, които сте имали тука, не сте направили едно добро. Ще видиш, че този-онзи е направил това-онова, а пък ти нищо не си направил.

Вие сега ще кажете: „Толкова лоши хора ли сме?“. Не че сте толкова лоши хора, но въпросът е там: ако през целия си живот сте в едно училище и не сте научили нищо, какво ви ползва знанието, което не е приложено? Да допуснем, че ви дадат една ябълка и вие не сте я вкусили, дадете я някому или я хвърлите; да допуснем, че имате една круша, а не сте я опитали – какво знание ще имате тогава? Не само че сте ги хвърлили, но не сте ги посадили.

Всички вие вървите по един особен начин. В София има благотворителни общества и като отиде един просяк при тях, те го изпратят при мене, аз да му дам пари, аз да му помогна; казват му: „Той има доста пари“. Какво им коства да дадат сто-сто и петдесет лева? Ще го пратят при мене... Идва той при мен и аз го питам:

„Защо не ти дагат?“ „Лоши хора са“, казва. Отговарям му: „И ти не си от добрите“. Една случка ще ви разпръва. Това става в Лондон. Един беден човек влиза при един банкерин. В Англия не се позволява да просиш, има закон за това. Богатият си свива веждите и му казва: „Върви си“. Бедният казва: „За Господа!“. Банкерът отговаря: „Няма Господ, ще отидеш да работиш“. След една година същият просяк влиза с един револвер, тъкмо когато онзи си брои парите. Богатият му казва: „Вземи каквото искаш“. Онзи му отговаря: „Ти вярваш в този револвер, а в Бога не вярваш. Дај парите!“ „Вземи колкото искаш, вземи една торба, ако искаш. Вземи още, но не ме убивай“. Питам сега: тези хора, които вярват в дулото на револвера – като видят злото и вярват, каква вяра е това? Като дойде една болест и повярват в Бога, каква вяра е това? Ти вярвай в Бога, когато си здрав, и не очаквай да повярваш, когато заболяеш.

Бог казва: „Призови Ме в ден скръбен“. Да обясним това: скръб, която приемаш с любов, от Бога е; скръб, която приемаш без любов, не е от Бога. Радост, която приемаш с любов, от Бога е; радост, която приемаш без любов, не е от Бога. Скръбта и радостта без любов са от човешки порядък. Затова ти имаш някоя радост и след няколко дена тя изчезва, а пък имаш една скръб, която не е от Бога, и не можеш да я изпъдиш – и тя остава. Скръбта, като я залюбиш, си заминава. Много е благородна скръбта – щом я полюбиш, тя казва: „Да си вървя“; пък щом не я любиш, остава цял живот. А пък щом я залюбиш, тя, скръбта, ще се превърне в радост – тя се запалва и отива да си върши работата. Една скръб стои при тебе десет години, за да я запалиш, а пък ти казваш: „Върви си, махни се“. Тя отговаря: „Не се махам, ако не ме запалиш“. Скръбта, щом я обикнеш, тя си върви вече. Направи един опит, обикни ревматизма, който имаш, и той ще си замине веднага. Ти го биеш, гладих го, но го лъжеш с това. Не, с лъжа тази работа не става. Скръбта с нищо не можеш да я излъжеш – запали я

само. Ти казваш: „Господ ще я вземе“, тя казва: „Не, не, ти трябва да ме запалиш“. И като я запалиш, скръбта си заминава.

Във всички учреждения трябва да се работи с любов. Един лекар от любов трябва да работи. Лекарят, който лекува без любов, е от човешки порядък – той болестта не може да лекува. Той ще я лекува, но след три-четири месеца тя пак ще се върне. Всичко прави с любов! Правиш ли милостиня без любов, и тя няма да помогне. Нужно е не само да лекуваш един болен като лекар, но трябва да направши един свой приятел от този болен. Ако една майка не може да се прояви към детето с любов, защо го е родила?

С нас остават само онези мисли, чувства и постъпки, които ние обичаме – това ще остане за в бъдеще. Също и в науката: ако ти четеш с любов, това ще остане с теб, иначе нищо няма да те ползва. Това съм го изследвал и на мнозина съм казвал кои са причините на някои неща. Съвременните хора страдат от едно голямо безлюбие. Дали човек трябва да бъде майка, то е отредено от Бога; дали да бъде баща, е отредено от Бога; или брат да бъде – също. Ти не можеш да бъдеш брат, сестра или лекар без любов. Като идеш горе, ще видиш своето заблуждение.

Ние говорим за ангелите, че те са хора на Любовта. Един ангел при най-голямата си работа само като усети, само като почувства, че Бог отправя Любовта Си, мисълта Си някъде към Земята, и всички ангели слизат там да помагат. Там не се дава заповед. Когато ти дойде мисъл да помогнеш някому, казваш: „Това не е за мене“. Не е за тебе, а другите да го правят е нищо. Ти да се ползваш, това е за тебе, а пък като дойде време някому да помогнеш, казваш, че не е за теб. Как лекувате вие болните, например как лекувате главоболието? Или някой път ви болят гърдите и краката, стават инциденти: паднеш, удариш се, яви се болезнено състояние. С какво става падането? Всеки човек, който е намислил нещо и когато дойде в стълкновение в него доброто и злото и не знае как да помогне, ще падне. Дойде ти някоя лоша мисъл – и

ти се сгромолясаш и се удариш. Ако се удариш само по главата, не си мислил хубаво; ако си удариш ръката, не си постъпвал така, както трябва, не си справедлив; ако си удариш крака, това показва, че не си добър човек. Това място, което си ударил, показва какво ти липсва.

Някои от вас седите и казвате, че човек не трябва да се жени. Вие дали имате особено понятие за това? Искате да се жените, но женитба без любов не е женитба. Майката, която е останала без любов, не е майка, това не е Божествен порядък. Ако не изпълниш един закон с любов, ти си в човешкия порядък – това е ад. Адът е място на безлюбието. Съвременните хора живеят в ад. Аз се чудя, че по някой път дойде при мене някой, аз му казвам: „Нямам време“, а той отговаря: „Много бързам“. Казвам му: „И аз бързам, нямам на разположение нито една минута“, той рече: „Само пет-десет секунди“. А пък стои много време, после се извинява, че много време ми е отнел.

Трябва всички да бъдете много внимателни. Ако е до мен, в даден случай аз мога да се направя невидим. Всеки може да стане невидим, неузнаваем. В един от американските университети – американците обичат много да си бръснат брадите – един от студентите, госта снажен, си оставил брада и всички го познавали така. Но един ден той си обръснал брадата и мустаците, облякъл се и влиза в университета. Професорът му казва: „Ти кой си? Аз не те познавам“ – и студентът трябвало да доказва кой е. Казвам: как могат да те познаят, ти си живял в порядъка на безлюбието? Щом имаш брада, ти си в човешкия порядък на света – в Божествения порядък с брада не те познават. Жените ще кажат: „Сега ние ще влезем там, понеже нямаме бради“. Жените пък, като влязат от човешкия свят в Божествения, там стават с бради.

Любовта ще ви освободи от всички противоречия на живота. Защото тези коси са остатък от лошите условия, при които хората са живели. И брадите, и космите показват условията, при които човек е живял, но показват и пътя, по който той може да се освободи в

бъдеще. Всеки един човек, ако стане дете, веднага ще хвърли брадата – майката не може да ражда едно брато дете. Някои питат: „Как ще се познаваме в онзи свят?“. Както сега се познавате, по този начин там не може да се познавате. Единствено истинско познаване е в Любовта. Има черти, които не могат да се изменят, аз ги наричам основни тонове. Има два основни тона, по които хората се познават в онзи свят. Този тон никой не може да го измени, той личи навсякъде. Аз ги наричам тонове на вечната Божествена хармония. Щом си в тези два тона, никой не е в състояние да наруши твоя мир. Любовта е основният тон, с който хората трябва да се запознаят. Една мисъл, която се явява в тебе и изчезва, е от човешкия порядък, а една мисъл, която ще остане с тебе и която може да ти помага, тя е от Божествения порядък.

Трябва да обърнете днес един нов лист. Разработете онова, което имате, разработете вашия капитал. Ако идете в онзи свят, с какво ще се препоръчате пред Господа, кажете ми? Да ви приведа един пример от американската литература малко хумористично. Един американски милионер отива в онзи свят. Явява се пред братята да го пуснат. Питат го: „Какво добро си направил?“. Той казва: „Построих с мои средства една църква“. Питат го пак: „Вестниците писаха ли за това?“ „Писаха.“ „Тогава са ти платили.“ „Направих едно училище.“ „Писаха ли вестниците за това?“ „Писаха.“ „Платили са ти“. И за други неща той казал, но все били писали вестниците за това. Казали му: „Кажу ни едно нещо, за което вестниците не са писали“. Американецът се почесал малко по главата и най-после му дошло на ума, че един ден, като вървял по улицата, видял една вдовица, която поискала от него помощ. Той ѝ дал един долар и ѝ казал да си върви. И той рекъл: „За едно такова малко нещо няма нужда вестниците да пишат“. Апостол Павел¹⁰ му казал тогава: „Ще уда при Господа да Му разкажа“. Господ му казал: „Дайте му два долара и го пратете на Земята“. Американецът е дал един долар. Че си дал един долар, какво добро е това?

Ти нищо от себе си не си дал още. Ще гадеш едно парче хляб, но то не е от тебе. Ще отвориш прозореца да влезе чист въздух, но и този въздух не е от тебе. Ти ще запалиш една свещ, но и тази свещ не е от тебе.

Бог е Любов. Ако имаме любов, нямаме нужда от Бога. Без любов е опасна работата, а пък с любов много малко е нужно. Ако имате една електрическа печка, трябва да знаете колко киловата дава. Ако имате контакт с електричество, онзи, който има любов, ще тури контакта – и ще потече топлината към него; ще сложи контакта – и идва осветление и отопление. Като имаш такъв контакт, и хлябът ще дойде, и земята няма да се оре. Това е Божественият порядък. Сега в човешкия порядък трябва да се оре земята. Питам тогава: ангелите орат ли с рало както българите? Тук оралото е едно спомагане. В ангелския свят няма оране, там житото става по дърветата, като ябълки са житните зърна – и сочни, и сладки. Зърната не са малки, а големи, и дветри зърна като туриш в джоба си, можеш целия ден да минеш с тях. И зърната нямат никакъв излишък, те са като нектар.

Питаш какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде такъв: майката да не измъчва децата си и децата да не измъчват майка си; свещеникът да не измъчва верующите и верующите да не измъчват свещеника; учителите да не измъчват учениците и учениците да не измъчват учителите. Хората да не се учат да се намразват и след това да показват любовта си. Трябва да бъдеш толкова предвидлив, че като направиш добро, онзи да не знае това и да каже: „Откъде ли дойде това?“. И тогава ще се сбъдне следното: то е от американския живот. Една бедна жена се молила на Бога Той да ѝ изпрати помощ. Един богаташ чул, че тя се моли, и поускал да се пошегува с нея. Турил пред нейния прозорец една торба със злато. Жената казала: „Аз се молих и Господ ми го изпрати“. Онзи рекъл: „Какво ти прати Господ? Аз те подслушах, че се молиш така, и турих торбата със златото“. Жената казала: „Господ те изпрати, за да изпъл-

ниш Неговата воля. Той чрез тебе ми изпрати това“. Ако всички хора живееха по любов, с това разбиране, щеше ли да има гладни хора? Коя майка и кой баща са оставили децата си гладни? Те имат любов и жертват за децата си много. Всеки баща, който гледа тия деца с любов, той е намясто. Обаче заражда се идеята – на целия свят не можем да помогнем. Първото нещо е това: ти на себе си можеш да помогнеш.

Трябва вече да изучавате следния език. Ако отидете в Англия и говорите български, кой англичанин ще ви обърне внимание? Аз съм изследвал хората: много рядко се среща човек, който да работи с любов. Ако вие говорите с любов някому, на който и да е човек, той ще разбере това веднага и ще ви обърне внимание. Няма изключение в това – човек да е казал една любовна дума и на тази дума да не са обърнали внимание. Знаете ли на какво прилича един добър човек, който живее с любов? Той влиза в един дом, отива при болния, който е на умиране, и болният веднага оздравява. И тези хора казват: „Този човек като дойде, и болният оздравя“ – и му услужват. А пък друг влиза, някой лош човек – и идва някое нещастие в този дом. У българина има една вяра в тъй наречения ползник – тоест като дойде някой добър човек в двора, и всичко тръгва напред.

Сега направете едно малко приложение – днес направете нещо, каквото и да е то, с любов, и то да остане при вас най-малко за двайсет и пет хиляди години. Питам: какво нещо трябва да стане със света, при което да се обърнат хората? Щом дойде Любовта, мирът ще дойде; щом отсъства Любовта, война ще има. Щом дойде Любовта, войната ще престане и мирът ще дойде – такъв е законът. Любовта трябва да дойде, тя не е на оня свят. Тези хора днес са ожесточени и се бият за земя, за земя и за хляб се бият. Бог създаде земята за всички хора. Вие се безпокуете сега какво ще стане с вас при тези четиристотин грама хляб на ден, а и масло няма. Идва при мен една сестра, една млада сестра, носи едно парченце сирене. Взела за един месец малко, половин ку-

лограм, и от него отрязала петдесет-шестдесет грама сирене и го носи, държи го и ми казва: „Да го вкусиш“. Казвам ѝ: „На тебе няма да ти стигне“. Днес захар няма, това-онова няма. В Природата има голямо богатство – Бог е предвидил всичко. Хората страдат от голяма скържавост, от безлюбие, а всичко има преизобилно. Всяка година преизобилно се изпраща от Слънцето храна, но тази храна не е определена. Всички блага не са определени и ние злоупотребяваме с тези блага, които Бог ни изпраща. Злоупотребяват богатите и сиромасите, учениите и невежите, всички злоупотребяват.

Та сега тази глава ще я прочетете. Ако гоиде някой в името на Любовта, вие не вярвате. Любовта ще направи хората щедри, учени, добри и ще внесе в нас онова възновение във всичко, което вършим, ще бъдем доволни от всичко в живота си. Любовта ще направи хората силни, милосърдни, дълготърпеливи. И когато почнем да бъдем доволни от всичко, ние ще влезем в Божествения порядък. И ако всички влезем в Божествения порядък, светът ще се оправи. А пък щом има недоволство, ние сме в човешкия порядък – аз го наричам свят на безлюбието. Да допуснем, че няма дърва. Аз туря контакта и се стопля – какво има да ме смущава? Но гругите хора треперели... Струва си да трепери човек и да научи Любовта. Но като трепери и не може да научи Любовта, тогава е жалко. Когато някой страда и научава Любовта, аз се радвам, но ако страда и не научи Любовта, тогава е жалко.

Трябва да възприемете Любовта, преди да е дошла радостта, за да бъдете доволни от живота, който Бог ви е дал. Благодарете на Бога, че имате отлична глава, че имате уши, очи, уста, нос, пръсти, крака, ръце. Благодарете на Бога, че с краката си можете да направите добро, че с ръцете си може да приложите правдата, че чрез ушите си може да чуете красиви неща и с очите си да видите красивото. Благодарете на Бога за Божествените блага, за светлината, за въздуха и прочее.

Някои сестри казват: „Дотегна ни“. Защо? Защото са в безлюбие. Някой гоиде при тебе, като е беден, но тряб-

ва да гоїде и като богат, за да остави нещо. Идва при мен някой невежа и иска да го уча на музика, но трябва да гоїде и някой и да свири. Гледам една вечер – една сестра пее, както в Италия пеят, под прозорците, тихо пее под прозорците, тихо пее отдолу. Отварям прозореца, за да чуя по-ясно. Много тихо отворих прозореца, тя ме погледна и спря песента. Докато не бях отворил прозореца, тя с любов пееше, а пък като го отворих, спря и като ме видя, засрами се. Казвам: хубаво, аз разбирам за какво пее тя. Сестрата не пее за мен – тя има някого в ума си и вика и мен, за да ѝ помогна, да може да го хване. Не е лоша работата. Казвам на тая сестра, пратих ѝ тази мисъл: „Да отидеш при този, когото обичаш, без юлар, няма да туряш юлар на главата му“. Никакъв юлар – на онзи, когото обичате, всичко ще вършите както за себе си.

Даром сте взели, даром давайте. Изобилно сте взели, изобилно давайте от вашите мисли, чувства и постъпки. Всичко онова, което Бог ви е дал, даром го давайте – и никак няма да бъдете излъгани. Постъпете както постъпва изворът; както Слънцето дава даром светлината, даром давайте и вие.

Та да се учим да служим на Бога даром, от добро сърце, за да приемаме постоянно благословието Му.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго
истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.*

(На поляната направихме упражненията весели и доволни.)

Отче наш

9 ноември 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 7. глава от Евангелието на Марко.

Духът Божий

(Учителя даде да се прочете лекцията „Новите възгледи“ от тома „Ценното из книгата на великия живот“. Прочете я един брат.)

Каж ми Ти истината

Някои от вас може да си спомните беседата, някои не сте били на нея. Тази беседа е говорена през лятото на трийсет и втора година, на Рила.

Сега всякога, когато отивате на един театър, искате да видите нещо ново. Гледате няколко пъти и не се интересувате вече. Всички хора се интересуват от новите работи. Човек трябва да бъде умен. Ще намерите един разказ: има един пример, даден в същата книга – *Ценното из книгата на великия живот*. Някой си млад човек тръгнал да търси своето щастие, купил един юлар и тръгнал да търси да купи кон за юлара. Юларът бил много хубав и човекът с години ходил да търси кон, но никои не прилягал, не могъл да намери. Като ходил да търси, един ден го хванали разбойници и го вързали с юлара. Пита ги: „Що ме вързахте?“ „Защото не си намерил кон“.

Дотогава, докато не намерите вашия кон, който търсите, вас ще ви вързват. Този кон е развитието на чо-

вешкия ум. Докато не го развиете, с вашия юлар винаги ще ви връзват, ще имате неприятности в живота. Казваш: „Защо ме връзваха с юлара?“. Не си намерил коня. Не носете юлара със себе си: когато отивате да търсите кон, не носете юлар. Щом имате юлар, а кон нямате, ще ви връзват. Коня търсете без юлар: като го намерите, конят трябва да тръгне сам, без юлар да гоиде. Този пример са го взели отнякъде, но сега виждам, че на този разказ му липсва нещо. Не е умен този кон, който водиш с юлар. Ако с юлар го водиш, тебе ще те връзват с юлара и ще видиш, че не е приятно. Сега всички търсите свободата, но свободата с юлар не се търси. Не разправяйте за една ваша опитност. Имате само една опитност: мислите ли, че тя представя цялата истина? Казваш: „Един случай имах“. От един случай не може да извадите заключение. С един цвят пролет не става, с един лъч Слънцето не изгрява – това са милиарди лъчи, всички трябва да излязат.

Казвам: не се силете на вашата опитност. Защото ако разчитате на своята сила, това значи самостоятелен човек. Всички искат да бъдат самостоятелни. Кой от вас е самостоятелен? Ние, които се нуждаем от моркови, от ряпа, от боб, нуждаем се от толкова хиляди плодове, искаме да бъдем самостоятелни. Често нашата самостоятелност мяза на един оратор, който е говорил на сцена и казал: „На тази сцена стоя, господа слушатели“. Един обучац, който му е правил обучащата и комуто ораторът не бил платил, казал: „Не, господине, ти седиш на моите обуча отгоре, които не си платил“. Та казвам: когато излезе човек на сцената, за да бъде свободен, не трябва да седи на чужди обуча, не трябва да носи чужда шапка, чужди дрехи – всичко в него трябва да бъде изработено от самия него, всяка една мисъл да е негова. Знаеш каква трудна работа е това. Накичим се със знанието на хората, с кожите на овцете, и казваме: „Много учени сме“. Ние сме обявление на овцете – те са доста умни, но ние още не сме се научили да правим като тях. Носиш една копринена шапка: бубите са много умни, че правят коп-

рината, но аз трябва да намеря ума на бубата. Ти носиш обявление, ти си фирма, представител. Носиш някои обуца, но още не си се научил да правиш такава кожа.

Та казвам: ние, съвременните хора, трябва да станем умни. Бог изисква здрави нишки. Искате Любовта да дойде. Любовта когато дойде в света, трябва да има здрави нишки. Как ще посрещнете Любовта, като дойде? Ако тя дойде във вид на светлина, ще я посрещнете с очите си. Ако Любовта дойде във вид на звук, ще я посрещнете с ушите си. Ако дойде като ухание, ще я посрещнете с носа си. Ако дойде като хляб, ще я посрещнете с устата си. Ако дойде като някой драгоценен камък – с ръцете си. Казвам: това е външната страна на Любовта. Вие трябва да тръгнете с Любовта, където отива, да ходите с нея, да видите какво върши. Любовта трябва да ви стане учител – вие да станете ученик на Любовта и да се учите. Тогава ще разберете вътрешния ѝ дълбок смисъл. Дето и да ви преведе, да не се страхувате. Тя може да ви прекара през най-големите мъчнотии, но да не се страхувате.

Например сега вие се страхувате от страданието. Въглища нямате: вземете една медна жица, сложете я отгоре – и веднага електричеството ще потече в гома ви; ако вашата мисъл е силна, веднага ще се стопли стаята ви. Вземете една фунийка и проговорете – и веднага хлябът ще дойде отнякъде. Само проговорете с устата, и хлябът ще дойде. Сега да направя мисълта си ясна. Като идеш в Англия и говориш английски, ще те разберат; като говориш български в България, ще те разберат. Вие говорите на небесните жители на земен език, а те питат: „Какво искате да кажете?“. Говори на своя език! Влиза един французин в английска гостилница, вижда, че има един опечен бут, вижда, че яденето е много хубаво сготвено. Французинът казва: „Бон, бон“; англичанинът отговаря: „Не е бон, това е ядене“. На английски *бон* значи *кост*. Англичанинът разбира съвсем друго, а французинът иска да каже, че яденето е хубаво опечено. Англичанинът не разбира, че то е хубаво опечено,

но разбира *кост*. И двамата не се разбират. Вие като влезете в Небето, като французина и англичанина няма да се разбирате: единият ще казва *бон*, което на английски значи друго.

Сега със сравненията се обясняват хубаво противоречията, но ако сравненията не се поставят както трябва, може да се създадат много големи противоречия. Ти трябва да знаеш кое с кое да сравняваш. Ако сравняваш любовта със слабостта на един човек, какво сравнение ще правиш, защо ще сравняваш? Говориш за един човек, че има любов, и казваш, че е слаб. Това е погрешно: човек, който люби, не е слаб, той е силен. Казваш: „Слаб човек“. В Любовта няма нищо невъзможно – в нея всичко е възможно, но не изведнъж. Вие искате изведнъж светия да станете, архангел да станете, божество да станете, какво ли не. Един ангел има желанието да стане човек. Сега например, ако Господ ви направи една буболечка, ще съжалявате ли? Да станеш буболечка, това е щастие. Ако Господ ви направи една пеперуда, да хвъркате по цветята, или ви направи кон, да носите товар, кое е по-приятно? Много по-приятно е да си пеперуда, отколкото кон. Човек като си, ще носиш големия товар на греха – всичките хора носят товара на греха. Дяволът ги е впрегнал, ние сме впрегнати от тъмната ложа. Казвате: „Свободни хора сме“. Не, кираджийски коне сме – сега търсим да се освободим от тия кираджийски коли. Сега трябва да разгледаме живота: не е лошо човек да бъде кираджийски кон. Господар ти е дяволът, а Господ пита: „Как, харесваш ли този господар?“. Казваш: „Не го харесвам“. Бог пита: „Искаш ли да се освободиш от него“ „Е, Господи, дотегна ми, измъчи ме той“. Казва Господ: „Ако Мене обичаш, ще се освободиш. Понеже обичаш дявола повече, на него служиш. Впрегнал те е, защото обичаш дявола – и затова му служиш“. Господ казва: „Ако обикнеш Мене, тогава ще се освободиш“.

Казвам: всички вие сте впрегнати по причина на Любовта. Ти каквото желаеш, това става. Родиш се в един народ, дойдат, задигнат те за войник, турят те на бой-

ното поле. Обичал си този народ, дошъл си в него; ако не беше дошъл, не можеше да те впрегнат и да те турят на бойното поле. Питаш защо те пращат там. Дошъл си в този народ, ще идеш да работиш за него. Не прави въпрос, но иди да воюваш. „Не е право!“ Ти правото го остави – сам отначало си направил кривото, понеже си дошъл. Ти направи погрешката, а те са в правото да те пратят там. Ако не искаш да воюваш, трябва да служиш на Бога.

Два начина на любов има. Има в света една любов на насието – като обичаш някого, ще го изнасилваш. Тази любов нали знаете каква е? Най-първо имаш кокошка, гледаш я, казваш: „Колко е хубаво това пиленце“. Един ден пиленцето израства, става ярчица. Като я побутнеш, в тебе се зароди желание и казваш: „Какво ли има скрито под кожата ѝ, под тия перца какво ли има, чакай да опитам“. Направиш един научен опит. Казваш на ярчицата, като започваш да я лъжеш: „Къти-къти, не бой се. Аз ще те пратя на баня, ще ти снемат тия дрешки“. Ти започваш да ѝ снемаш дрешките и погледнеш – ярката изчезнала. Тогава започваш пак да се оправдаваш, казваш: „Такава е Волята Божия, Господ така е направил света“. Господ те гледа – и ти мигаш пред Него. Много хора, като лъжат, мигат. Един ден и тебе някой те хване за гръцмуля и ти по същия начин започваш да се оплакваш от страданията. Каквото вършиш на другите, такава е Волята Божия; каквото ти правиш на другите, всичко това е право. Но каквото си правил на другите, всичко това ще го правят и на тебе. Питаш: „Защо ми правят това?“. Ти това си го правил на другите. Крал си – и тебе ще те крадат; бил си – и тебе ще бият; пукал си главите на другите – и твоята ще пукнат; вземал си грехите на хората – и твоите ще вземат; събарял си къщите на хората – и твоята ще съборят. Питаш: „Защо ми се случи това?“. Ако не искаш да ти се случва, и ти не прави това на другите.

Онова, което искате да ви правят другите, и вие правете на хората. Този закон трябва да го поставим

като основа. Отуда тогава при една чешма със стомната си от един килограм и тя ми я напълни, а аз я гържа още под чешмата. Какво се ползвам? Напълни ли се стомната, трябва да я взема? И да я гържа под чешмата, нищо няма да събере повече. В дадения случай може да имаш Божието изобилие, но ти можеш да вземеш само едно кило. Иди, извади тази стомна и намери по-голяма. С малката стомна и цял ден да седиш, все едно кило ще ти гонесе.

Та казвам: мнозина тук идвате и гледам – вие пак носите старите стомни по едно кило. Досега колкото са събрали те, повече не могат да съберат. Тук трябва да носите стомни от по двайсет кила. Казвате: „Много е тежка“. Не мислете, че е тежка – двайсет кила е тежко за дете, но не за един юнак. Ще ви приведа един пример, разправяли са ми следното. В село Николаевка, Хагърча¹¹, на един български чорбаджия правят чешма в двора. Два-найсет души работят, искат отгоре на покрива ѝ да турят един голям камък: пъшкат, оставят, дигат го. Иде един млад българин, пита: „Какво правите?“ „Искаме да дигнем този камък и да го турим горе.“ „Къде искате да го сложите?“ Казват му. Хваща камъка и сам го поставя на мястото. Казвате: „Той е исполн“. Камъкът не е тежък. Всеки от тия работници дига трийсет кила: дванайсет души по трийсет – треста и шейсет килограма. Този българин дига толкоз. Един американец е вдигал един кон и едно конче. Един кон колко тежи?

Изпитанията, които сега имате, не са нищо друго освен пробване на силата, която имате във вас. Всякога, когато от невидимия свят ви поставят на изпитание, те изпитват вашата сила. Дават ви малка мъчнотия – тази мъчнотия е за изпробване на силата ви, каква сила имате. Дават ви мъчна мисъл – пробват силата на вашата мисъл. Дават ви мъчно чувство – пробват силата на вашето сърце. Изпитват ни доколко сме силни – и съобразно със силата ни дават работа, която трябва да извършим. Сега всички разбирате: Господ трябва да ни даде Духа, да гоиде Духът. Преди време при мене гоиде една сестра,

на която Духът ѝ проговорил. От едно гледище е много хубаво. Разправя ми тя опитността си. Тази сестра се оженила, но не могла да живее с мъжа си, разставила се, развела се; има и деца. Тръгнала да проповядва. Дошла тук, питала един брат може ли да живее на Изгрева, имало някаква къща. Казвам: „Тази къща не е моя.“ „Ама аз дойдох да взема твоеото мнение“. Рекох ѝ: „Два месеца може да живееш без пари, но цяла година не може.“ „Аз ще платя.“ „Ние с кираджилък не се занимаваме, пари не вземаме за къща.“ „Аз тогава да си взема квартира в града.“ „Свободна си, в града може да си вземеш... За два месеца може тук без пари да живееш, но повече не може да седиш от два месеца, ще идеш да работиш. Господ не те е пратил тук, за да седиш“.

Сега тази сестра мисли да се установи тука, като има ръководството на Бога. Това желание да седи тук не е нейно, то е на Бога. Като дойде тук, ще види, че тия сестри не са такива, каквито тя ги мисли; после те ще видят, че тя не е такава, каквато се представя. Тя ще види погрешките на сестрите, сестрите ще видят нейните погрешки – ще се наруши хармонията. Два месеца е много – повече от една седмица не стой. След една седмица ще видят всичките ти погрешки: откъде си, каква си – всичко туй ще знаят. Ако идеш някъде, за да имат хората добро мнение за тебе, трябва джобовите ти да бъдат пълни със звонкови. Като дойде някоя сестра да те критикува, дай ѝ един подарък. Кой как дойде, подаръци давай – така за цялата седмица. Всички ще казват: „Много добър е той“, никой няма да каже лоша дума за тебе. Но ако не даваш подаръци, след една седмица вестниците ще пишат.

Старите възгледи са детински. Старецът търси щастие по лесния път. Младият търси щастие в баща си, в майка си. Възрастният го търси в ралото, в нивата: ще пъшка да извади нещо от нивата, от градината, от работата, там ще намери своето щастие. Казвам: щом ние изгубваме своето, два възгледа има. Ако уповаваш на Бога, няма какво да се безпокоиш. Ако уповаваш на себе

си, какво ще се безпокоиш: ще идеш на нивата да работиш. Ти искаш да станеш господар в дома си, за тебе да мислят. И на нивата искаш баща ти да оре – ти като господар да ходиш около него, да се разхождаш, да мислиш, че си нещо. Вкъщи ще уповаваши на баща си, на нивата ще уповаваши на себе си. Баща ти трябва да дойде да прегледа нивата: как си орал, как си посял. Ще каже: „Много добре е изорана“. Ако не си изорал нивата, ще каже, че не е добре изорана и не е добре посята.

Често идат от невидимия свят и казват за нещо: „Не е направено както трябва“. Идат от невидимия свят и правят ревизия. Да кажем, ако ви дойде някой на гости в тия времена, може ли да му направите баница със сирене? Не зная дали ще можете да направите. Една сестра ми каза, че от дажбата за цял месец – всичко четиристотин грама сирене, тя отделила половината за мене. Рекох: „За цял месец – това е по десет грама на ден почти“. Тя остави при мене двеста грама сирене. Като отива вкъщи, вижда, че една котка ѝ е изяла другата половина – навярно тя мисли, че като даде двеста грама на мене, ще се благослови и нейното сирене. Иде и ми казва, че котката е изяла нейното сирене. Казвам: „Да ти дам моето“. Намирам, че сестрата умно е постъпила, понеже, за да спаси двестата грама, тя ги остави при мене. Та казвам: котката не знае, че сега има купонна система.

Разправят един случай в село Николаевка. Една българка приготвила дванайсет яйца: първо ги турят във вряла вода, варят ги, изваждат ги, слагат в тавата масло и ги поливат с червен пипер. Майката приготвяла яйцата за гости. Иде синът ѝ, но не знае, че майката има гости – и по яйце на хапка, изважда яйцата. Иде майката и пита: „Синко, синко, яде ли се цяло яйце на хапка“. Та казвам: ние, съвременните хора, голяма лакомия имаме. Това е един навик от миналото. Днес ни учат на разумна икономия. Сега всичко туй, което става, все е намясто. Как би трябвало да се развива животът? Човек не може да се роди като стар: ражда се като дете, което постоянно расте. Хубостта на живота иде от малкия човек, който постоянно расте и се развива – там виждаме приятността.

Та казвам: мъчно е човек да придобие онова спокойно състояние. Да допуснем, че отвън е студено. Как човек може да се справи със студа? Как се справяте със студеното и топлото в света? Казваме за някого: „Студен човек“. Лошите хора ги считаме за студени, добрите хора ги считаме за топли. Но студеното носи топлина, скрита в себе си – топлината е скрита вътре в студеното. Студеният човек гържи топлината за себе си, него го е страх да не изстине, затова отвън е студен, отвътре е топъл. Топъл е, понеже отвътре му е топло – той изпуска топлина отвътре, за да се стопли. Добрият, като дойде, стопля, но хладно му става отвътре. Тъй щото, като излезе отвън вътрешната топлина и външната топлина като влезе вътре, от нашето гледище човек става лош.

Някой път вие сравнявате по какво се отличава една сестра от друга сестра. Отличават се по години. Двама души или две сестри не могат да бъдат родени в едно и също време, има една малка разлика между тях. В Природата има крайно разнообразие – две сестри не могат да се родят в едно и също време. От оня свят като слушат, не могат да минават по двамата – минават един подир друг, тъй като има един малък промеждутък. Казва някой: „Да бъдем равни“. На години не можете да бъдете равни, по съзнание не можете да бъдете равни. Равенството на хората седи в това, че могат да разбират еднакво. В любовта не трябва да има състезание, понеже в нея има голямо богатство. Един човек не трябва да го обичате повече – ако го обичате повече, ще му причините вреда. Ако някого толкова привличате към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост – целия ден той не може да бъде спокоен. Вие като го обичате, мислите да не направи някаква погрешка – и ще го контролирате. Да обичаш човека, значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен. Едно дете нека да пада и нека да поплаче, нека се изправи само – погледай го какво ще направи. Като се окаля, не отивай да го чистиш, кажи му: „Иди, опери си грехата“. И ако имам едно дете на пет години, няма да го пера – ще го накарам да си опере

ризата и ще видя как ще я изпере. Сега ние имаме един порядък: обичаме децата да са чисти. Тази чистота не е от тях, не е тяхно качество – децата изобщо не се държат чисто. Майката е тази, която се показва – тя е чисто облечена, възпитава детето – това възпитание не е негово.

Ние като излезем от Бога, доброто, което имаме, то е на Бога. Сега трябва да спечелим кое е нашето. Трябва да минем през големи опитности, да се окаляме, да се очистим – и тогава това очистване е наше. Този процес на живота е много труден. Тъй както сега живеем, не могат да се дадат правила, еднакви за всички, как трябва да се живее. Но в дадения случай, щом направил една погрешка, не съжالياвай. Радвай се, че си направил погрешката; щом направил едно добро, зарадвай се два пъти. Като направил една погрешка, зарадвай се веднъж; като направил едно добро, два пъти се зарадвай, защото твоята погрешка е добро за някого.

Един познат взел пари и ги турил в джоба си. Джобът му бил пробит – и падат парите. Това е погрешка. Минава подир него друг човек, намира парите – радва се, че Господ е промислил за него. Твоята слабост в дадения случай е радост за другите. Какво има от това, че през джоба са паднали парите ти? Направил си погрешка – зарадвай се, че твоята погрешка е добро за друг. Този човек, който намери твоите пари, един ден ще се върне при тебе; ще каже: „Едно време благодарение на твоя джоб, който ми направи една услуга, аз ти дължа“. Това, което си изгубил, то ще се върне при теб. Няма нещо в света, което може да се изгуби – в Бога работите не се губят. Ние така мислим. Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добро“. Няма никакво изключение за това. Някой път може да се съмняваш, но това е закон: в Бога нещата не могат да се изгубят. Невидимият свят ще се зарадва, че твоят джоб е скъсан: скъсаният джоб е врата, през която парите са били свободни да излязат. Ти нямаше желание да правиш добро, те имат желание да направят

добро. Ти ще се зарадваш, че парите са направили доброто. Ние за себе си искаме нашите джобове да не бъдат скъсани, а за хората искаме техните да бъдат скъсани. Та скъсаният джоб е врата.

Казвам: вратите ни всякога трябва да бъдат отворени за доброто, никога да не се затварят. Та ние имаме двойна философия за едно нещо: когато е за нашето добро, отваряме вратата; когато е за нашето зло, затваряме я. Това е неразбиране на живота, Любовта го изключва. Туй разбиране за света е вярно: на един човек на любовта вратата му всякога трябва да бъде отворена, неговият ум трябва да бъде буден – тия работи вие ги знаете. Щом идете някъде и ви дадат един подарък, вие някой път сте доволни, някой път не сте доволни. Когато вие давате, тогава казвате, че комуто давате, той трябва да бъде доволен. Тогава трябва да предвиждате, като дадете нещо на човека, как той да е доволен, а не вие да казвате, че трябва да бъде доволен. Предвидете, че той ще бъде доволен за онова, което вие сте направили за него. Всички трябва да бъдем предвидливи. Бог в това отношение е дал преизобилно, дал е повече, отколкото в даден случай можем да употребим. Казва някой: „Къде е Господ?“. В Божествения порядък вземаш толкова, колкото искаш – това е Божествен порядък. Светлина вземаш колкото искаш, от уханието на цветята вземаш колкото искаш, хляб вземаш колкото искаш.

Сега представете си, че живеете в една градина, където цялата година е пълно с плодове. Кой ще ти забрани – може да ядеш колкото искаш! Това е Божественият порядък на нещата. Бог е предвидил и е оставил преизобилно на наше разположение да вземаме толкова, колкото искаме. Сега по навик ядем; някои ядат повече, за да станат тлъсти. Яденето не е в натрупването на материал на гърба, но в придобиването на живота и в това – да бъдем полезни и на другите. Мнозина страдат от недояждане. Някои се страхуват да гишате, за да не изстинете. Щом гишате и изстинете – това показва, че гишането е бързо. Медлено, полека гишайте, в една

минута три вдишки да направите; сега вземате петнайсет вдишки. Когато е студено времето, пет вдишки на минута ако правите, хич няма да изстинете. На студено време – три вдишки на минута, като е топло, може и повече. Казва някой: „Дишам бързо“. Користолобие е това – бързаш, за да не ти вземат. От този въздух, който ти употребяваш, извади съдържанието, което той има вътре. Ако ние за всяка вдишка бихме отправяли ума си към Бога – да благодарим за живота, който е скрит във въздуха – знаете ли как животът щеше да се измени? Сега дишаш и мислиш, че пари нямаш; сега дишаш и мислиш, че хляб нямаш – намираш се в противоречие. Ти дишаш и мислиш, че един ден ще умреш. Умираш от безлюбие – ние умираме от безлюбие.

Един ден трябва да заминем за другия свят от любов. Ще дойде време да завършим училището на Земята – тогава отиваме при баща си, при майка си, при сестрите си. Ще вземем диплома от този свят, ще повикаме приятелите си, ще им кажем, че като идем в другия свят, ще им пишем. Сега онези, които заминават за другия свят, не пишат. Намирам ги постоянно – те се оплакват, повечето от тях се оплакват. Дойде някой, казва: „Кажу на нашите, много тежко е положението ми“. Питам: „Защо е тежко положението ти?“ „Не можеш да намериш хора на свят“. Там не може да намери хора на свят, да го разберат. Каквито са били хората тук, такива са и там. Казват ми заминалите: „Гладуваме тук, кажи им да ни дадат малко житце“. Остане ли тебе от този свят да те хранят, тогава редът е друг. Праведният, като иде в оня свят, може да седне да яде, пък грешникът не може да седне, трапезите се движат. Трапезите са пълни с храна, с плодове, но като рече той да се приближи и да посегне да вземе, движат се трапезата. Това го наричат тантализация. Той и като вземе яденето, не може да го яде. Като дойде праведният, масите стоят, не се движат; масите само на грешника тръгват напред. Затова, ако оттук не се научите да бъдете праведни, в оня свят не може да се научите. Ако сте праведни, тогава нещата са на ваше

разположение; ако не сте праведни, вие ще създадете лошо на себе си, ще имате лоши условия в онзи свят.

Сега да разкажем иносказателно работата. Ние сме дошли на Земята и земния си живот трябва да го направим щастлив. Да благодарим на Бога всеки ден за хубавите опитности, които имаме, за хубавите мисли, които имаме, за сърцето, което имаме, за приятелите, които срещаме, за звездите, които виждаме, за цветята, които цъфтят, за бръмбарите, за рекичките, които виждаме. Наоколо ни въздухът постоянно влиза през прозорците, през дупките, казва: „Трябва да се пречисти стаята, да е чиста“. Влиза в стаята сяг. Аз така го тълкувам – че снежинките ни казват: „Как живеете? Вашата къща е много хубава. Разхождаме се, на екскурзия сме тръгнали“ – вървят си, пеш вървят. Един ден и ние ще се разхождаме така, сега не можем. Снежинките излизат от едно място на друго, пътуват. Казвам им: „На добър час“. Вие ще кажете: „Туй вярно ли е, или не е вярно?“. За мене е вярно, за вас – не зная. Щом влизат тия снежинки радостни и весели, като ги гледам как се разхождат и тичат с малки колички, виждам ги: качили са се същества на малки каручки и се носят из пространството. Тогава си казвам: „Колко хубаво ще бъде и аз да стана малък и да се кача на малката снежинка – и да се нося, облечен в бяла дрешка“.

Та казвам: приложението на Божия закон има хиляди практически методи в живота. Всеки ден ние трябва да знаем по кой начин трябва да възприемем Любовта и по кой начин да я проявим. Трябва да бъдем спокойни – добър е Господ. Каквото и да ви се случи, поставете в ума си това: „Добър е Господ, благ е Господ“. Дръжте в ума си мисълта: благ е Господ. Умрял е някой – благ е Господ, съблякъл му е дрехата. Заровили го в земята – при майка си отива. Червейчетата ще го ядат – не, братята ще го посетят, няма да го ядат, няма изяждане. Страх ви е от черната земя. Привидно е така – земята не е така лоша, както вие мислите. Христос три дни седя там – и гоиде ангел, и отвори, и Той излезе навън. Три дни седя

при майка Си в земята и после каза: „Не съм още възлязъл при Баца Си“.

След смъртта човек трябва да се качи при баца си. Като умре, къде ще иде? Някои умрели ги е страх да се върнат при баца си. Те са в състоянието на блудния син – не са живели, както Господ иска. Сега ние седим и се безпокоим. Естеството на Любовта е това, което произвежда безпокойството. Щом обичаме някого и той замине за другия свят, страдаме; ако не го обичаме, страданията са по-малки. Няма ли да ни бъде приятно, ако някого пускат от затвора? Това е един живот несносен: щом човек излежи затвора, ще го пуснат.

Та казвам: каквото и да се говори, живот без любов не може да се осмисли. Любовта трябва да бъде побудителна причина в мислите ни, в сърцата ни, в тялото ни. Всичко, каквото вършим, трябва да го вършим с любов. Само тогава ще разберем, че Бог е Любов. Любовта в света е онази сила, която превръща всичко да работи за добро. Казвам: това е наука да се учим как да служим на нещата; да се учим от Любовта и тя да ни бъде учителка. Ние трябва да бъдем ученици на Любовта – сега и занапред.

Смисълът на живота е да обичаш и да те обичат. Бог да те обича и ти да обичаш другите – това е смисълът на живота.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

16 ноември 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИТЕ КАЧЕСТВА НА ТОНА

*Отче наш
Красив е животът*

Ще прочета 4. глава от Евангелие на Лука.

*Каж ми Ти истината
(Учителя даде на един брат книга и той прочете беседа-
та „Тонът „фа“ от тома „Ценната дума“.)*

Бог е Любов

Най-лесните работи в света остават винаги неразбрани. Всички хора в света не искат да вършат лесни работи. Никой не иска да бъде сиромаш, всеки иска да бъде богат. За сиромашията хората имат особено понятие, за богатството имат особено понятие. Богатият е добре облечен, сиромаша с групи си го представяте. Но питам: къде са сиромасите? Богатите и сиромасите са в едно гърво, те са еднакви. Сиромасите са в корените, те са долу в земята, облечени са с окъсани грехи; богатите са горе в клоните, в цветовете, в листата, в плодовете. Вие виждате богатите, които са изнесени на пазара, а не виждате сиромасите, които са изнесли стоката от земята. Ако всички на Земята бяха богати, какво щеше да бъде?

Казвам: вие всички искате да бъдете музиканти. Това е горе, това са клоните. Музиката придобива съдържание, като страда човек. Някои често ме питат: „Пея ли хубаво?“. Той мене пита. Казвам: „Страдаш ли?“ „Не страдам.“ „Не пееш хубаво. Радваш ли се?“ „Не се радвам.“ „Не пееш хубаво“. Ти за да пееш хубаво, трябва да се радваш и да страдаш. Това са две страни на тона *фа*.

Сега вие мислите: да страга човек, това значи да боледува. Болестта е друг въпрос: болест и страдание са две неща различни. Болестта, това са гости, които искат да ядат и да пият. Всеки, който се разболява, има доста гости, дошли неканени, които казват: „Има-няма, ще гадеш, ще намериш“.

Ние наскоро бяхме на гости на едно място. Разбира се, оплакват се, че като ни викат, нямамо портокали, после, че масло нямамо на трапезата – търсили, но не могли да намерят. Едва намерили малко сирене, кашкавал и черен хляб нарязан. Едно време имало бял хляб, сега няма. Казвам: на такава малка гажба ни викат на гости. Защо ни викат? Искат да знаят ще свърши ли войната. Ние нищо не им казваме. Най-после носехме цигулка, пък не им свирихме. Не им свирихме, понеже нямаше кой да играе, кой да пее. Казвам: „Нека сега свиренето“ – спечелихме нещо. Като дойдоха да ме канят, мислех, че ще хванат поне автомобил, мислех, че ще уда на гости, като има автомобил. Но ме канят, пък няма автомобил; казват: „По цяла София не можахме да намерим, и двеста лева да гадеш, няма“. Пеш тогава ще ходим; тръгнахме. Казвам: за четирима души по петдесет лева, спечелихме двеста лева. На връщане пак нямаше автомобил: още двеста лева – четиристотин лева. Та всеки от нас за един час спечели сто лева – малко ли е? Доста благородни хора сме: двеста лева гадохме на хазяите и по петдесет лева разделихме за себе си.

Та казвам: в живота не трябва да мислите, че ще има автомобили. Няма автомобил, и двеста лева дори да гадеш. Защото като няма автомобил, пеш ще тръгнеш, ще си гържиш на гумата. Често някои не идват на събрание. Питат ги: „Защо не беше на събрание?“ „Не бях разположен“ – значи нямам е автомобил. Казвам: доста сме далеч, един час път, а няма превозно средство.

Казвам: животът е едно училище. В музиката човек трябва да събуди доброто чувство в себе си. Без събуждане на доброто чувство ти не можеш да събудиш и една добра мисъл. Ако имаш такова особено мнение за сърцето,

че то е калпаво, че е грешно, ти не мислиш правилно. Ще благодариш, че твоето сърце носи страданията. То изпълнява много добре своята роля, понеже от него излиза и чистата, и нечистата кръв. Не е виновно то: нечистата кръв се връща в сърцето и то я праща в дробовете да се пречисти; тя, пречистена, пак се връща в сърцето и то я препраща по цялото тяло. Сега някой път не разбираме живота, искаме да бъдем чисти. Сърцето е така направено, че по необходимост праща чистата и нечистата кръв. Какво ще прави, като дойде нечистата кръв? Ще я изпрати да се пречисти. Щом имате ролята на сърцето, ще изпълнявате добре тази роля.

Сърцето винаги пее *фа*. Ако искаме по някой път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона *фа*. Ако вземете тона *фа*, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане в него. Който не пее *фа*, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите му са се разхалтавили. Разхалтавили са се клапите, понеже не пее *фа*. Ония рала, с които орат земята, имат ли ръжда? Те нямат никаква ръжда, но щом се оставят на почивка десетина дни, и веднага ръждата иде. Докато човек страда, сърцето е чисто – то е ралото. Щом престане да оре, ралото ръждясва, щом сърцето престане да страда, оцапва се.

Страданието, това е орането, за да бъде ралото чисто. Без страдания сърцето ръжда хваща. По-добре да оре, отколкото да ръждясва. Вие мислите да не страдате – ще ръждясате: в страданието се очиства ръждата. Ралото, което оре, е винаги здраво. Тъй трябва да се разбира животът. Казвате: „Не искаме да страдаме“. Ще ръждясате. Ръждата е много по-опасна от страданието. Страданието е десет пъти за предпочитане пред ръждата. Разликата между страданието и ръждата е тази: нали по селата някой момък, като обича една мома, като мине покрай нея, ще я оципе малко, за да ѝ покаже, че я обича. Ръждата мяза на куче, което така захапва, че откъсва и месо: оттук откъсне, оттам. Кое е за предпочитане – щипането на онзи, който обича, или на онова

куче, което откъсва месо? Разправяше ми един: „Като ме ухапа едно куче, откъсна ми месото и го изяде пред мен“. Скоро дойде една вечер една млада сестра – уплашила се: като къцала, отрязала си пръста. Питам я: „Къде си оставила отрязаното?“ „Оставих го.“ „Трябваше да го вземеш и да го залепиш на мястото, да го превържеш“. А тя го хвърлила. Трябваше да го вземе и да го залепи.

Та казвам: *фа* е най-устойчивият тон. От *до до фа* имате кварта. Целият живот на Земята е обоснован върху квартата. Съграждаш ли една къца, върху квартата я съграждаш. От *до до фа* имате четири тона – квартата има два потенциала значи. Какво значи потенциал, музикален потенциал? Значи от *до до фа* имате *ре* и *ми*, те дават капитал на *до* и *фа*, а *до* и *фа* го обработват. Ако *ре* и *ми* ги няма, няма с какво да работите. Всякога, когато имате двама души, те влагат капитала си според това. Във *фа* човек трябва да бъде много внимателен. С едно лесно може да се справиш, но с две е много мъчно. Една мома с един момък лесно се справя, но двама като я обичат, и двамата я заплашват, че ще я убият. Ако един я заплашваше, че ще я убие, ако не го вземе, въпросът е разрешен – ще го вземе. Ако двама я заплашат и ако за единия се ожени, ще я убие другият; ако за другия се ожени, ще я убие първият. Тогава въпросът е неразрешен, опасна работа е туй. Сега човешкото сърце се намира между двама любещи – от едната страна е страданието, от другата страна е ръждата.

Казвам: за предпочитане е страданието, отколкото ръждата – нищо повече. Разправяше ми един български свещеник. Зимно време тръгнал от една паланка Везир Козлуджа и излиза от селото на един километър. Явява се един вълк пред него. Вълкът си обръща задницата и започва в очите му да хвърля сняг. Той му казва: „Брей, не те ли е срам, че тук поп има, да си обръщаш задницата и да хвърляш сняг в очите му?!“. После казва на себе си: „Слушай, попе, я се връщай назад, че може джубето ти да бъде разкъсано“. След това ми разказва: „Извадих по-яса си, че го пуснах, та да покажа, че съм герой. Пуснах

така пояса ми да се влаци и се върнах. И вълкът върви отпоздире ми, че го е страх да няма някаква уловка. Спаси ме поясът ми. Като се върнах, и на пояса, и на себе си казвам: „И двамата сме герои“.

Сега по някой път хората са чудни – един вълк ще те срещне! Зимно време съм ходил доста и досега вълк не ме е срещал. Само веднъж съм видял вълк – зимно време не, лятно време беше. Зимно време съм ходил – няма ги; пролетно време го срещнах. Гледам: доста голям философ е – навел глава, опашка проточил, смирил се. Погледне, пак тръгне, казва: „Лоши са условията“. Вълкът не ходи като кучето с дигната опашка, а казва: „Какво ще се прави?“. Погледне, погледне, сякаш казва: „Тази работа как ще бъде? Ще се носи, така е дошло. На Земята ще се живее“ – пак тръгне. Доста е умен, с дълга муцуна е; понеже е доста смел, има смела походка. Като погледнеш козината му, виждаш, че е много жесток, голяма жестокост има в него. Като влезе в някоя кошара, удави десет-двайсет, четирийсет брави удари в земята: удави ги, нареди ги, натъркаля овцете, пък не взема нито една.

Та казвам: хубаво е човек да пее. Каква по-лесна работа от пеенето? Трябва да знаете, че тия, гласните струни, са тясно свързани със сърцето. Ако пеете, ритъмът на сърцето е много правилен, човек постепенно става весел и се подобряват външните условия. Казвам: пеенето е едно Божие благословение, което Бог е дал. Ако всичките хора пееха, много малко болести щеше да има; понеже не пеят, затова се раждат болестите. Щом не пееш, ти ръждяваш; щом пееш, ще ореш земята, светъл ще бъдеш. Щом не пееш, ще ръждясаи – нищо повече.

Та казвам: няма съмнение, че християнските народи пеят много повече, отколкото другите. Другите народи пеят при съвсем други условия. Християните са доста пели в първите времена, много тъжни песни имаха. Казва Писанието, че на Тайната вечеря изпели няколко песни и излезли вън да се помолят. Сега онези, мрачните времена, преминаха вече, няма какво да се плашат хората. Ако вие сте в планината и се трошат камъни, казвате: „Защо се

трошат тия камъни?“. За да се съградят здания. Трошат се тия камъни, за да се прокарат пътища – сега трябва да се павира светът. Сраданията в света са една работа: без срадания пътищата ще останат ненаправени, къщите ще останат несъградени, нивите ще останат неизорани. Със срадания всичко е в ред и порядък: нивите са изорани, къщите са съградени, пътищата са направени, хората са облечени, имат да ядат и да пият. Дето има срадания, има ядене и пиене; дето има ръжда, има смърт: този погребват, онзи погребват. Кое е по-хубаво – да ни погребват или да сме свободни? Тогава схващаме сраданията, че то е път на убеждение. Ние, съвременните хора, страдаме и трябва да благодарим на Бога, че сме минали от ръждата в сраданията.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си – пей *фа*, не чакай да ръждясаи. Защо ще чакаш да ръждясаи, да те турят някъде да те бият? Преди да те бият, понеи – тури сраданията в музиката. Това е хубавото, понеже ти свързваш ума и сърцето си, образуваш една хармонична връзка между ума, сърцето и волята. Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всичките удове. Те са създадени по закона на хармонията – и когато човек пее, всичко се хармонизира добре. Щом запееш какъвто и да е тон, Природата те разбира – тя разбира този език и ти не можеш с друг да ѝ говориш. Някои искат да знаят кой е езикът на Природата. Това е музиката. Ако пееш хубаво, даже когато има буря, тя ще утихне, защото бурята е направена пак от същества. Щом пееш, те ще се спрат да им попееш; ако пееш музикално, ще се спрат, ако не пееш, ще си гледат работата. Като мине бурята и дигне прах, той влезе в очите ти и започнеш да плачеш. Ако си от добрите певци, съществата веднага ще се спрат, ще кажат: „Ето един, който знае добре да пее“. Като пееш, те чакат малко, половин час може би, после бурята пак започне. Казваш: „Защо започна бурята?“. Работата се върши: бурята не е безпредметна, вятърът не е безпредметен.

Казвам: музиката е едно вътрешно състояние, разбиране с ония, които направляват света. Няма съществуване на Земята, което да не разбира музиката. Даже когато цъфтят гърветата, това е по закона на музиката; когато реките текат, това е по закона на музиката; когато вятърът духа, това е по закона на музиката; когато Слънцето изгрява и залязва, музика има; когато силно се сменят теченията на облаците, музика има. Навсякъде има музика.

Сега живеем в един музикален свят. Понеже ние не искаме да пеем, ще се намерим в трудно положение. Страданията не са нищо друго освен един капелмайстор, който постоянно ни поправя: „*Ре* вземете правилно, *до* вземете правилно“. Под думата *до* разбирам: една дума не я казваш навреме. Казваш: *любов*. Ако не знаеш къде да сложиш първата буква *л*, буквата, с която започва думата, ако не сложиш *л*-то намясто, ако не сложиш *ю*-то, *б*-то и *о*-то намясто, ако не туриш *в*-то и малкия *ер* намясто, какво ще кажеш? Онзи, който иде подир тебе, ще произнесе думата *любов*. Но по закона на хармонията *л*-то е основната нота, от която трябва да започнеш. Какво ще прочетеш? Някой се моли: музикално трябва да се моли. Той казва: „Господи, бъди милостив към мене“. Като кажеш *милост*, това са ноти. Като изпееш: „Господи, милост“, Той ще ти помогне. Ти не казваш *милост* и после питаш: „Той не знае ли?“.

Ние, съвременните хора, искаме и без да се молим да накараме Господа да ни помага. Без да се молим, ние искаме да бъдем господари от голямо произхождение, всичките хора да гледат на нас като на божества. Някои мислят, че като молят Господ да бъде милостив, ще се унижат. Казва някой: „Как ще се моля, да коленича!“. Не е било време в света хората да не се молят. Те пишат: „Моля, господин директоре... Моля, господин началник...“, а щом се дойде до Господа, било унижение. На хората да се молят не било унижение, а да се молят на Господа било унижение. На хората да кажеш *моля* – това е унижение. Но *моля* – това е тон. „Научи ме как да вземам *фа* пра-

вилно“ – това е *моля*. *Фа* значи: човек не трябва да бъде разточителен; *фа* значи: човек не трябва да бъде сръдлив, да се сърди за нищо и никакво. *Фа* значи да се наядеш хубаво, да си починеш хубаво. *Фа* значи да започнеш и да свършиш работа добре. Във всяко едно отношение е важно *фа*. *Фа* е основен тон за това, как да излезеш от мъчнощиите и да влезеш в хармонията. Ще излезеш от страданието и ще влезеш в радостта – това е крива линия от долу нагоре.

Грях аз наричам лъжата. От греха се върви към страданието, от страданието – към хармонията, от хармонията – към Любовта, от Любовта – към Бога. Така че лъжата – това е светът, за който казва Писанието: „Земята беше неустроена“ – един неорганизиран свят извън хармонията. Щом е организиран светът, всяко нещо е на своето място. Във всяко нещо, което правим, разбирам хармоничен свят. Трябва да разбираме правилата и законите на Любовта, чрез които хармонията се проявява в света.

Та казвам: първото важно нещо е, че тонът трябва да се вземе чист – чист трябва да бъде тонът. Ти не можеш да пееш, ако не пееш чисто. После, музиката започва с топлина от сърцето. Ти не можеш да пееш, ако сърцето ти не е топло, не можеш да гадеш правилен тон, ако нямаш достатъчно светлина; не можеш да гадеш израз на тона, ако тялото ти не е здраво. Често аз правя диагноза: забелязвам от какво човек страда, когато се вземат някои тонове. Ако започне сърцето да страда, намалява се топлината; ако започне мозъкът да страда, намалява се светлината; ако започне тялото да страда, намалява се силата на човека. Щом пея, виждам какво липсва на тона в музикално отношение. Щом пея и силата не се намалява, всичко е в нормата. Щом топлината и светлината не се намаляват, тонът показва една диагноза – значи съм здрав. Щом съм здрав, пея; щом не съм здрав, не пея.

Трябва да се тонираш. Единственото нещо, което тонира в света, това е Любовта. Камертон е Любовта,

много добър камертон е тя. (*Учителя показва вдигнати показалеца и средния пръст, другите два са свити, върху тях е поставен палецът.*) Показалецът е любовта към Бога, средният пръст е знанието, справедливостта. Това са две важни неща: любов към Бога и справедливост към ближните. Туй е камертон, това е основният тон – с него можеш да намериш дали всички други тонове са верни, дали има в тона любов и справедливост.

Сега, разбира се, не мислете, че туй е лесна работа: като удариш с двата пръста, да чуеш тон. Аз с този камертон коригирам цигулката. Този камертон показва пълните тонове, когато човек в ума си има достатъчно светлина, в сърцето – топлина, а в тялото – сила, защото силата седи в тия два тона: любов и светлина. Силата е палецът, който хваща другите два пръста. Щом вземеш правилно тона, не само в ума се явява светлина, но едновременно с това в сърцето се явява топлина и по цялото тяло потича сила. Щом започнете да пеете, ще усетите една малка топлина, която се явява. Това е правилно – малка светлина и топлина да се яви. Туй е, както когато е тъмно и Слънцето изгрява: като запееш, веднага става като зазоряване, светлина се явява.

Знайте, че Божественият закон на Светлината е едно благо. Онзи, който носи Светлината, иде към тебе. Единственото нещо, което може да те доведе до Любовта, това е музиката. Единственото нещо, което може да те доведе до силата, това е пак музиката, хармонията. Това е правият път да идеш до Любовта, правият път да идеш до Знанието и правият път да идеш до организирането на света.

Сега съвременната музика, която имаш, е спомагало. Един ден музиката ще влезе като един от най-добрите методи за самовъзпитанието. Всеки ще се възпитава много лесно: сам ще се възпитава и другите музикално ще възпитава. Вечер ще дойде някой с китарата – няма да ти говори, а ще ти изпее една соната; и веднага ще го разбереш какво иска да ти каже. Имаш да даваш от сегашно гледище: идеш, изпееш една песен – и той ще те

разбере, ще извади полицата. Съдят те някъде: ще идеш, ще изпееш една песен – съдията ще отложи делото. Един адвокат имаш: ще изпееш една песен – той веднага ще те разбере. От сегашно гледище говоря. Един ден хората ще се съдят музикално: ще дойде някой, който иска да ме съди – ще ми изпее една песен; аз искам да го съдя – ще му попея. Имам да му давам – ще му попея; има да ми даде – ще ми попее. Как ще се оправи светът тогава? Че той е оправен. Идеята така сега.

Вземам едно житно зърно или една ябълчна семка – това е затворена идея. Какво нещо е ябълката? Любовта може да я посади в земята и от нея ще израсне едно дърво, то ще даде плодове. Откъснеш от плода – това е вече музика. Казва някой: „Какво ще стане?“. Музикално ще израсте дървото на живота и ние ще имаме ония плодове, с които ще се храним, няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия произлизат от един вътрешен недоумък, от обедняване от любов, от обедняване от знание, от обедняване от сила. Как ще се поправи светът, как ще се поправи тялото? Тялото ще се обнови със сила. Как трябва да се обнови сърцето? Сърцето ще се обнови с топлина. С какво трябва да се обнови мозъкът? Мозъкът ще се обнови със светлина. Като дойде сила в тялото, като дойде топлина в сърцето и светлина в мозъка, светът е оправен. Най-после ние влизаме във връзка с Бога като с наш Баща – какво има да ни смущава? Тогава ще дойдем с музика, с хармония да Му служуваме, да извършим Волята Му – и ще разбираме живота по-добре, отколкото сега. Всеки ден се оплакваме, че кракът ни боли, че имаме главоболие, коремоболие. Тогава няма да има никакви страдания, а наместо страдания ще има песни.

Сега питате: „Кога ще дойдат тия времена?“. Вие се намирате в онова противоречие, в което се намирал един американски професор по физика. Един ден жена му ходила да слуша нещо за електричеството и там разказвали какви опасности има от електрическите пълнежи, как, гето има желязо, се добивало електричество. Влязла ù в

ума тази идея. През една нощ минавали коли по улицата и така силно гърмели, че тя помислила, че има гръмотевица, и започнала да развежда мъжа си да се крият по разни места на къщата, дето нямало опасност от гръм. Отидат някъде и тя каже, че тук има желязо, а то привлича електричеството; отидат на друго място – там види друго желязо. И така час и половина: докато минавали колите отвън, тя развеждала мъжа си по стаята. По едно време отиват на прозореца и виждат хубаво ясно небе, никакви гръмотевици няма. В ума ѝ обаче седяла мисълта, че гръмотевицата може да падне върху професора – и ученият професор ходел от един ъгъл на друг. Тази, страхливата жена, нас ни развежда като този професор: туй не правѝ, онуй не правѝ!

Там, дето има любов, електричеството минава и пакост не прави. Електричеството винаги прави пакости на хората на безлюбието. Тия гръмотевици са много меки. В електричеството има такива, които не правят пакости. Една електрическа топка от гръмотевица ако влезе, ти си остани спокоен, обикни я – и тя няма нищо да ти направи. Ако я бутнеш, ще направи голям взрив, нищо няма да остане от тебе. Привеждал съм този пример. В сегашния Балчик един българин гърнчар направил петдесет хиляди гърнци, искал да ги продаде. Казва: „Уредих си работата, сега да си почина“. В стотина гърнета турил краве масло. Влиза една гръмотевица и всичките празни гърнета ги пробива, останали само пълните. Влязла гръмотевицата и пълните не ги закачила.

Та казвам: ако гърнетата са празни, гръмотевицата ще ги пробие. Ако гърнетата на вашата мисъл и на вашите чувства са празни, като влезе Божията искра на електричеството, ще пробие всичките празни гърнета, ще останат само пълните. Казвам: когато имаме някаква идея, която е пълна, Божествените сили не я бутат, но празните гърнета са изложени на опасност. Който не пее, той е празно гърне – ще падне тази искра, ще го пробие. Който пее, е пълно гърне.

Затова ви казвам да сме пълни гърнета. Тялото ни да е пълно със сила, умът ни да е пълнен със светлина и сърцето ни да е пълно с топлина. Тогава Божиите благословения потичат в тия форми, по които идат тези благословения. Това е път в света, на който хората се учат.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Отче наш

7 декември 1941 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

С МАЛКОТО

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните.

Духът Божий

Много пъти, като се говори за едно и също нещо, хората се наплашват. В света за Любовта се е говорило толкова много, че хората са наплашени. Казва някой: „Не ми говори за Любовта, изгоряло ми е сърцето. За Любовта не говорете, понеже претърпях голяма криза“. Често и в религиите хората страдат от неразбраната любов, те всякога казват: „Не говорете за Любовта, и за Бога не говорете, понеже много сме пострадали за Бога“. Те не че са пострадали за Него, но искат да вземат пари в заем и казват: „Вярвай в Бога“. Онзи не му плаща парите: „Вярвай в Господа, вярвай в това, вярвай в онова... Вярвай, вярвай...“ – и остава човекът за понеделник...

Другояче трябва да се схваща това: Бог е една необходимост за живота. Ние разсъждаваме така: Бог изключва всичките противоречия; щом дойдеш до Него, всички противоречия трябва да престанат, Той е една необходимост. Ние човъркаме – и каквото стане, мислим, че Той е причината. Всичките блага се дължат на Него. Но когато не вярваме, идат всичките нещастия, и най-малкото отклонение носи нещастие. Да кажем, направил си една хубава къща, но си оставил една малка дупчица. Не можеш да видиш дупката, но студът минава през нея

и ти се простудиш. Питам: кой е причината, Господ ли е причината, че си се простудил? Това е вятърът. Той обича тайните, казва: „Този е съградил къща, да видим какво има вътре“ – и минава през дупката. Като минава много силно, ти се простудиш. Че вятърът не може да не се движи: тъкмо отвориш устата, и той влезе вътре. Хич не го каниш – влезе вътре, разтършува се из дробовете; каквото има, задигне – и веднага вѐн. Един тъкмо избяга, друг гоїде – целия ген имаш разправии само с вятѐра.

Сега по някой път аз съм говорил за дишането. Не трябва да се диша много бързо, понеже ако ти дишааш много бързо, ако правиш петнайсет вдишки в минута, ще си простудиш дробовете, ще заболееш. В студеното време за една минута една вдишка ще правиш. Какво трябва да правиш? Няма да бързаш, полека трябва да дишааш, ако за две минути правиш една вдишка. Ти трябва да си един първокласен светия, за да можеш за двайсет минути да направиш една вдишка.

Любовта е една неизбежност. Като говорим за Любовта, трябва да знаете, че тя е в сила да уреди всичките ви работи. Апостол Павел разглежда Любовта и казва: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам...“. Знанието е една от най-хубавите работи, от най-красивите работи, но ако имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм мед, що грънчи. Ти си още в първата степен, един метал си: ако нямам любов, то значи съм метал. Какво щастие има в един метал? От един метал може да се направи един инструмент, някоя струна, що грънка. Ако човешкото гърло би било направено от метал, човекът не би говорил. Без любов нещата са медни. Писанието на друго място казва: „Сърцата им са каменни“. Щом гоїде Любовта, изменя се каменното сърце.

Казвам: онова в света, което ни мъчи, то е безлюбието. Ти се мъчиш – мислиш, че нямаш пари. Но за какво те мъчи безпаричието? Казваш: „Въглища нямам“. Какво те мъчат въглищата? Въглищата не мъчат човека. Вижте мечката: легне, четири-пет месеца лежи, ни юргани има, ни въглища, ни храна – прекарва в пост. Казвате: „Аз съм

постил четирийсет гена“. Мечката пости три месеца, не е ли по-голям светия? Това е мое мнение, не е мнение на мечката. Питат мечката защо така пости. Казва: „Имам един грях. По някой път пия кръвта на някое животно и съм започнала да постя, да ми се простят греховете, гладна стоя. Но въпреки това, когато нямам храна, като намеря някой вол, без да искам, посмуквам от кръвта му, не ми иде друго наум“.

Вземете езика, нали е красив! Този език е опасна работа. Човешкият език е цяла картучница. Кой от вас не е правил пакост с езика си? Не че иска това. Децата по някой път боравят с пищов. Детето пипа някой пищов или някой револвер, не го познава и казва: „Чакай да ти кажа как се стреля“. То мисли, че е празен – и погледнеш, убие някого. Колко хора има, които са убити така. Не че детето иска да ти направи пакост. Човек по някой път с езика си прави пакост. Не че иска, но завърти се езикът и като каже някоя дума, нарани човека. Колко са силни думите! Като рани някой човек, той пет-десет години носи раната, не забравя; казва: „Той ме нарани така, че десет години носих раната на сърцето си, не я забравих“. Нашият език не е организиран, той е още меден – от мед е направен и не може да вземе правилно думите, не е мек.

Казвам: Любовта е една необходимост, тя не е нещо, което може да се вземе отвън. Любовта не мяза на хляб, не е като хляба. Много пъти хората искат да произнесат Любовта, казват: „Аз ви обичам“. Това е само понятие. Какво разбирате под думата *обичам*? Любовта се предава без говор, без нищо. Щом започнеш да говориш за Любовта, ти влизаш в друг свят, защото говорят не може да представи Любовта. Като започнеш да говориш, разклащаш въздуха. Любовта обича онзи, тихия свят, дето трептенията са толкоз деликатни, че едва могат да се разклащат листата. Много тих трябва да бъде говорят. Туи говорене, както ние сега говорим, е цяла буря. Като говориш за Любовта, казваш: „Аз те обичам“. Тази буря е толкова силна, че тя ще разкъса всичките листа. След

като излезеш от тази буря, ти казваш: „Аман от любовта“. Това не е любов – туй е човешкият език.

Любовта е друг свят. Законите на Любовта, това е песента на Бога, Неговите отношения, които Той има към човешките души. Това е Любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. Туй, което Бог предава на душите, то е Любов. На всяка една душа Бог дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света от това, да приемеш онова, което Бог дава. Че е умрял някой – това не е любов; че вятърът подухва – и това не е любов. Една Любов започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава Любовта го е озарила. Сега ние сме в сянката на Любовта. Днес имаш любов, утре любовта изчезне – това не е любов.

Сега не искам да се съдите, да кажете: „Какви хора сме!“. В Любовта не трябва да се съдим. Казвате за някого: „Той има любов“. Аз толкова години съм тук, и още не съм срещнал на Земята човек, който носи Любовта. Срещал съм първокласни светии, но Любов нямат. Защото по някой път светията ще се разгневи. И най-малкият гняв пропъжда Любовта. И Христос веднъж се разгневи: като влезе в храма, взе един бич. Оправи ли се светът, като би Той евреите? Не. Казвате: „Трябва да има един бич, да се изпъждат“. Едно прасе, колкото и пъти да го изпъдиш из градината, щом намери вратата отворена, ще влезе вътре. Една муха, колкото и да я пъдиш, пак каца на лицето. Ти я изпъдиш, тя пак кацне на носа ти, казва: „Пет пари не давам“. Хвъркне, пак дойде и кацне на носа, казва: „Какво искаш да кажеш? Аз съм толкова умна, колкото и ти“.

Онзи ден говорих за новата година. Казвам: колко криво ме разбират. Нарекох тази година година на безлюбие, те разбраха, че ще се тегли... Няма какво да се тегли. Бедна е тази година. Двете показва, че е бездетна: тя се е оженила, но първото ѝ дете е умряло, второто и третото са измрели – бездетна майка е и плаче. Какво ще правите? Ще я утешавате. Пита тя: „Къде са моите деца?“ „На оня свят.“ „Какво правят там? Прогресират ли, как са?“ Както и да утешаваши майката, дори и да

и казваш, че са много добре в оня свят, че се учат, тя ще рече: „По-добре да са при нас, отколкото на оня свят. Каква нужда имат в оня свят от тях? Тук имаме нужда от децата“.

Та аз влизам в положението на майката, разбирам къде е противоречието. Ето къде е противоречието – в Любовта. Ако левият крак ме напусне и иде в училище да се учи, какво ще бъде положението ми, ако го чакам да свърши училище, да завърши университет, че тогава да дойде при мене? Той като завърши университет, не иде при мене, а иска да бъде самостоятелен. Какво ще бъде положението ми? Понеже ако го чакам да свърши училище десет-петнайсет години, няма да има смисъл – когато той отива на училище, ще иде и аз; и когато аз отивам на училище, и той ще дойде с мен. Кракът ми няма да ходи в училище без мене и аз няма да ходя на училище без него. Законът е такъв: без любов аз нямам право да ходя никъде; Любовта няма право да ходи без мене никъде. Защо е така? Такъв е животът. Туй, без което можеш да ходиш, то ще ти създаде най-голямото нещастие.

Та казвам: за Любовта така трябва да мислим – че Бог е една необходимост. Всякога всички нещастия в света произлизат от малките нарушения. Някъде дойде една малка мисъл, може да кажеш: „Господ сега с мене ли ще се занимава?“. Ти си създал на себе си едно зло. Ти не можеш да излезеш вън от Бога – и тогава, щом искаш да бъдеш самостоятелен, ще създадеш зло на себе си. Сега Господ те е създал с всичките Си блага и според твоеото разбиране не мисли, че Той иска като лисицата или вълка да те изяде. Сега някои казват: „Отишъл е при Господа“. Това не е права идея. Когато една буца лег се стопи, къде е отишла, станало ли е нещо? Изменило се е състоянието на тази буца. Даже буцата, след като се е стопила, става по-хубава за пиене, пречиства се. Това може да е от полза. Ако едно кило вода се изпари и се преобразува на пара, какво ще стане? Тази пара ще дойде на капки да полива цветята, по-полезна ще е.

Та казвам: смъртта е процес на безлюбие. Щом влезеш в безлюбието, непременно смъртта ще дойде. Ако искаш да излезеш вън от Любовта и там да намериш нещо, ще намериш безлюбието, ще намериш смъртта. Ако искаш вън от смъртта да намериш нещо, ще намериш Любовта. Всеки, който иска да излезе извън света на Любовта, влиза в света на смъртта; всеки, който излиза из света на смъртта, влиза в света на Любовта.

Вън от Бога идат всичките страдания. Вземете сега войната – това са културните християнски народи, които се бият. Кое е онова, което ги подтиква да се бият зимно време – с измръзнали ръце и крака? Вестниците пишат за всичко туй като за зверове, казват колко са убити: толкова избити от германците, толкова избити от русите. Питате кои ще победят. Какво ни ползва победата? Питате кога ще свърши войната. Кога ще свърши войната не ме интересува, колко са убити, и това не ме интересува. Защо не ме интересува? Че защо ще ме интересува? Бедните защо трябва да се мъчат? Хиляди бедни души без пари ще дойдат... Брашно нямам, хляб нямам – защо ще се мъча да ида при тях, та да взема тяхното положение? Ако мога да помогна и да мисля за бедните, какво ще стане с тях? Тази идея е съвсем крива. Тия, бедните, защо са излезли от Бога, питам аз? Дошъл е някой беден, казвам му: „Ти защо напусна баща си? Баща ти е милионер, какво търсиш тук?“. Отговаря: „Болен съм.“ „Защо напусна баща си, майка си, те са здрави. Ти как си се разболял? Аз имам лошо мнение за тебе“. Казва: „Осиромашах.“ „Аз имам лошо мнение за тебе.“ „Окъсах дрехите си.“ „Аз имам лошо мнение за тебе. Всичко това показва, че ти си се отделил от Бога. Върни се при баща си, доста си пасъл свинете“.

Сега мнозина казват какво ще бъде на оня свят. Мислят, че като отидат на оня свят, всичко ще тръгне наред. Много възискателен е оня свят – толкова възискателен, че за една малка погрешка може да те изпъди вън и за десет хиляди години не можеш да влезеш при тях. Вие били ли сте в някой голям симфоничен оркестър? Там

всички са все първокласни артисти, завършили музикална академия. И ако някой си позволи някъде една малка погрешка, навън от оркестъра го изпъждат – всичко в съвършенство трябва да бъде. Не му прощават – всеки майстор трябва да бъде, не може да е захласнат. Нужно е не само да свириш хубаво, но тъй – изрядно. Ние сега искаме да ни прощават. Има и прощаване, ала в един оркестър не се прощава, казват: „Вън от оркестъра!“. Когато се приготвяваш, могат да ти простят, но когато почне хубавото свирене, прошка няма.

И в Любовта прошка няма – тя не обича да се извиняваш пред нея. Тя е толкоз чиста, че е единственото чисто нещо в света: Любовта не обича да си цапа ръцете с нечисти работи. Други сили има в света, които ще служат, но щом дойде Любовта, ще те научи как да живееш и как да служиш на Бога. Тя е единственият път, по който човек ще се научи как да живее. Или вие казвате: „Да бъдем безсмъртни“. Под думата *безсмъртие* хората нищо не разбират – те разбират един дълъг живот. Това е механично схващане – дългият живот. Ти в Любовта като влезеш, и да искаш да умреш, не можеш да умреш; и да искаш да страдаш, не можеш да страдаш; и да искаш да бъдеш сиромаш, не можеш да бъдеш сиромаш; и да искаш да бъдеш недоволен, не можеш да бъдеш недоволен – това е невъзможно. Там всичките неща са осмислени, ти само ще се радваш – ще се радваш и ще работиш. Няма да чакаш да ти свирят, но постоянно ще свириш – ще свириш ден, два, хиляди години. Най-първо ще се научиш да биеш тъпана хиляда години, после ще учиш кларинет пак хиляда години, тромбон – хиляда години. Двайсет и пет хиляди инструмента има, и на всеки ще се учиш по хиляда години. И като се научиш, трябва да свириш на всичките. Ти ще се научиш да свириш на първия, после ще влезеш във втория – и там ще учиш.

Сега някои казват: „Какъв ще бъде краят?“. Писано е най-напред да свириш на всичките инструменти, че тогава ще питаш. Ти още нищо не си научил, и питаш какъв ще бъде краят. Ако търсиш какъв ще бъде краят, ти ще

бъдеш извън Любовта; ако търсиш началото, ще бъдеш в Любовта. Сега не трябва да питате какъв ще бъде краят на старата година. Краят вече е станал – че на майката са умрели децата. Сега ще началото – тази майка трябва да роди някое дете. Тази година е майка, но бездетна майка, и по никой начин не може да я утешите – тя трябва да роди едно дете. Умряло е детето ѝ – защо? Защото майката мисли само за себе си. Спало е детето, задушило се е, умряло е. Кой е крив за това? Много деца има, които се задушават така. Не че майката иска, но го натисне с възглавницата и го намери задушено. Има някои котки, след като родят децата си, изяждат ги.

Та казвам: каменни са сърцата на хората. Човек трябва да образува една връзка. Щом срещне едно малко противоречие, да каже на себе си: „Още съм далече от Любовта“. Може да виждаш Любовта отдалече, но не си дошъл при нея. Ние страдаме от тия миражи, както пътниците, които пътуват дълго време в пустинята: засъхне гърлото и езикът им, няма вода и гледат мираж – извор как извира, с растителност наоколо. Пътуват ден-два – и все няма извор. Всички ние се мъчим от миражи. Хванем нещо – и нищо не сме хванали, нищо не може да се хване. Докато не дойдем до реалността, дотогава ще имаме миражи на Любовта. Не че Любовта я няма, но ние сме далече от нея. Пътуването ни е слабо, като буболечица пътуваме. Ако ти тръгнеш с един охлювски автомобил, колко години ще ти коства да идеш до Слънцето? Нашите съвременни стремежи за Любовта са охлювски. Така вървим – и все умираме. Когато срещна, казва: „Видях Любовта“. Никой нищо не е видял още – това е илюзия, мираж. Ти виждаш миража, но Любовта не си видял.

Любовта е вечно изобилие, в нея ти ще бъдеш доволен. Някои не знаят това и казват: „Какво има в Любовта?“. Ти в Любовта ще слушаш хубавото пеене не само на грамофонни плочи. Тия грамофонни плочи са много груби, пък и радиото също. Някои хора, като слушам, и те са грамофонни плочи. Досега само двама души съм слушал, които могат да пеят, третия го търся. Първият

беше една ханъмка, туркиня, вторият беше един мъж. Чух пеене, което ми харесва, защото проявяват душата си. Две песни само съм слушал. Песен беше това – и четирийсет години няма да забравя тези песни. Както и да ви го разправам, няма да разберете, трябва да го чуете. Аз разбирам какво значи пеене – това е пеене.

Мене ми разправяше един познат американец, слушал той Камила Русо. Тя е била ученичка на Паганини¹². Свирела *Сънят на живота*. Казва ми тоя американец: „В дадения случай, когато я слушах, бях готов да се примиря с целия свят, да раздам имането си, но след три-четири дни пак изчезна това. Казвам: увлякъл съм се“. Защо се е увлякъл? От цигулката излиза нещо. Какво му казва тази цигулка, какво ще говори? Гласът излиза от нейните струни, отлична музика е това. Аз бих нарекъл майстор цигулар онзи, на когото цигулката започва да му говори: като свири на струните, да си говорят. Може ли да бъде това? Ще има такива цигулки: като свирят с цигулките, ще говорят. Сега вие ще кажете: „Ние сме още много зелени“. Не че сме зелени, но сме напуснали Небето, отишли сме много далече от Бога – и искаме да намерим своето щастие.

Казвам: без Бога не се живее и човек не ще може да намери своето щастие въвн от Него. Всеки, който се отдели въвн от Бога, ще намери своето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш въвн от Бога, то е твоеето нещастие; единственото нещо, което можеш да намериш в Бога, то е твоеето щастие. Казва някой: „Ще се отделя“. Ти ще намериш своето нещастие. После, като ти дотегне, като се върнеш при Бога, ще намериш своето щастие. Както е написана думата *щастие*, тя започва с материалните блага. Всякога ние търсим щастиято от материално гледище. Момъкът иска момата, която обича, да бъде здрава. После, очите ѝ да не са хилави, да не е глуха или малко да недочува; после, да не е грозна, да е хубаво облечена. Пита някой: „Не ме ли обичаш?“. Той те поставя на Любовта и те изпитва какъв трябва да бъдеш.

Хората искат да покажат идеална любов. Че някой може ли да обича сакатия? Сакатия не можеш да обичаш, грозния не можеш да обичаш, глухия не можеш да обичаш, слепия не можеш да обичаш. Щом го обикнеш, очите му ще оздравеят; щом го обикнеш, глухотата му ще изчезне; щом го обикнеш, грозотата му ще изчезне. Невъзможно е да обичаш някого и той да бъде сакат. Някой иска да покаже голяма любов: той живее с една глуха жена, защото я обича. Това е първата лъжа. Защото не я обича, затова тя е била глуха през целия си живот. Ако някой иска да каже, че понеже обича Бога, затова греша, той лъже: защото не обича Бога, затова греша. В Любовта не може да направиш грях. Там има изобилие – какъв грях ще направиш? Там има цели хамбари, пълни със злато, дълги по един километър. И ако вие искате да крадете при тези хамбари, какво ще откраднете? Трябват ви хиляда години да пренесете това злато. Вие ще се уморите. Какво ще правите тия пари?

Във Вселената има планети, цели направени от злато – Господ ще ви прати там. Ти си жаден за злато – и Господ те е пратил на една планета, само от злато направена, но като я гледаш, къде ще я пренесеш? Някой път искаш гуаманти. Има планети, направени от гуаманти – Господ ще те прати там. Някои обичате хубави грехи – Господ ще ви прати в оня свят, гето има само копринени грехи: много хубави са, десет пъти по-хубави от нашите копринени грехи, и колкото искате ще имате. Сега има разни въображения. В Любовта каквото помислиш, това става – каквато греха ти дойде наум, ще я имаш. Каквото помислиш, всичко става в Любовта. Ако помислиш, че си на Слънцето, веднага ще се намериш на Слънцето; ако помислиш, че си на Месечината, веднага ще се намериш на Месечината. Където помислиш, там ще бъдеш: ако помислиш сам да бъдеш, сам ще останеш; ако помислиш, че си с много хора, с много ще бъдеш. Как ще разбереш това: че не си бил там, как ще го разбереш? Твърдя, че има цели планети, направени от злато. Казвате: „Научно го докажи“. Ние не можем да го докажем,

но и ти не можеш да докажеш, че планетата не е от злато – логически това не може да се опровергае. Във Вселената има толкова злато, че могат да се направят хиляди земи като нашата. Във Вселената има толкова въглерод, че могат да направят хиляди земи като нашата, само че Господ няма нужда от тях. Той може да направи какъвто свят искаш.

Аз имам един начин за разсъждение, когато разсъждавам за най-малкия свят. Според мене реалното в света е най-малкото. Което не може да стане по-малко, то е реално. Туй, което може да се увеличава и намалява, то не е реално, а е илюзия на Битието. Туй, което не може да стане по-малко, то е реално. Следователно нашата Земя ти може да я събереш в най-малкото. Какво ще бъде най-малкото, къде ще отиде? В моите очи Земята е един голям мехур, тя не е толкова плътна. Дето казват, че Земята е плътна, това на мен да не го говорят, на другото могат да говорят. Тя е един голям мехур и не е така плътна – и всичко е пълно с въздух. Ако го сгнетииш това нещо, ще бъде по-малко от просено зърно. Земята може да я сгнетииш в едно житено зърно. Колко е голяма Земята? Всеки може да я носи, да я посее на нивата и тя да израсте. Пък и житното зърно може да стане толкова голямо, колкото Земята.

Сега някой казва: „Обърка се умът ми“. Объркването на ума зависи от неразбирането. За мене най-малкото може да стане и безгранично голямо, и безгранично голямото да стане малко. Това са два процеса: или нещата стават малки, или малките стават големи. Под *малко* аз разбирам това, което в даден случай мога да разбирам; голямо е това, което за в бъдеще ще разбирам. Като стане един предмет по-голям, ще го изучавам другояче; като е малък, пак ще го изучавам. Някои от вас казват, че ако бяхте станали най-малки, щяхте да имате всичко на разположение. В коя каса не щяхте да влезете; вие и във всяка глава ще се вмъкнете вътре. Ако дойде някой човек, ще го попиташ ли: „Какво мислиш?“. Ти хич няма да го попиташ – ще влезеш в главата му, ще се разходиш:

това е цял един свят. Ще влезеш в гробовете, в тялото му – и ти ще говориш за един човек като за цяла една вселена, в която се разхождаш. Ще разправяш как са усетроени неговата мисъл, неговите чувства.

Сега вие ще запитате: „Каква полза ни допринася това?“. Че аз имам голяма полза. Като изядете един бифтек или една кокошка, каква полза имате? Или имате триста грама хляб и не сте доволни. Едно време едно кило имахте и бяхте доволни, сега имате триста грама – каква е разликата? Едно време хлябът е бил увеличен. В триста грама хляб има толкова съдържание, колкото в едно кило; в едно кило има толкова, колкото в хиляда кила; в хиляда кила има толкова, колкото в един милион. Онзи, който не може да мисли, ще каже: „Как е възможно това?“. Нали сте били на кино – гледате онзи, малкия апарат. Тия предмети, които се дават на киното, са малки ленти, а пък се вижда, че живи хора се движат. Питам: как малкото става голямо? Проектира се малкото на платното и става голямо, движат се тези хора. Тия хора такива големи ли са? Не са големи, малки са. Реално ли е това? Там на платното са като реални. Как става това? То е наука сега.

Целият свят, в който живеем, е едно кино; всички сте артисти, на киното проектирани. Един ден тази лента ще се спре и киното ще се прекрати. Ще се свърши киното, ще удари звънецът – и вие ще излезете и ще започнете да разправяте какво сте видели. Удари ли звънецът, пак влизат – същото гледат; като излизат от киното, разправят какво са видели. Какво сте видели на киното? Една къща е изгоряла, някой се е оженил, умряла е жената, на друг децата са умрели, изгубил е богатството си, скарали са се двама; или виждате някоя зима, някоя планина. Често виждате страшни, опасни работи, но на киното това се показва – нито зима има, нито богати хора има. Всичко, което гледаш, е илюзия: виждаш го, като че ли е на някое друго място, но то е там, на киното.

И на Земята, дето сте вие, това е едно кино – на този свят нищо няма. Дето виждате, че има бедни хора – това е кино. Това е моето мнение – вие сте на киното. Казвате: „Много страдания имаме“. Никакви страдания няма! Седиш и в ума си държиш идеята, че гладен ще умреш; седиш и се заблуждаваш, че не те обичат. Ти живееш, Бог ти е дал всичко – заблуждаваш се, че не те обичат. Ти не мислиш за този, който те обича, а който никога не е мислил за тебе, него обичаш. Питам: онези, които вие сте ги обичали, къде са? Баща ви къде е? Някой път баща ви насън се явява и може да ви говори; или пък някой ваш приятел може да ви говори. Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят. Всичко друго, всичките противоречия, които съществуват – това е един особен свят, аз го наричам свят на безлюбие. Как ще докажете на един човек, че вие го обичате? Каква нужда има да доказвате, че обичате някого? Каква нужда има Слънцето да доказва, че ви обича?

Под думата *любов* ние разбираме това: когато имаш нужда от нещо, искаш да ти го дадат. Това е любов на Земята – да мислят добре за теб. Любовта значи онзи, който те обича, в твоите постъпки никога да не те подозира и всякога, каквото поискаш от него, думата ти на гве да не прави, да ти услужва. Това считаме за реална любов в света. Значи при всичките условия, каквито и да са те, неговият ум и неговото сърце да не се изменят. Разбираме това за Любов: десет, сто години, хиляда години да минат – и онзи, който те обича, да го намериш на същото място; или след като на някого си му дал сто хиляди лева, след сто години като го срещнеш, да ги даде на твое разположение.

Питам сега: кой се е изменил – Господ ли се е изменил, или вие? Всички вярваме в Бога. Във всички има промяна, в Него няма промяна – в цялата вечност Той остава един и същ, няма никакво лошо разположение. Той има всякога най-доброто разположение към всяко живо същество, каквото и да е то. Към най-малката буболечица

Господ има най-доброто разположение – иска туй бръмбарче да живее туй, както то разбира. Ако има шест крака – с шест да живее, ако има десет крака – с десет да живее. Не му казва: „На тебе не са ти потребни десетте крака“, но му казва: „Много добре, нека са десет крака, сто крака – колкото ти трябва“; не го пита: „Защо ти са сто крака?“. Някой иска голяма къща – дава му голяма къща; друг иска малка – казва му: „Каквато искаш“. Всичко това Той го намира намясто.

Ние имаме особени идеи за Бога, с които се мъчим. Някой казва: „Може да ме изостави Господ, аз съм грешник“. Това е човешко понятие. Може ли художникът да не обича своята картина? Ако не я обича, ще я развали и ще нарисува друга. Картината, която е нарисувал и я е оставил не сцената, той я обича вече. Разправят за един художник европеец, който ходил в Америка на изложение. Той бил голям художник, искал да му платят за неговата картина двеста и петдесет хиляди долара. Като отишъл, платили му само десет хиляди долара. Разгневил се: отива на изложението и разрязва картината на две, искал да я ликвидира. Американците, като разбират това, се натрупват и му дават за картината повече от двеста и петдесет хиляди долара. Художникът искал да унищожи картината си и за американците тя станала видна – искали да имат картина, която е разрязана, понеже не са му платили толкова, колкото той искал.

Ние сме от тези, които теглят ножа на картината. Казваме: „Как туй да не ни оценяват?“ – и хайде, удряме ѝ ножа. Сега невидимият свят задоволява всички. В невидимия свят щом нарисуват една картина, фотографират я и ѝ изваждат копие – и на всекиго дават по едно копие от тази картина. Копията са така хубаво направени, че не можеш да ги различиш от самата картина, не знаеш кой е взел картината и кой – копие. Всеки мисли, че картината е у него, и всички са задоволени.

В света, в който живеем, всички можем да имаме онова, което желаем – не се изисква от нас много. Три неща се изискват от нас, за да бъдем доволни: да бъдеш

доволен за най-малкото в мисълта си, да бъдеш доволен за най-малкото в сърцето си, да бъдеш доволен за най-малкото в тялото си. Ако си доволен за най-малкото, всичко ще се уреди добре; най-голямото лесно се урежда. Ако на най-малкото не си доволен, тогава има известна мъчнотия в живота. Някои от вас казват: „Как може да бъде така?“. Малките неща растат. Семенцето на една круша или на един жълъд колко са малки, но след десет, двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто, двеста, триста години това дърво израства. Нашата Земя е била малка, но постоянно израства, докато стане голяма. Времето прави нещата големи: трябва да започнем с най-малкото и постепенно да растем. Ако растем преждевременно, създаваме своето нещастие при сегашните условия.

Представете си, че имате един ръст от четири-пет метра височина. При сегашния свят в коя къща ще влезете, в кой хотел може да ви приемат да си починете? Сегашните къщи са два-два и половина метра, трябва да се прегъваш. В кой автомобил ще можеш да влезеш, в кой трен ще можеш да влезеш, в кой параход ще можеш да се качиш, ако си четири-пет метра висок? Някой път искаме такива големи работи. Да се благодарим, че разумният свят ни е дал тази форма, която имаме, тя е най-подходящата. Умът, който имаме, е най-подходящият; сърцето, което имаме, е най-подходящото – да благодарим за тях. Пък за в бъдеще Любовта, като ни намери достойни, ще ни даде повече.

Вие как ще разберете достойнството? Казват: „Без достойнство не може ли?“. Аз ето какво погразбирам под достойнство. Който стои на едно място и не се мърда, той е достоен; който се мърда, не е достоен. Всеки човек, който се движи от едно място на друго, е недостоен; който седи на едно място, той е достоен. Достоен човек е този, на който като му дадеш пари, и той устоява, и парите устояват. А ти му дадеш пари, че и той не устоява, и парите не устояват. Недостоен е той. Всичките неща в света, които изчезват, са недостойни; всичките неща, които се изявяват на същото място, са достойни. Любов, която устоява на всичките

мъчности, е достойна; мисъл, която устоява на всичките мъчности, е достойна; и тяло, което устоява на всичките мъчности, е достойно. Тази е идеята – другите идеи са преходни неща. В това в мене, което през целия живот остава, расте, изявява се – там е моето достойнство, то е реалното.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, ще съм мед, що звънти, и кимвал, що грънка.“ Казват: „Трябва да се мине през туй състояние“. Според мене ако обичаш най-малкото, ти можеш да обичаш и най-голямото; ако не можеш да обичаш най-малкото, не можеш да обичаш и най-голямото. Някои търсят Господа в големите неща. Аз да ви кажа: сега не мога да разправам как да се виждат нещата.

Пътувам от този, близкия град Пазарджик до Пловдив; не са ми изменили името, нали. Всеки ден ме питат кога ще тръгнем. Иде един евангелски проповедник и ние му казваме: „Днес ще тръгнем“. Казва: „Кажете: ако е рекъл Господ.“ „Рекъл, не рекъл, ще тръгнем“. Отговаря: „Ще видим дали ще тръгнете“. Бъчваров, с когото пътувах, ходил из града и закъсня. Връща се, забравил да хване файтон, а гарата е на два километра далече, трябва някакво превозно средство. Проповедникът чака да види дали ще тръгнем, казва: „Не зная какво ще стане“. Отговарям: „Ще идем“. Гледам навън един кон, вързан за една каруца. Повикахме каруцаря, качихме се на каруцата. Човекът дойде, съгласи се. Казваме му: „Каквото струва, ще ти платим“. Проповедникът, и той се качва на каруцата, тръгваме. Ето, по едно време гвоздеят под колелото на каруцата отскочил, спря. Казвам на каруцаря на десетина метра назад да се върне; не го зная как е, не мисля, ни най-малко не разсъждавам, но му казвам: „Иди назад на десетина метра и там ще намериш гвоздеят“. Той тръгва, брои крачките си и намира клечката си. Стигаме на гарата. Имаме още три-четири минути, докато тръгне тренът. Качихме се. Казвам на проповедника: „Ти мислеше, че аз като казвах, че днес ще вървим, няма да стане. Ти отрече, казваш: „Ако е рекъл Господ“. Мислиш

си, че като казвам, че днес тръгваме, тръгваме, без да е рекъл Господ“.

Ти казваш: „Кажу: ако е рекъл Господ“. Не е в казването въпросът, а в мисълта. Понеже Господ казва: „Тръгнете“, тръгваме; като казва: „Не тръгвайте“, не тръгваме. Като ми каже Господ: „Тръгни“, тръгвам – и каруца ще намеря, и гвоздеят ще се намери. Проповедникът разбира така: „Ако е казал Господ“. Ти мислиш за външния начин, а смяташ, че си от правоверните. Вярно е, че отвън трябва да се каже, но по-напред трябва да се каже отвътре: „Ако е казал Господ“. Щом аз работя по закона на Любовта, Господ е казал. Тогава туй, което Любовта е казала, направи го, върви напред: и клечката ще намериш, и каруца ще намериш, и хляб ще намериш, и Слънцето ще изрее, и вятърът ще духа – целият невидим свят ще бъде на твоя страна. Ако тръгнеш без туй чувство – какво е казал Господ, ще срещнеш по пътя всичките противоречия, които там могат да се съберат.

Та сега в тази година ще възложим мисълта „Ако е рекъл Господ“ отвътре. Тази година Господ е рекъл да не преждаме, тази година Господ е рекъл да не се тревожим, тази година Господ е рекъл всички да мислим, че всичко ще се уреди много добре. Как? Отивам на някое кино – аз няма да правя киното, те са го направили – ще седна на стола и ще гледам. Какво ще се безпокоя какво ще стане с киното? Тези, които са направили киното, ще го проектират, те са майстори в света. Казвам: светът е тъй хубаво направен, че всичко онова, което става, през тая година ще бъде перфектно. Знаете какво значи перфектно! Ще бъде свършено. Свършено значи свършено тъй, както трябва. Тази година много хора ще се убедят, че с малко хляб се живее; тази година много хора ще се уверят, че с вехти грехи могат да живеят. Нов плат като няма, ще обърнеш вехтата греха от другата страна – и това е приятно. Тази година, като разплетеш чорапите, ще ги оплетеш наново.

Казвам: единственото нещо, което ви препоръчвам, е да бъдете доволни от най-малкото, което Господ ви

gage. Така да сте доволни, като че ли целия свят имате. Това е философията, това е Любовта. Защото Любовта малките работи благославя, а големите работи смалява. Като намери, че си много голям, за да разбереш живота, ще те смали. Като си много малък, за да не се обезсмисли животът ти, прави те голям. Две неща прави Любовта: малките работи прави големи, а големите работи прави малки. Това са две благословения в света: малкото, което може да мине навсякъде и да свърши всяка работа; и голямото, което е стабилно и всякога ще го намериш на място, което не се изменя. Под думата *голямо* разбирам неизменното в света, под думата *малко* разбирам туй, което върши всичките работи, туй, което е полезно в нашата мисъл, в нашите чувства. Малкото е, което постоянно работи.

Да благодарим на малките неща, които работят в нас; да благодарим на големите работи, които са устойчиви в нас. Така Господ се изявява в нас – с малкото.

Сега изпейте една песен.

4 януари 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА ВРАТА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Йоан.

Духът Божий

Едно малко размишление

Красив е животът

Драматичен е животът на Христа по отношение на епохата, в която е живял. Не само тогава е било драматично, драматичен е животът и сега.

По някой път вие се смущавате защо ви се случват някои работи. Всичките хора имат желание да живеят добре. Всеки, който се роди на Земята, иска да живее като в Рая, а пък някой път трябва да живее като изгнаник. Понякога ние не разбираме онези, които ни обичат, още не знаем по кой начин трябва да се прояви Любовта. Едно житено зърно има съзнание. Какво ще мисли то, като го изваждаш от хубавото място и го посаждаш? Но ти си имаш намерение, знаеш защо го посаждаш. Друго житено зърно вземеш: извадиш го, туриш го на воденицата, смелиш го на брашно. Житеното зърно не знае защо го смилаш на брашно, ти знаеш. След като са го мъчили на хромела, ти плащаш – плащаш на воденичаря, гето го мъчи на камъните. Ти го взимаш, туряш го в чувала и казваш: „Това е Волята Божия“. Туй е твое разбиране: дали е такава Волята Божия, то е въпрос. Учителят учи учениците и който не знае, плеска му по една плесница, натупа го, казва: „Такава е Волята Божия“. Дали е такава Волята Божия, това е въпрос.

Сега често ние имаме свои разбирания, искаме да заставим някой път Природата да постъпва така, както ние желаем. Малкото дете, което майката е родила, понякога се сърди на майка си. Карат го да яде, казва: „Няма да ям“. Защо се сърди – то знае. Майката го бие. Защо го бие тя? Тя знае. Детето опитва майка си, която го обича – дали ще го бие, като не яде. Майката иска да покаже, че любовта потупва по някой път – и тя доказва фактически, че го е била за добро. Дали е за добро, е въпрос. Детето го бият веднъж, два, три – и то все вярва, че е за добро.

Сега ако те бие един невежа, ще ти предаде своето знание по гърба. Ако пиеш една горчива вода, тя ще ти предаде своята горчивина; ако пиеш сладка вода, ще ти предаде своята сладчина. Питам: в какво седи злото? Злото седи в това, че като те бие невежият, това е горчивината; умният като те бие, това е сладчината. След като те бие един умен човек, казваш: „Добре стана“. Допуснете, че твоят крак е изкълчен. Един човек, който разбира от изкълчен крак, изтегли крака, намести го и болката престане. Дойде един невежа, който не разбира от туй изкуство – върти ти крака и ти увеличава болката. Всеки, който увеличава болката на човека постоянно, той не е от учените.

Сега вие по някой път се намирате в едно противоречие със себе си – не знаете туй, което вярвате, дали е право, или не. Искате да направите нещо – не знаете дали трябва да го направите, или не. Тогава трябва да имате една мярка. Ако в дадения случай не знаете кое е право, тогава с какво ще мерите нещата? Има едно заблуждение: всякога, когато ние се колебаем дали е право нещо, въпросът е друг. По някой път една мома, която иска да се жени за един момък, не знае обича ли го, или не. Въпросът не е дали го обича, или не. Как няма да знае?! Казва: „Не зная дали го обичам, или не“. Сега разсъждавам по следния начин, искам да извадя друго заключение. Не мислете, че искам да говоря за вашата любов – това е ваша работа. Каква е вашата любов аз не зная, нито пък вие може

да знаете каква е моята любов. Сега възможно ли е да приема захар и да не разбере дали това е захар, или не, и дали е сладка? Щом не знаеш, значи не я опитваш. Ти трябва да чувстваш дали обичаш някого.

Любовта никога не иде от знанието – в любовта се намесват чувствата. Когато момата се пита дали обича момъка, или не, това е друг въпрос: дали той има парици, или не; дали има апартамент, или не; ще може ли да живее добре с него, ще може ли да ѝ гоставя гостатъчно храна – ред материални работи влизат тук. Момата иска да знае какъв е неговият характер. Питам: защо човек ще се свързва, за да си създава нещастие? Момата трябва да го обича. Мислите ли, че от деня, от който тя го е обикнала, оттогава е започнала нейната любов? Човек с някои хора е живял дълго – и не ги обича; други за първи път среща – и ги обича. Как ще обясните въпроса? Аз представям въпроса съвсем ясно: дадат ми мухлясал хляб, не го обичам; дадат ми пресен хляб, обичам го. Кои са причините? Онзи, когото обичам, съдържа нещо в себе си; онзи, когото не обичам, не съдържа това нещо в себе си. Искат да ме убедят, че мухлясалият хляб е хубав, за да го обичам; искат да ме убедят да обичам лошия човек. Че как ще го обичам? Как да обичам месо, което се разлага? Как ще обичам пари, които не струват нищо – защо ще ги обичам, да си губя времето? Целият свят се определя от известни понятия на миналото, което донякъде има истинност в себе си. Ти ако не разбираш законите на твърдата материя, ако не разбираш законите на жидката материя, на въздухообразната и на етерната материя, ще се намериш в едно голямо противоречие със себе си.

Вземете например какво значи думата *учи*. Но ако на тази дума се тури едно *k* пред нея, какво ще стане? Куче, което учи. Какво разбирате под това? Най-първо разбирате едно животно с дълга муцуна, което има козина, обича да лае и не мисли. Но вие се заблуждавате: кучето има такъв нюх за разпознаване, като че е някой физиогномист¹³, френолог¹⁴ – интуиция има. Като влезе някой човек в двора, то веднага го познава дали е добър, или е лош.

Щом е лош, изтегля опашка и не я мърда; щом е добър, мърда опашката си, лае – познава го, че е добър. Щом изтегли опашка и не я мърда, значи няма доверие в него това куче. Във Варненско, в едно село, имаше само един човек, когото кучетата не лаеха. Наричаха го Дели Васил. Обичаше да попиува, интересен човек беше. В който двор влезеше, не го лаеха кучетата, и най-лошите кучета не го лаеха. Всички други хора лаеха, Дели Васил не го лаеха. Казвам: по-добър човек от него нямаше. Лудия Васил кучетата не го лаеха. Обичаше да пие винце, ракия, но беше готов да даде всичко, да се жертва за когото и да е. Дели Васил кучетата не го лаеха.

Казвам: тия кучета, които имат разбиране за човека, глупави ли са? Ако влезе някой поп, лаят го, ако влезе учител, лаят го – не ги признават за учител, за поп. Дошъл някой чиновник от високо положение – не го признават, но Дели Васил го признават, като че той носи тапия. Кучето – това е една степен на развитие. Цялото органическо царство, всичките растения са училище на човешката душа. После рибите, млекопитаещите – те са школа, през която човешката душа трябва да мине, за да научи нещо. Онези, които не знаят, ще се намерят в противоречие: защо трябва да влизат в рибите, в птиците? Мислите ли, че човек в тази си форма, която има, сравнен с един ангел, е нещо? Мислите ли, че сегашното тяло е нещо много благородно? От пъна нагоду то е една фабрика, в която има големи нечистотии. Да благодарим на това, че всичките тези нечистотии са херметически затворени; ако те можеха да излизат през порите на човека, до него не можеше да се седи.

Един ден трябва да станем такива, че в човека да няма нечисти материи. Как да се постигне това? Има известни закони. Ние, съвременните хора, не възприемаме една храна, която Бог е създал за нас. Мислите ли, че онзи вълк, който яде овце, върши Волята Божия? Мислите ли, че онзи паяк, който прави своите нишки, Бог го е научил на това? Не, той си изкарва лесно прехраната, казва: „Това е мое разбиране за живота“. Ние сега живеем

по своему. Като страдаме, ние образуваме един живот неестествен. Казваме: „Защо Бог е създал така света?“. На Господ насън не Му е идвало туй, което ние вършим. Ако четете пророците, Господ казва: „Мене наум не Ми идваше това, каквото говорят пророците“. Мислите ли, че се изисква голямо знание, за да познаеш един човек добър ли е, или лош? Добрият човек гори, гори и свети; лошият човек не гори, не свети. Лошите хора казват, че са изгорели. Те лъжат – как ще изгорят? Казват някои: „Изгори ме“. Който гори, е винаги добър човек. Лошите хора винаги употребяват думите: „Изгори ме“. Да гориш – това е човещина; като не гориш, това не е човещина. Тяхното понятие какво е?

Има хора, които не искат да страдат. Този, който не страда, е лош човек; който страда, е добър човек – нищо повече. Понеже този, който не страда, е в застои, а който страда, той расте. Неразбиране има в това: някои мислят, че в страданието човек губи. Човек в страданията всякога печели. Няма съществуване в света, което страда – и да не печели. Това е един Божествен закон. Всички съществувания – и от най-великите, които слизат на Земята, трябва да страдат, понеже ако не страдат, нищо не може да спечелят. Сега аз не казвам да викате страданието. Ако пишете едно дълго писмо, няма ли да ви отмалее ръката? Или умът ви не може ли да се измори, ако пишете поетически? Знаеш колко мъчно се пише поезия; знаеш за един певец колко мъчно е да изпее една песен...

Сега вие предполагате най-добрите условия. Един човек може да се намира в много неблагоприятни условия. Да кажем, ако ти изгубиш онова самообладание на волята си, веднага ще изгубиш всичката си топлина. Щом се разсърдиш, ти изгубваш топлината си и ставаш малко по-дребнав. Ако постоянно се сърдиш в себе си, не може да очакваш да те обичат хората. Вие като се разсърдите, ще ви обичат ли? Децата ядат бой, понеже искат да накарат баща си и майка си да ги обичат, когато се сърдят. Онези от вас, които сте бащи, налагате с тояга и със закон. Питам сега: защо майката бие детето?

Аз съм привеждал този пример. Тук, у нас, имаха почти същия закон на възпитанието. В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха лениви, ги биеха във фалага. Тя има две дървета – ще турят краката на ученика във фалагата; като го положат на земята, други двама ученици ще дигнат краката му и учителят с тоягата ще го бие. И действително, тия ученици са станали учени. После намериха, че това не е практично – да се сваля ученикът, да се сложат краката му във фалагата, други ученици да дигнат краката му и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен: един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го сложи на гърба си, а учителят ще го бие по задницата. След това решиха, че и този метод не е практичен: учителят доста енергия харчи, усеца ръката си отмаляла от биенето. Третото положение бе следното: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път слагаха мамулен зърна под коленете. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Въведоха четвърти метод: учителят взема една дрян timer пръчка, доста дълга, и който не знае, бие го по ръцете. Учителят казва: „Дай си ръката“ – ученикът подаде ръката си. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата: гоиде учителят, удари плесница отляво, отдясно – свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всички тия методи са измислени, за да заставят децата да учат. Това е един неразбран въпрос. Всички вие сте били бити, негодували сте от биенето. И вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го използваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже,

че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, първо ще имате – това е законът на Марс. На физическото поле този, който дойде на Земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, та да се справи с Марс. При най-малката постъпка той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене. Сега, понеже бащата и майката служат на Марс, затуй те казват: „За децата първо има“. Вие се подчинявате на този закон; казвате: „Какво трябва да направим?“.

Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с гуми стават работите, няма да има никакъв бой; като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението си. В духовния свят като почувстваш твоего страдание, и то ще изчезне. Затова на физическото поле ние не искаме да страдаме. Всеки човек, който не страда, живее на физическото поле. Всякога хората на физическото поле ще турят някой виновен. Евреите на физическото поле мислеха, че Христос е виновен, казваха: „Този човек в Римската империя ще ни създаде голямо нещастие, не ни трябва Неговото учение. Като народ ще ни унищожи, Той не внася нещо ново в света“. Казвам сега онзи извод, който навеждам в живота: всички ние, които се подчиняваме на Марс във физическия живот, се осакатяваме. Три звена има, които са свързани в едно, сега на Земята господаруват три планети от астрологично гледище: Марс, Юпитер и Меркурий. Юпитер се занимава с духовния свят, Меркурий – с Божествения свят. Това са астрологически философи, но казвам: Божественият свят е свят на мисълта, духовният свят е свят на чувствата, физическият свят е свят на действията – външен свят е той. Във физическия свят тебе не могат да те обичат – тук ще те обичат, както обичат Бога. Ако ореш, ще те обичат и малко слама ще ти дадат; като кон може да теглиш каруцата, но камшик ще има.

Та казвам: ние искаме във физическия свят да внесем Царството Божие. Това е невъзможно. На физическия

свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекаат, ще го вадят. Всичките престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да кажем, че Бог така го е създал. Ако четете Стария Завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха в Ханаанската земя, наместо да ги научат, те като завладяваха народите, ги изколваха всичките – и мъже, и жени, оставяха само девиците. После, прекарваха ги през дуканя. Та нали еврейският народ е избран, трийсет и три хиляди обещания има от Бога, какво ще научи? Това е пример в света. Ти може да си роден царски син, но ако не живееш както трябва, ще страдаш; може да си последен овчарски син, но ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Та казвам: ние, съвременните хора, трябва да се решим да изпълним Волята Божия. Геройство е сега да заменим наказанието, но с какво да го заменим? Ако искаш да накажеш някое дете, накарай го десет пъти да иде на чешмата да донесе вода. Искаш да накажеш дъщеря си за неподчинение – накарай я да пере дрехите или да вакса обувката на баща си и братята си, или да измете всичките стаи с метлата, или с мотика да копае в градината, да посади дръвчета. Това да е за наказание: който е виновен, да засажда ябълки, сливи, круши, плодни дървета, лози да сади. Питат: „Как трябва да се възпитаваат децата?“. Някой от вас като сгреша, да иде да посади десет или сто плодни семки, или лози да сади. Дали ще станат, или не, да засажда.

Сега ние съдим по стария начин и казваме: „Този не живее добре, онзи не живее добре“. По този начин светът никога няма да се поправи. Дотогава, докато следим своите погрешки, няма да се поправим. Ако аз искам да стана певец, няма да ходя да слушам онези, които не знаят да пеят, тия, невежите, няма да ги слушам; няма да ходя да слушам как лаят кучетата, как грачат гаргите, но ще уда да слушам как пеят славеите, ще слушам най-добрите певци. Те може да ми предадат нещо.

Ние трябва да ходим и да търсим добрите хора, за да видим те как живеят – от тях ще научим нещо. Най-добрите хора трябва да ги намерим, където и да са. Аз по някой път, като искам да имам хубаво разположение, посещавам черешите. Ида при някоя череша, туря си на нея гърба, помилвам я, казвам: „Ти никога лоша дума не си казала, кой как дойде, гадеш от себе си. Искам и аз да науча този занаят. Не се сърдиш, че се качват по тебе...“. Отида при някоя ябълка, и от нея се уча, казвам: „И от вас мога да се науча“. И при сливите, и при лозите ходя, казвам: „Вас ще ви режат, но не се сърдите, пак гавате грозде на хората. Тези, които ви мъчат, на тях плод гавате. Искам да ви погражавам“. Препоръчвам и на вас така да правите, и вие да посетите лозите.

Аз ви препоръчвам да идете при някой човек. Виждам: някоя мома плаче, не ражда грозде; някое дете също плаче. Мислите ли, че тази лоза, която ражда сладкото грозде, която знае да събира слънчевата енергия по особен начин и да образува това сладко грозде, не е умна? Има едно разумно същество, което живее в нея. Тези лози са спящи ангели, които са дошли само да гадат пример на хората за самопожертване. Дали ще вярвате, това е друг въпрос. Някой път вие мислите, че като не вярвате, минавате за много учени хора. Неверието в света също трябва да съществува. Вярва – да, но в какво не бива да не вярваш? Да не вярваш в Слънцето, да не вярваш в Любовта, да не вярваш в Божията Мъдрост или в Истината, да не вярваш в живота, да не вярваш в свободата, да не вярваш в знанието?! Тогава в какво трябва да вярваш? Това са положителни работи. От Любовта, като вярваш, ти приемаш живота; като не вярваш в Любовта, изгубваш живота. Като вярваш в Мъдростта, ти придобиваш знания; като не вярваш в Мъдростта, изгубваш знанието. Като вярваш в Истината, ти придобиваш свободата; като не вярваш в Истината, изгубваш свободата. Питам: кое е реалното в света – което печели или което губи? Това, което печели.

Казвам: всички, които са говорили за Бога, казват, че Него можем да намерим в малките деца. Защо се дават малките деца за пример. Понеже децата вярват. Едно от хубавите неща е това: каквото и да му кажат бащата и майката, преди да са го излъгали няколко пъти, то вярва. Като го излъжат два-три пъти, детето престава да вярва, става учено. Питам сега: мислите ли, че ние с нашето неверие можем да влезем в Небето? Не. Защото надеждата е физическият свят, вратата е духовният свят, а Любовта е Божественият свят. Тия подразделения са достъпни неща. Но Любовта е нещо недосегаемо, хората хиляди години има да живеят, за да я разберат, това е един особен свят. Туй, което ние наричаме Любов, това е Божественият свят. Ти като влезеш в Божествения свят на Любовта, ще бъдеш щастлив, всичко ще забравиш и нищо няма да те смущава. Няма да имаш никакво смущение – ще имаш всичките възможности да помагаш на себе си и на другите.

Сега мнозина от вярващите си влияят един на друг, всички се докачат, че не се обхождали добре с тях. Тогава поведението на Слънцето е геройство: между всичките тия тъмни планети единствено то свети и прави видна нашата Земя, прави видни Юпитер, Сатурн. Ако бяхме останали да чакаме на Сатурн, на Юпитер, всички щяхме гладни да останем досега. Всичко е благодарение на Слънцето – единственото, в което трябва да вярваш. То е Бог, то е животът – Слънцето е образът на Бога. Туй, което внася в нас живота, то е Бог. Туй, което внася в нас тия, благородните чувства, то е Бог. Онова, което внася мисъл в нас, то е Бог. Това, което иде оттам, трябва да го държим постоянно. Дотогава, докато се държим за него, ние ще разберем Неговата воля. Най-достъпното същество, което прониква в душата ни, това е Бог. Ние търсим някои книги, за да ни покажат къде е Господ. Оставете философските разсъждения за Бога – това е външна страна на живота. Ако остане философите да ви доказват какво нещо е захарта, може десет, двайсет, сто милиона години да минат, и никога

няма да имате едно вътрешно понятие. Този въпрос за пет минути може да го узнаете – ще видите захарта сладка ли е, или не.

В света на Любовта най помага умът. Това е външно нещо, умът помага само за външните неща, а Любовта помага за вътрешните неща. Не че другото не е необходимо, но вътрешната страна на живота зависи от Любовта. Без любов не можем да разберем отношението, което съществува между нашия ум, нашето сърце и нашето тяло. Любовта е единствената, която образува тази връзка, тя е съединителната брънка на нещата. Докато не намерим Любовта, не можем да намерим Мъдростта. Докато не намерим Любовта, не можем да намерим Истината. Който не е намерил Любовта, не може да намери Мъдростта и Истината. Знанието без любов е неприложимо, свободата без любов е неприложима. Противоречието в съвременния свят произтича от това: ние искаме свобода, знание и култура без любов. Това е невъзможно.

И следователно новият свят, който иде, и новият порядък започват от Любовта. Туй е казано в Евангелието: „Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите онова, което ви казвам. Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя“. Това е изводът: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа“. Бог е Любов. Като познаете Любовта, тогава животът се осмисля; без любов животът е цял ад. Много разумни същества има, които се мъчат в ада, които искат да намерят друг път в Небето. Милиони години има да се мъчат и като познаят Любовта, ще излязат из ада. Нали съм ви предал онзи пример: като влязъл един богат човек в ада, хиляди години се молил да излезе. Най-после Бог казва: „Вижте този, че няколко години се моли, вижте дали не е направил някое добро в книгата на живота. Ако е направил едно добро, може да го изведете от ада“. Като разровили, видели, че за няколко хиляди години е направил едно добро – дал е един морков на един беден човек. Господ казва: „Дайте му да се хване за моркова и така го изкарайте от ада“. Като

се хванал той, за него се захванали много други души от ада, цяла редица. Като ги видял, богатият казал: „Този морков е мой, какво сте се хванали“. Веднага се скъсал морковът и той пак паднал в ада. Това са хората на крайното користолюбие. Че нека всички да излязат от ада с неговия морков!

Често сега се проповядва спасението. Всеки иска да спаси себе си. Вие като се спасявате, не крякайте за вашия морков на тези, които са се хванали за вашите крака. Ако с вас излязат хиляди хора, благодарете, че те са се хванали за вас. Ще се радвате – това е законът за безкористието на света и той трябва да влезе между вярващите. По стария начин ако вярваме, всички ще имаме противоречия: примирение, караница, примирение, караници, примирение... И никога няма да има разрешение. Пък този свят е такъв, понеже във физическия свят има недоимък. Любовта е единственото нещо, което носи храната, което носи живот в себе си. Защо ви е един свят без живот? Защо ви са хубавите, красивите грехи при едно болно тяло, при една проказа или при един съвременен сифилис? Какво те ползват хубавите грехи, хубавият апартамент тогава? Аз бих предпочел, не точно бих предпочел, но винаги ще предпочитам колибата със здравето, отколкото палата с проказата и със сифилиса. Какво е грехът в света? Това е една духовна проказа, това е користолюбие. Аз наричам проказата безлюбие. Първото нещо е: трябва да се освободим от проказата. Единствената сила, която може да ни избави, е Любовта – само тя цери проказата. Христос лекуваше проказата, но с Любовта можеше да лекува. Проказата е един нисш живот. Само висшият живот може да измени нейното състояние.

Та това беше противоречие, че за Христос казваха: „Бяс има, луд е, що Го слушате? Той няма понятие за живота“. Разделени бяха хората помежду си, питаха: „Как може луд човек да отваря очите на хората и да лекува прокажени?“. Ако ние говорим сега в себе си истината, от коя категория сме? Казват: „Не си струва човек да

ходи по пътя на Истината. Не си струва човек да бъде толкова справедлив“. Една справедливост, която произтича от Любовта, не е механическа. В света първа се нуждаем от една справедливост на Любовта. Трябва да ценим всичко. Любовта цени живота, Любовта цени знанието, Любовта цени свободата, всичките най-малки добродетели и всяка малка постъпка Любовта ги цени. Ние сме толкова чувствителни за една малка услуга, която хората могат да ни направят. Не само това, но на едно животинно като направиш една малка услуга, и то я помни. Има растения, като им направиш една малка услуга, като ги полееш, помнят; има растения, като се приближиш, радват се. Едно растение като те обикне, ако не го посетиш, увяхва. Има растения, като ги извадят из къщи, увяхват, като ги върнат въщи, освежават се. И растенията обичат.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от Божествената Любов. Не трябва да се отдалечаваме от Бога. Всеки, който казва, че Господ е някъде си, не го слушайте. В Бога живеем, съществуваме и се движим. Ние сме в Бога, но трябва да оставим Господ да живее в нас. Ние сме в Бога, сега нека да оставим Бог да се всели в нас по закона на свободата. Това е спасението, това е избавлението на човека – когато той доброволно допусне Бог да се меси в неговия живот. Нас, съвременните хора, ни е страх Господ да се намеси в живота ни: мислим, че ще страдаме, ако се намеси. Това е едно заблуждение. В момента, в който допуснем Той да се намеси в нашия живот, целият свят ще се отвори, ще имаме други перспекти. Майката щом допусне Господ да се меси в нейния живот, гърцера ѝ, синовете ѝ ще я обичат, мъжът ѝ ще я обича. Учителя, който допусне Господ да се намеси в неговия живот, учениците му ще го обичат. Господарят щом остави Господ да се меси в неговия живот, неговите слуги ще го обичат като синове. Като допуснем Господ да живее в нас, и растенията, и камъните, и водите, и реките, и въздухът, всичките планети ще ни обичат, навсякъде ние ще бъдем добре дошли. Без Господа ние ще бъдем странници в све-

та като блудния син, който яде рожкове. Като му дойде наум, че той трябва да обича, да се върне при любовта на баща си, веднага видя, че баща му е приготвил една отлична трапеза. Имаме добрия пример за това.

Казвам: гайте свобода на любовта във вас и не ѝ се сърдете. По някой път, като дойде, Любовта ще изчисти нечистотиите. Вие се заблуждавате, като мислите, че тя образува тия нечистотии. Любовта като дойде, ще ви очисти от всичките нечистотии: няма да мине дълго време, и всичко нечисто ще изтече и ще започне да тече бистра вода, чиста кристална вода, ще започне новият живот. Вие ще бъдете здрави, щастливи, ще се радвате на благо, което Бог ви е дал на Земята. Ще се радвате, че имате приятели, че имате синове, гъщери, ученици – всичко, каквото искате да имате. Всичко, за каквото копнее вашата душа, ще го имате, само ако имате Любовта. Няма да говоря за истинската любов, защото Любовта е една. Щом допуснете да царува във вас, тя ще внесе всичките блага, които има.

Казва Христос: „Истина ви казвам, Аз съм вратата“. Любовта е вратата за ония блага, които засега ние очакваме за физическия свят, за духовния и за Божествения свят. Само Любовта е врата за това, да бъдем щастливи на Земята, само Любовта е врата да бъдем щастливи в духовния свят; Любовта е врата, за да бъдем щастливи в Божествения свят. И в трите свята ще бъдем щастливи. Туй, което може да ни направи щастливи навсякъде, това е Божията Любов. Ценете Любовта на онези, които ви обичат.

Отче наш

11 януари 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА, НА МЪДРОСТТА И НА ИСТИНАТА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 24. глава от Евангелието на Матей.

Ще прочетем от книгата *Божественият и човешкият свят* някои страници, за да видим какво съдържа годината, какво съдържа първото, второто, третото, четвъртото число и разните комбинации на числата. Прочетете следните страници: 1., 2., 4., 9. (*Прочетоха се 1., 2., 4. и 9. страница. Прочетоха се и следните страници: 16., 19., 42., 92., 94., 142., 194., 200., 300., 400., 409., 450., 451., 452., 453., 454., 455. и 456.*)

Кои са причините, които спъват човешкия живот? Най-първо, човек не може да бъде щастлив на Земята без светлина, не може да има удоволствие без топлина, не може да има постижение без сила. Силата на човека зависи от светлината, която има, светлината зависи от човешката мисъл, човешката мисъл зависи от Любовта, с която човек е свързан. Ако нямате любов, мислите ви няма от какво да черпят сила. После, човек не може да бъде богат, ако няма вътрешна топлина. Аз говоря за топлината, която не се губи. Често ръцете ви изстиват, краката ви изстиват, значи нямате онази истинска топлина. Топлината, която се мени, това е едно неуравновесено състояние. Човек, на когото ръцете и краката изстиват, е беден, той не е богат. Да кажем, вие казвате, че обичате Господа, а при студено време ви изстиват ръцете. Ако обичате Господа, ръцете и краката ви няма да изстиват. Казвате, че сте беден. Беден сте по същата причина, че топлина нямате в себе си. Ако няма-

те пец, как ще си опечете хляб? Или ако няма в света топлина, как ще се роди житото?

Казвам: съществува една аналогия, и Земята е една написана книга. Ако поставите мъжа на Северния полюс, а жената на Южния полюс, какво ще родят? Казвате: „Човек трябва да живее сам“. Това значи мъжът да е сам на Северния полюс и жената да е сама на Южния полюс. Какво има на полюсите? Само натрупан сняг, може би някъде има десет метра лег и сняг. Какво представлява този лег? Това е човекият егоизъм – човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Кokoшката мисли само за себе си – клъвне едно зрънце, второ, трето; намери я лисицата – и тя я клъвне. Питам: кой печели? Кokoшката прие зрънцето, лисицата прие кokoшката – какво стана? Дойде човекът със своята пушка, гръмне, убие лисицата, тури я на врата си. Започват да го хвалят хората, че носи лисича кожа.

Ще ви разкажа един обикновен разказ. Една красива българка се оженила за един българин. Тя много ценяла лисичите кожи. Той ѝ обещал, че ще ѝ направи едно кюркче, отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Случило се така, че той не можал да ѝ направи кюркчето. Тя ми казваше: „Очите ми ще останат отворени за това кюркче“. Не е щастлива жената, понеже лисицата не е дошла. И на нас ни липсва лисичата кожа. Ние не се интересуваме от живота, от любовта, но се интересуваме от това, че кюркчето го няма или че лисичата кожа я няма – от някое малко удобство. Тази българка ме питаше: „Защо не дойде лисичата кожа, защо кюркчето не дойде?“. Казвам ѝ: „Знаеш ли да четеш?“ „Не зная“. Рекох: „Защото не си ходила на училище“. Много красива беше, но не се е учила. Казах ѝ: „Като свършиш училище, кюркчето ще дойде“.

Не е лошо да носиш лисича кожа, но лисицата е много умна, политика има в нея. Като вземе кokoшката, кучетата я гонят – тя върти опашката си насам-натам, а кучето гони опашката. Тя я върти нагоре-надолу и настрани и кучето, като гони опашката, мисли, че гони лисицата. Замине си лисицата и като дойде в гората, скрие се. При

това муцуната ѝ е тясна – значи мисли лисицата. Каквото е името на лисицата, много добро е то – първият му елемент показва, че тя всякога мисли за Господа. Като хване една кокошка, благодари, казва: „Господи, отлични същества си създал, колко сладко месце имат. Пък като я хванах, попя ми, кудкудячи – знае да пее, певица е“. Лисицата е недоволна само от хората, казва: „Че когато аз правя добро в света, за да хваля Господа, когато хвана някоя кокошка, за да видя колко е добра, те ме претрепват. Ако лисицата изяде една кокошка, хората я претрепват, теглят ѝ куршума. Човек като изяде кокошката, няма никакъв куршум. Че каква справедливост има?“. Спор има между лисицата и човека. Казва човекът: „Аз трябва най-първо да опитам кокошката, понеже съм най-разумното същество, да видя сладка ли е тя, че тогава ти. Ти като лисица нямаш право“.

Та казвам: законът е верен. Хубавите книги са за умните хора, чистият въздух е за здравите, за добрите, за силните хора. Да имаш едно добро чувство, това е като един скъпоценен камък, който може да ти вземат. Като имаш един скъпоценен камък, трябва да знаеш как да го пазиш. Защо са ни драгоценните чувства, ако не знаем как да ги пазим? На съвременните хора Бог им е дал всичко отначало. Сега трябва да се върнем към онова положение, което носи щастие. Не разбирайте, че щастие то в света е само за един човек, защото всичките души са излезли от Бога и имат еднакво право; само като слизат на физическото поле, законът се изменя. Щом слезете на физическото поле, доброто и злото се сменят. Злото и доброто постоянно се сменят в човека, тъй както се сменят денят и нощта. Както се сменят зимата и лятото, така се сменят доброто и злото.

Сега ние наричаме лоши онези неща, които за нас не носят никакво благо в света. Защото ако вие нахраните едно петмесечно дете с твърда храна, какво ще му създадете? Значи твърдата храна не е за децата. Злото е твърда храна в света – то в света не е за хората, а за боговете. Боговете имаха право да ядат от Дървото

за познание на доброто и злото; защото Бог е, Който е създал всичко. В Божествения свят има само Любов, няма добро и зло. Доброто и злото е до ангелския свят, а злото е само на Земята. Ние, които не разбираме, трябва да знаем: в злото човек умира, в доброто той възкръсва. А пък в ангелския свят ти, като си лош, ще бъдеш в Ада, като си добър, ще бъдеш в Рая. Щом влезеш в Божествения свят, положението се изменя – там има само Любов. Ние, хората, на Земята ще се раждаме и ще умираме; ако сме в ангелския свят, ще бъдем или в Рая, или в Ада. Щом идем при Бога, къде ще бъдем тогава?

Та казвам: трябва да излезем из онова човешко разбиране в гъстата материя. Ние търсим своето щастие там, дето не можем да го намерим, то е неустойчиво. Ако искате да намерите вашето щастие вън от Бога, вие се заблуждавате. Защото един скъпоценен камък може да се разложи, един човек може да умре. Даже и да бъдеш ангел, и между ангелите може да се зароди едно противоречие. Че някои от тия ангели напуснаха своята първична чистота. Няма да ви разправам коя е причината за това, то е разбиране. Ангелите имаха разбиране, казваха: „Да опитаме“ – и опитаха работата. И ние опитваме. Казвам: дотогава, докато търсим своето щастие вън от Бога, никога няма да бъдем щастливи – невъзможно е. Защото онзи, който се ражда, се радва, но който умира? Когато назначават за чиновник, се радва, но когото уволняват? Който отива на войната и не го засягат куршумите, та се върне с всички свои знаци, за герой минава. Онзи, на когото кракът или ръката е откъсната, очите са пострадали, главата му е пукната на десетина места или някой куршум има в мозъка си – като се върне, какво ще има, ще бъде ли щастлив?

Съвременните хора проповядват едно щастие. Докато човешките пари седят в твоя ум, ти щастлив не можеш да бъдеш, докато красивите дрехи седят в твоето сърце, ти щастлив не можеш да бъдеш. Ти като уповаваш на дрехите, които хората са създали, та да се облечеш, това е изгубена работа. Ако не можеш да облечеш себе

си, своето тяло с Истината, ако не можеш да облечеш своето сърце с Любовта, ако не можеш да облечеш своя ум с Божествената Мъдрост, твоята работа е изгубена. Обличането е греха – трябва да бъдеш облечен с грехите на Истината. Ние не сме против модата, но най-хубавата греха носи Истината. Дрехата на Истината е по-красива, отколкото грехата на райската птица. Всички разумни същества се стремят да се облекат с най-хубавата греха на Истината, с най-хубавата греха на Любовта и с най-хубавата греха на Божията Мъдрост. Само така облечени, ние можем да разберем Господ какво е предназначил за нас. Докато не сме облечени така, ние сме голи. Голяният човек щастлив не може да бъде, гладният щастлив не може да бъде, жадният щастлив не може да бъде – вода трябва. Невежият щастлив не може да бъде – знание трябва; болният човек щастлив не може да бъде – здравето трябва да дойде.

Та вие казвате, че в оня свят ще идете. Щом си облечен с грехата на Истината, ще идеш, щом не си облечен – из Рая навън! Кога изпъдиха от Рая Адам и Ева? Когато оголяха. Казват, че в Рая хората били голи. Погрешно е това схващане – Адам беше облечен в царска мантия. Като съгрешиха те, стопиха се грехите – оголяха и Адам, и Ева. Господ им каза, че голи не може да останат, направи им кожени грехи и им показа пътя за навън. Защото в Рая без грехата на Истината не се живее. Вие сега искате, без да сте облечени в грехата на Истината, без да сте облечени в грехата на Любовта и без да сте облечени в грехата на Мъдростта, да идете в оня свят. Това е невъзможно. Всички хора носят едно криво разбиране. Младата невеста очаква да я облекат. На онези, които се женят, булчински грехи им правят. Но питам: колко булки има досега, които са останали неизпъдени из Рая? Когато умре човек, не го ли изпъждат из земния рай навън. Та човека извън земния рай може да го изпъдят и из небесния рай може да го изпъдят.

Единственото положение, в което ние можем спокойно да седим на Земята, е Любовта. По човешки говоря

– дотогава, докато имаеш грехата на Любовта, ти си в безопасност; тази греха те защитава от нещастията на живота. Дотогава, докато твоят ум е облечен в грехата на Мъдростта, ти си в безопасност. Докато душата ти е облечена в Истината, ти си в безопасност. Ако дойде някой да ви проповядва, че има някоя друга греха, не вярвайте на това. Каква друга греха може да има? Има други грехи, не че няма... Има една друга греха, но за нея почти не се говори. Това е грехата на човекия дух, от който са излезли другите грехи: грехата на Любовта е излязла от духа, грехата на Мъдростта е излязла от духа, грехата на Истината е излязла от духа. Онова, което Духът е създал, е Божествено. Апостол Павел казва: „Да се облечем, за да не се намерим голи“. Ако умреш и си гол, пак трябва да се върнеш на Земята – голи хора в Небето не отиват. Ти трябва да идеш там с царска греха. Някой казва: „Като умреш...“, защото ти като умреш, ще съблечеш кожената греха. Като ви изпъдиха от Рая, сложиха ви кожени грехи и – въвн от него, навън с кожените грехи.

Сега за да влезете пак в Рая, трябва да съблечете кожените грехи, както човек се съблече с една друга греха, за да излезе от Рая. Като излязоха из Рая, хората трябваше да съблекат красивата греха и да облекат кожената; сега за да влязат в Рая, трябва да съблекат кожената греха и да облекат първата греха. Вие сега мислите: „Каква е тази греха?“. Щом човек се облече в грехата на Истината, целият живот се изменя, той има на разположение всичко: не може да бъде нещастен, не може да умира, той няма от нищо да се бои, в него ще има само едно желание: да върши Божията воля, да служи на Царството Божие и да прославя Името Божие, да се радва на богатата, която Бог е създал. Дали е на Земята, дали е между ангелите, или на Небето, за него навсякъде е едно. Като има тия грехи човек, Божественият свят е навсякъде. Вие понякога мислите, че като идете в Небето, то е на Земята. Какво е разбирането на една мравка за Слънцето? Тя е спяла за всичките блага, които Бог е

създал. Ако на една мравя разправяте, че има музика, че има църкви, че има свещеници и одежди, тя казва: „Кой ги знае...“.

Сега, когато говорим за невидимия свят, казвате: „Бива, бива“. Разбирам на Земята да ядеш печена кокошка или пък направена на чорба с яйце, но в оня свят какво ще ядеш? Човек не може да си представи какво ще яде без кокошчица, без винце, без ракийца. Но казвате: „В оня свят юрган ще има ли, мек креват ще има ли, спане ще има ли, апартамент ще има ли?“. Това е мравешко разбиране. Сега може да попитате: „За кого се говори, за нас или за другите?“. Учените работи са за учените, Любовта е за любещите, Мъдростта е за онези, които се учат, Истината е за тези, които работят. Човек, който не разбира Истината, силен не може да бъде; човек, който не разбира Любовта, щастлив не може да бъде; човек, който не разбира знанието, светлина не може да има.

Та казвам: най-първо изпъдете от себе си всичко онова, непотребното. Знаете как се изпъждат работите... Един евреин го приели в Рая, в Царството Божие. Излъгал апостол Петър по един начин, че той е единственият евреин, който се е обърнал към Бога, и казал, че ще иде да каже на Господа, че той е намерил един начин, с който може да се обърнат всичките евреи, за да обичат Господа. Апостол Петър го пуснал в Рая. Но като го пуснал, понеже оня бил адвокат, в Небето като вземали някакво решение, той казал: „Не може“ – започвал да кривичува. Не можели да го изпъдят: като влезеш в Рая, не могат да те изпъдят. Рекал да направят нещо – той ще си даде особено мнение. Започнали да мислят по кой начин да го изпъдят, че той да не се досети. Някоя работа започват – той всичко знае, казва: „Аз тази работа мога да я направя“. Един ден му казват, че невидимият свят е ангажирал едно голямо предприятие на Земята и искат да пратят някого. Той казва: „Аз ще ида“. Като дошъл на Земята, затворили Рая и сега вече не го пускали.

Казвам: всички ваши еврейски работи ги пратете да вършат някакво предприятие тук, на Земята. Трябва да

се освободи умът и сърцето ви. Най-първо бъдете доволни всички в себе си от онова, което Бог сега ви е дал. Питайте какво ви е дал... Благодарете на Бога за очите си. Вие още не сте се научили как да употребявате очите си. Виждате на четирийсет и пет градуса, на деветдесет, на сто и осемдесет градуса, но отзад не виждате, нагоре не виждате, не виждате надалече. Виждате на десет километра, но на сто километра не виждате, на хиляда и на две хиляди – също. Очите, които Бог ви е дал, имат особени лупи: можехте, като погледнете, да видите какво става на Слънцето, даже от Земята може да видите как там живеят хората. После, къщите им можете да видите; и на Месечината можете да ги видите. Сега даже с големите телескопи, които правят, пак не могат да ги видят.

Сега вие ще кажете: „Това може ли да стане, или не?“. Аз ви казвам: това за вас е невъзможно, по никои начин; и цели сто години да се напъвате, пак не можете да видите какво става на Слънцето; цели сто години да се напъвате, дори и в Индия да идете, на Месечината да видите какво става не можете. Защото туй напъване е по чисто физически начин. Тебе те е страх да не умреш, тебе те е страх да не се разболееш, страх те е от сиромашията, страх те е от човешките мисли, страх те е от комарите, от бръмбарите. Ти имаш една малка къща – недоволен си от нея. Ако дойде едно разумно същество в твоята колиба, веднага тя ще стане палат с всичките удобства; като си замине то, пак ще бъде колиба.

Вие сега няма да вярвате на това. Аз ще ви приведа едно доказателство, с което ще ви убедя, понеже е вярно. Едно доказателство има – вие го знаете, само ще ви го припомня. Някоя мома види някой момък и мисли, че е грозен, че нищо не струва; или момъкът види момата и я мисли за грозна. Види я някой друг момък, като насочи ума си към нея: всичките казват, че е грозна, той казва, че е хубава – вижда я красива. Как я вижда? Другите не я виждат красива, те нищо не дават за нея; той е готов заради нея да пожертва живота си, казва: „Вие

не разбирате, душа има в нея. Какъв дух има тя, какво сърце, какъв ум, какъв ангел е, аз никога не съм виждал такава красива мома“. Отвън я гледаш грозна, а той къде вижда това? Всички тук нали това сте го опитвали, няма някой, който да не го е опитвал. Сега казвате: „Как сме се заблудили“. Тогава ли сте били заблудени, или сега, когато нищо не виждате, сте заблудени? Който вижда ли е заблуден, или който не вижда?

Какво е станало сега с вас? Станало е това, което стана с Ева. Тя като отиде при дървото, дойде черният агент и каза: „Добър ден“. Понеже беше госта учена, Ева попита: „Какво правите?“ „Изучавам това дърво.“ „Намерили ли сте вътрешното съдържание, знаете ли какво се крие в това дърво?“ „Човек, който вкуси от това дърво, става като Бога.“ „Тъй ли? Аз не зная.“ „Като Бога става.“ „Казано ни е да не го пипаме.“ „Вие не сте разбрали – не сте от учените хора. Това го намерих аз, аз ви казвам една истина“. Де е погрешката на Ева? Тя повярва. В какво трябва да вярваме? Според мене човек в три неща не трябва да мени вярата си. Щом вярваш в Истината, не мени вярата си; щом вярваш в Любовта, не мени вярата си; щом вярваш в Божията Мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо. Вярата за другите неща може да изменяте, но щом дойде до Истината, не мени своята вяра.

Някой път вие мислите дали ви обичат, или не. Защо се съмнявате? Ако вас не ви обичат, ще имате ли тия блага, които сега притежавате? Вие имате толкоз блага, какво има да се съмнявате, че не ви обичат! Какво сте дали сега, каква признателност имате за тази обич, която притежавате? По някой път вие не можете да издържите на изпитанията. Всичките ви изпитания са книжни, аз не съм намерил нито едно истинско изпитание. Христос имаше изпитания да носи греховете на хората. Той, без да е грешил, плащаше борчовете на другите, изплащаше дългове, оправяше чужди работи. Той да страда, разбирам, но вие от какво страдате? Преди години някои, които се връщаха от странство, казваха, че там оставят ме-

сото три-четири дни да стои, да започне да се вмирихва: тогава, казват, става по-добро за готвене. Също казваха, че българите не знаят как да си правят сиренето – в Швейцария го правят и се развъждат червейчета. Казват: „В странство, в новата култура, с червейчета правят сиренето“. Българинът тлъсто сирене с червейчета не обича, той казва: „Аз от новата култура сирене, с червейчета, не искам да ям“. Българинът не вярва в туй и аз не вярвам в туй. Казва той: „Кашкавал с червейчета не ям“. Във всяка една работа, в която има червейчета, ние не вярваме.

Разправяше ми един българин, много добър човек, не от нашите: „Какво да правя, кажи, как да разреши въпроса? Турил съм си правило: сиромаш като дойде, да не го изпъждам. Една вечер дойде един, но той с въшки – остави ни толкоз въшки, че още от тях не можем да се освободим. Според тебе какво трябваше да направя?“. Рекох: „Хубаво си направил, но още като дойде, трябваше да го пратиш на баня, да му съблечеш грехите, да ги туриш в огъня – ризата, гащите, всичките грехи да ги изгориш; да го острижеш по войнишки, и като се окъпе, да го облечеш в нови грехи – и тогава да го приемеш на гости. Да го приемеш по стария начин, защо ти са тия въшки? Въшки на гости не се приемат“. Дойде някой, че каже: „Ти трябва да ме приемеш с моите недостатъци.“ „Не, не искам твоите недостатъци. Твоите недостатъци, грехите – в огъня. Ти при мене със своите недостатъци не можеш да дойдеш“.

И всичката погрешка е там: младата мома приема момъка с погрешките му, момъкът приема младата мома с погрешките ѝ. Без погрешки! Господ, когато ни приема, съблича ни – не мислете, че може да идете да се оплаквате. Ще те съблече и – всичките въшки в огъня, във вечния огън. Душата ти е чиста – и тогава ще те облече с чисти грехи. Имаме примера, който Христос даде. Онзи, със скъсаните грехи, като се върна от своето странстване, дето бе ходил учен човек да стане, да завърши университет, но пасе свинете, че не му даваха за учение-

то и рожкове да яде, се върна при баща си. Бащата, като се върна, му каза: „Дайте хубавата премяна“. На баня го прати, дадоха му пръстен – и само така го приеха.

При Бога може да идете само добре облечени, с добре облечен ум; при Бога може да идете само с добре облечено сърце и с добре облечено тяло. Та казвам: понеже тази година е бездетна, и вие сте бездетни, нямате деца. Аз искам всеки от вас да има по едно детенце, момиченце или момченце. Всички, които сте тук, да родите по едно дете – мъже и жени; децата и те да родят. Сега вземете раждането в широк смисъл: всеки човек, който има дух, душа, ум и сърце, той ражда. Раждането е Божествено.

Казват: „Родени от Бога“. Думата *роден* – това е най-хубавото, което можем да мислим. Роден от Бога не е нещо, което е добито, не е както раждат жените – това не е раждане. Ти не можеш да родиш, ако нямаш любов, не можеш да родиш, ако нямаш мъдрост и знание, не можеш да родиш, ако не си свободен и ако нямаш сила. Или тъй казано: ти не можеш да родиш, ако не си облечен в грехата на Истината; не можеш да родиш, ако не си облечен в грехата на Любовта и в грехата на Мъдростта. Та казвам, че в този смисъл ще речем: „Да бъдем като децата“. В детето трябва да се роди една хубава мисъл, във всяко дете, във всеки човек в сърцето трябва да се роди едно добро чувство, едно добро желание; във всяко тяло трябва да се роди една хубава постъпка – в съзнанието, в неговата воля.

Питам: като четете, краят на века кой е? Краят на века е когато престанат всичките престъпления. Хората няма да плачат, като затворници и врагове няма да се гледат, като лисицата и кокошката няма да се гледат. Когато кокошката види лисицата, иска да избяга. Краят на века е краят на всичките престъпления. Този край на века трябва да дойде в нас. Седиш някой път – поуска ти се винце, ракийца. Питам: като ти се допие винце, какво трябва да правиш? Изниква едно неестествено желание. Всички неестествени желания, които произвеждат страдание, това е старото вино; всички неестествени

мисли, които произвеждат страдание, това е старото вино. А всички естествени желания, естествени мисли, това е водата. Пийте от онова, което носите в себе си от Божествените блага, защото всички ние в съвременния век сме отеготени от неестествени работи.

Сега аз гледам с купоните как влизат тия лъжи. Хората турят бялата лъжа, за да не ги хване законът – кое да декларират и кое не. Пита някой: „Да го декларирам ли?“. Не искай захар – и няма какво да декларираш; не искай масло – и няма какво да декларираш; не искай брашно – и няма какво да декларираш. Ти имаш брашно и питаш да го декларираш или да не го декларираш. Казва някой: „Вяра имам“. Ти имаш брашно, а не искаш да го декларираш, искаш да заобиколиш закона. Според вярата е така: ако имаш едно кило брашно, декларирай го; кажи: „Ако моето брашно е потребно на българския народ, давам го“. Имаш едно кило масло: ако е потребно на българския народ, дай го, защо ти е сега? Кашкавал имаш – дай го да върви. Иде една сестра и казва: „Аз захар нямам, но сапун имам, и то *Сънлайт* – да го декларирам ли?“ „Колко?“ „Доста парчета“. Законът ако те хване за десет-двайсет парчета сапун – хайде в затвора. Сега вие декларирате от страх.

Според мене ако аз имам нещо, нека дойдат. Ще декларирам всичко, ще кажа: „Това имам – ако не вярвате, влезте“ – нищо повече. А сега ти ще съдиш кое да пишем и кое да не пишем: става въпрос жито ли да бъде, или булгур. Тук, в Изгрева, сто кила жито имахме, направиха го на булгур, законът да не ни хваца, но това е лъжа. Като дойдат, ще кажем: „Сто кила булгур имаме, да върви“. Искате да знаете какво нещо е Истината? Откровено човек пред Бога трябва да живее. Ако един закон е от Бога, ще се подчиним. Казвате: „Законът да не ни хване“. Сто кила жито е направено на булгур, но това е лъжа. Сто кила – жито или булгур – все е на Господа. Ние се лъжем: какво ще ни допринесе булгурът? Казвам какъв е сега моралът – всички сте страхливи, виждам, всички сте страхливи.

Това не е вяра! Декларирайте всичко, пък само за себе си оставете. Колко ти трябва? Имаш право да си оставиш само за един ден, за ядене; за втория ден – не. Като вярвате, Бог ще промисли. По този начин, както сега постъпвате, и то е право. Казвате: „Кое е право?“. В Божествения порядък трябва да се освободим. Ако всички ние не сме в Божествения порядък, не можем да вършим Волята Божия. Ако не вършим Волята Божия, не сме в Божествения порядък. Аз съм без купони толкова време. Идат да ми предлагат братя и сестри да ми дадат, но казвам: „Не искам купони“. Започна да идва хлябът, напълних един панер – търся някому да го дам. Някои хлябове засъхнаха – колко мога да изям? Четвърт или едно кило на ден да изям, като направя голямо усилие – насъбра се хляб. После кексове донесоха.

Бог е промислил – трябва да благодарим на Бога. Ние много зле си влияем всички. Някой път с какъвто дружиш, такъв и ставаш. Доидат да питат: „Какво да декларирам и какво не?“. Търсете правото. Ето аз какво разбирам под това. Какво предвижда законът? По едно кило захар. Имаш повече – раздай всичкото на тия, които нямат. Някои имаха сто кила брашно. За тебе едно кило, останалото на другите раздай – разпределете брашното по едно кило. Сега всеки иска да запази само за себе си. Казват: „Каква жива вяра“. Това не е вяра – ние нямаме доверие в Бога. Най-първо не вярваме, че Господ действа у тия, които са направили закона, а искаме те да ни вярват. Ще вярваме, че тия хора, които правят законите, по Бога работят – трябва да вярваме. И те трябва да постъпват към нас, както и ние постъпваме към тях. Вие искате хората да вярват във вас, а вие да не вярвате. Дотолкова, доколкото вие вярвате в тях, и те вярват във вас; дотолкова, доколкото вие имате желание да им служите, дотолкова и те ще ви услужат. Такъв е Божият закон.

Та казвам: трябва да имате една максима – не да вършите нещата по човешки, но по Бога. Казвате: „Иде краят на века“. Това е краят на века. Белите и черните лъжи трябва да ги оставим, да се освободим от тях.

Онези от вас, които много имате, дайте на онези, които нямат. Според мене ако гадеш без любов, без мъдрост и без истина, това е престъпление. Аз не искам да правя едно добро без любов, не искам да предам една мисъл без любов, не искам да направя една постъпка без любов. Навсякъде искам да я приложа, защото гето прилагам Любовта, това е Божественото или съобразното с Божия Дух. Казвам: всичко, каквото вършим, да бъде съобразно с този път, тъй щото да имаме одобрението на невидимия свят, че сме постъпили право.

Та казвам да се не безпокоим. Някой няма въглища, какво ще стане? Аз по някой път съм правил опити: някога, когато всички са изплашени от студа и са облекли дебелия палто, излизам с тънко палто, гологлав. Казват: „Учителя е тънко облечен, времето ще се поправи“. Като се облека с дебелото палто, казват: „Времето ще се развали, Учителя е облечен дебело“. Не, не е работата в грехите – искам да ви кажа следното: за мене грехата е един образ. Трябва да се облечем с грехата на Любовта. Някой път тя е тънка, някой път е дебела. Дали грехата е дебела, или тънка, няма значение – само грехата на Любовта е така силна, че като я облечеш, времето се изменя.

Казвам: в този век на противоречието вие ще се разболеете, страх ви е. Умрял е някой – търсите го къде е отишъл. Той си е отишъл... Вашият син преди да се роди къде беше? В ума ви. Аз като гледам младата мома да играе на хорото, виждам: синът ѝ играе на хорото, хванал се е там. Като умре, къде е? Пак в ума. „Че къде е?“ В нашия ум. Преди хората да са дошли на Земята, са в ума ни, като заминат, пак в ума ни отиват. Онова, което причинява вашата радост, това са тия души, които са били в нас. И понеже като напуцат света, пак отиват на същото място, ние съжаляваме. Няма какво да съжаляваме. Съжаление трябва да има, когато Любовта не функционира правилно.

Всички трябва да съжаляваме, когато нямаме доверие в Бога. Нужно е да гоидем до това – да Му имаме до-

верие. Развали се времето – да знаем, че е за добро; сняг вали – за добро е; оправи се времето – пак е за добро. Дошъл е някой човек при тебе, когото не обичаш – пак е за добро. Така Господ ти казва: „Виж се, и ти си като него“. Прати Господ при тебе някой богат човек, така Той ти казва: „Искам богат да бъдеш като него“. Прати учен човек, казва ти: „Искам да бъдеш учен като него“; прати добър човек, казва ти: „Искам и ти да бъдеш добър като него“. Господ прати някой беден човек, казва: „Искам сиромаш да станеш“; прати невежия: „Искам да не философстваш, да не мъдруваш. Бъди смирен като този човек“. Всички хора са предметно учение за нас. Ако така разбираме нещата, Бог е, Който ни учи. Пълните шишета водата ги пълни, а човек ги изпразва. Празнотата в нас Бог ще я напълни, но ние трябва да се изпразним. Когато искаме да правим зло, Бог ще ни освободи от него – доброто ние трябва да го направим. Да искаме Господ вместо нас да прави добро, това значи да не разбираме Божи закон. Когато направим едно престъпление, Бог може да ни коригира; когато направим едно добро, Бог ще се радва в доброто, което правим, което произтича от Любовта.

Казвам, че под думата *добро* аз разбирам следното: когато работя по закона на Любовта, това е добро, когато работя без любов, това е зло в света. Злото в света е работа, свършена без любов; работа, свършена с любов, е добро. Доброто и злото аз не ги отличавам, но казвам: човешкият живот прогресира само тогава, когато вършим нещата по любов; всяко нещо, което е свършено без любов, то е спънка в живота. Най-малката мисъл, която допускаме без любов, това е спънка; най-малкото чувстване без любов, това е спънка; най-малката постъпка без любов, това е спънка за в бъдеще не само за нас, но за всички. Че законът е все същият: работи, свършени без любов, спъват.

Затуй каквото вършим, трябва да го свършим, както Бог го върши. Бог е Любов. Ние да правим доброто, тъй както Господ го прави. Той по някой път се занимава с

мравите, аз Го виждам – помага на някоя да мине. Мене това ме интересува. Господ се занимава с изборите, определя законите за тяхното движение. Там, дето Бог взема участие, вземам и аз, там, дето Бог не взема участие, и аз не вземам. По човешки ви говоря: там, дето Господ работи, работете и вие. Човек роптае, защото Любовта не е в него; радва се, защото Любовта е в него. Защо Любовта я няма? Мисли ли човек добро, Любовта е там. Че щом намерите един човек без любов, внесете Любовта, станете вие неин проводник – нека този човек види присъствието на Бога във вас, покажете му го.

Сега не искам във вашия ум да остане една крива мисъл. Не е въпрос за морал, да се морализираме – според мене така, както правим доброто, ние го осакатяваме. Сега често на мене ми казват така: „И аз ако съм като вас, и аз мога да направя това“. Те влагат в тези думи друго нещо. Казвам, че и вие сте като мене – какво ви липсва? Въздуха, който дишам, и вие го дишате; светлината, която приемам, и вие я приемате; и вие имате тяло, и аз имам. Какво ви липсва на вас? По едно се отличавам от вас: аз вярвам в Бога и при добрия, и при лошия живот, пък вие вярвате в Бога само при добрия живот. Аз вярвам в Бога еднакво и при знание, и при невежество, ти вярваш в Бога само когато си учен, правиш различие. Така знаеш само половината от истината. Защото като дойде при тебе един учен човек от сегашните учени, ни най-малко няма да помогне. Ти ще платиш пет-десет лева да дойде друг да работи. Един човек с моето знание е друго. Аз не чакам някой друг да дойде, та тогава да помогна на човека; няма да търся един лекар да го лекува – та той пари няма.

Преди години дойде един и ми казва: „Ще умре жена ми, рецептата струва сто и петдесет лева, за да взема цера“. Намирам аз едно шише с вода от моята аптека, давам му го; казвам: „До пет-шест капки ще взема и ще се излекува. Ако не се излекува, ще ти дам друго шише“. Понеже нямам сто и петдесет лева да му дам, казвам какво да мисли. Ако този свят можеше с пари да се оп-

рави, трябваше да се оправи. Този господин след време ме срещна и каза: „Проработи церът, оздравя жена ми. Имам един друг болен роднина, още едно шише нямаш ли?“. Ще кажете, че влагам в шишето нещо от себе си. Бръкна някой път с първия си пръст и го извадя, някой път с втория, с третия, някой път с петия пръст бръкна: разни елементи влагам. Защото според мене има някои болести, които се дължат на това, че човек е станал много честолюбив. Тази болест е дошла да вземе от честолюбието или от гордостта. Станал е някой горделив – на този не иска да помага, на онзи не иска. Като се разболее, стане като вейка: кой как дойде, той е готов всичките да приеме благосклонно. Казвам: много болести има, които ни оглаждат тцеславието, много болести има, които ни оглаждат гордостта. Някой от нас е користолюбив, нищо не иска да дава, но като дойде болестта, раздаде всичко по лекарите, щедър става. Болестта е дошла да го направи щедър.

Всичко в света работи за добро. Казвам: преброихме всичките числа от тая година, като ги събирахме, като ги изваждахме, като ги делим. Тия числа показват каква ще бъде годината. В тази година всичките хора са бездетни. Жена, която няма деца, е недоволна. Ти по никои начин не можеш да я направиш доволна, само детето я прави доволна. И човекът е недоволен – без деца не може. Банкера можеш ли да го направиш щастлив без пари? Като му дадеш пари, ококорват се очите му, казва: „Парици!“. Аз казвам: прав е банкерът. Ние можем да бъдем богати с мисъл, ние можем да бъдем богати с чувства, ние можем да бъдем богати с постъпки. Ако имаме хубави постъпки, ние сме богати; ако нямаме хубави постъпки, не сме богати; ако нямаме добри мисли, също не сме богати. Фиктивно е това.

Сега вие, хората на новото учение, декларирайте всичко, опитайте се да го направите. Какво трябва да декларирате, ако имахте това знание? Ще кажете: „Няма да декларираме, елате да проверим доколко говорим истината“. Ако скрия нещо някъде и не го намерят, пак минавам

за праведен. Турено е на тавана някъде скритото... Ти имаш нещо скрито и законът не може да те хване, но ще платиш скъпо за лъжата. Ние имахме един брат, той е в оня свят, казваше се Иларионов. Той бил в габровската гимназия ученик и не си знаел веднъж урока. Излъгва учителя си, казва: „Господин учителю, не можах да си науча урока, защото снощи зъб ме болеше“. После признава: „Никакъв зъб не ме болеше“. Учителят го извинил. Като се върнал вкъщи, зъбът го заболял и трябвало да го извади.

Та сега аз искам да не лъжете от любов. Човек може да излъже от страх – страхът е причина за лъжата. Но някой път може и от страх да не лъжете. Закон има: може да ви турят десет години в затвора, ако лъжете. Вие може да кажете: „Лъжата е хубава“. Аз казвам: най-хубавото състояние е да не лъжете от любов. Без лъжа! Не можем да бъдем свършено откровени, но какво разбирате под това, че трябва да бъдем откровени? Не можете да отворите мозъка и да видите какво става там. Туй, което Господ е затворил, вие да не отваряте! Не можете да отворите сърцето и хората да знаят какво става там. Но на тях аз мога да покажа всичко, което извира от мен, което излиза от сърцето навън – това, което извира от мене, хората могат да го видят. Туй, което е в мен, то е Божие – аз не мога да разкривам Божиите работи. Онзи живот, който излиза вън от вас, може да го знаят, ония чувства, които извират от нас, нека да ги знаят. Всичко онова хубаво и красиво, което Бог изявява, не го крийте; онова, което Господ е скрил, гръжете го в тайна.

Ако разрешавате социалните въпроси, облечете се в дрехата на Истината, на Любовта и на Мъдростта, и тогава говорете.

Отче наши

18 януари 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните.

Духът Божий

Размишление

(Учителя каза да се прочетат 10., 20., 30., 40., 50., 60., 70., 80., 90., 100., 110. и 120. страница от книгата „Божественият и човешкият свят“.)

Кажете ми Ти истината

Има неща в човека, които не достигат. Всички неща, които има в него, са разхвърляни: мислите му са разхвърляни, чувствата му са разхвърляни, постъпките са разхвърляни. Ако ви попитат защо постъпвате така, ще кажете: „Така съм настроен“. Настроението е хубаво, когато съзнанието работи. Казва някой: „Така мисля“. Така като мислиш, какво ще постигнеш?

Един наш приятел ходил да си вземе билет за една от нашите опери, дето ще пее този наш известен певец, за него писаха вестниците, Мазаров¹⁵. Като отива, всичките места били закупени. Той пие една студена война и се връща. Питат мене дали ще уда да слушам Мазаров. Рекох: „Че какво ще уда да слушам една циганска работа?“. Циганска работа, но актьорите я представят така, че да стане приятна. Слушам го същото по радиото. Казвам: от тази циганска работа какво се добива? Значи авторът

от една циганска работа ще направи нещо, което цялото софийско общество, елитът на София, отива да слуша. Ще видят как се карат там, че и каране има в тази циганска работа. Вие ще кажете: „Глунава работа“. Тия хора отиват, за да видят как може да се подобри един цигански живот. Циганите са ученици, които не са издържали изпита, не са могли да останат ученици.

Всичките работи в света, които не издържат изпита си, са цигански. Българите казват: „Цигани се за пет пари работа“. Казвам: ако духовните работи не ги започнем с любов и не свършим нищо, ако не свършим никаква работа, нали това е циганска работа? Големи, грандиозни работи започваме – и след това нищо не излиза от любовта. Щом тук нищо не излиза, казвате: „Като идем в оня свят...“. Като идеш в оня свят?! Като идеш там, назад ще се върнеш. Всичкият елит на оня свят взема билети, а ти оставащ без билет – какво ще правиш? Казват тук, че някои са взели билети и после са ги препродали по-скъпо, по хиляда лева: взели са билетите по двеста лева, пък ги продават по хиляда. Вестниците пишат, че ще съобщят имената на тия, които правят така. Значи хората са доста практични: те не отиват на Мазаров, но да се ползват материално. Казвам: кое е онова, което застава елита на София да отива да слуша? Това е музиката, която ги застава. Той има хубав глас, пее. Като слушаш един артист, който пее дълбоко, ще оздравееш, здравословно ти действа. Операта е полезна, музиката също е полезна.

Казвам: всеки, който се занимава с Любовта, той нищо няма да изгуби. Като изгубиш влиянието на Любовта, ти се разочароваш в живота. Сега например, ако нямахме топлината на тия две соби, бихте ли слушали тази беседа? Вън има двайсет градуса под нулата. Тази вечер проверявах лупите – няма да се намали тази вълна, още електричество има, значи студът ще продължи още. Ако имате добри мисли и чувства, студът малко ще се намали – с петнайсет градуса ще се намали и ще остане пет градуса. Пет градуса вече може да се издържа. Снощи

правих проверка в салона, колко е температурата там. На масата тук беше дванайсет градуса и половина, при пианото – десет градуса, при лимона – седем. Температурата навсякъде в салона е една и съща, но температурата на света, на условията, при които живеем, не е една и съща. Казвам: за да не се простудят лимоните от вратата, понеже тя изобилно иска да пуска студа, турихме вестници, да запушим.

Казвам: много чист въздух отвън не ни трябва, студът изстудява човешкото сърце. Студът е голям аристократ: като идеш при него, трябва да стоиш малко със смирение, той не обича да се изправиш горделиво. Студът иска да бъдеш доволен, не да мърмориш, не дълго време като поп да четеш, но каквото искаш, скоро да се свърши. С топлината е друг въпросът, тя е демократична. Като дойде, ти си доволен: удариш го широко, забравиш всичките работи; а при студа скоро вкъщи трябва да се върнеш. Казвам: студът съответства на ония, лошите влияния. Страданието върви по стъпките на студа и студът върви по стъпките на страданието. Когато човек започне да страда, той трябва да се върне при себе си, при ума, при сърцето, при тялото си – да довърши работата, която има.

Та мнозина са ме питали какво има в оня свят, как е там. Много хубави работи има в оня свят. Мазаров пее много хубаво, но нямаш двеста лева, за най-евтиния билет дори трийсет лева нямаш. Колко души ще идат? Хиляда и двеста или хиляда и петстотин от София, която има триста хиляди жители. Ще иде само елитът на София. Ако отидеш на оня свят и нямаш ухо да слушаш музиката, какво те ползва това? Онези, които отиват да слушат музиката, като не пеят, какво се ползват? Аз харесвам една опера, в която публиката взема участие с артистите заедно. Може да вземат участие, но да знаят как да не нарушават хармонията, хубаво да пеят. Който може да пее, да участва в пеенето.

Когато се говори за Любовта, тя не обича слушателите. Това е единствената сила на света, която не обича

мълчаливите хора. Любовта не обича да отидеш да я слушаш – тя като пее, и ти с нея ще пееш; тя като говори, и ти с нея ще говориш. Единствена Любовта иска всички да говорят. А кой слуша? Никой не слуша: всички говорят, всички се разбират, всички са доволни. Как ще разберете това? Всички говорят, но не крясват, като говорят, а най-хубавата музика се слуша. Този говор е като някой знаменит симфоничен оркестър. Това е необходимо в дадения случай. Когато певецът пее, ти мислиш, пееш вече. Ти като мислиш, следиш неговото пеене. Ако с ума си ти не пееш, ако със сърцето си не пееш и ако с тялото си не пееш, това нищо не те ползва. За да се ползваш от музиката, трябва или тялото ти да пее, или сърцето ти да пее, или умът ти да пее. Ако умът ти участва в Любовта, ако сърцето и тялото ти участват в Любовта, ти се ползваш от нея.

Пита някой: „Как може човек с тялото си да участва в Любовта?“. Че всичките клетки, от които е направен човек, имат любовни работи! Там се развива любов, но не ежедневна любов. В човешкото тяло има ревност, съмнение, недоразумение – и в тялото, и в краката. Щом се роди съмнение, вие имате болки в краката или студено течение – това са любовни работи на краката. Или имате болки в гръбначния стълб – това са любовни работи. Или в бъбреците, в стомаха – всичките болки, които имат хората там, са все любовни работи. Едно криво разбиране на Любовта е това, което ражда всичките болести на света. Ако всички започнем да живеем според Любовта, всичките болести ще изчезнат. Сега изучаваме всяка болест, защото трябва да я премахнем.

Болестите може да се премахнат. От това гледище аз правя опити: излизам в студеното време с лятна шапка и тънки дрехи. Щом съм в хармония, студът ме познава – и не ми е студено, двайсет градуса под нулата като че ли е нула градуса. Но щом хармонията се измени, при най-малката отрицателна мисъл щом изгубиш равновесието си, веднага студът като че ли те заковава, опарва те, като комар може да те ухапе. Сега например излезте

навън с хубави мисли, като че ли обичате всичките хора – излезте да видите колко минути ще можете да стоите на студа и да не ви изстинат ръцете. Ако излезете с неразположение, веднага след няколко минути ще ви заболят ноктите; ако излезете с разположена мисъл, освен че пръстите ви няма да измръзнат, но ще се постоплите, ще имате хубаво състояние. Някои от вас, които се съмняват, да не правят този опит.

Та казвам: всичкият този студ се дължи на лошите хора. Войната е тази, която създава този студ. И легената епоха е била образувана от човешките същества. Много лоши хора бяха те, затова трябваше да дойде ледът, да ликвидира работите с тях. Време е за нас да дойдем в съгласие с ония закони, които Бог е поставил. Нас не ни интересува как живеят хората, но как ние живеем. Да започнем да живеем, както Бог изисква, и ще бъдем добре дошли навсякъде. Ако не живеем съобразно с Бога, ще имаме хиляди противоречия в живота.

Ние искаме по механичен начин да се оправят някои работи; казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да ни помага“. Тия работи ще дойдат. Ако живеем по Божия закон, помощта ще дойде, ако живеем по Божия закон, ще ни се случи това, което никога не ни се е случвало. Сега вие всички нямате еднакво разположение – някои обичате повече, някои по-малко. Говори ли или пее един човек хубаво, ти го обичаш. Не може онзи, който кряска, да го обичаш. Може да направите един опит. Един певец, който кряска на сцената, мога да го направя да пее, мога да му пратя от моите течения, за да се справи, да започне да пее. Казват за някого: „Вдъхновение има“. Аз мога да му разваля пеенето, ако искам, мога да разваля на кой и да е певец песента; а може на най-слабия певец да оправя песента. Сега това може да го направя. Но питам: какво се ползвам, ако му разваля песента или ако я поправя? В единия случай ще навредя на себе си – ако му разваля песента; ако му поправя песента, ще помогна на себе си.

В дадения случай всеки може да усили или да поправи любовта на другите при известни условия. Не казвам, че

ще стане по механически начин. Вие не поставяйте в себе си мисълта: „Нашият век не е век за любов“, но сложете тази мисъл: „Именно нашият век е век за любов“. Никой в света не е в състояние да оправи света, освен Любовта. Ако кажете: „Нашият век не е век за любов“ – изгубена работа е. Именно този век е само за Любовта, тя е единствената сила, която може да оправи човечеството. Ако хората останат въвн от Любовта, ще се претрепят; ако останем без Любовта, цели култури ще се заличат и може би ще минат няколко хиляди години, докато наново се събудят. Ако дойде Любовта, ще минем от сегашната епоха в бъдещата, ще бъдем като хората, които са боледували, но после се съвземат от болестта – и ще благодарят, че са се спасили от смъртта. Такова ще бъде положението.

Не поставяйте в себе си мисълта, че Любовта не е за вас. Като идем на оня свят, ние сме пред прага на другия свят: Любовта ще ни въведе в Божествения свят. Щом обичаме, ще сме в Божествения свят; щом не обичаме, ние не сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние сме извън духовния свят; щом не обичаме, сме в човешкия свят. Много хора има, които не са дори и в човешкия свят. Освен че не са в Божествения, не са и в духовния, не са и в човешкия, не са даже и в животинския свят. Някои има, които и в животинския свят не са: не са в млекопитаещите, не са и в рибите. Някои по любов не са и в рибите, а са в камъните. Камъните, и те имат любов. Без любов човек не може да влезе нито в човешкия, нито в Божествения свят. Любовта е единственият път. Тази мисъл трябва да залегне във вас и да живеете с нея.

Трябва да бъдете като оня певец. Казвате: „Даровит певец“. Той трябва да има учител, който да му постави гласа. Виждате тия виртуози, какви борби има в тях. Като слушах снощи Мазаров, там се разправяха двамата: той говори нещо, тя отговаря, оркестърът също свири – така е наредено, че всичко е хубаво. След като свършат, има ръкопляскания. Светските хора правят толкова рабо-

ми, за да се хармонизират, а религиозните хора казват, че ангелите ще ни хармонизират. Трябва да употребим поне по един час за хармонизиране на нашата опера. Има една оперна любов, има някой човек, който не го обичаш. Някой път артистите, като играят, не се харесват, но заради публиката – обичат, не обичат – ще играят, за да не се компрометират. И ние сега, за да не се компрометираме пред Небето, трябва да играем ролята си. Ще играеш, защото ако не играеш, ще се компрометираш, няма да има ръкопляскане, на сцената няма да те пуснат. Ако сега не играеш ролята както трябва, втори път на сцената няма да те пуснат.

Някои казват: „Без актьорство, ние се искаме така!“. Сега аз ви пожелавам да бъдете добри артисти. Знаеш какво значи да бъде някой артист – да пее, да има дълбок и ясен глас, да има топлина, да има светлина, енергия, че като слезе от сцената, и той да е доволен, и публиката да е доволна. Казва си артистът: „Заслужава човек да играе на сцената“. А аз казвам: заслужава да живеем в една Любов, която повишава живота ни; заслужава да бъдем артисти за една Любов, която внася светлина в ума ни и оправя мислите ни; заслужава да живеем в една Любов, която ще подобри сърцето и чувствата; заслужава да живеем за една Любов, която ще внесе онова здраве в живота, в който ние ще се радваме. Казвам: това е практическата страна на Любовта. Нека да се въдвори хармонията между тялото и ума. Всяко нещо, което човек може да направи с любов, е благоугодно Богу.

Една работа, която е недовършена, е цигания. Циганията трябва да се напусне. Аз не бих играл циганска опера. Има какво да се играе. Когато студът приспива змиите, той внася добро в света; когато приспива добрите хора, той внася почивка в света. Когато студът събужда змиите, той внася зло в света; когато събужда добрите хора, той събужда доброто в света. Студът внася три добрини, а само едно зло. Казвам: кавалер е той – като приспива змиите, приспива добрите хора; като ги събужда, змията не го оценява.

Та казвам: приспивайте злото във вас, за да внесете доброто; приспивайте добрите хора, за да си починат. Събуждайте змиите, за да станат активни; събуждайте добрите хора, за да внесете доброто вътре в себе си, във вашия ум, във вашето сърце. Това е практически новото учение, което сега иде, което трябва да даде нова насока на всяка една душа.

Бог е Любов

Не трябва да забравяте кое е онова, което привлича хората при Мазаров. Вие мазаровци не можете да бъдете, елита на София не можете да привлечете, но можете да бъдете представители на Любовта. Ако във вас Любовта не пее, вие не можете да привлечете света. Ние трябва да заставим света не да възприеме Любовта, но да привлечем света с Любовта. Трябва да привлечем човешката мисъл чрез Любовта, да привлечем човешките постъпки чрез Любовта.

Желая вие всинца да бъдете от тези, които с любов ще привлекуват света.

Отче наш

25 януари 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ХАРАКТЕРЪТ И ТЯЛОТО

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Всеки да чете от книгата *Божественият и човешкият свят* каквото желае. (*Всички четем, и Учителя чете.*)

Духът Божий

Човек трябва да знае какво да избира да чете. Аз съм избрал *Правила на Любовта* и *Закон за частите и за цялото*. Интересува ме вие какво сте избрали.

Има една философия в живота – трябва дълго време да се учим да я разбираме. Аз, когато правех своите изследвания, дванайсет години измервах българите, правих научни изследвания и дойдох до известни заключения. Хората не са еднакво построени, нямат еднаква височина и ширина, не е еднаква дължината на ръцете им, не са еднакви пръстите им; ушите и очите не са еднакво направени, устите не са еднакви, краката не са еднакво направени. Аз имах сто и петдесет хиляди наблюдения. Забелязах, че честните хора са по един начин построени, справедливите – по друг начин, музикалните – по друг, художниците – по друг: всеки човек е особено построен, толкова разнообразие има в хората. Хитрите хора, онези, които не са справедливи, по особен начин са построени. Какъвто е човекът, толкова е и ухото му. Преобладаващите черти на характера дават и форма на ухото, преобладаващите черти на характера дават и форма на очите, преобладаващите черти на човека дават форма на веждите, дават качеството на косата – да бъде тънка или дебела. За да бъдат пръстите дълги или къси, зависи от чертите на човека. Намерих, че краците всякога имат

дълги ръце; намерих, че убийците имат много къси ръце.

Сега няма да се спирам подробно на причините. Понеже крадецът, като мисли да бръкне в някой джоб, праща постоянно кръв в ръката си; мисълта му като работи за това, ръцете му стават дълги. Сега туй показва ред поколения, които са живели по този начин. По някой път онези, които не разбират закона, по определен начин постъпват. Хората с тия дълги ръце в по-новите времена са станали много сръчни, досетливи. Онези хора, които обичат да пооткрадват, го правят по съвсем друга малка причина – те обичат да имат всичко в изобилие, искат изобилно да ядат, да се облечат, всичко искат да имат, изобилно да имат. Забелязва се, че техните слепоочни части са широко развити. Вие ще кажете: „Така Господ го е създал“. Че как го е създал така? Защо Господ едно-го създаде да обича повече, другото – да обича по-малко? Аз обаче забелязах, че онези хора, които Бог ги е създал, съвсем други форми имат.

Започнах да различавам три вида хора. Едните са във физическото поле, в животинско състояние. Още като ги видя, формите им са чисто животински, в тях съзнанието не е развито. Колкото в едно животно има съзнание, толкова е и в тях. Онези, духовните хора, справедливите, имат съзнание. Първите хора живеят само за себе си – това е физическият човек. Вторите живеят за другите, а третите живеят за Бога. Ето аз как ги различавам: първите са, които събират само за себе си; вторите – които събират и за ближните си; и третите – тези, на които каквото им дава Господ, всичко раздават, нищо не оставят за себе си. Тях наричам идеални хора. Каквото Господ му е дал, той нищо не задържа за себе си. Казват някои: „Човек и за себе си трябва да задържи нещо“. Питам: ако Господ ти е подарил едно езеро, колко вода ще задържиш за себе си? Цяла река се влива в езерото и цяла река се излива: колкото вода се влива, толкова се и излива. Има ли нужда да се осигуряваш с бутилки туктам с вода, та да не би един ден да се изпари езерото, че ти да останеш на сухо?

Ние, съвременните хора, имаме странни понятия за Бога, мислим, че Господ може да ни остави някъде. Не само това, но забелязах, като правех изследванията, че има неща невидими. Имаше хора – след като ги измервах, те цяла седмица ме безпокояха. Трябваше по десет пъти да си мия ръцете – и пак не можех да се освободя. Нещо излизаше от тях – не зная на какво да го уподобя. Цяла седмица ми отнемаше да се освободя. Някои хора като ги измервах, нещо хубаво излизаше от тях, като от някой цвят. Цвета не можех да го определя какъв е: безцветни са и едните, и другите, само че ухание имат. В едните хора уханието показва, че са добри, в другите, че са лоши хора, скрита лошавина има в тях. Още като го pipаш такъв, има нещо твърдо в него като кремък.

Сега вие искате да бъдете духовни. Представете си, че ще бъдете пратени на преглед като войниците. Войниците ги преглеждат, всичко да е наред: копчетата, шинелът, отвън да бъдат изправни. Военачалникът няма да ги съблича, че нашироко да гледа грехите. В духовния свят, като преглеждат човека, го събличат гол. Всички обвивки на тялото ги снемат една по една, докато дойдат до обвивката, която Бог е турил. Едничката обвивка, която не разгръщат, това е обвивката, която Бог е направил около човешката душа. Нея никои не я бута; всичките други обвивки разгръщат, за да видят какво има в тях.

Та казвам: когато човек умре, всички тия наслоявания, обвивки, колкото имате, ще ги отворят – и каквото намерят, ще го вземат. Единственото нещо, което ще остане във вас, то е само вътре в Божественото. Каквото Бог е турил там, то остава за вас. Аз наричам това постоянния живот – онази обвивка, в която Бог е вложил всичките дарби, всичките чувства, всичкия хубав живот за човека. Другите неща, които ние отпосле придобиваме и наследяваме, всичко това ще го вземат. Казвам: под думата *добро* аз разбирам туй, което Бог е вложил в човека; под думата *любов* разбирам туй, което Бог е вложил; под думите *знание* и *мъдрост* разбирам туй, което Бог е вложил; под думата *истина* аз разбирам туй, което пак Бог е вложил в човека.

Та казвам сега: ние четем това, за да ни е приятно. По някой път правим едни неща, но не ни е срам от Господа. Сам си правиш нещо: вярваш, че има Господ, но не вярваш, че Той те вижда; после вярваш, че Той те е видял, но не те е страх от Него. Господ, когато някой човек прави престъпление, се отдалечава надалече, понеже ако обърне внимание на престъплението, ще се стопиш. Той се отдалечава, ти да носиш последствията. Един ден, когато Господ насочи погледа Си към вас, веднага ще почувствате каква е Неговата сила. Това, което не е от Него, ще започне да се топи във вас – и вие ще започнете да се топите, да се топите, докато остане само онова, което Той ви е дал.

Питам: кой досега е останал такъв, какъвто е бил на Земята? И има ли някой да е останал? Няма никой. Баща ви с брадата остана ли, а майка ви с косата си? Вашият баща и майка, които са заминали, де са? Вие имахте баща с брада, но този баща, братият, изчезна, няма го. Къде е баща ви сега? Има една форма в света, която не се мени. Тя е Божествената. Душите са красиви като ангели. Казват хората: „Баща ти е това“. Баща ти като ангел е едно нещо; а баща ти на Земята – такъв, какъвто е бил, с брада и облечен с другите неща – той е като някой ескимос, облечен с мечи кожи.

Та казвам: в новото учение трябва да снемем мечите кожи, вълчите и лисичите кожи – всичките непотребни работи, които имаме, да ги снемем. Трябва да си освободим ума и сърцето от безполезните тревоги, които имаме. Кои какво е казал за нас, кои какво ни е взел, да оставим това. Някой е взел десет-петнайсет лева, хиляда или десет хиляди лева, злоупотребил е. Ако ни съдят по този закон, кои от нас не е взел от онова, което Бог му е дал? Трябва да не съдиме, за да не бъдете съдени: който съди, ще го съдят. Понеже Бог ви е дал всичко, какво сте направили за Него? Ял си ти, пил си, живял си само за себе си. Господ ще те повика, ще ти каже: „Аз те пратих на Земята, какво направи там?“.

Сега всинца ви гледам на какво да ви уподобя. Христос дава един пример, че онзи, който имал един талант¹⁶, го е заровил. Аз сега виждам хора с по пет таланта, които са ги заровили. Във времето на Христа петте таланта са работили и двата са работили. Сега виждам в нашите времена хора, които са с пет таланта, и са ги заровили; виждам и хора с един талант, които го разработват. Обърнал се е светът с главата надолу. Едно време тия с единия талант казваха: „Защо ще работим, това нищо не струва? Защо ще си губим времето?“. Сега мнозина казват: „Тази работа, тя ще го съсипе“ – и той се отказва, че ще го съсипе тази работа.

Сега хората вече разбират малките работи. Светът в нашите времена ще се оправи, понеже хората са дошли до положението да са доволни и от малките работи. Някои богати хора искат да станат овчари, казват: „Домегна ми това богатство. Овчар да съм, да ми е свободна главата, да си взема кривачката и своето кавалче, та никой да не ме безпокои“ – той иска живот без безпокойство. Аз наричам този живот живот на единия талант. Във времето на Христа справедливостта не беше развита. Аз вземам другояче работите. Справедливост във времето на Христа нямаше. Единият талант беше заровен, двата и петте таланта ги разработваха. Хората служеха на сърцето си. Двата таланта служеха значи на материалния живот, но Божествения живот във времето на Христа никак не го разбираха. Сега има едно пробуждане: хората започват да ценят единия талант – това е справедливостта. Всички говорят само за справедливостта.

Та казвам: когато някой гоиде при мене и ми иска десет хиляди лева назаем, аз зная, че на него десет хиляди лева не му трябват – нему трябват само десет лева. Тогава има един математически закон: аз отделя трите нули за себе си и за него остават десет лева; три нули за мене, десет за него. Казвам: „Тебе ти трябват десет лева. С десет лева ще спечелиш повече, отколкото с десет хиляди“. Пита: „Как тъй?“. Отговарям: „Ти ще минеш през гората с десет хиляди лева, а там има разбойници,

те ще те обертат. Като знаят, че имаш само десет лева, ще се откажат да те обират за толкова, ще кажат: „Не си струва да се ходи подир него за десет лева“. Десетте хиляди лева – това е външността на хората. Тя няма такава голяма цена. Но десетте показва ония възможности, при които човек може да се развива. Едното в гадения случай значи Божествената Правда, а едната нула показва Правдата, която трябва да възкръсне в нас.

Та казвам: всички хора страдат по единствената причина, че ушите им не са намясто, не са направени както трябва. Когато ухото не е направено така, както трябва, ще страдаш по един начин. Някои страдат, понеже ностът не е направен както трябва; други страдат, понеже очите им не са направени както трябва. Някои страдат, понеже веждите не са направени както трябва; други страдат, понеже космите не са направени както трябва. Космите са по-груби, приемат по-груби енергии. Тия енергии не доставят онова, което душата изисква. Някои хора страдат, понеже ръцете им са много дълги; други страдат, защото ръцете им са много къси. Някои страдат, защото краката им са по-дебели, а на други хора те са много сухи.

Та казвам: хиляди работи има, за които човек страда. Някой пита: „Защо страдам?“. Страдаш, защото очите ти не са намясто, веждите ти не са намясто. На всяка вежда трябва да има еднакво число. Вие не сте броили космите на веждите си. На някои хора им опадат космите от главата. Мислиш ли, че като опадат космите от главата, това е нормално? Трябва да вземеш мерки. Защо опадват космите на главата? Или да кажем, косата ти е побеляла – защо побелява? Или да кажем, ти се презгърбиш – знаеш ли причината за презгърбването каква е? Човек се презгърбва или най-после неговото лице се набръчкава. Защо трябва да се набръчка? Козметика трябва. Аз говоря за Любовта. Та единствената козметическа сила, която поправя човека, е Любовта. Любовта като дойде, ще създаде на всичките хора жилище. Под думата *любов* разбирам, че ще се създаде едно отлично жилище с най-

хубавите идеални удобства, дето човек може да живее. Любовта ще донесе най-хубавия хляб, най-хубавата вода, най-хубавите грехи, най-хубавите обуца, шапки – всичко. Та казвам, че под думата *Бог* разбираме най-хубавото, в което ние можем да живеем и да се радваме на живота.

Аз често държа едно правило, желая и вие да го имате. Някой път гледам, един човек така е нервирани. Разправам му, разправам му – не ме разбира. Доиде някой да ме пита, че страда от някаква болест. След като му кажа как да се лекува, ще ме пита за някой свой близък. Българинът е много щедър, няма изключение от това правило. Пита: „Имам един съсед, той как да се лекува?“. След това, като кажа за съседа, ще пита за неговата баба, че и тя страдала. После ще пита за снахата, и тя била болна; после за малкото внуче на снахата, че за слугата, че за Драган... Преди години това ме тревожеше; сега, щом някой ме попита за себе си, отговарям, но щом ме пита за друг, казвам: „Ще взема грижа, не ми разправай, че са болни. Колко души са? Ще взема имената им“. Река му: „Ще ги имам предвид. Като уда вкъщи и като кажа, те ще оздравеят всичките“. Пита: „Ама ще бъде ли?“ „Ще бъде, ще бъде.“ „Кога?“ „В един ден няма да стане, за някои ще отнеме една година, за други – пет години, за някои ще вземе десет, петнайсет, двайсет години. Ако след двайсет години не може да оздравее, да дойде при мене“. Още като ми разправа за слугата си, аз зная ще оздравее ли, или не; зная защо страда и снахата. Снахата страда за едно кюркче, че нямала кюркче от лисича кожа.

В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена беше. Каза ми: „Очите ми ще останат отворени“. Рекох: „Защо ще останат отворени очите ти?“. Отговори: „Моят възлюбен ми обеща, че като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа. Предницата ще бъде от лисича кожа, кюркчето ще бъде от сукно, а отвсякъде ще е заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето, но и

досега не ми го е направил. Вече десет години откак съм се оженила, ала кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени“. Питам я: „Защо не ти направи?“. Казва: „Ловджия беше. Тамън спечели малко пари за едно кюркче – хайде, ще си купи едно чифте. После ми казва: „Ще убия някой вълк или лисица, за идната година ще ти направя“. Идната година като дойде – погледнеш, ново чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту друго купува, а кюркчето не иде“. Слушайте, не се женете без кюркчето. Кюркчето по-напред да дойде, че тогава се женете.

Казвам: не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето първо да дойде, намясто да е. Аз разбирам защо тя искаше тази лисица, разбирам какво значи лисицата. Жената иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, а опашката ѝ. Като я гонят кучетата, лисицата маха опашка на едната и на другата страна. Тури опашката на една страна – кучето иде подир опашката; обърне я на другата страна – то гони в тази посока. Кучетата гонят опашката ѝ, а тя си върви по пътя. Лисицата е направила опашката да страда, но тя – никога.

Та казвам: пазете правилата на Любовта и закона за частите и цялото. Трябва да имаме любов към Бога, да правим Неговата воля, че да Му дадем материал да направи онази форма, която е намислил, та очите ни да станат такива, каквито Господ иска, ушите ни да станат такива, каквито Господ иска. Ушите да чуват хубаво, да различават най-хубавите звукове; очите да виждат най-хубавите лъчи, носът да възприема най-хубавото уханье, устата да вкусва най-хубавите ястия, ръцете да правят най-хубавите работи. Казвам: най-хубавото, което Бог е определил, трябва да го сложим на себе си. Само така можем да влезем в новия живот, да носим със себе си Божието благословение.

Знаеш ли кой е материален човек? При мене дойде един и ми иска пари назаем – имал нужда от сто и десет

лева. Давам му сто лева. Пита: „Що не ми дадеш още десет лева? Ти не се нуждаеш“. Отговарям: „Обещал съм на друг десет лева“. Казва: „Той може без десет лева, а на мене ми трябва много“. В нас има таква разбиране, ние сме така погълнати в себе си, та като че ли нашите нужди са най-важните.

Аз съм разбрал, че туй, което Бог иска от нас, то е най-важното. Второ, най-важен е нашият ближен. Онова, което аз искам, то е на последно място. Това научете.

Отче наш

15 февруари 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев¹⁷

НАЙ-ЛЕСНОТО

Добрата молитва
91. псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 14. глава от Евангелието на Йоан, от началото до 18. стих.

Каж ми Ти истината

В света има нещо, което спира хората. Това е еднообразието. Паякът, ако видиш, прави една и съща паяжина; качва се горе на нея и чака. Свинята, като иде някъде, рови; където иде, ще си покаже занаята, ще разбъчка всичко. Някое куче като влезе, току ще залае – има-няма време, ще залае. Все един и същи занаят... Това е еднообразие в индивидите, а е разнообразие във видовете. Еднообразието е в индивидите, а в проявите и видовете на същите същества има едно разнообразие.

Сега имаме една недовършена работа. Миналия път четохме една беседа до петнайсема страница, сега ще я прочетем от петнайсема страница до края. (*Един брат прочете от 15. страница беседата „Делата Божии“. Тя е от книгата със същото заглавие.*)

Когато Бог създаде човека, го създаде в райската градина.

Духът Божий

Има известни разсъждения, които хората от памтивека употребяват, но те не са дали същински резултати. Най-първо малкото дете пълзи по земята, но не е доволно, казва: „Трябва да се изправя“. Изправи се – иска да стане възрастно, да израсне; израсне човекът – иска да

остарее; остарее – и най-после гоїде до положението, че нищо не е свършил. Какво е свършил човек, като е остарял или като се е подмладил? Ние сме млади, но не можем да запазим младостта; възрастни сме, не можем да запазим възрастта си; ставаме стари, не можем да запазим старостта – изгубваме всичко. Казва някой: „Остарях“. Че ти си изгубил старостта, не си постигнал нищо.

Мнозина сега, които са чели книги, казват: „Важна е правата линия“. Правата линия е едноизмерна. Всяко нещо, което има едно измерение, е права линия. Както и да начупиш правата линия, тя е все едноизмерна, ти не можеш да я направиш друга. Какво нещо е плоскостта? Всяко нещо, което има две измерения, е плоскост. Какво нещо е тялото? Това, което има три измерения. Една права има отношение само към две точки, само между две точки може да теглите една права линия. Ако двама души имат един спор, него може да го решите само по отношение на правата линия. Сега допуснете, че сте двама души, и всеки иска да бъде господар. Кой ще бъде слуга? Сега в какво седи господарството? Господар е онзи, който прави плана; слуга е онзи, който изпълнява плана. Следователно един план се заражда в главата на господаря, а слугата го изпълнява. По този начин като разсъждаваме, този човек е господар; но и ти искаш да бъдеш господар – искаш да бъдеш господар, за да заповядваш. Ти нищо не си създал, как ще заповядваш?

Често аз гледам критиците на някои художници, които ги критикуват, че картината не е хубаво нарисувана. Че тази картина е нарисувана с прави линии, там има хиляди прави и криви линии! В картината има три състояния: проектирани са правите линии, проектирани са плоскости и тела от три измерения. Права линия е тази, която не е крива; крива линия е тази, която не е права. Правата линия разрешава трудните въпроси, тя се задоволява с най-малките придобивки. Ти ако искаш да се задоволиш в живота, трябва да имаш разположението на правата линия. Толкова е малко пространството, което заемат двете точки, но трябва да бъдеш доволен. Ако

ти не си доволен от малкото пространство, как ще се задоволиш от голямото? Казваш: „Искам много да имам“. Но и много трябва да го носиш на гърба си. Най-първо ти не си доволен от един килограм, казваш, че е малко. Дагат ти два, пак не си доволен. Като ти турят сто килограма на гърба, можеш ли да бъдеш доволен? Един килограм е даже доста голяма тежест, защо ти са сто килограма, да ги носиш на гърба си? Тия количества ако са хляб, трябва да имат отношение. Ако този хляб го носиш с векове на гърба си, какво ще те ползва? Хлябът има отношение към теб. Ако ти го вземеш, сгъвчеш го, възприемеш го в себе си, той ще ти даде нещо от себе си; ако не го възприемеш, нищо няма да ти даде.

Ние казваме: „Да вярваме в Бога“. Ако ти носиш Бога вън от себе си, какво ще ти даде Той? Нищо няма да ти даде. Бог отвън е една тежест; щом Го носиш отвън, тежест става. Колкото повече знаеш, толкова тежестта става по-голяма; и най-после ти казваш: „Искам да се освободя“. Ти знаеш да се товариш. Веднъж като се качи Господ на гърба ти, не слиза, казва: „Както си Ме качил, така Ме сними“. Туриш Го на гърба си, казва: „Ти Ме качи, аз по Своя воля не се качих на гърба ти, сними Ме“. Бог, възприет вътре в нашите сили, възприет вътре, има друго отношение: носи живот. Що е вътрешен живот? Да ви дам едно малко изяснение на вътрешно и външно. Какво е външно отношение? Ти дойдеш при мене, аз ям и ти казвам: „Почакайте“. Яде ти се, яденето е доста вкусно, но аз ти казвам: „Почакай да си свърши работата“. Ти очакваш да те поканя, но аз се наям, а ти чакаш. Казвам ти: „Ела подир няколко дена“. Пак дойдеш и ти казвам: „Ти стой там“. Аз те възпитавам. Това е външно отношение. Вътрешно отношение е да поканя човека и той да яде с мене наедно, каквото аз ям.

Ако във всичко онова, което вие вършите, не прилагате Любовта, ако във вашите работи не прилагате Любовта, то всичките ви работи са безпредметни. Всичките работи в света, които са извършени без любов, ги очаква смърт, разрушение, разочарование. Ти отидеш на гости на

обед и не ти дагат да ядеш – в дома нямат нищо. Тогава и от двете страни има разочарование. Казвате: „Нека той да си намери обед“. Че вие сте в дадения случай човекът, който трябва да му даде един обед, а ти казваш: „Той да си намери“. Ти идеш някъде, и те кажат за тебе сам да си намериш обед. В дадения случай той трябва да ви даде обед. Какво значи да обичате един човек? Да му дадете един обед. Аз съм гладен – щом ме обича някой, като се спирам в дома му, трябва да обяждам; той като дойде в дома ми, да го обичам, значи да му дам един обед. Сега вие казвате: „Този дойде – обед да му дадеш, онзи дойде – обед да му дадеш“ – и вие съжалявате. Щом дадеш обед на едного, втори път той ще ти даде. Като тръгнеш на път, няма само с единия крак да вървиш, но единият като тръгне напред, другият ще остане назад; после вторият ще излезе напред. Значи този крак, който върви напред, той дава обед; онзи, който е отзад, той обяжда. В следния момент вторият ще даде обета.

Съвременните хора всички искат да ги обичат. Това е невъзможно. Най-първо, това не е практично, не е разумно. Искаш двайсет-трийсет души да те обичат. Ако ти дагат двайсет-трийсет обета, какво ще правиш? Тъкмо си свършил единия обед, поканят те на втори. Възможно ли е трийсет обета наведнъж да вземеш? Не е възможно, ако ядеш за себе си. Тогава ти едва си в състояние да имаш един обед на ден. Но ако аз давам обета на другите? Някой път не ям за себе си, но за триста милиарда клетки. От своя обед ще изпратя на всички клетки, да присъстват и те на този обед. Ние по три пъти ядем на ден, понеже храната е малко, че да има за всичките да закусят хубаво.

Казвам: ние, днешните хора, искаме всички да бъдем щастливи. Щастие то, така както го търсим на Земята, без материалните блага за нас не може да съществува. Ако нямаш една хубаво направена къщица, мебелирана, ако нямаш хубаво пиано, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако художникът няма четка, бои, платно, какъв художник ще бъде? Ако нямаш хубав кон и се качиш на някое хала-

ше, защо ти е? Ако се качиш на кон, да е някой хубав, отличен кон. Ако се качиш на някой изпостелял кон, че всички хора да ти се смеят, защо ти е? Та защо ще се качиш на такъв кон? Някой казва за коня: „Аз го обичам“. Аз виждам – едно халаше има той. Качил се е на коня и той едва крета, но казва: „Туй е моята любов“. Отговарям: жалка любов. Когато ще яздите, яздете на хубав кон. Вие ще кажете: конят представлява във фигуративен смисъл човешкия ум, възможността да мислим. Че ти ако не обичаш, ако не любиш, нямаш възможност в живота и да живееш.

Първият подтик на Любовта – това е да се прояви животът. Че в каквото и да е смисъл ти да проявиш Любовта – това е Божествен подтик. Тия подтици стават по хиляди начини. Ти имаш подтик към водата – тя ти дава подтик. Ти имаш подтик към храната, към всичките плодове. Каквото ядеш или каквото чувстваш – това са все подтици. Всичките тия малки подтици ти ги отхвърляш и очакваш нещо. Казвате: „Да дойде Христос“. Че как ще дойде? Че Христос е дошъл! Това, дето се бият германците, туй е Христовият гняв. Понеже Любовта дойде в света и хората не я признават, след Любовта иде боят.

Аз да ви приведа простия пример. Бащата казва на сина си: „Слушай, трезво да живееш. Ако ме слушаш, ще имаш всичкото мое благословение, ще те милвам; ако не ме слушаш, ще има гърво“. Синът не знае какво нещо е гървото – отива, напива се. Бащата взема тоягата и започва да го налага. Защо го налага? След като го налага, синът казва: „Олеле, татко, не ме бий, още веднъж няма да пия“. Пък щом има вино, има и гърво. Сега хората не могат да видят, че един неестествен живот произвежда война. Това е напиване. Тия хора защо се бият? Бият се за нищо и никакво: напили са се, искат да завладеят Земята. Да владееш, в пълния смисъл на думата, значи да обичаш нещо. Бог, Който създаде света с обич, даде на човека свобода; каза му: „Ще създадеш всичко с любов, както Аз го създадох, ще управляваш с любов“. Ако някой се напие,

ще го биеш с едно гърво, музикално ще го биеш – ще знаеш къде да удриш.

Седемте тона ще ги поставиш на човека. Например ако удриш музикално на крака, е *до*. *Си* е горе, главата. Седем удара музикално ще биеш. После ще има две прави линии, няма да бъде силен ударът. Целите тонове ще бъдат на силните места, на краката хубаво ще удриш. Малко по-горе, под коляното, е *ре*; после, на бедротото горе, близо до задницата, е *ми*. Природата постоянно ни пердаши, това е от неразбиране. Дојде някой – свил се е кракът му от бой. Той си е свил крака, защото го бият. Защо? Защото не знае да вземе *ре* или *до*. Това е старият метод, фалагата: като не вземе *ре* правилно, постоянно го бият. *Ми* не може ли да вземе – бой има в горната става, огъва се тя. Като вземеш *ми*, болката дойде в кръста; там е *фа* – и той започва да се огъва. Трябва да знаеш как да разбираш тези неща.

Та казвам: когато ние разбираме ония методи, които Господ е вложил в света, при всяко едно отклонение от правия път не се чувстваме намясто, усещаме едно вътрешно недоволство, една вътрешна болка. Ти си недоволен от себе си – защо? Не си постъпил както Господ иска. Защото помнете, че всеки един от вас дава начина и формата как да ви обичат. Както обичаш, така ще те обичат.

Да ви приведа един пример, един анекдот из българския живот; не зная дали е верен, не съм проверил. При освобождението на България на един българин жена му се разболяла от треска. Отива при доктора да иска цяр. Той бил много сприван и нервен. Казва му човекът: „Жена ми е трескава.“ „Трескава ли е жена ти?“. Докторът му удря две плесници и казва: „Да си вървиш“. Българинът си мисли: „Бамбашка доктор, даде две лекарства“. Отива си вкъщи и дава едното лекарство на жена си – удря ѝ една плесница. Той казва: „Докторът ми даде две лекарства.“ „Какви са?“. Удря ѝ плесницата. Тя казва: „Стига ми едното“. Като ѝ удря плесницата, жената оздравява. Българинът загържал едното лекарство. След като оздра-

вяла жена му, след три-четири месеца, взема два коркоя, занася ги на доктора да му благодари, казва му: „Господин докторе, дойдох тук и ти ми даде две лекарства. Едното като го дадох на жена си, тя оздравя, другото ти го нося назад“. Лекарят бил забравил и казва: „Ще ми го дадеш, разбира се“. Човекът му удря една плесница.

Помнете: ние даваме формите и начините как да постъпят с любовта спрямо нас. Както ние постъпим, така ще постъпят и с нас. Примерът е малко груб, но принципът е верен: каквото правим в света, ще ни се върне. Затуй в земния си живот трябва да постъпваме във всеки случай добре, според законите, които Бог изиска. Ние можем да имаме един красив живот, но трябва да изправим миналия. През хилядите поколения имаме много черти да изправяме, редица черти има да изправяме ние: да изправим нашето лице, да повдигаме тялото, да изправим очите си, ушите си, пръстите, да им турим нови линии.

Ние сега имаме съвсем извратени мисли: мислим да идем в оня свят да видим Христа. Мязаме на един англичанин, който се хванал на бас с един американец, че при един милиардер може да иде в дома му и да разговаря с него за пет минути. Хванали се на бас за двеста и петдесет английски лири. Отива англичанинът при милиардера и казва: „Може ли да ми дадете пет минути време?“. Той му отговаря: „Всяка минута ми струва пет лири“. Онзи казва: „Добре“. Отива при него и милиардерът го пита какво иска. Казва: „Дойдох да ви видя“. Гледа си часовника и казва: „Вашето време струва скъпо, всяка минута по пет лири, но на мене ми струва много повече. Аз се хванах на бас, че мога да ви посетя за пет минути. На вас те ви струват двайсет и пет лири, а аз се хванах на бас за двеста и петдесет лири. Значи моите пет минути струват двеста двайсет и пет лири“.

Такива неща при Господа не могат да станат. Това е количествено разбиране на времето. Всяко едно нещо, каквото направиш в дадения случай, трябва да бъде такова, че през цялата вечност да остане с теб. Онова, което

сега направих, то ще ти служи не само сега, но и след хиляди години ще бъде за твоя полза или за твоя вреда. Казват: „Не вреди!“. Имаш една крива мисъл, която за в бъдеще ще се развие. Знаеш ли как ще се развие? Както едно змийско яйце се излюпва – да кажем, яйцето на една боа. Това яйце е безопасно, но тази боа като се излюпи и израсте, най-първо тебе ще погълне. Та трябва да имаме знание – не си струва да измътваме яйцата на змиите. Мнозина от вас са нервни. Светът е много нервен, ние сме много нервни и кисели – голяма киселина има в хората.

Преди няколко дена изправяме един французки телескоп, чистим го; и двама приятели вземат участие. Единият казва на другия с груб тон: „Не оттук тази част“, другият отговаря: „Не е тъй“. Като каже така, аз го поглежда. След малко единият пак кипне. Онзи каже полекичка, както той си знае, вторият – по своему, с груб тон: „Тъй не се маже“. Чакай, какво ще ти струва това – нека той го намаже както знае. Ти като не го харесваш, намажи го пак. Какво има да се спори? Неговата идея е, че така време се губи. Че ние цял ден имаме: ако не свършим сега тази работа, това нищо не значи. Ако днес не можем, утре, в другиден: все една работа трябва да бъде свършена. Когато ние дойдем до Божиите работи, не трябва да бързаме. Никога не трябва да се бърза.

Има една тревога в човека, която е здравословна, пък има една тревога, която е болезнена. Пазете се от нея, няма какво да се тревожите. Казваш за някого: „Не мога да го търпя“. Че защо не можеш да го търпиш? Тебе Господ те търпи, а ти него не можеш да го търпиш. Досега си правил толкова погрешки и Господ те е търпял, а ти не можеш да го търпиш – не е естествено. Не да съизволяваш с неговите погрешки, но погрешката му трябва да те предпази да не направих същата грешка. Аз съм гледал малките деца, харесвам ги много. Някое дете го питам: „Как ви учи учителят да пишете?“. То отговаря: „Така се пише А“. Аз се представям, че не мога да я напиша. Детето казва: „Не, не, нашият учител не я пише така. Не разбираш!“. Аз я напиша и пак направя погрешка. „Абе,

не може така! Учителят каза, че така се пише“. Най-после напиша буквата както трябва. То рече: „Ха, видиш ли, нашият учител каза, че така се пише“. Детето гледа и казва: „Другояче не може да се пише“. Хваля го: „Браво, ти пишеш тъй, както твоят учител“. Това дете казва: „Тъй казва учителят“. Ще пишеш както Господ пише. Трябва да знаеш, че така се пише тази буква. Някой път направя дебела тая част, която не трябва да бъде дебела. Детето казва: „Не може така, не се пише така“. То иска да е точно както учителят е казал. Ние ни най-малко не правим така. Нещата трябва да ги правим както Бог ги е направил, не трябва един милиметър повече да туриш.

Та често са ме питали кое е право пеење. Така, както човек знае, че е правилно да пее. Щом като пееш и се радваш, ти си на правия път; щом пееш и не се радваш, ти си на кривия път. В музикалния свят ако вземеш *до* вярно, ще почувстваш радост; ако вземеш *ре* вярно, ще почувстваш радост; ако вземеш *ми* вярно, ще почувстваш радост. Всичките тонове като ги вземаш вярно, ще се усилва радостта ти. Щом вземеш някой тон криво, вече имаш един обратен процес. Във всяко криво вземане на тона ти усещаш една малка плесница. Така не се пее. Ударите имат обратен процес: музикантът взема тона, но не върви хармонично. Не вземеш ли *ре* вярно, то като кон ритма; втория път ако го вземеш по-фалшиво, по-голям ритник има. Колкото са по-верни тоновете, ритниците престават. Това е за обяснение – трептенията имат обратно движение.

Та ние, съвременните хора, казваме: „Тъй ще си върви животът“. Животът не върви така, той трябва да се изправи. Ти отиваш в един свят за работа. Ако идем в оня свят да се мъчим, защо ще отиваме? Отиваш там Господ да те тури на някаква работа. Аз ще ви приведа един пример. Една стара баба от Варна, на шейсет и пет години, сънувала една вечер, че отива в онзи свят. Гледа: двайсет и четири старци насядали, с бели грехи, с книги. Като влиза, те я питат: „Защо дойде?“. Отговаря: „Дойдох да поживея тук“. Казват: „Знаеш ли да четеш?“ „Не

зная, дойдох да се уча.“ „Всеки, който не знае да чете, тук носи вода“. Ако вие не сте се научили да четете, значи не знаете да четете. Какво ще бъде положението на един човек, който носи вода, който пълни бурето, после ходи и разнася водата? Ако искате да носите вода в оня свят, по-добре носете тук. Туй е само за изяснение.

По какъв начин може да се говори? По какъв начин вие познавате дали един човек ви обича, или не? Онзи, който ви обича, като влезе в дома ви, всичко върви напред; като ви посети онзи, който ви обича, всичко ви тръгва напред. Всичко ви тръгва напред, ако сте в нормално състояние, ако изправяте недъзите. Но ако той ви посети, преди да сте готови, всичко ще ви тръгне назад, ще ви се случат най-големите нещастия. Сега вие ще ме разберете криво. Онзи, който ви обича, ви носи грехи – вие трябва да хвърлите вашите стари грехи, защото ще идете на баня. Трябва да се съблечете от старото, да се изчистите и да облечете новите. Ако вие държите и старите, и новите грехи, това е невъзможно. Като казвам, че ще пострадате, разбирам, че старите грехи трябва да ги хвърлите – нищо повече. Пък ако сте готови, само ще се очистите, ще облечете новите грехи – и ще се намерите в едно завидно положение. Ако ние сме готови, Божието присъствие носи благословение за нас. Ако сме изправни, всякога Божията Любов носи благословение; ако сме неизправни, Божията Любов най-първо изправя погрешките и тогава се проявява.

Сега аз искам да ви кажа, че Любовта не наказва никого. Друга сила предшества Любовта, преди тя да се прояви. Любовта не може да се прояви, ако другите сили не дойдат и не подготвят пътя ѝ. Да допуснем, че вие в живота искате да поканите някого на гости. Все-таки в съвременния живот за едно угодение се изисква доста голямо приготвление: къщата трябва да бъде изчистена и измазана, грехите да са опрани, обедът да е подготвен. Като дойдат гостите, трябва да има ядене и пиене. Ако след като дойдат гостите започнете да приготвяте яденето, вие не сте били подготвени за Любовта. Може да

се извинявате, че не сте били готови... Щом знаете, че някой ще ви посети, трябва да бъдете подготвени.

Казвам: когато някой ни обича, трябва да се подготвим, но и онзи, който иде, трябва да бъде подготвен – едновременно и двамата трябва да бъдат подготвени. Писанието казва: „Око не е видяло, ухо не е чуло за онова, което Бог е приготвил“. Вие трябва да бъдете подготвени. Ако сте глухи, ако сте слепи, ако във вас храносмилателната система не е развита, какво ще ви ползва да ви канят на гости? Ще ви показват своите хубави картини, а вие сте сляп; хубав обяд ще има, а вие сте неразположен. Какво ще ви ползва оня свят? Един американски професор е казал така: „Някои хора десет хиляди години не искам да ги срещам, но понеже всички ще се изменим, ще ги срещна тогава“. Човека ще го срещнеш не такъв, какъвто е. Ако го срещнеш такъв, какъвто е, десет хиляди години няма да го виждаш; ако го срещнеш такъв, какъвто не е, ще го видиш. С Любовта ще го обичаш.

Любовта носи в себе си най-хубавите качества, тя украсява хората с най-хубавите качества. Това е единствената сила, дето като дойде у хората, ги обединява, подмладява ги, те по-здравяват стават, силни стават и са готови на всякаква услуга. Щом Любовта напусне човека, той веднага изгубва своето разположение, не е готов нищо да направи, казва: „Дотегна ми всичко“. Без любов му дотяга, с любовта той се подмладява.

Ние всички очакваме да идем в оня свят, Господ да ни слугува. Но там ще ни слугуват, ако ние сме слугували тук. Покойният доктор Миркович¹⁸ казваше: „Ти ми слугувай в този свят, аз ще ти слугувам в оня свят“. Ако на този свят не си слугувал, как ще ти слугуват на оня? Ако на този свят не си любил, как ще те любят на другия? Идеята е вярна. Ако ние на този свят не сме обичали Господа, ако не сме Му слугували, как очакваме, като идем в другия свят, да ни слугуват? В оня свят ще имаме същата любов, каквато сме имали ние; ще имаме същата обхода, каквато сме имали тук.

Сега не разбирайте този процес механически, като че има правило как трябва да обичаш. Няма нещо по-лесно в света от Любовта. Какво ти коства да кажеш някому една сладка дума? Каква мъчнотия има да обърнеш езика си и да кажеш: „Хубаво е времето, прекрасен ден“. Каква мъчнотия е това? Защо ще кажеш: „Какво се е намусило времето, че е дъждовно, гръмотевици има, има и голям стуг... Непоносимо е това нещо“, защо ще говориш така? Ако е горещо, някой казва: „Нетърпима горещина“; ако е студено: „Нетърпим стуг“. В Любовта най-големият стуг е малка хладина и най-голямата горещина е малка топлина. Така тя ги превръща – в нея ги няма тия контрасти, да те измъчват. Най-лошите работи Любовта ги превръща. Казвам: ако ние приемем тази любов, всичките противоречия, които съществуват вътре в нас, тя ще ги премахне. Ако не се премахват, това показва, че не сме приели тази любов, която премахва.

Сега някои от вас искат да знаят в оня свят какви ще бъдем, мъже или жени. Какво разбирате под думата *мъж*. Мъж е, който чука камъни. Под думата *жена* разбирате тази, която пере. В оня свят нито камъни ще чукаш, нито ще переш, там такива занаяти няма. Ако вие под думата *мъж* разбирате един човек, който носи светлината, ако под думата *жена* разбирате един човек, който носи топлината, това е намясто, понеже топлината е необходима за растенето и светлината е необходима за простора. Без светлина простор не може да има – светлината носи простор за хората. Топлината носи реализирането на тази свобода – да опиташ свободата в себе си. Защото ако не носиш топлина, ти не можеш да се движиш; ако нямаш светлина, ти в мрак ще бъдеш. Светлината ще те освободи от мрака, топлината ще те освободи от онова инертно състояние на материята, замръзването. Ще бъдеш свободен да ходиш както искаш.

Туй състояние, което хората имат – и мъже, и жени – те сами са си го създали. Най-първо мъжът раждаше; после той искаше да се освободи от своя товар и накара жената да ражда. Защо той се освободи, защо Адам ис-

каше това? Каза: „Домегна ми да раждам“. Всичките животни, които Господ създаде, Адам ги народи. Сега да спи зло под камък. Всичките мъчнотии, които съществуват в света, жената ги създаде. Като се народиха животните от Адам, кавга нямаше; щом дойде Ева да ражда, тя ги народи така, че всичко, което е родено от нея, се кара. Всеки е на своето място – Адам не трябваше да ѝ дава тази привилегия. Ева нямаше какво да ражда, трябваше най-малко три хиляди години да ходи мома. Той защо искаше тя да се запознае с неговия занаят? Сега разбирайте ме право. Адам беше един художник, хубаво рисуваше. Той даде четката на Ева, а тя не трябваше да учи художеството – друг занаят трябваше да учи. Той не трябваше да поверява четката в нейните ръце. Какво ще направи тя сега? Само цапа. Жената трябва да се върне назад.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ние искаме хора да станем. Всеки иска да стане баща, да стане майка. Че вие искате положения, които само Господ ги има. Ти искаш като Господа да станеш, да създаваш; хубаво да създаваш целия свят. Казваме: „Аз те родих, аз те създадох“. Тия хора, които ги създаваме, какво стават? Светът е покрит само с гробища. Нашите работи, които ние създаваме, Бог ги възкресява. Ние ги умъртвяваме, Той ги възкресява.

Та първото нещо: напуснете тия ваши грандиозни идеи – да бъдете бащи и майки, големи хора. Приемете положението на слуги, на синове на Бога. Идеята за бащи и майки за след няколко хиляди години ще оставите, сега се освободете. Дошла някоя мома, хленчи – иска да се жени, търси щастие си. Ако един кон е натоварен и носи нещо, разбирам, но тя да стане майка, да ражда деца, не ѝ е времето сега. Ако един син не се е научил да служи на баща си, ако една дъщеря не се е научила да служи на баща си и на майка си, как ще служи на децата си? Нови възгледи са това. Господ има само един Син. Той, най-разумният, роди само един Син, но на свят, пък ние имаме повече синове и дъщери. Рибите от нас са още по-големи майстори, по триста хиляди раждат. И какво става?

Искам да ви наведа на мисълта: тъй както сега мислим, какво е нашето понятие за Небето, за Бога, за тия работи? Когато детето е в първо отделение, какво понятие има за науката; когато е във второ отделение, какво понятие има за науката? Завърши отделенията и прогимназията, влезе в гимназията, завърши гимназията, влезе в университета. Казвате за някого: „Той е от напредналите братя“. От напредналите братя е, че не може да ходи. Не зная колко е напреднал. Много е напреднал, толкоз опитности има – най-малко сто пъти се е карал досега с напреднал брат, най-малко хиляда пъти е мислил лошо за другите: с този не иска да се примири, с онзи не иска да се примири, този го обидил или онзи, това не му стига или онова. Толкова е напреднал, че обхода няма, че не знае как да поздравя.

Аз не съм срещал нито един тук, на Изгрева, който поздравява добре. Как се поздравява добре? Ако трябва да срещна някой вярващ, трябва да се отбия отдалече, че да не го срещна. Не съм ли разположен, ще мина от друго място, за да не проявя своето неразположение. Може да кажа само *добър ден*, но и с това предавам своето неразположение. *Добър ден* отвън, а вътре кипи в мене. *Добър ден*, но не е добър денят. Другояче казано, това е несъответствие. Ще му кажа: „Извинете, днес не искам да ви поздравявам. Ако ви поздравя, ще ви натоваря с голям товар“. Отдалече казвам: „Братко, не мога днес да ви поздравя“ – задържам поздравяването за друг път, когато съм разположен. Казвам: „Добър ден“, но той си казва: „Не ме поздравя добре. Той е неразположен“. Колцина от вас сте неразположени? Като срещнете някого, трябва да имате преизобилно блага. Сега вие ще кажете: „Зор е тази работа“. Никак не е зор: да се живее добре е най-лесното нещо, но трябва да знаеш как. За да живееш добре, не ти трябва идеите на стеножката, не ти трябва да имаш сто крака. Сега да имаш сто крака, значи сто обувки по петстотин лева – те костват петдесет хиляди лева само за обуца. Ти печелиш четири-пет или десет хиляди, или петнайсет-двайсет хиляди на годината – не ти стигат само за обуца.

Сега другото противоречие излиза от следното. Казвате: „Лесно се говори“. Лесно се говори, но знаете ли една лоша дума колко мъчно се изкупва? Казал си лоша дума – някой път пет-шест години ти отнема, докато я поправиш. Някой не забравя – и пет-шест години като минат, не забравя. Та казвам: съвременните хора освен че не си удържат езика, но не си сдържат и мислите. Невидимият свят нас ни държи отговорни за една лоша мисъл, за една лоша дума. Може да не си отговорен, но за да бъдем нормални, трябва да имаме самовладеене. Ето аз какво разбирам под това: да не допуцаш една лоша мисъл; след като направиш една погрешка, да я държиш, преди да направиш погрешката, да я знаеш. Една лоша мисъл е като свиня. Когато влезе тази свиня, да не ѝ позволиш да рови; преди да е влязла, да я спреш, отвън да рови. Лошите мисли трябва да бъдат отвън. С всичките лоши мисли и желания ние отпъждаме хубавото, което Бог ни е дал; отпъждаме лошите духове, отпъждаме Господа. След това дойдат и страданията, и болестите, противоречията – много опасни работи идват.

Та законът е такъв: онова, което искате да ви правят, и вие го правете. Към Господа се отнесете с любов, за да приемете Неговата любов. Щом дойдеш без любов, това безлюбие ти се връща. Най-първо поставете това – не да угаждате на хората, но вътрешно свободно да се разбирате. Казвате: „Свободни сме днес. Ще ни извините, но днес сме по-свободни“. Казва някой: „Неразположен съм.“ „Какво има?“ „Може да ти кажа, но ти няма да ми дадеш цяр. Ще ти разправам, но само ще те натоваря. Неразположен съм“. Мнозина се интересуват от теб, питат: „Кажу ми какво ти е“. След като им кажа, рекаат: „Аз мислех, че този брат е напреднал, а той съвсем е загазил“. Основният закон казва: „Вярвайте в Бога и в Мене вярвайте“. Аз съм цитирал и съм ви казвал, че ние живеем в миналото. Миналото е на хората, бъдещето е на ангелите, настоящето е на Бога. Всичките хора сега преживяват един минал живот. Тази война не е отсега, тя е последствие на хиляди години. Войната е неизбеж-

на, това е миналият живот, който е в стълкновение с новите възгледи.

Та казвам: миналото трябва да го преживеem и да го поправим. Вие сте чели за кармата, че кармически ние се отнасяме добре или зле с някого. Ти си длъжен да поправиш своята карма. Ако в миналото си се обхождал добре, трябва и в този живот да се обхождаш добре. Ако в този живот ти не можеш да поправиш погрешката, тази погрешка се увеличава. Та казвам: без любов животът не може да се поправи. Пута ме един какво трябва да прави. Отговарям му: „Аз ще ти кажа: първо, ще започнеш с любов към Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила; второ, ще започнеш с любов към ближния. Третото положение е: ще дойдеш до любовта към себе си“. Любовта към себе си пак има потънкости – трябва не само да угаждаш на себе си, на своя вкус, но като дойдеш до себе си, ще мислиш. Трябва да бъдеш изправен спрямо ръцете си, трябва да бъдеш изправен спрямо краката си, спрямо очите си, спрямо космите си. Ще се вчешеш хубаво, навсякъде ще гледаш да изправиш всичко. Казва някой: „Не обръщай внимание на това“. Не, ще обръщаш внимание! Стягат ли те обувката, ти ще изправиш положението – не трябва да си туряш тесни обувка. Като седиш някъде, ще седиш на мекичко. Аз бих ви проповядвал любов към себе си – тогава ще бъдете в изправно положение. След като се научите на това, изправното положение, вече може да помагате и на другите.

Казвам: като приемем Божията Любов, ние приемаме онзи, съвършения живот, Бог както живее. Казва някой: „В Него всичко е съвършено“. Като обичаме Бога, Неговото съвършенство ще дойде и в нас, за да ни изправи. Второто съвършенство е любовта към ближния; отпосле идваме към себе си. Това са три училища: инволюционно – по закона на инволюцията започваме с любовта към Бога; след това минаваме към еволюцията – любов към себе си; имаме и любов към ближния. Ще направим едно цяло кръгово движение. Сега някои сте започнали с любовта към

себе си, казвате: „Аз съм егоист“. От себе си ще минеш във втората степен – любов към ближния; и третата степен е любов към Бога. Щом дойдеш до Бога, кръгът е завършен и ти влизаш вече в областта на съвършения живот.

Та казвам: главната ни цел е Бог, това, в което ние сме потопени. Бог се проявява чрез всичките хора. Във всички хора около нас, каквито и да са проявленията в нашето съзнание, и в Слънцето, и във въздуха, и във водите – Бог се проявява във всичко туй. Ако Го познаваш, ти си на прав път. Той казва: „Не бой се“. Ако много силно духа вятър, в тебе има нещо неизправено, ако той те милва, добър си. Ако Слънцето те напече, добър си; ако много те напече, имаш нещо неизправено. Ако стане много студено отвън, причината е в тебе. Може да направиш опит: студено е двайсет и пет градуса под нулата. Ако можете да измените състоянието си, веднага студът ще се смени, ще дойде до нула градуса. Казвам: като измените своето състояние, и външното състояние в Природата веднага ще се измени. Това няма да е по цялата Земя, но в дадения случай около тебе ще се образува една отоплена стая, веднага ще се смени студът. Или имате противоречие в живота, имате сиромашия. Това се дължи на вашия живот. Щом изправите живота си, сиромашията ще си иде. Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са благоугодни, Господ го примирява с враговете му“. Ако пътищата ни са благоугодни, Господ ни примирява с онези, с които сме в постоянно стълкновение.

Та казвам: някои от вас искате Господ по един механически начин да има разположение към вас. Ако вие не знаете как да обичате, как ще имате разположение? Ако вашата любов не е както Бог обича, ако вашата мисъл не е такава, както Той обича, ако онова, което Той ни е дал, ти не го пазиш, как ще имаш разположение? Ти минаваш някъде, откъсваш някое цвете, хвърляш го. Бог не иска ти да късаш цветята и да ги хвърляш. Минаваш някъде, обидиш този-онзи. Господ не иска да обиждаш никого. Ти видиш една котка, казваш: „Това е животно“, презираш

го. Не е в порядките на Бога това. Тази котка, която Господ е създал, е почитена като Божие дело. Ако в своите проявления котката е лоша, това е заради нейното проявление. Но и ти като човек в своите проявления не си съвършен. Ние трябва да ценим хората като създание на Бога. Бог ни е създал, за да се проявим много добре. Ние имаме всички възможности да се проявим. Ако не се проявим, причината е в нас. Ако животните не се проявяват, причината е вътре в тях.

Аз имам един котарак – като гоїде, един дивак беше. Започнах да се обхождам добре с него: аз му давах най-хубавото, а той ме изглеждаше. Вече година, откакто идва при мен; и сега аз като тръгна някъде, върви пред мене като адютант. Аз се върна, а той преди мене – накъдето отивам, пътя оправя. Като се спра, върне се; ако се върна, и той се върне след мене – гоїде и измяучи; госта музикално казва *мъррр*. Отворя вратата – дам му нещо хубаво, от което имам. В този котарак е затворена една душа на някой близък, който казва: „Познавам те, Учителю“. Казвам му: „Много назад си останал“. От мене зависи – някой път помилвам котарака. Една сестра ми казва: „Учителю, бих желала да бъда на мястото на котарака. Ти него милваш, пък нас – хич“. Отговарям ѝ: „Той е изостанал назад, затова съм снизходителен“. Казвам още на котарака: „Внимавай да живееш добре, да напуснеш тази форма“. Той ми отговаря: „Тия ученици са успели много. Колко време, колко време остана?“.

Трябва да не ви смущават тия, външните форми. Тези херувими, най-възвишените същества, имат дяволска форма. Тогава какво ще кажете? Така ги рисуват, с биволска форма; не ги рисуват като хора, но като животни. Вие нямате едно правилно понятие за формата на едно животно. „Бивол е“ – казва някой. Аз бих желал да съм бивол. Че в бивола има чувство: като го извикаш, на един километър да е, като чуе гласа ти, реве и иде. На един вол му говори колкото искаш, не иска да знае нищо. Ако искаш да те обичат както обича биволът, на свят обичай. В Индия има едно племе, което отглежда биволи. Аз

бих желал да имам биволска любов. Не считайте, че тъй, както хората се проявяват, е най-правилно. Някой път виждам аномалности, те се дължат на хиляди години от миналото. Това не е сегашно.

Тъй както сега се обхождате, това не е сегашната любов. Вие направите нещо и после съжалявате, казвате: „Не трябваше да го правя“. Това е миналото. Съзнаваш как трябва, но не си готов да се проявиш. Искаш да бъдеш мек, но като речеш да се проявиш, не можеш – и току изведнъж: *бум-бум!* – излезе нещо нехармонично. Не че го искаш – ти сам съзнаваш, че гласът ти не е мек. В сегашния живот имаме по-големи погрешки от миналото. Обхода трябва в нашия ум, в нашето сърце. Апостол Павел казва: „Не съм свършен, стремя се към свършенство“. Всички ние се стремим към свършенство. Трябва да не се осъждаме за онова, което правим. Може да кажем: „Ще ме извините, това са мои привички на миналото. Аз съм недоволен от тях, но ще ме извините. Имам нещастие, че не мога да се освободя“. Гласът ти е бас, така говориш, а той иска сопран. Казваш: „Не мога да го направя груг, бас съм, дебеличко говоря“. Някой обича бас, той тъничко говори. Казва някой: „Тази сестра натънко преде. Такъв е гласът ѝ“. Аз казвам: и дебелото предене, и тънкото предене са намясто. Който преде дебело, да преде дебело; който преде тънко, да преде тънко – че като се изтъче платното, и тънко, и дебело да имаме, да има и тънки, и дебели нишки.

Задачата ни е да прославим Името Божие на Земята.

Отче наш

8 март 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ВИДОВЕ ЖЕНИТБИ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета част от 22. глава от Евангелието на Матей, от началото до 15. стих.

Духът Божий

Цитирах ви един от най-красивите пасажи на Библията; и втори един пасаж, какъвто сте чели. Кой е най-интересният пасаж от Библията: че ако цялата Библия изчезне и той като семка да се посее, отново да руди Библията? Вие мълчите. Аз ще ви кажа защо мълчите. Един си купил една Библия, защото искал да му тръгнат работите – мислел, че така Господ може да бъде с него. Като си взел Библията, тръгнало му назад – каквото умал, загубил го. Казал си: „Като взех тази книга, всичко назад ми тръгна, я да се освободя от нея“. Хвърля Библията в огъня и като изгаряла, едно малко парче хвъркнало настрана. Взел го и прочел: „Бог е Любов“.

Ти трябва да произнесеш „Бог е Любов“ и да ти тръгнат работите; като произнесеш: „Бог е Любов“, да си готов всичко да гадеш, което имаш; като произнесеш: „Бог е Любов“, да си готов на всяка жертва; като кажеш: „Бог е Любов“, времето да стане ясно; като е сухо и като кажеш: „Бог е Любов“, да завали дъжд; ако има потоп и речеш: „Бог е Любов“, да престане потопът. Днес хората се бият и като кажеш: „Бог е Любов“, трябва да престанат да се бият. Туй разбирам за казване. Вие питате: „Какво има да уча от Библията? Доста трудна

книга е тя“. Много учена книга е Библията. Ако вземеш началото, създаването на света, как ще го разбереш?

Три начина има за разглеждането на Библията: обикновеният начин е така, както я четат; вторият начин е разместването на буквите, има и коментари; третият начин е начин, който само посветените са знаели. Всички вие мислите: „Да го знаем“. Един ден, като нямах какво да ям, понеже са ми донесли малко ориз и тъй като сега няма мляко, гледах, мислих, мислих какво да направя. Ориз без мляко може ли да се вари, яде ли се? Яде се. Турям ориза. Не ми дойде наум да го изчистя, имах доверие, че е чист. Взех и го изсипах в съда, сложих вода, измих го и гледам, излиза нещо от него. Измих го четири пъти, докато излезе бистра вода. Три-четири пъти като го измих, турих го да ври, но той не увира. Излязох навън да се разхождам. Дойде ми наум, че оризът не трябва да се вари на силен огън, та да не го варя на първа степен, а на трета. Гледам, уврял е вече хубаво. Вкусих го – за пръв път си варя – вижда ми се блудкав, захар няма. Турих му малко солчица, дойде ми наум да му туря и чер пипер – и като вкусих втората лъжица, стана по-вкусен. Мисля си: ще се развали, че масло няма, а черният пипер иска масло, пък той само с вода е варен, но като взех третата лъжица, стана още по-вкусен.

Тъкмо свърших, ето иде една сестра. Тя влиза в стаята, пита: „Какво има?“. Казвам: „Приготвил съм си ориз.“ „Да видя как си го приготвил“. Чуди се, че само с вода е сварен. Рекох: „Много вкусен е. Не си яла такъв ориз“. Казва: „Малко захар трябва да се тури.“ „Оризът си има захар“. За първи път готвих и разбрах, че оризът си има захар. Докато имах първото понятие, че оризът трябва да се вари със захар, не ми беше вкусен, блудкав беше. Но като турих в ума си второто понятие, че оризът има захар, стана ми по-вкусен и към края беше много вкусен. Сестрата казва: „Много просто е яденето“. Рекох ѝ: „Ти си проста, че по старому мислиш. Този ориз има своята захар и свое мляко. Втората лъжица стана по-вкусна“. И двамата се съгласихме. Та казвам: както мислите, тъй и

стаба сега. Няма по-хубаво от това, да си сварши ориз с вода и да турши много малко сол.

Сега по някой път вие, като четете Писанието, искате да прочетете и някой автор, за да турите и мляко на Писанието. Какви коментари може да гадете на Библията? Един свещеник в турско време проповядвал, че Христос е нахранил с пет хляба пет хиляди души. Той казва: „Братя християни, да не мислите, че тия хлябове са били като нашите? Те са били големи като могили“. Един овчар го слушал в църквата и си подсвирнал. Свещеникът го пита: „Ти защо свириш?“ „Ами учудих се каква е била устата на пецта, в която са се събрали такива големи хлябове“. Свещеникът, за да направи чудото в една понятна форма, казал, че хлябовете били големи като могили. И някои ясновидци казват често: „Аз нищо не зная, но от Бога каквото дойде, всичко зная“. Ти нищо като не си знаел, и Господ да дойде, пак нищо няма да знаеш. „Аз не разсъждавам, аз без да зная говоря“, казва той. Ти не знаеш, но като посееш семето на нивата, тогава ще израсте. Като дойде Господ, като дойде светлината в тебе, израства онова, което Бог е сложил от самото начало. Това е истината, нищо не ми е дошло сега. Това е заблуждение. Има нещо, вложено хиляди години в човешката душа, вътре в сърцето на човека. Туй, което Бог е вложил, то е важно, а другото е заблуждение на дявола. Дяволът казал на първия човек: „От този плод като ядете, вие като Бога ще станете“. Ако човек от едно ядене стане като Бога, това е изгубена работа.

Мнозина от вас ходихте да слушате Ерна Зак¹⁹, но станяхте ли като нея? Вие не знаете да пеете, но и сто пъти да я слушате, ще бъдете такива, каквито сте сега. Тя е такава, защото е учила. Учение трябва! Съвременните хора нямат прилежание, всички те вършат работите от немай къде, у всички има желание да станат богати, за да не работят. Не искат богатство, за да работят и да го приложат, но искат богатство, за да не работят, да имат трима-четирима слуги, а те само да седят на звънеца, да звънят. Това са осъдените хора в света. Няма

по-смешно нещо в света от туй, да гледаш един набожен човек, станал големец, и само на звънеца да звъни.

Един българин, като се освободила България, тръгнал да търси най-лесната служба – да стане чиновник. Той бил земеделец, но рало не искал. Влиза един ден в градината и вижда – един капелмайстор дирижира един оркестър. Казва: „Виж, лесна работа“. Отива и си предлага услугите да стане капелмайстор. Трудна работа е да си капелмайстор: трябва да разбираш всичките инструменти, да знаеш какъв знак да дадеш, музикално какъв ключ да дадеш; после трябва да учиш всичките хора как да свирят. Казвам: „Ако не се научите.“ Христос казва: „Ако не станете като децата“. Мисля, че това е една от най-съдържателните думи, която е сочна. Думата *дете* е сочна дума, най-сладка дума, и както се употребява в българския език, аз я харесвам. В английски не е написана така добре: *чайлд*, *чилдрън*. В думата *дете* буквите са по-съдържателни – това значи един плод, който е узрял, който е превъзмогнал всичките мъчнотии в живота. Децата имат всичкото желание да учат, каквото и да им кажеш, вярват. Сегашните деца вече не вярват, понеже ги лъжат майките им.

Сега имах един пример. Доиде една много млада сестра, която се стреми в новия път. Майка ѝ, и тя върви в новия път. Живеят си много добре, но един ден сестрата хваща майка си в малка лъжа. В какво седе малката лъжа, може ли да ми кажете? Тя носи доказателството и иска да го остави при мене. Казвам: „Нямам нужда, ти иди и го остави пак в чантата на майка си“. За да ми докаже, че има малка лъжа, носи ми доказателство... Не зная защо, но хората много мъчно могат да се освободят от белите лъжи. Казва някой: „Аз видях Господа в шопски дрехи“. Само в туй не вярвам, че Господ може да се облече в шопски дрехи. Може да видите много други форми в света, но Господ може да ти се представи само в една форма и ти, като видиш Господа, формата на Господа, ще забравиш всичко. Ти ще Го видиш в най-простата форма. Тази форма като видиш, ще ти олекне и животът ти

ще придобие смисъл. Ти сам ще пожелаеш да вземеш тази форма, която Той има.

Сега ще ви приведа един пример из животинското царство. Аз съм ви разправял, че тази година дойде една котка, запозна се с мене и аз като изляза навън, тя ходи, разхожда се с мен. Накъдето ходя, и тя върви, после се връща назад, отива до нашето игрище и пак дойде при мене. Аз мислех, че с мен ходи, тича отпреде ми. Един брат ми каза, че и той имал една котка и тя го изпрацала чак до пътя, ходила с него и се връщала назад. Пък тя се оказа същата котка. Значи услуга прави на мене, но се е приобщила към учението, че този, простия брат, и него изпраца, казва: „Тъй както ходи Учителя, така ходя и аз“. Но защо ходи котката с този брат? По някой път той я гощава хубаво; тя ходи с него, понеже се обхожда хубаво с нея. Няма по-хубаво нещо в света от една добра обхода. Обхода – това значи да желаеш на всички доброто, всичките думи да започнат с буквата *о*. Обхода – това са условията, външните условия. Всички думи, които започват с *б*, носят едно благо. Може да растат, може да се превърнат на цвят.

Казвам: при сегашните условия вие сте добили нещо. Всички от съвременните хора са дивачки – есенно време ви падат листата. Ако една дивачка се пренесе на друго място и се посади, соковете ѝ се променят и тя ще даде други плодове – дивачката може да даде по-добър плод. Ако вие сте присадени с дивачка – дивачка си е това, затуй е кисела. По-старото стъбло е добро, но присадката е лоша. Ако ме питате какво трябва да се прави, ще ви кажа: бутнете присадката. Сега вие имате желание да ви почитат хората. За какво да ви почитат? Почита се юнакът. Да ви дам един пример. Вчера седя на поляната, идат лазарки. Сега не искам да ви забавлявам. Аз казвам: „Не искам да играят тук, кажете им да играят другаде“. Докато стане братът да им каже това, дойдоха две учителки, един учител и доста възрастни момичета, искат да ни лазаруват. Хубаво: направиха едно хоро, въртяха се, след туй направиха две страни и като играха ръченица, разместваха си местата доста хубаво.

През ума ми минаха доста работи, като ги гледах: не съм очаквал лазарки, гребни пари не нося, нищо нямам. Имах една мантия и една червена ябълка. Поднесоха каса. Казвам на брата: „Тури нещо“. Братът сложи пари, онези искат да запишат на книжката колко са. Ха бяля! Аз го питах колко е сложил, той казва, че са петнайсет лева. Казвам: малко са петнайсет лева, ще рекат: „Играхме им толкова ученици с учителя за петнайсет лева, става ли?“. Пък аз нямам нищо в джоба си. Заминаха си. Като бръквам в джоба, след като си заминаха, виждам: имам пари – гледам една банкнота от петстотин лева; бръквам още веднъж – още една банкнота; бръквам трети път – още една банкнота. И така намерих четири банкноти по петстотин лева: две хиляди лева имало в джоба ми. Казвам си: „Трябваше да туря петстотин лева в касата“. Мисля си да намеря някого, да му ги дам да ги настигне, но казвам: „Хайде, втора година като дойдат да лазаруват“. Като играха, мина ми през ума да им дам нещо. Качвам се на тавана, виждам цяла кошница портокали. Можех да дам на всичките по един, щяха да стигнат портокалите и щяха всички да бъдат доволни. Но в човека има нещо скържаво. Разсъждавам в себе си за българина, когото възпитавам в себе си, питам го: „Как мислиш, не трябваше ли да им дам петстотин лева?“. Той ми казва: „Много са петстотин лева на тези години и цяла кошница портокали, много е“. Българинът тъй казва.

Сега, когато сме в нужда, искаме хората да се отнасят добре с нас; но когато другите хора са в нужда, много мъчно можем да схванем нуждите им. Защото всичките хора не изискват много, много малко изисква човекът. Един човек, който се е ударил някъде, изисква много малко: иска да го превържеш, да вземеш един бинт, да промиеш крака му. От много малко е доволен човекът – той не иска да хванеш автомобил, че да го закараш някъде, малко изисква. Или пък някой е гладен: имаш малко хляб, гадеш му – доволен е, малко изисква. Човек трябва да бъде досетлив. После, човешкият егоизъм край няма. Еду-кой си е беден. Има хора бедни, които ги облажаваме; има и богати хора, пак ги облажаваме. Облажаваме бед-

ните, че нямат грехове, че са бедни откъм грехове; облажавме богатите, че са богати с добродетели. Има едни богати, които не облажавме – тези, които са богати с грехове. Има едни бедни, които не облажавме – те са бедни от добродетели.

Казвам: при сегашното човечество се изискват нови начини, за да се подобри семейството. Най-първо нещастнието започва от самия човек. То зависи от това, как човек се обхожда със себе си. Човекът не знае как да се обхожда със своя ум, със своето сърце, със своята воля. Така той ще създаде лоши условия за себе си. Ако човек със себе си не знае как да се обхожда, как ще се обхожда със своите ближни? Ако със своите ближни не знае как да се обхожда, как ще се обхожда с Бога? Той може да служи на Бога от страх, но в момента, в който се почувства свободен, ще прави това, което знае. Дайте на един човек власт и ще го видите как постъпва. Дайте на един човек власт, както Господ има, и ще го видите как постъпва.

Сега вие всякога се възмуцавате, че някой човек не ви разбира. Пазете се: щом се гразните, гразненето не е естествено. За да се гразниш, трябва да има причини. Виждаш, че някой човек постъпва несправедливо спрямо някого – вземи страната на слабия. Казваш, че не искаш да се месииш в чужди работи. В работите на Любовта всички може да се месите, но трябва да вземете нейната страна. Ако аз искам да помогна на един беден човек, веднага ще му дам една греха, напълнена с въздух от двете страни, да я облече, че като го бият, да бият въздуха; като удрят, тоягата да отскача.

В съвременния живот ние сме заинтересовани от благомото на човечеството, от благомото на нашите собствени души. Онова, което ти имаш тук, на Земята, то ще иде с тебе горе, на Небето – в небето, в широкия свят, то с тебе ще дойде. Ти ще тръгнеш за оня свят и с тебе ще тръгнат всичките твои мисли. Сега ако вие тръгнете за оня свят, с вас ще тръгнат агънца, кокошки с отрязани глави – всичко, каквото си направил, ще върви подире ти.

Като се обърнеш, подир тебе цяло едно стаго ще върви. Те ще дойдат до Царството Божие. Това е стоката; и като погледнеш – всички ще останат там и ти ще останеш без всякаква стока. Тогава ще познаеш какъв търговец си бил. Там ще видят: на агнето кракът е осакатен, на кокошката крилото го няма, на някоя патица бутчето го няма. Като се връщаш на Земята, ще видиш, че всичко там е поправено. И с всичките кокошки и агънца пак ще се върнеш на Земята, пак с тях ще бъдеш.

Сега вие може да мислите: „Туй, което се казва, вярно ли е?“. Когато се увеличава една микроба, вярно ли е, че е толкова голяма. Досега никои в света не знае каква е реалността. Хората искат да знаят каква е реалността. Слънцето е милиони пъти по-голямо от Земята, но го възприемаме като малко. То е милиарди пъти намалено: не знаем колко е голямо Слънцето, малко го виждаме. Другите звезди са още по-малки – някои и с най-големия телескоп не са способни да направят една резка, толкова малки са. Има учени хора, които не вярват, че са толкова големи – мислят, че това са запалени свещи.

Вие сте слезли от невидимия свят и се е заличило възпоминанието ви за оня свят. Казвате: „Как става?“. Сънувате един много ясен сън. Станете – ясен е в ума ви и не искате да го запишете. Легнете втори път да спите – и като станете, нищо не помните. Нещата лесно се заличават. Щом станеш, запиши съня, защото като легнеш втори път, после нищо няма да остане. Казвам: всичките неща, които се заличават в човешкото съзнание, не са реални. Този живот, който преживяваме сега, е една голяма илюзия: това не са важни работи, само се опитват нещата. Най-първо ти дадат една позлатена пара. Ти мислиш, че е златна, а тя е позлатена. Като носиш в джоба си тази пара няколко месеца, ще се убедим, че е медна, че не е златна.

В живота си ние ще видим, че много наши мисли и желания са позлатени. Сега например вас ви е страх да не узнаят хората, че сте излъгали. А че Господ знае, че по двайсет пъти сте излъгали, от туй не ви е страх.

Ти лъжеш, постъпваш грубо с някого, а не те е страх. Лъжеш ли, ще те лъжат; изтезвааш ли другите, и тебе ще изтезават; обичаш ли другите, и тебе ще обичат. Каквото правиш, и на тебе ще го правят. Както постъпваш с Господа отвътре, и с тебе ще постъпват така отвън. Всички трябва да имате морал. Вие вътре в себе си трябва да бъдете верни, със себе си трябва да постъпвате добре. Ако се съгласите с мен, ще направим опит за един месец, за да видите как ще се измените. За един месец ще се откажете да се карате с когото и да е: ще живеете, като че нямате взимане и даване с никого, ще мислите добре за всичко. Ще направим опита за един месец и като мине месецът, по старому пак ще живеем. За един месец ще мислиш така, като че всичко имаш, като че всички работи на Земята са ти наред; да не мислиш, че син имаш, жена имаш и тъй нататък.

Всички страдаме все от тълкувания. Тълкуването е една форма. Отиваш войник – имаш войнишки дрехи; ставааш съдия – имаш съдийска дреха. Като отиваш съдия, ще туриш мантия и един гердан; ако си офицер, ще вземеш шапка; ако си свещеник, ще извършваш служба. Тия неща са хубави като упражнения, но след като научи човек всичките упражнения, те не са нужни. Например ти изучавааш музика. Времето е важно, но щом станеш музикант, та да започнеш да разбирааш времето, това вече не е важно – има един закон вътре, който ритмично определя колко време трябва да дадеш. Например ако вие бихте придобили гласа на Ерна Зак, какво ще правите? Ще бъдете като нея, пари ще взимате – не вярвам нито един от вас да идва тук, горе. Всички ще пеете и ще ви плащат хората. Защо даром не пеете? Аз никога не бих пял на един човек, който не ме обича. Ще кажете: „Без пари не може“. Аз искам повече: ако има любов, ще свиря заради Любовта. В света даром сте взели, даром давайте. Това криво се разбира. Нещата, които се плащат – това е най-лесната работа. Най-лесно е туй, което с пари става. С пари са съвременните работи, а без пари – вечните.

Казвам: за да бъдем последователни на онова, което Бог е вложил в нас, трябва да изменим начина на постъпките си. Не да казвате какво съм ви рекъл сега, но има едно правило вътре: ако не постъпваш тъй, както Бог е поставил нещата, не можеш да растеш. Има един важен въпрос. Млад си, но остаряваш, постепенно ставаш гряхъл. Нищо не те интересува, не вярваш дали ще идеш на оня свят. Докато си млад, си по-силен, като станеш стар, ставаш зависим – и ти искаш да бъдеш млад. В живота на стари години трябва да бъдеш млад. При сегашните условия, ако бихте живели хиляда години, до гуша ще ви дойде това, ще искате да си заминете, ще считате смъртта за едно благо. Каквото и да гледате: яденето, игрането – какво ново ще видите? Идеш на кино – какви нови работи ще видиш? Ще видиш някой артист какво представя: семейство, слуги или съдия представя; или уж че в някоя църква са хванали Христа. Кажете ми сега: какво ново ще видите? Съдят някого дали е крив, или прав. Ние се намираме в един свят на постоянни промени.

Казвам: трябва да изменим начина на живота си, да се откажем да ядем от плода на забраненото дърво. По някой път, като влиза котката, аз си опитвам знанието. Като влезе, искам да я ритна по стар навик. Но Волята Божия не е да я ритна. Казвам си: не е хубаво това. Хвана я за врата, както съм виждал майките котки да хващат децата си и да ги носят. Като хване някой голям котарак малкото, изнася го навън. Казвам на котката: „Трябва да ме питаш дали да влезеш вътре. Ако искаш нещо, ще ми кажеш“. Снощи не ми хареса яденето. Опържих си две яйца, турих масло, сложих и малко мляко; ядох, но и на мене самия не ми харесва. Казвам: „Ще го дам на котката, поне тя да благодари“. Извадих бяла книга, сложих го на нея – котката дойде до яйцата, близна ги, но не ги яде. Яйцата са пресни – чудя се къде е причината. Маслото ми го дадоха също за прясно, но и котката не го яде – отказа се от яйцата, от хляба. Казвам ѝ: „Аз го готвих“. Отговаря ми: „Макар ти да си го готвил,

не става“. Тя посея, посея – и слезе долу. Казвам: вие може да сгответе едно ядене и сами да не го харесвате, а пък искате другите да го харесат. Една мисъл, която нас самите не ни ползва, как ще ползва другите хора?

Във всинца ви забелязвам, че когато се намерите в трудно положение, идва ви да бягате. Младата мома бяга, детето бяга, на слугата, като му стане тежко, бяга. Всичките сте безгълци. Аз признавам, че бягането е хубаво: заекът спасява живота си с бягство; но там, където положението не става с бягане, какво ще правите? И действително, мене ме радва, че във вас има само едно качество. Аз съм срещал в моите наблюдения една млада булка, която, като ми разправя своята опитност, казва: „Имам си един възлюбен, който се държи много хладно. Много порядъчен е, обичам го, но и аз не искам да се изявя пред него. Много съм внимателна, виждам какво му трябва и ще му го дам; очаквам го, като замине някъде. И на мен каквото ми трябва, той го доставя“. Каквито работи му трябва, тя ще ги достави, без той да знае. Рекох: „Много хубаво правиш“.

Ако в света сполучим да се възцари Любовта, е прекрасно, защото хубавият живот не може да дойде без Любовта. Един живот, който иде без любов, е мъчение; един живот, който иде без любов, е труд. Само живот, който носи светлина в себе си, той е първата стъпка на Любовта. Това, което усещаш в себе си чрез Любовта, то вече е отпечатано на Любовта. Да не казваш: „Аз това направих, онова направих“ – тебе трябва да те радва самата постъпка. Като направиш една хубава постъпка, тя да те радва – постъпката е жива и с тебе заедно върви.

Казвам: ако ние имахме един свят, дето всички хора да бъдат внимателни, да се познават, никой никого да не изнудва, знаеш ли какъв свят ще бъде това! Ако учителят проповядва с любов, ако съдията съди с любов, ако слугата служи с любов, ако господарят заповядва с любов, ако свещеникът служи с любов, ако онзи, който кара автомобила, го кара с любов, навсякъде ще имаме отлична

учтивост. Казвате: „Като дойде Господ“. Като дойде Господ, Той е Любовта: всички хора ще бъдат научени от Господа. Любовта като влезе в сърцата, трябва да ги научи. Това отсега трябва да започне. Вие поглеждате вените: най-първо са скрити, после започват да изпъкват. Ако тия вени в нас започнат да почерняват, това е лош признак. Гледайте цвета им и не се гразнете. Дойде един брат, а някой брат обича да говори много – оставете го да говори! Час или час и половина – не му правете нито една забележка. Но после излезте полекичка навън, без да го смутите, оставете го сам да говори. Вие ще кажете: „Не говори!“ . На един проповедник два пъти като му дадете такъв урок, той ще си научи урока.

Сега с вас е много трудно положението. В света най-мъчно се оправят учените хора. Няма по-мъчна работа от това, да поправиш един учен човек. Той казва: „Аз го зная това“. Срецам един, като правех своите изследвания; каза ми: „Ти си млад“. Рекох му: „Разправи ми твоята история“. Каза: „Ти нямаш моята опитност.“ „Прав си, виждам в лицето ти, че нямам твоята опитност. Много си страдал от твоята възлюбена, много си страдал от твоите деца.“ „Че откъде го знаеш?“. Рекох: „Научих се да чета.“ „Как? Да не ти е разправяла моята баба“. Рекох: „Не е“. Интересно е някой път да ви се отворят очите и да видите... Като седите вкъщи, когато сте сам, ще видите, че къщата е пълна със същества – едните говорят едно, другите друго. Ти мислиш, че си сам, но никой в света не е сам. Да останеш сам, това е благословение. А ти останеш сам със своята любов: дойде ти една мисъл, дойде ти втора, трета, четвърта – и ти вече не си сам.

Та казвам сега: вие сте в последната фаза, дето хората са повикани. Както виждам, в света идват да управляват не хора, които са определени, но тия, които не са определени. Този цар, за когото ви четох, че е дал угощението, казва: „Повикайте тия, които са по пътищата“. Вие не сте от избраните – избраните не отидоха. Патриарси не сте, владици не сте, свещеници не сте, професори не

сте, учени доктори не сте, знаменити певци и певици не сте, генерали не сте... Сега какво може да направи един беден човек? Толкова години говорим за Любовта, как да я приложим... Какво може да направи Любовта? Тя трябва да бъде побудителна причина. Любовта ще бъде стимул в ума, Любовта ще бъде стимул в сърцето и в тялото. Трябва да ядеш, когато имаш любов, да чувстваш, когато имаш любов – да чакаш Любовта да ти бъде побудителна причина. Цветята цъфтят пролетно време, като дойде Слънцето: щом почне да ги огрява, те изникват.

Та казвам: първото нещо е – дайте ход на Любовта във вас. Не говорете за Любовта! Тази любов, която сега имате, тя е позлатена любов. За истинската Любов никога не се говори. В мен седи мисълта: една мисъл имам досега за Бога, за Него имам само едно мнение. За хората нямам едно мнение, но за Бога имам само едно мнение, никакво раздвояване нямам. Каквото става в света, то ни най-малко не се нарушава – привидно всичко е за добро. Хората като започнат да работят, е едно, но когато аз гледам как Бог работи, нямам раздвоение. Обаче като видя хората как работят, законът не е същият. Вие поне елате до едно: за Бога каквото слушате, да имате едно мнение. Не питайте защо Господ е допуснал това – то е Негова работа. Рагвайте се, че е допуснато. Туй, което Бог е допуснал, всякога е добро; туй, което Бог е дал, всякога е добро. В Бога всички неща са съвършени – несъвършенството произтича от нас. Ние като предаваме Божиите блага, внасяме несъвършенството. Бог като ти даде нещо, ти отделиш за себе си от него и другото предаваш, но не предаваш нещата, както са. Казваш на детето: „Аз съм ти майка“. Ако майката е родила едно дете и си замине, тогава какво ще кажете? Раждаш само една мисъл в ума си.

Сега говорят за брака. Три предназначения има той. Хората имат еднобрачие. Има три проявления на брака. Най-първо ти ще се жениш, за да се раждат мислите; ти ще се жениш, за да се раждат в тебе чувствата; ти ще се жениш, за да се раждат добрите постъпки. И четвър-

мото женене е едва туй, което вие сега имате. Другите женитби ги няма никъде. Сега това е научно – вие ще се ожените сега за постъпките. Ти като родиш една хубава мисъл, тя с тебе ще дойде – това е един ангел. Като си родил едно хубаво чувство, пак един ангел се е родил; като родиш една хубава постъпка, пак ангел се е родил. Тук, на Земята, ние раждаме хора. Под думата *хора* разбираме човек, който е недоволен от живота – това е човек. Онзи, който се е научил да служи, той е ангел. Като родиш една мисъл, тя трябва да служи; като родиш едно чувство, трябва да служи; като родиш една постъпка, и тя трябва да служи. Ти като направиш една хубава постъпка на някого, тази постъпка, този ангел говори за теб – и навсякъде те приемат. Туй аз наричам *съчетание* или го наричам връзка с Любовта, връзка с вярата, връзка с надеждата. После, четвъртото положение го наричам женитба на Земята. Женитбата на Земята са два свързани вола – турен им е юлар да орат нивата; и двамата пъшкат. Съвременният брак ни най-малко не е отреден от Бога: в този последен смисъл той не е отреден от Бога, а е изобретение на Черната ложа.

Казано е: „Туй, което Бог съчетае, да го не разлъчвате“. Вие искате един човек като ви обикне, да го вържете. С това вие разваляте Божиите работи. Щом те обикне някой човек, нищо не трябва да правиш, а ние ще сложим на Любовта човешки връзки. Казват: „Бие се желязото, докато е горещо“. Дом, в който Бог не живее, не е дом; общество, в което Бог не живее, не е общество; училище, в което Бог не живее, не е училище. Ние сме общество само когато Любовта е там. Дотогава, докато Бог е в нас, ние сме общество. Всичките добри закони трябва да произтичат от Любовта и да не мисли някой, че много е направил. Едно семе може да извърши службата на безброй семена. Един човек може да извърши работата на хиляди, милиони хора; и милиони хора могат да извършат работата на един човек.

Казвам: в Любовта е силата. Ако имаме Бога на нашата страна, ние ще бъдем силни. Сега вие питате: „Какво

ще стане с войната?“. Ще се свърши. „Кога?“ Защо искате да знаете кога? Утре. Вие имате човешки разбираня. Ще свърши утре, понеже новият ден е мирът. Всяка нова идея е *утре*. Докато хората мислят да се бият, това е старият ден. Утре значи: изменя се мисълта на тия хора. Казано е там: „Ако не се съкратяха онези дни заради избраните...“. Защото нас, избраните, Бог и Любовта ни защитават. Някои от вас искат да заповядват на Господа. Вие на хората не можете да заповядвате, а искате да заповядвате на Господа – това да направи Той, онова да направи. Обичате някого – искате Господ да благослови вашата любов. Вие се жените за някого – и искате той да ви щета. Като се ожениш, трябва да служиш. Аз ако се женех, така щях да направя: отивам да слугувам, нищо повече. Дотогава, докогато мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна. Сега иде новата епоха. Ако сте с тия вярвания, как ще носите новите идеи? С тия методи, които употребявате, нищо не се придобива.

Среща ме един и ме пита: „Ти в какво вярваш?“. Вярвам само в Любовта. Това, което Любовта направи, то остава постоянно. Неща, направени без любов, са временни. Казва: „С пари стават нещата и с насилие“. Нещата без любов само стават с пари и с насилие, а с любов без пари и без насилие стават. Ако изчезне насилието в света, и болестта ще изчезне; докато има насилие, и болести ще има. Щом парите се заменят с любов, щом любовта стане разменна монета, светът ще се оправи. Аз съм приверждал онзи пример за дервиша, който отишъл да се окъпе в една баня. След като се окъпал, благодарил, но онзи човек, който бил в банята, му казал: „Това с благодарности не става, ще дадеш двајсет стотинки.“ „Нямам.“ „Като нямаш пари, защо се къпеш?“. Дервишът иска да излезе, но баняджията не го пуща. Тогава дервишът казва: „Аллах, дай ми двајсет стотинки да му платя или събори тази баня“. В това време се чува шум вътре в банята, баняджията отива да види каква е работата и дервишът излиза. Той казва: „Зная защо се

молиш – ти искаш пари от Господа. Господ няма пари и събори банята. Двайсет стотинки поисках от Него и не ми даде, но банята събори“.

Дотогава, докато купуваме всичко с пари, докато всички неща ги правим с пари, ние сме на фалшива почва. Дојде някой и ви казва: „Този брат ще внесе пари“. Не съм против парите, но те за мен не са Божествен порядък. Може да вярвате в парите, но това не е Божествен порядък. В Божествения порядък нещата са мощни, в Божествения порядък ти разполагаш с всичките Божи блага. Там се изисква голяма вяроност, нито един път да не излъжеш Господа. Той ти е дал доверие, затова абсолютно честен ще бъдеш.

Сега вие казвате: „Никой на фараона да не служи“. Външният фараон може да изчезне, но трябва да влезе вътре. Знаеш ли колко са хитри съвременните хора? В Ню-Йорк обират един бижутер посред бял ден. Един автомобил се блъска във витрината, в това време крадците слизат и обират магазина, а пък други филмират тази сцена. Излиза съдържателят на магазина и вика: „Обраха ме!“. Но стражарите сеят и мислят, че това е филм, че така са се надумали – те сеят и гледат само. След няколко минути автомобилът заминава, а онзи човек продължава да вика. Чак тогава стражарите разбират, че това е наистина кражба. Майсторски скроена работа – тия хора, крадците, са големи майстори. Ние ще кажем: много умни са. Не са.

Щом дойдем до Любовта, която носи безсмъртие, която носи вечна младост в себе си, щом дойдем до Любовта, която носи вечното подмладяване, няма какво да се питаме. Като видиш една погрешка, трябва да знаеш как да я поправиш и да видиш, че и в тебе има причина.

Сега този цар в Христовото време така направи. Днес ако се направи угощение, кои ще дойдат? Днес, вярвам, че ще дойдат избраните. Ако и днес е както във времето на Христа, въпросът не е разрешен. Сега аз ви поканвам на сватбата на новия цар. Нали няма да се откажете да идете на угощението? Други ще кажат:

„Това са глупави работи, те са за онзи свят. Трябва да се живее на Земята“. Така не се разсъждава. „Ние на Земята трябва да живеем.“ В живота ако стотина пъти повикаш лекари да ти турят инжекции, какво нещастие е това! Ако четири-пет пъти ти отворят стомаха и червата и ти правят операции за това, за онова, ако отворят стомаха ти за някой тумор – благодарим за такъв живот. Това е старият живот.

Сега ви говоря за миналото, преди две хиляди години какви сте били. Аз вярвам, че вие сега не сте такива, не вярвам днес да направите същата погрешка. На сватбата трябва да се иде и трябва човек да се облече с най-хубавата греха, с най-хубавите мисли, с най-хубавите чувства – и да бъде здрав. Когато се женят хората... Сега някоя мома се жени. Има някои, които трябва да се оженият. Няма човек неженен: един се жени умствено, друг се жени сърдечно, трети се жени за постъпките. Сега вече трябва да започнат другите бракове. Виждам: вие сте женени по четири начина. Сега трябва да се жените според третия брак; по четвъртия начин като се ожените, тогава сте за оня свят вече.

Светът е една фабрика, гето имате всичките процеси – и ние не трябва да се връщаме назад, към елементарните процеси, които другите хора вършат. Имаме следния процес, където материята е прочистена. Нека да изкараме най-чистото.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго
истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.*

Отче наш

29 март 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БЛИЗО И ДАЛЕЧ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Едно малко съзерцание

Ще прочета 3. глава от Евангелието на Йоан.

Ще ви посоча някои важни места от книгата *Божественият и човешкият свят*²⁰.

(*Прочете се 10. стр.*) Високи и ниски места. Високите места са учените хора; ниските места са тези, които сега се проявяват.

(*Прочете се 23. стр.*) Трябва образ. С какво се утолява жаждата? С най-хубавата вода. Любовта утолява всичките жажди, които съществуват в човека. По някой път ние разбираме Любовта така: това, което е само сянка на нещата. Защото една грамофонна плоча, която е записана, е едно отражение. Има една любов на плочите: донесе някой плочата, тя започне да грънка. Това е любовна плоча.

(*Прочете се 105. стр.*) Какво ви интересува една възраст, която е пълна със страдание и няма никакво знание? Един милиард и половина години на Земята нас ни интересуват, понеже в тях има събрано грамадно богатство. Един милиард и половина години Земята се е учила, докато се е научила. Вие идвате тук само за петдесет-шестдесет години и мислите, че много знаете. Има много да се учите. Колко години ви трябва да седите на Земята, за да научите туй, което тя знае?

(*Прочете се 205. стр.*) Глава на човека в Божествения свят е Любовта, глава на човека в духовния свят е Мъдростта, глава на човека във физическия свят е Истината.

Та Писанието казва: „Глава на Твоето Слово е истината“. Три глави има човек, коя от тях да изучава? Вие ще ги смесите, едновременно да бъдат изучавани тия глави. С главата на Истината събирате фактите на Земята; с главата на знанието обработвате тия факти, в духовния свят вие научавате законите. С третата глава, на Любовта, изучавате принципите, разбирате вътрешните неща. Сега да разберем това, то е малко странно. Колко глави е трябвало да има, за да се роди животът? Животът на баща ви, животът на майка ви и вашата глава – значи три. Ще кажете: „Как три глави?!“. Че ако не беше главата на баща ви, да се влюби в майка ви, ако не беше главата на майка ви, която да възприеме тази любов, и ако не беше вашата глава, да се съгласите, тогава?

(Прочете се 280. стр.) Сега казват, че Бог е Любов. Бог е Любов – това е бащата; Бог е Любов – това е майката; Бог е Истината – това подразбира Неговия Дух, с Който хората се учат. Сега ние свързваме с това Любовта, а не разбираме Любовта; мислим, че тя ходи да се разхожда някъде. Любовта не се разхожда, но всички живеем вътре в нея. Рибата ли се разхожда във водата, или водата се разхожда в рибата? Нашето разхождане в Бога е такова, като че пътуваш в някой трен. Ти се гвижиш и виждаш, че предметите се гвижат. Очакваме Духът да дойде в нас и да излезе, а пък ние трябва да влезем и да излезем.

Бих желал да ми кажете коя е първата постъпка на Любовта? Сега, когато някой човек има нужда, искате да го хванете за ръката. По този закон вие първи никога не можете да обичате силния човек, всякога обичате слабия. Защо го обичате? Защо обичате онзи, който на вас ви помага, защо него обичате? Вие казвате, че обичате силните хора. Не, те ви обичат. Това е едно погрешно схващане – ние обичаме слабите хора, а силните хора обичат нас. Ние по някой път казваме: „Аз го обичам“. Един слаб обича силен. Това не е обич – той възприема от него. Любовта иде от силните, тя иде от Бога. Ние възприемаме Любовта и тази любов, която предаваме на

другите хора, не иде от нас. Ние играем ролята, която Бог играе към нас – трябва да проявим Любовта към по-слабите от нас хора. Ако не покажеш любовта си тъй, както Бог я е показал на тебе, ти не постъпваш право. Да обичаме някого, да му дадем хляб – това са второстепенни работи.

Почувствайте ръката Божия, която всеки ден ви повдига. Ще ви дам едно правило, но никой няма да го пише. Аз ще ви говоря, без да го запишете – каквото запомните, това. Ако го записвате, няма да ви го кажа. *(Учителя говори 10 минути, без някой да пише.)*

Снощи тревогата продължаваше, ние можехме досега да бъдем в тъмнина, обаче в един часа тревогата престана. Питам: защо са тия тревоги? Вие казвате, че Господ е навсякъде, а като дойде страхът, забравяте Господа и само за самолети мислите, за неприятеля, който иде. Тогава как ще примирим нещата? Бог е навсякъде и ние вярваме, че нещата стават не по Божията воля. Теоретически поддържате, че всичко става по Волята Божия, а практически поддържате, че не става всичко според нея. Ти може да си честен човек, може да си здрав, но ако в тебе влезе някоя микроба от тези, злокачествените, като холера или чума, лекарите ще ти дават най-хубавите церове. Те са против холерата и против чумата, не са против вас. Защо се дава този цяр? Той не се дава за тебе, ти не се нуждаеш от него – холерата се нуждае от горчиви церове. Щом допуснеш в себе си холерата, ще понесеш половината от последствията от нея.

Та казвам: вие допускате нещо, от което започват вашите страдания. Вие допускате мисълта, че Господ си играе с хората, прави каквото си ще с тях. Това е една крива идея. Един грънчар не си играе с гърнетата. Ти като го гледаш, повидимому може да е така: грънчарят взема пръст, туря една хубава форма, след това слага гърнетата в пещта и ги опича. И само ония, които не са хубави, тях бракува.

В нас има едно голямо заблуждение, което произтича от факта, че ние искаме да станем като Бога, играем ро-

лята на Бога. Ние като направим някоя погрешка, нашите погрешки ги приписваме на Бога. Казвате: „Аз не бих го направил, но външните условия бяха такива, предизвикаха ме.“ Предизвикали са го!? „Да, предизвикали са ни.“ Хората предизвикват по два начина. Грозната мома те предизвиква да се отвращаваш от нея, красивата мома те предизвиква да я прегръщаш. Защо отхвърляш грозната, а прегръщаш красивата, какви са съображенията? Това е неразбиране: грозната мома е незавършена картина, а красивата е завършена. Един ден Господ ще завърши картината на грозната мома и тя ще стане красива. Ти не разбираш Божията Любов, нямаш ясна представа, че Господ действа разумно. За красивите и грозните хора не се произнасяйте, може да се произнесете само за техните постъпки. Има човешки постъпки, има и Божествени постъпки. Върху човешките постъпки можем да се произнесем, свободни сме; Божиите постъпки трябва да ги изучаваме. Малките погрешки са допуснати вътре в религията.

Вие не можете да разберете кои са причините за страданието на онзи човек, който страда в света – мислите, че грехът е причината. Не е грехът – Любовта е причината, зате то страдаме. Колкото повече страдаш, толкова повече Любовта е намесена; колкото по-малко страдаш, толкова по-малко Любовта е намесена. Човек ревнува; ревността на какво се дължи? Нещо ти го ценещ, трепериш да не го загубиш. Колкото повече любов имаш, повече си ревнив. После, има едно неразбиране: всички отказвате да бъдете свободни. Вие, когато обичате някой човек, искате да го купите, да му турите един юлар, да го вържете като маймуна. Ти като обичаш някого, ще го оставиш, тъй както Господ го е оставил – да греша, да прави каквото иска, и след това, като се окаля, ще му снемеш грехата.

Търпеливите майки никога не бият децата. Търпеливата майка в света е една. Някои майки има, които в годината десет пъти бият детето; някои двайсет, тридесет, четиридесет, някои треста и шейсет пъти. На степените са майките. По-съвършените майки по-малко бият,

по-несъвършените повече бият. Че вие обичате много да критикувате – може да критикувате триста и шейсет пъти на годината. Това показва, че ти си застанал много назад. Вие не искате хората да кажат нищо лошо за вас. Ти седиш в себе си и мислиш, допущаш за другите много ниски неща.

Ако съберете един вълк и една овца, кой на кого ще направи пакост – овцата ли, или вълкът ще направи пакост? Аз може да събера един вълк и една овца и вълкът да не може да направи никаква пакост на овцата. Ще сложа на устата на вълка една торба, ще туря торбички на краката му – и тогава овцата ще бъде свободна, вълкът не ще може да направи никаква пакост. Мислите ли, че този вълк, като не е ял, се е култивирал? Ни най-малко; той казва: „Да се махне тази превръзка от устата ми“. Аз срещам хора, на които са турени торби на муцуните, та не може да цапат; торбички са наслагани на краката им, завързани са. Като казва някой: „Да се освободим“, иска да се покаже, че може да направи нещо. Защо вълкът злоупотребява с овцете? Той взема от този материал, за да съгради тялото си – от тази овца, от онази овца той взема да съгради къщата си. Индусите са дошли до теорията на кармата. Ние знаем доколко е вярно това – то е относително. Един вълк, след като изяде известно количество овце, той се превръща на овца. След като се превърне на овца, него ще го ядат толкова пъти, колкото овце е изял. Ако ти отърва, яж.

Казвам: когато дойдат някои страдания в света, това се дължи на Любовта. Бог иска нас да ни повдигне по един начин; иска човек по най-добрия начин да се повдигне, за да изглади погрешките, да събуди в нас съзнанието. Че наказание има в онзи свят, това е друго. Бог казва: „Не прави това, лошо е за тебе“. Ти искаш нещо, не ти се дава – Бог пак те застава да страдаш, Той чрез страданието пак те възпитава. Новите християни тази идея я знаят много добре. Апостолите, след като ги набиха много хубаво, като се върнаха, зарадваха се. Сега ако набият някого от нас, ние въпрос правим. Ако те бият заради

Бога или ако те бият заради греховете ти, това е съвсем друго. Ако страдаме за Бога, то е друго.

Много пъти вие, когато страдате, не се радвате. Значи страданията ви не са по Бога, туй да го знаете. Щом се радваме, по Бога е страданието – и наказанието е по Бога. Мъчнотията, на която се радваш, е по Бога; скръбта, на която се радваш, е по Бога; учението, на което се радваш, е по Бога. Онези неща, на които ние не се радваме, те са човешки. Имайте ясна представа, да не се заблуждавате. Казваме: „Страдам“. Трябва да се радваме, когато страдаме. Например сега имате хрема – радвайте се! Досега не сте кашляли – никой няма да ви чуе гласа. Дојде ли тази хрема – искаш, не искаш, кашляш, иширет даваш. Някой, който ви обича, иска да знае дали сте на събранието, а не може да ви види. Като се изкашляте, той ще знае.

Сега от невидимия свят са дошли онези, които правят любовни работи. Вие ще разберете криво това. Сега ние казваме: „Ще се възпитаваши. Кашлицата ще я възпитаваши“. Да кажем, на ден кашляш сто пъти. Намали на деветдесет: първия ден сто пъти, втория ден деветдесет, на третия ден осемдесет пъти – и така постепенно намалявай. След колко дена ще станете господаря на кашлицата, докато се изкашляте само веднъж? Сега, щом дойде кашлица, ние търсим лекари. Това е една задача. Така не се развива човек, ние не можем да развием волята си и да бъдем по-смели. Ние се срамуваме: какво ще кажат, че кашляме? Няма нищо – някой път е хубаво, госта верни тонове се вземат. (*Някой се изкашля.*) Какъв е тонът? Човек може музикално да се изкашля.

(Учителя пее:)

*Имаше някой си човек от фарисеите
на име Никодим, началник юдейски.*

Той дойде през нощта при Исуса и рече Му:

*Рави, знаем, че от Бога си дошъл учител,
защото никой не може да прави
тия знамения, които Ти правиш.*

Сега аз не искам да ви го чета по понски, това е модерно четене. Ако река сега да приложи истинската музи-

ка в Евангелието, трябва да турим съвсем друго: трябва да съгласуващ речта с музиката. Не мислете, че речта, както е направена сега, е хармонична. Под думата *истина* ние разбираме свобода – не свобода само за себе си, но свобода за всички, свобода и за най-малките същества. Ние под думата *истина* не разбираме отношенията на Бога към нас. Да кажем, че изядеш една круша. Ти си свободен, понеже като изядеш крушата, изваждаш семката и я посаждаш – и ти прогресиращ, и семката прогресира. Това не е ограничение. Отпушваш някой извор и водата потича – ти даваш свобода на този извор. Някой път си подпушен – всички страдаме от подпушване. Отпушиш чувството си, дадеш му направление – това е свобода; дадеш направление на мислите си – това е свобода. Да даваме направление на хубавите си чувства – това е свобода. Понякога, като даваме ход на някои чувства, които са набрани в нас, се показваме такива, каквито не сме. Това е половин свобода, понеже след като изтече тази мътилка, след нея ще дойде доброто. Турците казват: „Пороят мина, калта остава“. При тази кал се раждат хубавите работи.

Вие четете така (*Учителя прочете*): „Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим“. Имаше – коя е силната дума? „Имаше някой си човек.“ *Човек* е важната дума. „Имаше някой си човек от фарисеите на име Никодим.“ Това трябва да го поставим музикално: цялата глава бих я изпял музикално, цялата глава мога да ви изпея музикално. И по този начин имаме възможност да превръщаме несгодите на живота. Снощи например, като зареваха сирените, излязох да видя защо реват. Гледам: започнаха да гасят лампите, докато всички загаснаха. Само там горе, на Витоша, при манастира, остана една свещ, тя да свети; после и тя изгасна. Подир това иде една сестра – и тя чула рева и шума и каза: „Идам“. Рекох: „Това е доброто, което иде“. Пита ме: „Какво добро?“. Рекох: „Ще им каже Господ: не ходете да плашите хората на Моя ден, на Възкресение. Миналата година дойдохте, направихте един скандал. Тази година не ви позволявам,

скандал не може да правите“. Те се върнаха назад и пак зареваха сирените. По едно време току гледам – изведнъж блесна нещо и като блесна, зареваха пак. Като зареваха сирените, започнаха свещите да се явяват, тук-там започна да светва.

Питам: кое пеене е по-хубаво? При първата песен всичко изгасва, при втората песен, като започнаха да пеят сирените, светлината дойде да светне. Казвам: еднообразието в Природата не съществува. Миналата година направиха скандал, тази година не им се позволи. Сега вие мислите: „Ами утре вечер ако дойдат?“. Може пак да дойдат... Като седя на поляната, оставам свободен, за да видя колко ги е страх хората. Гащите им треперят – аз като седя, чувствам страха им. Отвсякъде страх – на някои им се забива умът. Казвам: какво е голямо спокойствието, когато възприемеш надеждата на Бога, Който е силен – веднага дойде спокойствието. След като всички затреперят, чувам един глас, който казва: „Ни един косъм от главата ви тази вечер няма да падне“. След като дойде гласът, сирените започнаха да реват. Вие питате: „Ами довечера ако дойдат?“. И довечера да дойдат, Господ като каже, пак косъм няма да падне от главата на никого. И за друга вечер е същото – само ще слушаш да реват.

Та казвам: рагвайте се, когато свещите изгасват; рагвайте се още повече, когато свещите се паят. Една сестра била близо до германците и мислела, че най-първо аеропланите ще дойдат при тях – и побягнала тук. Казва: „Много близо сме до германците, вие сте по-далеч“. Права е тя: когато сме много близо до хората, бомбите падат; когато сме много близо до Господа, бомбите не падат. Наблизо до хората не стойте, а стойте близо до Бога.

Отче наш

5 април 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Махар Бену Аба

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните – за Любовта. Това е нова мисъл, която се повтаря. По три начина човек може да повтаря. Едно такова повторение има – да носиш Библията под мишницата като свята книга и да мислиш, че е свята. Никога не я отваряш, не четеш какво е написано: каквото е написано, написано е. Второто положение е такова – отваряш, четеш, показваш и казваш: „Няма какво да се приложи. То е приложено, както е написано“. Третото положение е следното – когато четеш, разбираш и започваш да прилагаш. Сега искам един от тези методи да приложите. Първия сте го приложили, сега кой метод ще приложите?

Учителя чете:

*Ако говоря с човешки и с ангелски езици,
а любов нямам, ще съм мед, що звънти,
или кимвал, що дрънка.*

Това е първото положение – да носиш Библията под мишницата.

*И ако имам пророчество и зная
всичките тайни и всяко знание,
и ако имам вяра, щото и гори да премествам,
а любов нямам, нищо не съм.*

Това е също първото положение.

*Ако раздам всичкия си имот
за прехрана на сиромасите
и ако предам тялото си на изгаряне,
а нямам любов, нищо не се ползвам.*

Да гадеш त्याлото си на изгаряне значи това: ти тази Библия я носиш в една златна чанта, отдаваш ѝ всичките почести, прах да не падне на светата книга. Това е все първото положение. Сега второто положение:

*Любовта дълго търпи, благосклонна е,
любовта не завижда, любовта
не се превъзнася, не се гордее,
не безобразства, не дири своето си,
не се раздражава, не мисли зло,
на неправдата не се радва,
а сърадва се на истината,
всичко претърпява, на всичко хваща вяра,
на всичко се надее, всичко търпи.*

Сега това е второто положение. Ти казваш: „Това Господ да го направи – търпението“. Туй, което Господ е направил, ако ти не го правиш, значи не го разбираш. Защото ако имаш направен един бонбон и го носиш в джоба си, а не го вкусваш, ти не знаеш съдържанието му. Трябва да го вкусиш: нещата във второто положение трябва да се опитат.

*Любовта никога не отпада; другите обаче,
пророчества ли са, ще се прекратят;
езици ли са, ще престанат; знание ли е,
ще изчезне. Защото отчасти знаем и отчасти
пророкуваме; но когато дойде свършеното,
това, което е отчасти, ще се прекрати.*

Искаш да знаеш например дали имаш любов. Казва някой: „Аз имам любов, аз съм пълен с любов“. Правя едно възражение: хамбарът е пълен с жито, но ако туй жито не го носиш на нивата или ако хамбарът е пълен с жито, пък ти не си го вкусил, то не те ползва. Ти си пълен с любов, но тази любов не си я опитал. Всички те уважават: знаят, че хамбарът ти е пълен и заради този хамбар те уважават. Те те уважават, но ти ще страдаш: щом не употребяваш житото, ще станеш мършав. Как ще обясните това положение: в Бога вярвате, а казвате някой път, че не сте разположен? На хората давате, но на себе си не можете да гадете. Казваш: „Кротък ще бъ-

деш, туй ще бъдеш, онуй ще бъдеш“. А като гоиде някой, започваш да се разправяш, казваш: „То все ще се разсърди човек. Господ се сърди, че аз ли няма да се разсърдя?“. Този въпрос не е в сравненията: ако знаеш да се сърдиш на свят, сърди се, но ти не знаеш как да се сърдиш.

Да ви приведа един пример. Ако извадиш житото от хамбара и храниш само прасетата, а на хората никога не даваш, какъв човек си? На прасето ще гадеш, ще го потупаш по гърба; на човека ще кажеш да иде да работи, че никакво жито не му трябва на него. Прасетата са гребни същества, още са невинни дечица. Какво ще бъде твоето разбиране? В музиката има повдигане на гласа: кряска певицата, но се чува надалече, музикален е гласът ѝ. Но някой кряска, а няма никаква музика.

*Когато бях младенец, като младенец говорех,
като младенец мъдрувах, като младенец размишлявах;
но откак станах мъж, напуснах което е младенческо.
Защото сега видим мрачкаво както през огледало,
а тогава ще гледаме лице с лице;
сега познавам отчасти, тогава ще познавам,
както и съм познат.*

Как ще разберете това: „Ще познавам, както съм познат?“. Значи опитност нямате.

*А сега остават тия трите:
вяра, надежда и любов,
но най-голяма от тях е любовта.*

Значи като минеш през всичките най-големи опитности в живота, в тебе трябва да остане вярата, надеждата и любовта. Туй нас ни засяга. Когато нищо не може да разклати твоята любов и твоята вяра, ти си стъпил на третото положение. Дотогава, докато любовта ти се разклаца, докато вярата ти се разклаца, ти си във второто положение, това е още първото и второто положение. Когато любовта не се разклаца, ти си стъпил вече в третото положение.

Духът Божий

Някой път, като се говори на хората да търпят, това им дотяга, търпението им става еднообразно, те си повтарят: „Да бъдем добри, да бъдем добри, да бъдем добри“. Това е първото положение. Че трябва да бъдеш добър, това е в реда на нещата. Но ти трябва и да разбираш доброто – второто положение на нещата; а трябва и да прилагаш доброто – третото положение. Има положения, които изясняват вътрешните противоречия. Представете си, че всичко в живота ви и във вас върви добре, после работите се влошават. Вие живеете един добър живот и се чудите на другите хора: че са толкова грешни, а им вървят работите. Ти казваш: „А аз, който се моля по три пъти на ден, на мравята път правя, на мене не ми върви“. Че има причини за това. Даваш път на мравята, на пътя я срещаш и се отбиваш – значи живееш в мравешкия свят. Ти мислиш, че като срещаш мравите и им правиш път, всъщност правиш нещо. Ти живееш в техния свят, затова ги срещаш: ти не трябва да ги срещаш.

Вие мислите, като правите път на мравите да минат, че сте добър. Не е лошо и при мравите, но според мене по-добре е да не си в света на мравите. Ако си в този свят, ще научиш едно от най-добрите изкуства – користолюбието. Няма по-користолюбиво същество от мравята: каквото намери, тя всичко влече и го туря в хамбара; не пита, а щом дойде – взема. Знаеш ли колко са умни мравите? Те искат понякога сладко, пък някой е турил сладкото в един голям гювеч с вода. Мравите обикалят, обикалят и мислят; започват да разсъждават и почват да носят сламки, натурят ги във водата – и най-после атакуват сладкото. Мостове правят те и атакуват сладкото.

Ако във вас известни мисли, които не ви подхождат, ви атакуват и влизат в ума ви, защо са дошли те? Това са мравешки мисли. Ако те дойдат в ума ви, вие какво търсите в мравешкия свят? Оставете ги настрана, далече, на разстояние. Разстоянието от мравешкия свят до вас да бъде като отпук до Месечината. Ако те са

на Земята, ти бъди на Месечината, че мравя до тебе да не може да дойде. Нека тя те гледа с телескоп, но в жилището ти вътре да не влиза. После, много жестока е мравята, много умна е, но любов за пет пари няма.

Представете си, че вие сте едно цвете. Сутрин изгрява Слънцето, разположен сте, имате хубаво състояние. Но една погрешка има в Земята – че се върти около своята ос и се върти не както вие мислите. Вие мислите, че Земята се върти през главата и краката, а тя не се върти така. Земята се върти около своята ос, която е теглена през главата и краката, по нея се върти. А вие мислите, че както залязва Слънцето, така върви Земята. Един човек може да има на Земята, който не върви по права линия; откъде е добил този занаят, е друго. Сега Земята не върви по права линия, но всеки ден се върти около себе си: триса шейсет и пет пъти се завърта около себе си и прави една година. Земята като се върти, Слънцето започва да се изкачва; а щом започне да се качва, почва да дава повече светлина и топлина. Един ден вие се усещате неразположен. Едно време ви беше хладно, а сега започва да ви припада. Питате: „Защо работата е така?“. След туй дойде обед, най-горещо е – дотегне ви светлината. Като почнете да мърморите, Земята като се върти, извърта се и топлината започва да намалява, да намалява – и вечерта вие почвате да треперите.

Как ще си обясните сега това? Най-първо, за да се избавите от това положение, не трябва да бъдете цвете. Щом ви стане така топло, нависоко да се качите; щом ви стане много студено, долу да слезете. Ако не можеш да се качиш горе, хладно няма да ти стане; ако не можеш да слезеш долу, топло не може да ти стане. Тогава имате статическо положение. Земята казва така: „Като се въртят краката и главата, не правят кръгове. Щом искаш топло да ти е, при краката ми ще слезеш; когато искаш хладно да ти е, при главата ми ще се качиш. Едно правило има: всеки, който не слуша моето правило, или ще трепери, или много горещо ще му бъде. Който е дошъл при мене, трябва да знае: или при краката ми да слеза,

или при главата ми да се качва“. Вие питате: „Земята защо така се върти, защо обикаля около Слънцето?“. Защо тя се върти, няма да ви отговоря, вие сами ще си отговорите. На второто ще ви отговоря. Земята казва: „Баща ви е толкова красив, че всяка година го разглеждам от всичките страни, отвсякъде го гледам“. Той върви по права линия, Земята ходи и обикаля около него, за да не би някой да дойде отнякъде, ревнива е тя. Като е загърба му, гледа да не би да има някой пред лицето му; после дойде отпред, огледа – няма никой. Всяка година тя обикаля като стражар, казва: „Намирам, че много добър е баща ви, като него няма. Той дава само своите благословения, щедър е баща ви. Аз обикалям да взема от благословията и да ви отхраня. При мене сте дошли, за да се ползвате“.

Сега вие седите и мислите защо животът е направен така. Лесна работа, дайте едно заявление. Ако някой от вас не е доволен от живота, дайте едно заявление – и ще се измени. Вие седите и роптаете: дайте заявление, нищо повече. Да допуснем, че не искаш да бъдеш мъж. Дай заявление – и ще станеш жена. Много мъже от миналото сега са жени. Чудна работа, сега как ще го обяснят това? От Адам Бог извади две ребра и те станаха жена. Женско стана, защо не стана мъжко? Жената ражда мъжко. Това е логическо заключение.

Та казвам: във вътрешния живот човек трябва да погледне как е създаден. Ако не мислим правилно, ние се натъкваме на мъчнотии, всеки един от вас ще се натъкне на мъчнотии. Като станете на шейсет години, Слънцето ще бъде перпендикулярно – ти си на най-високото място. От шейсет години минаваш на другия гребен – започваш да слизаш. На сто и двацет като дойдеш, ти си там, дето си започнал. Направил си един полукръг: качил си се на една планина и си слязъл в живота.

Онези, които не разбират законите на Бога, ще намерят в това едно голямо противоречие. Той започва от доброто и се качва до разумното: едно възлизане и едно слизане е това. До разумното само веднъж ще идеш, до

доброто – два пъти. Като идеш при земята, при него ще слезеш, и като слезаш, пак при доброто ще спреш; ще слезеш в същото положение, отдето си започнал. Сега защо вие два пъти срещате доброто, а разумното – само веднъж? Два пъти срещате доброто, понеже човек е раздвоен на Земята. Веднъж ще срещнеш доброто, защото е жена, втори път ще срещнеш доброто, защото е мъж. Понеже в умствения свят няма раздвояване, в Божествения свят мъжко и женско няма, затова при него само веднъж ще идеш. Щом повториш, ти си раздвоен в себе си. Тогава светът има раздвоение: ти си в един свят на промени, не си в света на реалността. Ти в младини отдето започваш, пак там ще слезеш. Както си бил слаб в детинството, така и на старини ще бъдеш такъв. Даже старите хора на сто и двацет години не разбират, стават просто като малки деца. Стария едва го подпират, студено му е; хляб му дават, но всичко туй не го ползва: колкото повече яде, толкоз по-зле става.

Казвам: всичките групи методи, които сте употребявали досега, са в света на раздвоението. Любовта не можеш да я срещнеш два пъти, помнете това – тя веднъж се среща. Ако я срещнеш и постъпиш добре, тя ще остане с тебе, ако не, ти сам ще се отдалечиш от нея. Мислиш, че когато Слънцето залязва, то наистина залязва. Вие мислите, че залязва, а Земята се върти и вследствие на това Слънцето залязва. Ако загубваш Любовта, това означава не че Бог се е отдалечил, но ти си причината – ти в своето движение, в своето неразбиране си станал причина, че се отдалечаваш от Любовта. Не че си я изгубил: да изгубиш Любовта не е възможно, но ти си се отдалечил от нея. Не може да изгубиш Любовта.

Аз не зная какво разбират хората, когато казват, че са изгубили Любовта. Ако ти дадат за подарък Слънцето, къде може да го изгубиш? Или кой може да открадне Слънцето, къде ще го скрие? Кой е онзи крадец, който би откраднал Слънцето? Даже и Земята не може да се открадне. Има две неща, в които хората вярват. Вярват, че някой може да открадне доброто. Всичко може да се

открадне, но доброто не може. Че ти ако речеш да откраднеш доброто, трябва да потеглиш цялата Вселена. Ако речеш самото добро да го хванеш, с единия си край то ще потегли цялата Вселена. Къде ще идеш с нея? Доброто не се дели.

Ние страдаме от заблуждения. Например страдаме, че не сме добри. Това е лъжливо мнение. Бог те е направил добър, а ти страдаш, че не си добър. Ето какво е станало. Ти имаш един часовник. Има часовници, които се навиват на двайсет и четири часа, има часовници, които се навиват веднъж в седмицата, други – веднъж в месеца. Аз зная един часовник в Америка, който се навива веднъж в годината: като се навие, цяла година върви. Вие, както сте направени, имате такава набожност, че всеки двайсет и четири часа трябва да навиваш часовника. Не го ли навиваш, спре часовникът: тъй е направен, че да го навиваш. Спре ли часовникът, кой е виноват? Казва някой: „Спря часовникът“. Причината е, че не е навит, вие не сте били точни да го навиеете. Моя часовник трябва само веднъж в седмицата да го навивам. Аз имам един часовник, който в седмицата веднъж го навъртам: всяка седмица го завъртам, а за една година – петдесет и два пъти. По някой път забравям – и гледам, часовникът спрял. Значи не съм го навил. Щом спре, той не показва какво е времето, защото този часовник е свързан с един барабан, дето показва какво е времето. Като спре, не зная какво е било времето.

Основният закон на Любовта трябва да влезе в ума ви. За всичко може да се съмнявате, но щом дойде до Любовта – никакво колебание. Любовта носи единствения свършен живот, в който няма никакъв недъг. Какво ще се съмняваш? Един човек на Любовта е свободен от всичко, той има всичките възможности. Един човек на Любовта ти не можеш да го ограничаваш с нищо. Щом се опиташ и най-малко да го ограничиш, той си заминава на друго място. Тия понятия: „Ти не ме обичаш“, това са изтъркани фрази. Казва някой: „Не ме обичаш“. Че как да го обичам? Той разбира да го обичам така – да му говоря

сладко, медено. Това не е любов. Той иска да го гледа – това не е любов; той иска да го гледам добре – и това не е любов. Нима вълкът, като срещне една овца, не я гледа добре? С любов я гледа, отваря си очите, оглежда откъде да я хване. Гледа хубаво, как да не гледа?

Някой път и котката минава покрай някоя жаба и казва: „Не се интересувам от тебе“. Но от мишката се интересува – целия ден седи при дупката като философ и казва: „Аз с мишата философия се занимавам, с Божествените работи, с отвлечени неща. Мишките не ме интересуват – какво правят те, техните престъпления не ме интересуват“. Котката седи при дупката и размишлява. Излиза мишката, тя мълчи. Като я хване, казва ѝ: „Защо ме смущаваш в моята философия? Днес разрешавах един важен въпрос, кой ти даде това право, да ме смущаваш?“. Отвори си очите и рече: „Ти, такова дребно същество, такова малко същество!“.

Вие ще кажете: „Тия неща не ни интересуват“, но колко пъти се мъчите в себе си, докато хванете някого като котката? Знаете ли колко сте майстори?! Аз виждам котешки характер в хората. Някой момък иска да се влюби в някоя мома – седи при дупката ѝ. Тя си седи вкъщи, той примигва – затворил си е очите и ушите, уж ѝ мисли доброто. Пък и момата същото прави. Че и котката, като седи при дупката, стои много мирно, ноктите ѝ са обърнати навътре; смирено седи, само ушите ѝ мърдат отгоре. Това става и вътре в човека. Знаеш ли ние колко сме непоследователни вътрешно? Има една човешка любов, която е толкова смешна. Цялата тази любов ще ви причини само големи страдания. Има една вътрешна лъжа в човека, лъжата на любовта – за това, което не е. Ти не разбираш какво нещо е Любовта. Тази любов ето на какво я уподобявам, давам един пример. Минава една лисица и вижда петел: той мълчи и в клона си има едно парче сирене. Тя казва: „Каква райска птица, какво хубаво същество Бог е създал. Какъв ли ангелски глас има! Я попей, ще ми бъде приятно!“. Петелът се възхитил и изкукуригал. Сиренето пагнало и лисицата го

изяла. Петелът рекъл: „Много хубаво пях, но сиренето отиде“. Втората година пак минава лисицата, петелът седи със сиренето. Тя го хвали, но той казва: „Чакай да изям сиренето, че тогава ще ти пея“. Сега и на вас препоръчвам, като изядете сиренето, тогава да попеете. Щом сиренето е в устата ви, не пейте.

Сега това положение не е за осъждане. Ние се намираме в един фалшив свят. Ти си отишъл и си купил фалшива стока, която не е обработена. Понеже си взел фалшива стока, продаваш я фалшива. Никога не купувай фалшива стока – ако има здрава, добре. Казваш: „Такава ми продадох, такава продавам“. Това не е живот. В света всяка мисъл, която допущаш в себе си, не трябва да има нищо фалшиво – това е първото правило. Туй не е закон за мене, а е закон за Битието. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да бъде чиста; всяко желание, което влиза в сърцето, трябва да бъде чисто; и всяка постъпка трябва да бъде чиста. Това са три основни неща.

Ако допуснеш една нечиста мисъл, едно нечисто желание и една нечиста постъпка, ти създаваш вече туй, което обясняват с кармата. Карма значи да допуснеш в своя ум неща, които не са Божествени. Или другояче да ви кажа: никога в едно Божествено шише не наливай човешка вода; никога в едно човешко шише не наливай Божествена вода. В човешкото шише наливай човешка вода и в Божественото шише наливай Божествена вода. Ти искаш да бъдеш свободен. Божествените мисли правят човека свободен. Има Божествени мисли, има и човешки мисли; има човешки желания и човешки постъпки. Те не са лоши. Лошавината седи в това, когато ги разменим. Не може да се разменят човешките мисли, човешките желания и човешките постъпки – те разменна монета не могат да станат. За Земята е друго.

Представете си, че някой ви чете морал. Някоя вечер сте били пътник, като учен човек сте ходили в кръчмата да правите научни изследвания – и цамбурните в локвата с всичките си бележки, окаляте се, едва излизате. Къде

е вината? Вината е в тъмнината, вината е в това, че вечерно време не трябва да пътувате. Ученият човек е прибързал, бил е много титеславен. Той трябваше геном да пътува, за да вижда наоколо, а е пътувал вечерно време. Не че е направил престъпление, няма престъпление, но казвам: престарал се е той, престарал се е по-бързо да стигне. Всякога, когато правим погрешки, правим ги, понеже като този учен човек пътуваме вечерно време. Вечерно време е мъчно – като изгрее Слънцето, тогава пътувай. Има един друг свят... Тъмнината показва, че Земята хвърля сянка – хвърля голяма сянка и тя образува тази тъмнина. Има един свят, който е съвсем другояче построен.

Та казвам: за да бъдете щастливи, бъдете като малките деца. Считайте, че всичко онова, което Бог е създал, е добро за вас. Ако срещнете някое противоречие, обяснявайте го така: „За добро е“. Вие не считайте, че когато някой човек има повече знание, има някаква по-голяма привилегия пред Бога. Бог го е създал, но той е работил повече. Цигуларят, който е работил повече, свири по-хубаво. Някой човек е по-богат. Не считайте механически натрупаното богатство за богатство – то не е истинско богатство. Да бъдеш така богат е нещастие. Да кажем, че имаш един милиард – какво ще го правиш? Имаш в дома си един милиард български златни левове – какво ще направиш с тях? Около вас ще се съберат доста хора да ви лъжат, просяци ще има; ще имате хиляди писма, че сте най-добрият човек. Като давате, ще бъдете добри, ако не им давате кой колкото иска, ще намерят, че сте жесток.

Като се направи една цигулка, тя може да е направена от Гуарнери²¹, но трябва да се опита, да се види гласът ѝ какъв е. Когато издава хубав глас и човек може да се ползва от нея, тя е направена от добър майстор; ако е направена от прост майстор, не издава хубав глас. Някой казва: „Божии човек съм, Бог ме е направил“. Ще теглиш лъка да видиш гласа му: ако издава Божествен глас, от Бога е направен; ако издава неверен глас, не е направен от

Бога. Ако един човек десет пъти не издава верен тон, ако не мисли право и не чувства право, де му е Божественото? Ако вие не знаете къде се намира Българската народна банка и питате къде е тя, мислите ли, че сте учен човек? После искате пълномощно – някой друг да изтегли чека. В Божествения свят сам трябва да го изтеглиш, не се позволява друг да изтегли чека. На Земята може – оттам произлизат престъпленията. Ако вие не знаете къде е вратата на Божествената банка, мислите ли, че сте учен човек? Един съвременен цигулар може да има да дава двайсет-трийсет хиляди лева. Една вечер като свири, гадат му стотина хиляди. По-рано беше така, сега във войната малко трудно става стотина хиляди да гадат.

После тук, в България, гледам, доста ясновидци има. Всички виждат, но казват: „От парите не се интересуваме“. На мене ми казват, че ясновидците от пари не се интересуват, а след като гледат, пари вземат. Аз разсъждавам така: ясновидецът ще гледа на един човек и оттам, дето са заровени парите, ще вземе толкоз, за колкото той се оценява, не колкото другите го оценяват. Те не оценяват правилно. Казвам: от тебе не искам да оценяваш, гаром от теб ще взема. Идва някой при мене, ще му гадая така. Какво ще му кажа? Той е млад човек на двайсет и една години. Казвам му така: „Слушай, тебе те очаква едно голямо нещастие.“ „Какво?“ „Ще се ожениш за една синеока жена, която ще те бие по три пъти на ден. После всичко, каквото имаш, ще ти го опропасти и ще те прати на хаджилък.“ „Как?“ „Ти ме послушай, ако не ме послушаиш, всичко ще се случи. Като се случи всичко това, ела при мене да ти кажа какво трябва да направиш, за да влезеш в правия път на живота“. Когато човек се роди и влезе в живота, не е ли това онази синеока жена? „Как, ще ме бие?“ Ще те бие.

Мъжът и жената бият – и двамата бият. Ти влизаш в живота – налага те злото. Ти не трябваше да се жениш за синеока жена и жената не трябваше да се жени за синеок мъж. Сега вие ще кажете: „Ами ние, жените, какво ще правим?“. Ще намерите едно противоречие. Някой

казва: „Аз имам една жена – не е синеока, и пак е лоша“. Жената със сините очи е само за небето – мисли, фантазира си. Има чернооки – те пък все към земята гледат. Два вида жени има: едните гледат нагоре, другите надолу гледат. Тези, които все към небето гледат, все за себе си гледат; и тези, които към земята гледат, все за себе си гледат. Сега се женете само за онези жени, на които сутрин очите са кафяви, на обед – сини, а вечер – черни. Те са най-добрите жени, по-добри от тях няма.

Или аз поставям нещата другояче, гледам от друго гледище. Кестенявите очи – това е надеждата сутрин; сините очи – това е любовта на обед; и черните очи – това е вярата. Ти можеш да имаш вяра само при един тъмен ден, в най-големите нещастия. Като имаш тогава вяра, ще излезеш от това положение. Когато човек се намира в най-големите трудности на живота, тогава се явява вярата. Ако свързвате черните очи с вярата, ако свързвате сините очи с любовта и кестенявите – с надеждата, вие сте разбрали Божия закон. Ако не ги свързвате с това и разглеждате очите сами по себе си, вие се натъквате на едно голямо зло. Ако ти не прилагаш надеждата, ще си създадеш още по-голямо нещастие; ако не прилагаш вярата, ще си създадеш нещастие. Казвам: ако една майка не отглежда добре детето си, тя ще създаде зло и на себе си, и на детето си. Ако една майка не обича детето си, а детето я обича, ще си създаде голямо зло. Ако една майка няма вяра в онова, което тя е родила, ако се съмнява в сина си или в дъщеря си, сама ще си създаде едно зло.

Сега човек вътре в него трябва да има надежда, да има любов и вяра в себе си. Когато човек замине от Земята за другия свят – не само при умирање; когато мисли и няма един преходен пункт – от едно място да мине на друго – това е вяра. Ти когато искаш да смениш един занаят с друг – вярата разрешава. Искаш да смениш знанието и сменяш едно състояние с друго – това е вяра. Когато започнеш една работа – това е надеждата. Цената, с която трябва идейно да постигнеш тези неща

– това е любов. Любовта е онзи Божествен капитал, без който нищо не може да се свърши. Та казвам, че когато Христос рече: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“, какво разбираме? Ако нямаш свършена надежда в Бога, свършена любов и вяра, ти вечен живот сам по себе си не можеш да добиеш, същината на вечния живот не може да те огрее със своята светлина.

Вие сега се смуцавате от сегашния живот. Сегашният живот е едно условие за придобиване на вечния живот. Само като живеем за Бога, тогава земният живот ще има връзка с него. Казвате: „Защо дойдох на Земята?“. На Земята сте дошли да се запознаете с надеждата, да се запознаете с вярата и с любовта. Надеждата ще ви отвори път за всички материални светове – с нея ще влезеш в материалните светове. Ако искаш да посещаваши духовните светове, вярата ще те въведе там. Ако искаш да влезеш в Божествения свят, Любовта ще ти даде билет – само Любовта ще ви даде картичка, с която ще се отвори вратата на Божествения свят. И като влезете в Божествения свят, ще разберете защо сте там. Земния живот не можеш да разбереш, ако нямаш надежда; духовния живот не можеш да разбереш, ако нямаш вяра. Ако духовния живот не го разглеждате от гледището на вярата, той ще бъде неизвестен. Надеждата, любовта и вярата трябва да изхождат от трите свята, през които трябва да минете. Някои от вас сте запознати с първия и с втория свят. Остава ви едно препоръчително писмо за Божествения свят, но там се гържат изпити. Като тръгнеш за духовния свят, преглеждат те тъй, както сега, когато излизаши от една държава – и не можеш да изнесеш нищо. В оня свят не искат нищо от този свят – приемат само каквото добро направиш, докато си жив. Но след като умреш, нищо със себе си не можеш да занесеш от онова, което си направил.

В духовния свят приемат само онова, което си направил в името на доброто; това, което не си направил в името на доброто, не го приемат. Всяко нещо, което е

правено без добро, то носи лъжлив образ; всяко нещо, което е правено с добро, носи истински образ. Христос казва: „Отдайте кесаревото кесарю и Божието Богу“. Там, дето е Божият образ, е Истината; дето е кесаревият образ, е лъжата. Всички неща, които нямат Божественото в себе си, те са от временен характер; онова, което има Божественото, то е вечно. На нас Божествените неща ни трябвават – те са постоянните величини, на които може да разчитаме.

Сега казвам: остават тия трите – Надеждата, Вярата и Любовта; и най-голяма от тях е Любовта. Значи единствената, която крепи света, е Любовта. Човешкият живот се крепи в Любовта. Тогава ако по някой път в нас отслабва надеждата или вярата, причината е, че връзката ни с Любовта е слаба. Сега какво да ви кажа на вас? Да ви кажа: трябва да имаме вяра. В едно отношение човек, който има вяра, разрешава всички противоречия; и човекът, който има надежда, разрешава всички противоречия; човекът, който има Любов – и той разрешава всички противоречия. Щом не можете да ги разрешавате, има нещо, в което куцате.

Мнозина ми казват: „Помолете се за мен“. Може. Ако всичките два милиарда хора се обърнат към мен и се помолят да се помоля за тях, по колко време ще имам аз да се моля за всеки едного? Според мене човек като се помоли за себе си, той се моли за всички. Дойде някой при мен и ми казва: „Помоли се за мене“. Отговарям: „Аз отдавна съм се молел. Щом желая своето добро, желая го и на другите“. Той казва: „Пожелай моето добро.“ „Аз съм пожелал твоето добро от памтивека“. Вложете надеждата в себе си, вложете вярата в себе си, вложете и Любовта. Първото положение е това – вложете! Второто положение е следното: обърнете се към надеждата, обърнете се към вярата и към Любовта. Третото положение е: идете да се учите от надеждата, идете да се учите от вярата, идете да се учите от Любовта. Най-хубавото е да идеш да се учиш.

Ние искаме материално да внесем надеждата, вярата и Любовта. Трябва да идем да се учим при надеждата, при вярата и при Любовта. Да се учим при тях, за да ни научат на онова, Божественото, което ни е потребно в живота. Всеки човек има добро – туй съм го проверил. Срещам най-лошия човек и казвам: „Господи, покажи ми доброто, което е скрито в него“. Срещнете ли един добър човек, кажете: „Господи, позволи ми да вкуся от сладкия плод, който този човек има“.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

Отче наш

12 април 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

НАЙ-МАЛКАТА И НАЙ-ГОЛЯМАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

За онези, които не могат да помнят, повторението е майка на знанието. Ще ви прочета една глава за онези, които не могат да помнят; ще прочета 14. глава от Евангелието на Йоан. (*Учителя прочете от началото до 25. стих.*)

Често се ражда противоречието: Бог никои никога не Го е видял. Но думата *видял* вие я вземате в смисъл да гледаш нещо. Виделината има отношение към знанието – нещо може да го знаеш, че тогава да го видиш. Туй, което не знаеш, може да го видиш в съзнанието. Виждаш някой човек в очите – това не е човекът. Виждаш една къща, прозорците ѝ – но прозорецът не е човекът. Вратата виждаш, влизаш в къщата – и това не е човекът. Вие свирите на пиано – и това не е човекът. Дават ти да ядеш – и това не е човекът. Вие считате така: гаването е човекът, свиренето е човекът. Та казва Христос: „Който е видял Мене, видял е и Бога“. Как ще Го познаете? (*Учителя прочете от 25. до 28. стих.*)

Колко пъти слабите по сърце се устращават, на слабия му треперят краката? Ако някой каже, че Слънцето ще изгасне, ще повярвате ли? Може да се съберат сто, двеста, триста души пророци, които ще пророкуват, че ще изгасне Слънцето – трябва ли да вярвате? Когато казват, че ще изгасне Слънцето, ето какво разбирам: вечерно време е потребна воценица, но когато Слънцето изгрее, тя изгасва сама по себе си, става непотребна. Не че ще изгасне, но никои не обръща внимание на воцени-

цата. Вечерта, като залезе Слънцето, тя става видна. Като изгрее Слънцето, философията на всички хора нищо не струва – те вдигат само шум. Когато изгрее Слънцето, не търсете, не обръщайте внимание на хората. Казва някой: „Хората не ми обръщат внимание“. Как да ти обръщат внимание? Ако стопляш целия свят като Слънцето, ще ти обърнат внимание. Ти себе си не можеш да стоплиш, а искаш целият свят да ти обърне внимание – това е невъзможно. Най-първо вие сам не обръщате внимание на себе си. Срецам някой, който пита: „Как мислиш, даровит ли съм?“. Той не знае дали има дарби, аз трябва да го убедя, че е доста даровит. „Вяра имам ли?“ „Доста си вярващ.“ Той се насърчи, казва: „Имам вяра“. Идва друг и му рече: „Нямаш никаква вяра“, той иде и ми казва: „Казаха ми, че нямам никаква вяра“.

Често спорят хората – спор има за Любовта. Толкова говорят за Любовта, но какво се разбира? „Аз го любя“, казва този човек. Да знаеш колко пакости прави любовта, колко прегрешения прави. Някой плод, погледнеш – изчезне от дървото. Онзи като види, че плода го няма, казва: „Пристанал е плодът“ – и ходи да търси на кого е пристанал. После, като обикнеш някоя хубава греха – погледнеш, изчезне. Обичаш някой часовник на някой приятел – и той изчезне. Има религиозни хора, които за спомен си вземат нещо. Това не е крадене: влезе вкъщи и вземе, за да има за спомен, задигне часовника. Ти го търсиш, а той го е задигнал от любов. Не казва, че го е задигнал: пристанал е часовникът някъде от любов, отишъл е при някой вярващ – така ще повярва и часовникът.

Та привеждал съм един пример. Казват, че религиозните хора не крадат. От всички най-много крадат религиозните хора, те най-много крадат. Доjde той да напише едно изречение от една книга – и я задигне. Откраднал е оттук, взел е нещо, откраднал е оттам – и е направил попка яхния. Казва: „Аз направих тази попка яхния“, пък той нищо от себе си не е сложил. Събрал е всичките неща: взел е от един брат лука, от друг брат е взел пипера, от трети – доматиите, от друг – краставиците, тиквичките. Да каже поне благодаря на тия братя.

Та казвам: сутрин като ставаши, в ума си най-първо ще кажеш на Господа какво си научил от другите хора; и най-после ще Му кажеш какво си научил от себе си. Та сега как се молите вие сутрин, като станете? Толкова хиляди години се молите. Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви бъде“. Христос беше човекът на Любовта – значи каквото попросите в името на Любовта, ще ви се даде. В закона на Любовта имаш право: не че има такъв закон, но ти искаш същественото. Ако те боли крак, в Любовта ще искаш само да ти оздравее кракът. Ако ходиш бос, имаш право да искаш само обуца; няма да искаш шапка, ще ходиш гологлав. Две неща едновременно нямаш право да искаш – едно нещо ще искаш в Любовта; ще ходиш гологлав. Аз не искам да ви насърчавам, но ти като искаш обуца, те ще ти дадат и шапка. Но ако искаш обуца и шапка заедно, това е вече безочливост.

Когато една малка пеперуда се излюпи, иска ли тя да си обуе краката? Пеперудите искат ли да си обуят краката като нас с обуца, или търсят ли шапки за главата? От нищо не се нуждаят. Единственото нещо, от което се нуждаят, е да им покажеш пътя към някое хубаво цвете, да идат да се хранят. Една пеперуда ще ти каже: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“. Някой път пеперудите се завъртат около главата ти, искат да кажат: „Може ли да ми препоръчате някоя гостилница?“. Тя се върти около главата ти, а ти казваши: „Какво се върти тази пеперуда?“. Тя ти поставя този въпрос и като не ѝ отговориши, отива право в гостилницата – без да ѝ покажат хората пътя, сама се научава. Сама като отиде, се научава от Бога; ние като ѝ показваме, научава се от нас. Сега я изпейте нещо!

Духът Божий

Съвременните християни още не са усвоили елементите на Любовта. Трябва да имаш не само теоретически понятия за химията. Ако една химия теоретически се

преподава, тя е непонятна. Значи ако правите съединение между кислорода и водорода, ще образувате вода. Ако не знаете това, жаген ще бъдете. Но ако знаете как да правите съединения, как да съедините сярата с кислорода и водорода, ще се образува съвсем друго съединение; или ако съедините азота с водорода и кислорода, ще образувате друго съединение. Те са анархисти, азотът и сярата, опасни са: гето влязат сярната и азотната киселина, носят анархия. Казваш: „Сярата и тя влиза в работа, служи в бояджилъка. Много малко ще туриш, само няколко канки“. И за цяр става, но много малко трябва да капнеш. Ако туриш двайсет-трийсет канки на човек, ще го пратиш на оня свят.

Та казвам: в Любовта има отровни елементи. Няма по-велико благо в света от Любовта и няма по-страшно благо от Любовта. Най-добрият огън представлява Любовта и най-страшният огън е пак Любовта. Сега няма да ви обяснявам това. Представете си, че вас ви накажат с една житена сламка и че ви накажат с една дряннова пръчка. Каква ще бъде разликата между едното и другото? С житената сламка ще ви бъде приятно; това ще бъде приятна разтривка и ще кажеш: „Много хубаво масажиране“. Но с дрянновата пръчка ще има синини, така че ще минат няколко седмици, докато се изгубят синините. Когато любовта минава през сламката на живота, произвежда едни резултати, когато минава през дрянновата пръчка – други. Любовта казва: „Аз не искам дрянновата любов“.

Едно време, когато дяволът изучавал Любовта, като създавала всичките растения, гледал кое ще цъфне по-рано, та него да хване. Дяволът знаел, че Любовта е много щедра, тя създава и дряна. Гледа дяволът, че дрянът цъфнал най-рано. Хванал се за него и казал: „Никой да не бута дряна, той е мой“. Мислел, че като е цъфнал най-рано, най-рано ще даде и плод, та ще има търговия. Какво излязло? Дрянът узрял най-последен. Ядосал се дяволът, че го излъгал дрянът, та го направил корав, че когото бият с него, да помни. Затуй хората не са толкова доволни от дряна. Българите, когато искат да направят хомота

жилав, здрав, че да не може да излезе волът, като го турят там, използват гряна. Някой път биволът или волът искат да си извадят главата, но не могат да счупят гряна. Волът пита дявола: „Защо този грян не се чупи?“. „Остави – казва дяволът, – той и мене излъга. Като израсна, ми каза, че ще цъфне и най-рано ще завърже, та го послушах, пък той най-последен узря. Така ме излъга; сега и теб лъже. Човекът тури хомота ти с грянова пръчка. Както ядох плода, така и тебе най-после ще извадят от този живот, не можеш да счупиш хомота.“ Когато впрягат животното, грянова пръчка турят. Сложете една житена сламка и ще знаете кога волът се е уморил. Той ще може да излезе, та да знае, че е свободен. Сега се опъва, не може да излезе.

В Любовта има едно единство. Най-първо, трябва да приемеш Божията Любов. Щом се говори за Любовта, ти знаеш как да възприемеш първия ѝ елемент, той се отличава. Любовта е единствената сила в света, която дава най-малкото. По възможност тя толкова малко ще ти даде, че ти с микроскоп трябва да го гледаш; не можеш да го видиш, че е толкова дребно, та трябва да го търсиш с увеличително стъкло. Ако мислите, че много се дава в Любовта, това е залъгалка. Тези, големите работи, не са най-малката любов. Любовта не се отличава с това – тя в края дава най-голямото; в началото най-малкото ще видите. Едно малко семенце се посява, после не можеш да го намериш. Ако го потърсиш в земята, не можеш да го намериш; ако го оставиш, след десет-петнайсет години ще имаш едно дърво, което е милиони пъти по-голямо. Туй, малкото нещо, започва да дава плодове, по-големи от себе си.

Та казвам: който не е приел малката любов, той никога не може да приеме голямата, това е невъзможно. Или казано по друг начин: Божествената Любов е подкваса за човешката любов. Във вашата любов трябва да влезе Божествената, за да я подкваси, че тогава става нещо на свят от нея. Сега да ви обясня това. Туй, което вие не знаете, е толкова просто: виждам го, че е просто, но

няма кой да ви го обясни. Една диня става голяма, нали? Но ако тогава не я напече Слънцето, зелена си остава, не може да узрее. Това, зеленото, е човешкото. Като узрее динята, това, което я прави сладка и узряла, то е Божественото. В човешката любов туй, което внася сладчина, е Божественото; там, дето няма никаква сладчина, това е човешка любов, блудкава.

Човешката любов е блудкава, тя прилича на ципури, гаже на нещо по-долно. Под думите: „Не ме обичаш“ какво подразбираме? Силата на Любовта седи в проявяването на онзи Божествен елемент. В Любовта даваш най-малкото и тя ще го подкваси. В Божествената Любов този предмет става сладък, обемист. Любовта влиза в човешкия ум и човек започва да мисли, ражда му умът. Ако Любовта влезе в ума, човек лесно заучава; щом не влезе тя, той се лута, това забравя, онова забравя. Сега човекът счита, че като се влюби, става замаян. Аз се чудя на замаяната любов. Любовта всичко може да направи, но никога не може да замае човека. В Любовта няма замаяване, умът трябва да бъде свеж, че тя никаква погрешка не прави. Вие забележете: децата, които имат любов, са толкова внимателни; онези деца, които нямат любов, са разсеяни, никакво внимание няма у тях, в тях няма благородство. Тогава по закона на наследствеността майката, когато е заченала туй дете, го е заченала без любов, не е могла да внесе в неговия ум, в неговото сърце Божествените елементи на Любовта. Това отпосле може да стане, човек втори път трябва да се роди – първия път не е влязла Любовта.

„Роденият от Бога грях не прави.“ Не прави, понеже има любов. Сега всички вие трябва да се родите изново. По първия начин, виждам, Любовта не е влязла – втория път трябва да се родите пак. Сега вие чакате баща ви, майка ви да заминат за онзи свят и те там да ви посрещат. Баща ви чака неговият баща да го посреща; неговият баща пък чака да го посреща неговият баща. Все ще се посрещат, но ще се съберат все бедняци. Питам: като се съберат всичките родени бедняци, какво ще стане? Те

нямат същественото, а трябва да си похапнат; въздух трябва, светлина трябва. Всички са в тъмнина – нямат ни хляб, нямат нищо. Каква ще бъде тази среща? Или в оня свят ще срещна баща си? Имаме два вида бащи. Някой път сме раждани от баща без любов и от майка без любов; някой път сме родени от баща с любов. Само това ще срещнем нашите бащи – от които сме раждани с любов. Които с любов не са раждани, ще срещнат онези бащи бедняци. Какъв баща е този, който нищо няма? Бащата трябва да бъде богат. Сега често дойде някой и казва: „Аз му говорих, напълних му главата“. Главата без любов не се пълни, тя изветрява. Ако вие сте живели без любов, като остарееете, започвате да изветрявате: това забравяте, онова забравяте, ставате кисел; от това не сте доволен, от онова не сте доволен, капитал нямате. Кога търговецът е кисел? Когато няма пари да купи стока. Преподаваш урок, а мисълта не идва; учениците чакат – компрометиращ се. Идеите идват, когато умът е ясен. Сега вие очаквате, че като идете в оня свят, всичкото знание ще се налее в главите ви даром. Сега даром може ли да приемете?

Сега аз гледам да бъде внимателен. Ще ви приведа един пример. Ако аз съм цигулар и преподавам, на учениците няма да им свиря най-хубавото – ще ги изплаша. Ще им свиря нещо достъпно, за да се роди в тях желание, че и те могат да свирят така. Ако изсвиря нещо много сложно, ще се изплашат, ще кажат: „Тази работа е много сложна“. И в любовта искам да ви представя елементарни работи. Досега все ще ми свирят *Цвете мило, цвете красно* на Любовта. Започнал съм го, че и аз го свиря. Казват: „Ние, Учителю, много ви слушаме. Каквото кажете, става“.

Казал съм в събота никой да не ме безпокои горе. Него ден се заредят и започнат да тропат на вратата: трак-трак-трак. Аз виждам, че туй е от любов – любовта прескача заповедите. Като обичаш някого, без закон е; щом имаш любов, няма закон. Казвам на себе си: „Погрешката е в тебе, че седиш в стаята. Излез горе в

планината, няма да те безпокоят. А ти седиш тук и даваш заповеди. Не стой тук, иди по планината – и всички ще изпълнят закона, ще кажат: „Учителя го няма“. Щом е така, няма закон и нямам право да кажа: „Не хлопайте на вратата“, понеже като проповядвам по любов, не може да турям закони. Щом сложа заповед: „Да не хлопате“, създавам закон – значи не е по любов, нищо повече. Та аз опитвам нещата кое е по любов.

Някои, виждам, са много смели, много голяма любов имат – нарушават заповедите. Него ген ще гойдат и силно ще тропат. Казвам: „Браво, нарушават закона“. Не казвам: „Колко са неразумни, невнимателни“, а река: „Така е според закона“. Любовта няма закон – тя е закон за себе си. Любовта казва: „Идете и хлопайте на Учителя си. Той, понеже е Учител на Любовта, трябва да слуша“. Аз, като хлопам, броя ударите. Веднъж ако удари някой, казвам: „Това е по Бога“; хлопне ли веднъж, значи по Бога живот носи. Ако хлопне два пъти – от Месечината е; значи хората се просвещават на Месечина вечерно време. Хлопне ли някой три пъти, казва: „Достойнство имам, трябва да ме приемете“. Хлопне ли четири пъти, казва: „Само с достойнство не може, трябва да ми дадеш да си похапна“. Пет пъти ако удари, казва: „Имаш ли нещо да ми дадеш? Капитал за стока търся да си купя?“. Шест пъти като удари – някой пише любовно. Тогава той ще ти напише едно много хубаво писмо. Ако този човек ти пише, ще напише едно хубаво писмо, ще си излее сърцето, че те обича. Ако на първото писмо не му отговориш както трябва, или на третото, на четвъртото, на петото писмо – ще бъде кисел. Казвам: „Ти не се отнесе добре“. Слушам после, различавам какъв тон е дал – доста силен музикален тон е това. Някой е сприхав. Че това не е любов! Любовта казва: „Гори сърцето ми. Ако не ми отвориш, моето сърце ще се разтопи“. Аз веднага отварям, за да не се стопи сърцето му. Сега това е за развлечение.

Казват някои: „Оглушахме само от любов“. Любовта, която не може да изпълни света с различни цветове, не е

любов. Любовта, която може да изпълни света с всевъзможни извори и рекички, е любов. Любов, която не може да създаде планините, полетата и долините и да ги украси, това не е любов. Любов, която не може да изпрати онзи тих и приятен ветреца, любов, която не може да донесе светлината на Слънцето на Земята, не е любов. Любовта като дойде, всичко носи – тя още като тръгне от Божествения дом, всички блага идат на Земята. В моята душа това е любов. Още като намисли да дойде Любовта, по човешки говоря, всичките блага, които Бог е поставил в Слънцето, идат; навсякъде всички цветя ще цъфнат. Преди да е дошла, тя е изпратила изворите да текат – това е Любов. Тя като дойде, носи радост. Всякога ние се радваме на цъфналите цветя, на рекичките, които текат, понеже можем да пийнем малко.

Преди години бях в Сливен. Една сливенка ми каза: „Видях Христа.“ „Как?“ „Облечен с шопски грехи, бели, с шопски беневреци“. Питам я: „Каза ли ти нещо?“. Рече: „Показа ми един гроб и ми каза: „Като минеш през този гроб, тогава имам някои работи да ти кажа“. Какво значи това?“. Рекох: „Ще те филтрират, че мътна вода носиш. Всичката вода трябва да излезе, мътната вода да се филтрира. Такава, каквато си, мътна вода имаш. Тя трябва да се филтрира, да се пречисти, за да могат да пият хората. Ако пият сега, ще ги заболи корем“.

Мислиш ли ти, който си недоволен и спривав, че можеш да родиш едно кротко и добро дете? И то ще бъде като теб сприваво. Мислиш ли, че ако обърнеш някого, той няма да бъде като тебе? Той ще бъде точно като теб. Всичките хора подражават: какъвто е учителят, такива са и учениците; какъвто е майката, такава е и дъщерята; какъвто е бащата, такъв е и синът. Сега в това да не се заблуждавате. Казва някой: „Аз съм роден от Бога“. Ако съм роден от Бога, ще нося Неговите качества. Щом нямам Неговите качества, щом не проявявам Любовта, тогава аз няма да се заблуждавам в Него. Ако пия една вода и зная, че е минала през пластове, през които може да се пречисти, тя става такава, каквато е слязла отгоре.

Сега по този начин като се говори, в човека има едно чувство: той мисли, че като пее и свири, това чувство заблуждава хората. Казва: „Нашето момченце е доста даровито“. Бил съм някъде, дето казват на детето: „Посвири *Цвете мило, цвете красно*, изсвири едно парче“. Виждам какво ще направи то: лъкът му не е намазан, *ре* или *ла* като вземе, като изсвири *ми*, струните скърцат. Бащата пита: „Как мислите?“. Какво да кажа – ще бъде безобразие! Отговарям: „Много е хубаво“. Действително турям слушалката си, че превръщам тоновете. Още като слушам, аз започвам да поправам тоновете, казвам: „Отлично свири. Тъй както ги превърнах аз, така е“. Казвам: „Отлично свири! Трябва да има човек моето ухо да го слуша – само така ще бъде добре.“ „Тъй, тъй, то е много даровито. Такива хора като тебе може да го разберат“. Пък аз го виждам, че е много обикновено: нито е талантливо, нито е гениално – ще търка цигулката да стане цигулар, да свири някъде. Може би след двеста-триста години, ако се занимава, може да стане талантливо дете. Какво ще му казвам, кажете?! Не искам да ви обезсърчавам, затова казвам: „След двеста години ще бъдете талантлив ученик“.

Сега вие искате да кажете, че трябва да се говори Истината. Аз питам: кой от вас, тъй както мисли, ще каже Истината. Всеки казва: „Да кажеш Истината“; после казваме, че Истината е горчива. Това не е истина – горчивото не е истина. Знанието не носи тъмнина, Любовта носи най-добрия живот, Мъдростта – най-добрата свобода. Да си свободен – значи да можеш да се изразиш, да свириш, да можеш да рисуваш, да пееш. Като влезеш в някой дом, свободата ще направи нищо да не те стеснява. Имаш вътрешно безпокойство – това е друг въпрос. Вие сте били в училище. Когато сте обичали вашите учители, лесно сте заучавали техния предмет. Ученици, които обичат учителя си, много добре учат; когато не обичат учителя си, не заучават предметите.

Казвам: вземете предвид това – Любовта е най-необходима за здравословното състояние. Ако не приемеш

най-малката Божествена Любов, ти здрав човек не можеш да бъдеш, а всякога ще бъдеш изложен на болести. Какво трябва да се прави? Ще приемеш най-малката Божия Любов и тя ще те освободи от тази напаст. Болестите ще идват, но преди те са седели по няколко месеца, сега ще държат двайсет и четири часа – това е печалбата. По-рано сиромашията с години е сеждала, сега за една-две седмици ще мине или за един ден. Всичките работи, като приемем Божията Любов, стават лесно. Сега Христос казва: „Който е видял Мене, видял е и Отца“.

Представете си, че носите един позлатен предмет на една възлюбена, носите ѝ един часовник. Мислите ли, че той наистина е позлатен? Някой казва: „Той е позлатен“, не казва, че е златен. Вземе, че го потърка – и веднага туй, позлатеното, се изтърква, изчезва. Любовта издържа на всички изпити: тя е единствената сила в света, дето както и да я изпитваш, издържа – няма друга сила, която може да я извади из равновесие. Когато човек има любов, никога него не можеш да го извадиш от реалните. Да ви приведа примера с онзи българин. Седи един българин в банята, в турско време било; наредени били десетина курни. Той седи на една от тях и си тупа त्याлото, казва: „Туй тямло никои не го е пипал“. Един турчин му казва: „Ставай от тук бе, керата“. Българинът рекъл: „Заповядайте, господине“ – става и отива на друга курна. Той пак си тупа тямлото и казва същото. Турчинът го изпъжда и от тази чешма. Българинът пак отстъпил. Така обиколил банята. Казва му турчинът: „Много умен българин си, затова никои няма да те бие. И аз взимам добър пример от тебе, и аз ще казвам: заповядайте“. Не пипа българинът: „Кои ти е дал това право да ме пъдиш?“. Ето къде е спорът: има много курни, иди на друга, нищо, че е взел твоего място.

Любовта всякога отстъпва, тя най-бързо се движи, знае по цялата Земя къде са най-хубавите извори. Ако никои дойде и отстъпи, не се отнема много време: няколко секунди, и е при извора. Любовта е единствената душа, дето като пожелаеш, дохожда. Писанието казва:

„Преди вие да сте попросили, Бог, Който ви обича, ще ви даде“. Ние мислим, че като сме попросили, Господ ни има предвид. Трябва да напомним някой път: тези, които се разправят, закъсняват. Поцаджуите закъсняват: писмото е писано, но раздавачът се е захласнал. Ние задържаме някой път Божиите блага.

Сега трябва да се започва с малката любов и да се свършва с голямата любов. Когато започваме с голямата любов и свършваме с малката, тогава процесът е обратен. Затуй ние започваме от невидимия свят, понеже не сме готови. Голямата любов най-малко я приемаме на Земята, тя се складира на Земята. Любовта, която приемем, се проявява към хората. Най-напредналите същества за в бъдеще ще се проявяват чрез хората. От Земята хората изпращат най-голямата любов, от Небето слеза най-малката любов, която създава изобилие. А от Земята се изпраща най-голямата любов – докато иде на Небето, тя става толкоз малка, колкото Божията. Някой път вие обикнете някого и след няколко години любовта ви не продължава. Това не е най-малката любов – туй е голямата любов, човешката.

Човешката любов е голяма. Като дойде човешката любов, човек казва: „Аз съм готов да умра за теб“ – всичко дава, всичко обещава, а в края на краищата нищо не дава. Човешката любов е такава, тя е като онази циганка, на която детето се разболяло и казало: „Геврече, мамо!“ „Ще купим, мамо.“ „Млечице, мамо!“ „Ще купим, мамо.“ „Ябълки, мамо!“ „Ще купим, мамо“. Медец искало, това искало, онова искало – и най-после умряло. Тогава циганката казала: „Поне от всичко си похапна, мамо“. Аз не бих искал да бъда едно циганче, да умра и само да ми се казва: „Ще купим, мамо“. В Любовта *ще* няма, тя е мъгчалива – каквото поискаш, всичко има.

Казва някой: „Аз не съм се молил много пъти“. Казва Писанието: „Няма нищо, което да не поискаш, и моментално Бог да не го даде“. То обаче трябва да е най-малкото. Когато поискаш него, всякога ще го имаш. Щом не се дава нещо, то е голямото. Туй, малкото, което имаш, то

ще ти донесе всичките блага – тогава ще бъдем спокойни. Тогава се ражда безверие и човек казва: „Аз се молих, Бог не ме послуша“. Какво показва това? Ние се обезверяваме. Щом се обезверяваш, ти нямаш любов. В Любовта няма обезверяване. Дяволът е минал покрай вас и веднага ви е оставил своето безверие. Много пъти това вие го вземате като ваше, казвате: „Обезверих се“. Дяволът е минал покрай вас. „Изгубих любовта си“ – дяволът е минал покрай вас. Истината така сега: Любовта действа, когато Бог е минал. Щом между Бога и тебе не минава никой, любовта действа естествено – значи малката любов иде; щом друго същество влезе между Бога и тебе, ти нищо не приемаш. Казвам: никого не допускайте между Бога и вашата душа, която е излязла от Бога; не трябва да има между вас някой. Само един има право в света да бъде между тебе и Бога. Христос казва: „Дето са двамата или трима в Мое име събрани, там съм и аз“. Едно дете може да застане между баща си и тебе, по междината, но друг не може. Само детето може да застане.

Правилна диагноза ще правите. Щом едно състояние се измени във вас, знайте, че има един нов елемент, че изгубваш равновесието. Например не можеш да вземеш основния тон правилно, както трябва, липсва ти нещо. Щом *до* не можеш да вземеш правилно, аз вече зная, че баща ти не е обичал майка ти; щом не можеш да вземеш *ре* правилно, майка ти много пъти е пожелавала да те пометне. Музикално това са верни работи: всяка отрицателна мисъл, която влезе в теб, противодейства на един тон. Ти без любов си направил една работа – значи основния тон не си сложил.

Затова аз казвам: ти в света не можеш да успееш, ако не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа. Или другояче казано: ти в света човек не можеш да станеш, ако не възприемеш Божията Любов – тази любов да влезе в теб. Щом възприемеш Божествената светлина и Божествената топлина, плодовете ще узреят. Трябва да се избавиш от ония богословски заблуждения, от четене само на Писанието. В Писанието много работи

са казани, но не е дадено обяснение, много малко е то: „Да възлюбиш Господа“. Как да Го възлюбиш? Има начини. Трябва да свирши, трябва да знаеш как да вземеш цигулката, как да вземеш лъка, как да го намажеш; после трябва да е отоплено. Ако времето е влажно, това се отразява: и най-големите майстори не свирят във влага. Има една температура, при която много хубаво се свири. При много сухо време пак не можеш да свирши; ако е много влажно, също не можеш да свирши.

Та казвам: според мене да живееш добре, това е свирене. Да живееш добре, това е първото парче, което трябва да свирши – това е *Цвете мило, цвете красно*. Не можеш да живееш добре, ако не си възприел Любовта както трябва – най-малката любов. После трябва да възприемеш истинската Любов – ти да си щедър към всичките. Ти не можеш да кажеш, че като си на Земята, като един извор ще дадеш вода, всички да пият: и бръмбарчета, и хора – и няма да правиш разлика. Човек, който обича, не прави разлика. Разликата седи в съзнанието. Когато дойде един човек, ще ти говори по друг начин – ти само ще различаваш кой как говори и ще ти бъде приятно. Разнообразие ще има – всеки ще донесе нещо ново. Гениалният музикант ще ти донесе нещо ново, обикновеният музикант ще ти донесе нещо ново, талантливият музикант ще ти донесе нещо ново. Защото от обикновени хората стават талантливи, от талантливи стават гениални, а гениалните стават светии. Ти като свирши, светлина образуваш; гениалният като свири, образува мир. Искаш ли мир, гениален трябва да бъдеш.

Казва някой: „Или ти, или духът, който живее в тебе, трябва да бъде гениален“. Тогава, като дойде Духът, ти ще имаш мир. Един от светлите духове в тебе като ти попее – и ти имаш мир; един от светлите духове като ти проговори, ти имаш мир. Сега не считайте, че мирът е постоянен, непреривен – това е едно музикално чувство. Ти чувстваш най-голямата хармония, която съществува; имаш мир в душата, чувстваш най-голямата хармония – и онзи глас на хармонията. Имаш

мир, че всичко ще се свърши добре. Безпокоиш ли се, че работите няма да станат, както искаш, ти нямаш мир. Аз бих ви препоръчал, като станете сутрин, да пеете на Любовта – сутрин пейте *Изгрява Слънцето*. На обед пейте на Мъдростта, а вечер пейте на Истината. Ако можете да пеете, Слънцето няма да залезе. Ще стане нещо чудно: Слънцето ще върви, а вие ще се повдигнете толкова високо, че във вашето съзнание то никога няма да залязва. Има хора, в съзнанието на които Слънцето никога не залязва, то се върти. Така се повдига съзнанието. Има хора, които, като ги погледнете, ще ви покажат къде е Слънцето. Вие мислите, че като залязва, то е под Земята. Ако попиташ къде е Слънцето, такъв човек ще ти покаже хоризонтално.

Сега ще напуснете теоретическите работи. „Аз тѣй разбирам.“ Много хубаво разбираш. Ще свириш, опитайте това! Ако хубаво свириш, ще свириш на едно цвете: ако то напѣни, цѣфне и завърже, значи хубаво свириш; ако само напѣни, не е хубаво свиренето. Ако някъде, като посееш семето и му свириш, то не израсне, значи не те слуша. Ще посееш едно семе и ако израсне, напѣни и цѣфне – имаш любов. Но най-хубавата любов е като узрее плодът, този плод да го вкусиш – по-хубава от тази любов няма. Да се посееш семето, да цѣфне, да завърже, да узрее и да вкусиш плода – това е Любовта. Ако вие сутрин, като станете, посеете едно семе, посеете една диня или ябълка, засвириш или запееш и тя израсне, завърже и плодът узрее, това е най-хубавата любов.

Вие чакате с години да дойде Христос и да донесе Любовта. Христос дойде едно време и донесе Любовта, но хората Го разпѣнаха. Защо Го разпѣнаха? Като Го разпѣнаха, ограбиха Го. Всичко, каквото донесе Христос, хората го ограбиха; не оставиха Той да го раздаде, но Го обраха, претрепаха Го, за да Го оберат. Сега пак очакват идването на Христа. Първия път Го обраха, но сега няма да Го оберат. Христос е взел мерки сега – обирание няма вече.

Щом дойдеш при Любовта, заеми последното място и чакай тя да ти даде – никога не си слагай ръката да

вземеш. Това е закон вече: ако искаш да вземеш, закон създаваш. Чакай тя да ти даде. Когато ти даде плода, вземи го – това е любов. Щом ти грабиш, вече създаваш закона. Ти търсиш първо тебе да те обичат. Това е закон: почакай, може да има хиляди хора преди тебе. Почакай, Любовта като си свърши работата, ще те погледне и ще ти даде. Приеми го – това е Божието благословение. Ако искаме да вземаме, много нахални деца сме. Исквай с любов, търси с любов, проси с любов! Туй е доста трудна работа, но е работа без закон. Не мислете, че аз искам да ви съдя, това е много трудна работа. Има много трудни работи в музиката, които едно дете не може да вземе. Големите не могат да ги вземат тъй, както трябва, че онова дете, което не знае да свири, никак не може. След десет-петнайсет години, като се упражнява, ще може.

Вие досега сте пели *Цвете мило, цвете красно*, много обикновено парче. Сега пейте *Горо ле зелена, водо ле студена*; а после третото парче – *Изгрява Слънцето*. Четвъртото парче е: *идва новият живот*; петото парче: *раздава плодове*; шестото: *Любовта ни вика на сказка*. И тя говори, и тя ще ни изсвири едно парче. То ще бъде един ангел на Любовта, на свят ще свири. Чували ли сте вие един ангел на свят да ви свири? Какво нещо е Любовта, какъв е изгледът на очите ѝ? Като погледнеш: има модел. Сега гойде един и свири. Не е туй ангелът на Любовта в шеста степен. Като гойде този ангел да посвири, Христос казва тъй: „Които чуят гласа му, ще оживеят“. Неразположен ли си – като станеш, попей си. Кажу най-малкото: „Бог е Любов, аз ще възприема тази любов с всичката простота на моето сърце. Бог е Любов. Аз ще възприема тази любов като едно разумно дете и ще я приложа в душата си. Ще изпълня Волята Божия“.

Та сега едно нещо искам от вас – старите обуца ги изхвърлете. Старите шапки изхвърлете, старите грехи изхвърлете, и старите ризи – всичко старо изхвърлете. Всичко да е ново – от най-чистия лен, засаждан на земята с любов и обработен с любов; да сте с хубави ленени грехи от главата до петите. Алегория е това.

Или другояче казано: да се облечеш с една греха, направена от слънчевите лъчи, изтъкана от съгъстена светлина. От светлината може да се направи греха – това е най-хубавата греха, която може да се изтъче.

Та казвам сега: понеже днес на Земята се инсталират станове за правене на грехи от светлината, може да си заръчате по една такава греха. Желая да ви видя един ден облечени с грехата на светлината. Бъдете доволни днес от онова, което имате – то е най-малкото. Днес ако сте доволни от онова, което имате, тогава и великото ще дойде.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго
истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.*

19 април 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

РАДОСТИ И СТРАДАНИЯ

*Добрата молитва
В начало бе Словото
Размишление*

Едно нововъведение ще внесем: няма да ви чета от Библията, но искам двайсет и един човека от вас да кажат по един стих от нея. Стиховете да не се повтарят, различни да бъдат. За следния път зачете нови стихове. Искам да видя какво знаете от Библията. Вие сте певци, много знаете да слушате, но не знаете да пеете, пеенето ви не си струва. Много добри слушатели сте, но сте средни певци; само слушате хубаво. Ето, аз казвам един стих: „В начало бе Словото“. Казвайте вие сега. (*Братя и сестри казваха стихове от Библията.*)

Разбирам, че всеки знае по един стих от Библията, но ако често ви вдигат, не зная дали ще знаете други. Ще заучавате по един стих. За следния път зачете повече, едно разнообразие да има, вземете всички участие. Сетивата, които Бог ни е дал, са това, на което ние, хората, се спираме, за да изучаваме тяхното предназначение. Вие имате слух, но слухът ще ви запознае с думите, които съществуват в човешкия език. Силата на човека зависи от думите, които знае и на които разбира съдържанието. Защото една дума можеш да я произнесеш, без да разбираш нейното съдържание. Думата е малък капитал. Например *любов* не е много силна дума. Любовта е едно развлечение за младите, тя е едно мъчение за възрастните и е тягост за старите. След като си любил, народят се пет-шест деца, впрегнат те от любов да работиш, да копаеш, да ореш, за да им носиш хляб. Хората казват: „Не ми говори за любов“.

Сега аз разбирам положителната страна на любовта. Ние, съвременните хора, вървим по пътя на една култура, по който Ева вървеше. От много учение, като се изправи при Дървото за познание на доброто и злото, казаха ѝ: „Ако хапнеш от това дърво, като Бога ще станеш“. Не ви трябва механическо учение: такива неща няма, за да станеш учен, за да станеш добър. Не мисли, че като те намажа с една мазилка, мога да те направя добър. Мога да пиша на гърба ти, че си добър, но ти добър ще станеш ли? Доброто не е мазилка. Казва някой: „Аз ви обичам“. Това е въпрос, дали обичаш, то е празна дума. Любовта с какво трябва да се замени? Дави се някой човек, ти идеш да го избавиш – това е любов. Гладен е някой човек, идеш да го нахраниш – това е любов. Наскърбен е, утешиш го – това е любов.

Всякога, когато направиш най-малка услуга на една скърбяща душа или на човек, който има нужда, това е проявление на Любовта. Работата не седи само в художника, който рисува с четката с една боя, защото с една боя картина не става. И да ги нареди той седемте цвята хоризонтално, картина не става. Когато нарисуваш някой човек, трябва да туриш краските, да знаеш къде да ги поставиш. Фотографите като снимат, черни са фотографите. Сегашните фотографи са майстори. Като погледнеш, снима те – след двайсет минути или след един-два часа те е нарисувал такъв, какъвто си. Едва сега започнаха да фотографират с цветове. Това още не е изкуство. Вземете някой, който дава един голям концерт, някой голям певец. Кои са побудителните причини, които са го заставили да е певец? Гладът и сиромашията – нищо повече. Ако този певец сложи по един лев на билет, няма да идеш, ще кажеш: „Не е от видните“. Ако цената е петдесет, шестдесет, сто и двадесет, сто и петдесет лева, ще кажеш: „Голяма личност е“. Ако са двеста – още повече. Който няма пари, ще счита, че е нещастен, защото не е могъл да иде да слуша. После, самите певци избират такива песни, които са класически, които публиката разбира. Трябва да разбирате тези песни.

Сега пеенето е външна страна. Да пееш, да говориш – това е външната страна на живота. Пеенето иде от преизобилието. Трябва езерото да е напълнено, за да потече. Докато не се напълни, никой от вас не може да говори, понеже не сте се напълнили. Защо не говорите? Не сте се напълнили в себе си. Като се напълните догоре, езерото ще потече; а като потече, започвате да говорите. Някой път езерото може да направи пакост някъде. Едно езеро като потече, ще направи голяма река. Оттук мине – вземе пръст, оттам мине: погледнеш – направи долина. Казвам: човек трябва да знае да говори. Ако не знае да говори, оглушава.

Правили ли сте опит по колко гуми говорите? Да кажем, десет пъти на ден вие кажете една лоша дума, кажете гуми, които са отрицателни. Това не струва. „Малко съм недоволен. Тъмно е. Не съм разположен... Криво ми е днес... Хрема ме е хванала... Кашлям... Съседите ми не са добри... Кираджиите не си плащат кирията... Обущата ми не са хубави... Шанката не е хубава... Книгата не е подвързана...“ – само отрицателни гуми наредих. Казваш: „Не е красив този човек. Слушах го снощи, глупаво говори... Този певец не пее хубаво“ – все отрицателни неща, критика. После отидем до зрението. Ти виждаш червено цвете – то трябва да ти проговори. Докато е нарисувано туй цветето, колко същества са работили! Нещата в Природата не са безсмислени.

Тук, когато дойдохме на Изгрева, поляната беше пълна с един вид тръни. Онези, които имаха обуца, не ги чувстваха, но онези, които се опитаха да се събуят, защото искаха по метода на Кнайп²² да се лекуват, казваха: „Много тръни има“. Ангажирахме сестри да изтръгнат тръните. Започнаха после боси да ходят – по-малко тръни имаше. Най-първо имаше повече жълти цветя, сега има повече бели, те са останали. Който не разбира, ще каже: „Като дойдохме на Изгрева, тогава поумняхме“. А сега пък жълтите цветя ги няма, белите останаха: значи са станали по-чисти.

Говори се за примирение, мир трябва да има. Всеки, който се озарява от светлината, е бял. Трябва да бъде бял човекът. Ако остане светът да се храни от белия цвят, много ще пострадат хората. Белите хора са много добри, но ако търсиш нещо за ядене у тях, не можеш да го намериш. С белия цвят се запазват нещата. Казвам: не само това, но в червения цвят има голямо разнообразие в степените. Музикално цветовете имат степени: в зеленото цвете, в жълтото, в синьото. Онези, които проучват човешкия характер например, по цветовете познават. Някои хора, като погледнеш, на кожата си имат фина краска; като пипнеш, кожата им е мека. Много приятни цветове са това, художниците много мъчно може да ги нарисуват, сложен цвят е туй. Тия хора показват, че са се родили при много хубави условия. Онзи, грубият цвят на лицето и ръцете, показва, че хората са родени при лоши условия. Този лош цвят човек трябва да го преобрази, да мисли.

Една англичанка, която е била родена от бял баща, има бял цвят на лицето, но чертите ѝ са негърски, груби. Като е прочела деветдесет и девет пъти Библията, позамязала е вече на старите пророци. Чела я е с внимание, изменили са се чертите на лицето ѝ. Когато разбираме нещо, изменя се съдържанието му. Ти ядеш една храна, но не я оценяваш, недоволен си – значи не си ял хубаво. Щом има недоволство в яденето, не си разбрал смисъла на яденето. Или щом четеш и не те интересува четенето, не се ползваш от него.

Та казвам: в новия начин трябва да знаем как да упражняваме очите си. Светлина трябва да имат очите, за да работят. Звукът упражнява ушите, обонянието упражнява носа, яденето – устата, работата – ръцете, ходенето упражнява краката и сърцето. Всичко е в движение, но това движение извършва работа. Сърцето извършва работа, то постоянно трябва да се свива, да изпраца кръв. Милиарди клетки се хранят от изпрацането на кръвта.

Ти произнасяш думите: „Бог е Любов“. Питаш: „Къде е Господ?“, някой казва: „Бог е Любов“. Ти вървиш някъде и си изкълчиш крака – веднага дойде някой добър човек, намести го, послужи ти, тури те на каруцата. Господ се е явил! Ти си изоставено сираче – намери се един човек, помогне ти. Ето, Господ се е явил на пътя ти! Ти си беден човек, искаш да прочетеш една книга, но нямаш пари да си я купиш – един човек ти дава книгата. Ето, Господ се е явил! Ти си дете, искаш да свириш, а нямаш инструмент. Види те някой, даде ти цигулка. Господ ти е дал цигулката! При това казвате: „Къде е Господ?“. Ние имаме съвсем богословски разбирания за Бога.

Например богословското разбиране за Бога е такава: Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята. Може да е толкова голямо, може и да е по-малко. Кой досега от вас може да посети това, голямото Слънце? На гости може ли да му ходите? Невъзможно е. Някой казва: „Ти видя ли Слънцето?“. В тази форма, един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо, никой не го е видял; нито един философ не го е видял така, невъзможно е. Но туй, малкото Слънце, като диня, и децата са го видели. То се отразява и във водата, но е малко – и водата не може да го види така голямо. Пък и да го увеличаваме, не можем да го видим в неговата големина. Бог, такъв, какъвто е в Своето естество и величие, не Го знаем; но тъй намален, Той е понятен за нашия ум, ние Го знаем.

Било е време, когато хората не са знаели какво нещо е Любовта. Вълкът като възлюби една овца, изяжда я; детето като възлюби една ябълка, изяжда я; паякът като възлюби една муха, изяжда я. Първото правило на Любовта е това: щом те възлюби някой, изяжда те. Тогава силният всякога изяжда слабия; той сам изяжда слабия, пък слабите колективно ягат силния. Силният като умре, зароят го в земята – значи ще те изядат. Малките ще се съберат около тебе и ще те изядат, нищо повече: всичките умрели хора ги изяждат малките. Съберат се и казват: „Да го видим, той е такъв добър човек, много

сладко месо има, може да му видим сладчината“. Като разровим нашите възлюбени, само костите са останали, всичкото месо е изядено. В смъртта има една красива страна: ако нямаше смърт в живота, никакъв прогрес не би имало. Не можем да се освободим от някого – дойде смъртта, задигне го. Той седи на пътя ти като стражар; да кажем, като един жив лъв седи на пътя, и тебе те е страх. Ако е умрял, ти вече ще се престашиш. Някоя голяма змия седи умряла – и ти се престашиш. Смъртта прави добро. Някой казва: „Аз от лъвовете не се плаша.“ „Вярвам, от умрели лъвовете не те е страх“. Или рече: „От змии не ме е страх“. От умрели змии не го е страх.

Казвам: има една интересна страна в живота. Например всички минавате, искате да оправите някой човек. Знаете ли колко мъчно се изправя човек? Една желязна ос се е изкривила, но с чук не може да се изправи, трябва да се нагорещи – тогава ще стане. Някъде има машини за изправяне. Казвам: не е лесна работа да се изправи човек. Представете си, че на някой човек трябва да му изправиш езика – остро говори; не иска човекът да говори така, но говори остро. Остро говори, понеже баща му и майка му са направили остър езика му. Трябва да се смекчи този език. За да се смекчи, трябва да се знае кои елементи смекчават.

Ако вие направите едно съединение като химик, като внесете азота като съединителен елемент или пък сярата, ако тези три елемента ги съедините, ще образувате една отрова. Ако извадите сярата от тази киселина, имате едно съединение, което е безопасно. Някой път може да съедините три думи и да образувате цяла киселина. Знаете, че какви ли не процеси стават... При възпитанието наука трябва. Трябва да слушаме добре, да разбираме добре и да прилагаме добре. Аз в своите изследвания често съм виждал хора да плачат. Питам ги защо? Нейният възлюбен ѝ е казал, че не я обича. Може да не я обича човекът, казва си истината. Той не иска да лицемери, казва: „Не ви обичам“. Аз разсъждавам много естествено. Някой казва: „Във вашата бакалница няма да дойда. Мене

ми трябва лимони. Няма ли лимони, не ходя в бакалницата“. Той отива там, дето има лимони, или там, дето има захар. Защо ще ходи в бакалницата? Заради бакалина не ходи, ходи заради захарта. Ако има захар, ще иде на гости, ако няма, няма да иде.

Някой казва за друг: „Не ме обича“. Сложи една запетая след *не-то*. Може да го накарам да обича. Като донеса най-хубавите лимони, той ще дойде при мен. При всички бакали няма такива лимони, ще го накарам да ме обича. Ако вие не можете да накарате един човек да влезе и да ви обича, тогава каква наука имате? Ако ви обичат заради вашите черни очи, тях баща ви ги е сложил: майка ви е била синеока, а баща ви – черноок. Онзи, който разбира, се влюбва в очите, в черния цвят. Този, който се влюбва в черните очи на момата, е доста практичен човек. Който се влюбва в черните очи, събира всичко; значи тя е добра къщовница – малко сприхава, но събира оттук-оттам. Жената със сините очи нагоре гледа, към небето, разточителна е малко. Това са повърхностни наблюдения.

Като срещнеш един човек, ако си много стоплен, със синия цвят той ще ти даде хладина; от хора със сини очи лъха нещо приятно. Тези с топлите очи са горещи – надалече трябва да седиш, че печката е запалена. Ако си наблизко, чувстваш голяма горещина: ще се поставиш на известно разстояние, за да бъде хладно. При тези със сините очи, ако дойдеш много близо до тях, може да замръзнеш – те са хладилници, могат да замразят човека. В света електричеството замразява нещата, магнетизмът ги разтопява. На Северния полюс колкото искате електричество се образува, на Екватора е топло. На Екватора е топло, защото това е място на магнетизма. Може умствено човек да живее на полюсите, може умствено да живее на Екватора; може по сърце да живее на полюсите, може по сърце да живее на Екватора.

Промените на човешкия характер се дължат някой път на мястото, в което той живее. (*Реплика към учениците*: Затворете лампите, за да не се състезават със

Слънцето. Много са тщеславни.) Всичките проповедници говорят, много говорят като Христа, но каква граматична разлика има! Във всичките Му думи има съдържание, за туй, което е говорил, Христос е държал изпит. Той казваше: „Да обичаш Бога“ – и издържа изпита. Като Го разпънаха на кръста, каза: „Прости им“, съобразно с Учението Си. Мнозина сега говорят за Христовото учение, но като дойде изпитът, не го издържат.

Сега вие в света искате да живеете без страдания. Ами знаете ли, че без страдания вие щяхте да станете крехки, по-крехки от най-крехкото стъкло: като се бутне, то ще се схуми. Има предмети, които са изядени от термитите. Една маса сеги права, но като се бутне, схуми се, нищо не остане от нея. Без страдания нещата термитите ги изядат. Хората не могат да разберат, че страданието внася материал, от който се образуват радостите. Защо са тия страдания? Ако те не са – лошо – една полза носят. Ние говорим за страданията. Щом говорим за страданията, щом говорим за гроба, това е вече друго понятие. Страданието е художник, който е турил боите ненамясто: направил е очите черни, нос – по-широк, отколкото трябва; направил го е по-гълъг, отколкото трябва, направил е устните по-дебели, отколкото трябва, направил е лицето по-голямо. Това е прегрешението на художника. Един художник трябва да рисува естествено, краските да ги слага естествени.

Прегрешението сеги, когато не представяме нещата така, както са направени. Ти не пишеш тъй, както трябва: напишеш една дума, изял си някоя буква. Някои хора имат слабост да изядат по някоя буква. Някои изядат ъ. Това е за извинение: като го няма ъ, вървят работите, макар то да е стражар. Някои изядат ъ, а други заместват ъ с а. Опростотворяване трябва. В английския има букви, които нямат никакво предназначение, три-четири букви не се произнасят. Туй показва, че англичаните са алчен народ, че искат да забогатеят повече, отколкото трябва. Ще тури той четири-пет букви наместо една – алчността се явява.

Англичаните съкращават времето, казват: „Времето е пари“. Англичанинът, като дойде гост, казва: „Ще ме извините, занят съм“ – ще остави госта вкъщи, а той излиза. После англичанинът е голям формалист. Понякога те пушат пури и някой по невнимание си е оставил пурата, запалило се е палтото му. Като го види, той няма да каже, че палтото му гори. Англичанинът ще намери някой човек да го запознае с другия; ще каже: „Може ли да ме запознаете“; препоръчва се: „Еди-кой си съм“. След като поговорят, ще каже: „Извинете, палтото ви гори“. Българинът ще каже направо: „Хей, палтото ти гори“.

Англичаните имат една добра страна – нямат лъжливи репортажи. Сега и те употребяват лъжите дипломатически – никога във вестниците си не изнасят лъжливи сведения. Някой е изял една ябълка – какво ще пишете във вестника? Ако човек е в гората и изяде една ябълка, ще има ли престъпление? Че как ще има?! Хиляди животни изядат ябълките, и човек може да изяде, няма престъпление. Но ако изядеш една ябълка в градина, дето е посята от хората, туй се счита за престъпление. Според Божествения закон гладният има право навсякъде да яде. Но все пак има ограничения – той няма право да вземе една ябълка от градината, ако няма вода наблизко, за да я измие. Като я откъсне, трябва да иде да я измие. Няма право да я изяде и без да си обърне очите да благодари, че Господ е изпратил светлината да направи тази ябълка. Трябва да се знае, че я е изял. Всякога, когато не си се молил и си изял един плод, си направил престъпление. Престъпление е, че си изял плода без позволение.

Престъплението на забранения плод е в туй, че Ева яде от това, което е забранено. Бог им казваше: „Няма да ядете!“, а тя си позволи да яде. Всякога, когато мислим за неща, които не са позволени, там е престъплението. Престъплението седи в това, че самите неща, които носят престъпление, ни състаряват, от тях оглуяваме и болни ставаме. Всякога ние страдаме от забранените работи. Ти обичаш един княз. Защо го обичаш, кажи ми, любовта ти безкористна ли е? Младата мома, която оби-

ча, безкористна ли е? Користолюбие има в нея: княза тя иска не само да го хване, но после да му чете молитви. После, в едно религиозно общество като влязат, хората казват: „Този не е религиозен, онзи не е религиозен“. Много смешно и безпредметно е дали човек е религиозен, или не. Аз зная кои хора са религиозни. Щом свещта гори, религиозна е; щом дими, не е толкова религиозна; като не може да гори, съвсем не е религиозна. Всичките свещи, които светят добре и горят добре, са религиозни; която не свети, не е религиозна. Религиозните работи са тези, които ни привързват. Хубавото ядене е религиозно. Под думите *религиозен човек* разбираме той да мисли хубаво, да чувства хубаво, чувствата му да са хубави, фини.

Сега ние сме уподобили оня свят като нашия. Питат някои: „На онзи свят ще се познаваме ли?“. Ни най-малко няма да се познавате. Ще идете двама в оня свят и там ще се разправяте. После казват: „Да се примирим“. В оня свят като идеш, ще забравиш всичките си идеи. Ще бъде смешно: ти си се карал с двеста души на Земята – и като идеш в другия свят, да ги помниш! Срецаш един от тях и кажеш: „И ти ли дойде тук?“. Ще се забравите! В оня свят ще се помнят най-хубавите работи. Като срещнеш някого, ще си спомниш, че той ти е направил най-хубавата услуга. Който ти е направил пакост, ще го видиш като странник. В оня свят колкото ти е по-чужд един човек, толкова по-голяма пакост ти е направил; колкото ти е по-близък, толкова по-голямо добро ти е направил. Сега казваш за някого: „Чужд ми е“. Чужд ти е, защото не ти е правил добро. Близък ти е този, който ти е правил добро. Който повече добро ти е направил, той ти е по-близък; който повече пакости ти е направил, далечен ти е, чужд ти е, странник ти е.

Питам: какво ще правите, като идете в оня свят? Ще живеете там десет, двайсет, трийсет години – и след като обиколите всичките изложби и научни работи, какво ще ви интересува още в него? В оня свят човек като иде временно, ще започне да мисли за този свят. От оня свят ще слизате да помагате на този свят. Някои от вас искате там да почивате. След като сте

почивали малко, един ден ще ви кажат да слезете на Земята да помагате, без да ви плащат нещо. И вие ще слезете да помагате.

Сега има какво да учите: науката за носа, за очите, за устата, за ръцете, за краката, за сърцето. Кои от вас би нарисувал Любовта? За Любовта аз имам много образи. Има една любов, която пада перпендикулярно. За силните хора има една любов, която пада на един градус. Силната любов е за силните хора, слабата любов е за слабите. Не че любовта е слаба – всяка любов се нагажда според степенята на човешката душа. Любовта всякога носи нещо хубаво за човешката душа – някъде носи по-големи подаръци, някъде – по-малки. Любовта никога не прави товар никому. Туй, което прави товар, това са нашите опаковки. Някой път вземаме много от Любовта – направим опаковки, опаковки, че тя замяза на едни турски часовници. Има такива големи часовници с капази: един голям капак, под него втори, трети, четвърти, пети, шести капак – и като го отвориш, ще видиш малко часовниче. Ще погледне човек часа и пак ще започне да затваря капаците един след друг. Такива часовници не се събират в джоба – и във външния джоб не могат да се съберат. Сегашната любов прилича на тия часовници: ние още носим любовта с тия капази – не е дошла тъй както си е – малка, в нейната форма.

Представете си, че имате един млад човек, един възрастен и един стар. По какво ще се отличават те във време на ядене? Характерна черта на малките деца е, че като ги оставиш, нямат формалности. На възрастния трябва да му сготвиш, да му сложиш с всичките европейски приспособления: вилушки, ножове, лъжици. А пък на стария какво ще му дадеш? Ако му дадеш от лепливата халва, как ще я изяде? Ще залепнат изкуствените зъби. Гледам: на стария му чукаат орехи. Защо? Знаят, че е без зъби. По някой път аз искам да направя Словото много разбрано – това е чукане на Словото. Вие сте много остарели – трябва да ви чукам орехите, за да ги ядете. Например ще ви говоря за Любовта, но тя ви е непонятна. След като ви говоря, казвате: „Не е така“. Ако ви

говоря за любовта на един светия, не знаете да слушате. Старият казва: „Зная, имаше нещо в любовта...“. А детето слуша всяка дума.

Та казвам: децата се интересуват от всичко без критика, те всякога приемат нещата без критика. Щом съм критичен, значи този човек, който ми говори, не ми говори истината, а може да ме излъже. Човекът няма ли желание да ме лъже, ще приема нещата. Щом не ме разбереш веднъж, втори път ще бъда по-внимателен. Казва някой: „Човек трябва да има критичен ум“. В нашия свят, дето злото съществува, сме критични, разбира се; но в един свят, дето злото го няма, там трябва да имаш съвсем друг характер. Често ме срещат сестри и казват: „Едно време бях много глупава“. Аз не си давам мнението; но повече вярвам на глупавите сестри, отколкото на умните. Когато една глупава сестра ми каже, че ме обича, аз вярвам сто на сто; когато много умната ми каже, че ме обича, вярвам петдесет процента; някой път двайсет и пет процента турям настрана, смалявам. Казва някой: „Много ви обичам“. Ние говорим за Любовта, аз изучавам Любовта. Често казвам: „Да обичаш човека в хубавия смисъл не е лесна работа“. Изляза навън, нося едно парче хляб: гледам едно куче, то се спира. Онези, които не разбират закона, му тупнат с крака си да се махне. Ето, котката е тръгнала подир мене, ходи – и на нея ще ѝ дам. Аз вървя по пътя, кацне една муха – и тя иска нещо. Тогава, ако нося мед, зная вече: туря една малка ханчица, тя се наяде и си замине.

Та казвам: ако искаш да ядеш спокойно, та да не те безпокоят кучета и котки, ще ядеш така, че никога да не вижда, и като излезеш вън, нищо да не носиш в ръцете си. Когато човек има известни блага, той трябва да ги сподели. Всякога споделяйте благата, които имате. Досега споделяте повече вашите скърби, отколкото радостите. И това е хубаво, но трябва да споделяме и радостите си. Онова благо, което имаме, трябва да го споделим. Не отивай в някой дом, когато си скърбен, за да не направих и хората скърбни. Казал ти е някой, че не те обича. Че кой ще обича празна стомна? Жадният не може да я обича.

Знаете, при турците има един обичай, почти е закон: ако жената подаде на мъжа си празна стомна, когато иска да пие, той се развежда – за празната стомна отиде женитбата вече. Никога не давайте празна стомна! Като кажете тогава, че обичате, това е бялата лъжа. Като не обичаш, мълчи – не казвай, че обичаш, това е лъжа. Когато напълниш стомната с вода, ще кажеш, че обичаш. Като нося празна стомна, няма да ви казвам, че ви обичам. „Вие обичате ли ме?“ „Като се върна от чешмата, ще ви кажа, сега не мога да се произнеса. Като се върна, може да ви кажа“. Реално започнете сега. „Ти обичаш ли ме?“ Отговори: „Като се върна от лозето с ябълки, ще ти кажа“. Като пита човек: „Обичаш ли ме?“, трябва да му гадеш нещо, другояче ще иска развод.

Следователно ние в света сме дошли да разнесем Божията Любов и Божиите блага. Дотолкова, доколкото разнасяме тази любов, ставаме подобни на Бога. Това е Любов! Бог на всички раздава Своята Любов – и на добри, и на зли. Лошите хора сами се наказват. Като са лоши, не могат да прогресират, не могат да се качват, остават си на това място. Като останат на туй място, страданието иде. Любовта повдига човека, с любовта той се избавя от всичките несгоди на живота. Чрез Любовта ще се избавите от всичките несгоди на живота, но не изведнъж. Не гръжете хора в ума си, които не ви обичат. Вкъщи гръжете ли някоя безобразна картина? Най-хубавите картини гръжете, в ума си гръж най-хубави образи.

Ти гръжиш за някого един лош образ и казваш: „Той е такъв, аз не съм доволен от него“. Не гръж в ума си това, правиш пакост на себе си. Ти не си доволен от него, но недоволен ли си, носиш постоянно дявола в ума си. Никакво добро не ти е направил той, а целия ден мислиш за него, да не дойде отнякъде. Казва някой: „Къде е дяволът?“ „В празните стомни.“ „Къде е дяволът?“ „В сиромашията, в празните стомни“. При богатия дяволът е извън стомната – тогава той е търговец; като напълни богатият стомната, дяволът излиза навън и продава вода. По някой път, като сте сиромаш, вие сте недово-

лен. Като вярвате и като се напълните с вяра, дяволът става отвън търговец, казва: „Доста си успял, голямо величие си станал, като тебе няма, ти си първият. За в бъдеще хората ще те сложат да те целуват, като тебе няма друг“. Лъже и маже дяволът, а ти казваш: „Хубаво ми става“. Той казва: „Напълни стомната, аз ще изляза навън“.

Добрата страна на дявола аз да ви кажа къде е. Ти си проповедник – дяволът те е направил голям проповедник; ти си съдия – дяволът те е направил съдия. Той е дал занаят на всичките хора, научил ги е да впрягат воловете и конете. Всичките занаяти в света се дължат на дявола. По някой път ние трябва да му бъдем благодарни. Понякога аз казвам на дявола: „Искам да те представя такъв, какъвто си. Ти си много енергичен, знаеш да се поставиш и с лошите, знаеш да се поставиш и със силните; дето влезеш, те приемат“. На другите оспорват, но дяволът като се яви, всички вратата отварят. Той е много умен. Като дойде при сиромаха, носи пълна кошница. Когато иска да сплаши някого, отива със стражар. Всичките методи има дяволът, много голям майстор е.

Аз харесвам една черта на дявола – той има голямо постоянство. Няма съществуване в света, което да има по-голямо постоянство. Ако го изпъдиш през вратата, през комина влиза; и през най-малките дупчици ще влезе, не се срамува да влезе през малката дупка. Постоянство има той в света. По някой път ние се сърдим. Онзи ловец, който целия ден линка, за да убие един заек, има ли омраза към зайците? Той ще удари заека, за да го изяде. С пушката тук гръмне, там гръмне – наниже на врата си четири-пет заека, върви с пушката на рамото, радва се. От наше гледище, на вегетарианците, това не е хубаво, но от гледище на онези, които ядат месо, е в реда на нещата. Ако заекът не беше заек, щяха ли да ходят да го убиват? Ако беше жаба, ловецът ще мине, няма да му тегли куршума.

Страхливите няма да наследят Царството Божие. Страхливия дяволът го гони. Като го гони, дяволът му

казва: „Страхлив да не бъдеш“. Добри желания има дяволът. На дявола добрата му страна е тази, че той е сянка на Любовта – той туря всичките сенки и Любовта изтъква. Дяволът като дойде, Любовта става понятна; без него Любовта е непонятна. С дявола има контраст. Аз разглеждам дявола, какъвто беше по-напред. Той беше по-напред един светъл ангел, с години се разговаряше с Бога, а пък сега е дошъл до положението, че Господ не го приема на randevu. Сега Господ изпраща Своите слуги и казва: „Дайте му нещо и да си върви“.

Бог е Любов за онези, които Го познават; за онези, които не Го познават, е господар. За онези, които не са Го сънували, Той е мъчител. Това са наши разбирания. Казва някой: „Измъчва ме“. Ако аз ви изтеглям от някоя кал, като съм ви хванал за ръката, няма ли да се измъчите? Ами ако ви изтеглям в някое планинско място? Ако вие посетите Алпите, там не е както на Мусала. Там са се завързали десет-петнайсет души и всички вървят нащрек: ако се подхлъзне един, другите да го задържат. Опасна работа е – има пропасти, през които трябва да се мине. Тъй както минаваме живота, ние не сме дошли до най-големите пропасти. Някой казва: „Домегна ми животът“. Едва до Мусала си се качил, не си дошъл до Алпите. Колко години стана, някои искат да идат на Еверест – и не могат да идат, големи препятствия и мъчнотии има. В любовта ние едва на Алпите сме ходили – любовта на Еверест е още идеал, гледаме го него на картина.

Казва някой: „Трябва да се жертва човек за другите“. Питам: защо майките носят тази любов? Майката девет месеца носи детето в утробата си. Дошъл е момъкът, но той не носи момата като майката девет месеца: станала е тя на деветнайсет години – задугне я. Той нищо не е направил за нея, какво уважение има тогава към младата мома? Че той знае ли как е станала младата мома такава? Един ден, щом като не оценява момата, Господ ще го направи майка, ще тури младата мома в утробата му. Защо трябва да я ражда? Тази, младата мома, която не оценява, той трябва да я оцени, за да види как става.

Нито един човек няма да се освободи от своите възгледи. Щом не знаеш как да се отнасяш с младата мома, ще бъдеш майка, да я раждаш. Тогава който не е оценявал момците, момци ще ражда; който не е оценявал момите, моми ще ражда. Който не е оценявал старите, стар ще стане; който не е оценявал младите, млад ще стане. Всеки човек ще стане това, което не е оценявал, за да го оцени на свят. Той трябва да мине по един път.

Любовта иска да даде опит и цена на всичко. Като станеш млад, ще се радваш. Колкото повече се радваш, по-дълго време млад оставаш; колкото по-малко се радваш, по-бързо заминаваш. Пълната възраст ще дойде и ще замине, ще дойде старостта. И от старостта има по-страшно: смъртта иде. Щом не искаш да бъдеш стар, трябва да умреш. Старият предпочита да страда, отколкото да умре; после старостта като му стане непоносима, той е готов да умре. Това е пътят, по който трябва да мине човек, за да се подмлади – трябва да мине през смъртта, за да се подмлади отново. Тогава трябва да носим знанието на Любовта на младини; и на възраст когато сме, трябва да го носим; и на старини, и в смъртта, и там трябва да носим знанието.

Като минем през всичките фази на живота, тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога“. Да не се смуцавате, че това се е случило или онова се е случило – всичко ще се превърне за добро. Като плачеш – добре; като скърбиш – добре; като се радваш – пак е добре. Всичко в света е добро за онзи, който познава Бога.

Да се радваме на Божиите блага, с които Бог ни е заобиколил.

Отче наш

26 април 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЖИВОТЪТ ЗА ЛЮБОВТА

*Добрата молитва
Бог е Любов
Размишление
Духът Божий*

Често се говори за душата, но какво нещо е тя, не може да се определи; какво нещо е духът, не може да се определи. За ума се говори, и той не може да се определи; за сърцето се говори, и то не може да се определи. Едно конкретно определение се казва: Любов. Любовта в Стария Завет е описана по един начин, в Новия Завет е описана по друг начин. „Любовта гълго търпи, благосклонна е, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, на всичко хваща вяра.“ Тя има още други качества, това не е последното. Някои мислят, че това е последното.

Какво нещо е търпението? Търпението издързва всички неволи в света. Да кажем, гоице сиромашията – да можеш да я претърпиш; гоице болестта – да можеш да я претърпиш; слаб си, изнудват те навсякъде – да можеш да претърпиш, навсякъде трябва да имаш търпение. Това е едната страна, слабата страна – търпиш, когато си слаб. Но и силният, когато го бият, също търпи. Той е силен, може и да не търпи. Защото слабия, и да иска да се покаже, че е смел, пак ще го бият. Само силният търпи. Два вида търпение има: едното аз го наричам неволя. Слабият търпи, но това е неволя. Той казва: „Да стана силен, тогава ще им покажа. Сега съм слаб, затова го понасям“. Силният търпи, но дава друго определение, дава друго значение на търпението; той казва: „Аз съм силен. Мога и да не търпя, но се въздържам“.

Търпелив човек е този, когото никои не може да отмести от мястото му. Ти имаш едно убеждение – каквото и да ти казват, да издържаш. Може да ти казват, че си заблуден – каквото и да ти кажат, трябва да можеш да изтърпиш. Когато някой не може докрай да изтърпи, той не е търпелив. Всичките хора страдат, че не могат докрай да изтърпяват. Например някой от вас е търпелив, но три-четири пъти като дойде един и същ просяк или друг човек да ти иска пари назаем, изведнъж ще кажеш: „Колко пъти идва!“. Дойде четири, пет, шест, седем пъти; представете си, че дойде деветнайсет пъти – какво трябва да правиш?

Казвам: някои искате да добиете някакво качество. Но търпението е основата на самия физически живот – нищо не можеш да постигнеш без търпение. Някой цигулар свири, но не може да вземе един верен тон: веднъж, два, три пъти, четири, пет, шест пъти не го взема. Някой мисли, че го взема вярно, но дойде учителят и казва: „Не е верен“. Пак повтаря, но трети път дойде учителят, пак казва: „Не е верен“. Има пасажи – виртуозите по двеста-триста пъти ще ги изсвирят, ще ги обръщат, докато ги научат.

Сега по някой път говорите за Любовта, казвате на някого: „Аз те обичам“. Така мислите, че сте завършили науката си. Ти като кажеш, че обичаш някого, тогава ще си навееш беля на главата. Не казвайте, че обичате, защото то е все-таки да кажете, че сте богат. Тогава всички ще дойдат и ще казват: „Дай сега!“. После, нямаш право да даваш с висока лихва. Ако даваш и без лихва, и тогава ще ти намерят махна, че без лихва даваш, но малко даваш. Ако дадеш пари на някого, той казва: „Какво, че си дал хиляда, две хиляди, три хиляди лева? Ти милиони имаш“. Тъй щото законът е верен: който много има, много дава. Едно езеро много вода има, много изтича; друго езеро малко вода има, малко изтича. От езерото това, което изтича, е даване. Ако малко имаш, малко ще даваш; ако много имаш, много ще даваш.

В какво сега сега малкото даване и многото даване? Многото даване е опасно, многото даване е за големите герои; малкото даване е за малките шишенца, за мускалчетата. Онзи, който има малко търпение, той е за мускалчетата; онзи, който има голямо търпение, той е за големите бурета. Всеки трябва да бъде на мястото си. Когато малко търпеливият дойде при големите бурета, той не е на мястото си. Когато дойде някой с голямото търпение при мускалчетата, и той не е на мястото си. Търпението в едно отношение е пасивно – да седиш на едно място. Търпението има за цел да побеждаваш нещо. Търпеливият човек винаги нагоре отива, той надолу никога не слеза. Ти търпиш една болест, но имаш желание тя да се махне, казваш: „Стига толкова“. Тогава излизаш нагоре. Като се вдигнеш до едно място, като стигнеш толкова високо, болестта се уплаши, оставя те.

Вземете закона: мъчение и труд – по какво се отличават? Те имат две противоположни движения. Мъчението е слизане – като се мъчиш, постоянно слизаш. Като се трудиш, отиваш нагоре – посоката на движението е различна. Като се трудиш, ти излизаш от мъчението; да слизаш надолу е мъчение. Та казвам: ние в живота често изгубваме посоката на движението, вследствие на това си създаваме мъчението. Щом се отдалечиш от Бога, мъчиш се; щом се приближаваш, ти се трудиш. Щом работиш, значи си свършил учението на мъчението и учението на труда – работата иде; и вече ти си гражданин на Царството Божие. Мъчението е встъпване в училище, влизане в училището; трудът е учението в самото училище, а работата е извън училището. Тук сега, на Земята, вие се трудите, още не сте започнали работа.

По някой път у вас се заражда желание да идете в оня свят. Представете си оня свят като един голям оркестър. Който иска да иде там, трябва да знае да свири. Още като идеш, първо ще държиш изпит. Ако знаеш да свириш, ще влезеш в оркестъра, ако не, ще те върнат назад. Ти само ще видиш оркестъра, даже не ти позволяват да чуеш свиренето. Тези майстори, които свирят

там, не обичат невежи хора да ги слушат. Който не знае да свири, не може да слуша.

Сега някой казва: „Нали ти ме обичаш?“. Някои мислят, че като ги обичаме, трябва да търпим всичките им погрешки. Това е търпение, то не е Царството Божие. Аз може да търпя, но ни най-малко този, когото търпя, не трябва да си прави илюзии, че го обичам. Аз имам любов и заради любовта търпя. Че той е един голям будала, един голям несретник! Красив да е – не е, няма красота. Да знае да говори – не знае. Да свири – нищо не знае. Само знае да яде и да пие. За тия две неща го обичам, понеже като ми мляска по някой път, като знае да яде и да пие, аз се уча от него. За тези две неща – това е предметно учение.

Не трябва да си правим илюзии, че Бог е дълготърпелив, че нас ни люби. Ако злоупотребиш с Любовта, ще излезеш вън от нея, ще дойде страданието. Всеки, който страда, е извън Любовта; всеки, който се радва, е в Любовта. Тогава щом скърбиш, ти си извън Любовта; щом се радваш, ти си в Любовта. Какво трябва да правиш сега? Сложи вънка, сложи и вътре. Следователно ние сме научили законите, които ни задържат да живеем вътре в Любовта, за да можем да я използваме. Думата *използване* има друго значение: да можем да преживеем онова, което тя съдържа. Любовта в едно отношение е като чистия въздух, като чистата светлина, като чистата мисъл и чистото чувство. От нея произтичат тия неща. Никога не можеш да имаш едно чисто чувство, никога не можеш да имаш една чиста мисъл, чиста светлина или чист въздух, ако не си във връзка със самата Любов.

Представете си, че Любовта има най-много очи. Няма друго същество в света, което да има толкова очи, колкото Любовта – тя всичко вижда. Но в нея има едно качество – тя всичко вижда с очите си, но изключва безобразието, него никога не го вижда; греха също никога не го вижда. Грехът не може да се приближи и нечистотата не може да се приближи до Любовта. Това, което търпиш, трябва да го търпиш, но търпението не е любов

– търпението е дилафът, с който се пипа огъня. Понеже ако пипаме огъня без дилаф, той ще ви изгори, с дилаф ще го пипате. Търпението излиза от Любовта, но самото търпение не е любов. Любовта е благосклонна, но самата благосклонност не е любов, тя излиза от любовта. Любовта не завивжда – незавивждането не е любов, но то е само едно състояние на Любовта.

Та казвам: ние някой път се спрем и мислим какво е Бог. Той те наблюдава, понеже те обича. Влезе някой човек, иска да краде – Господ се интересува какво го побужда да краде. Коскоджа учен човек е, касиер е някъде: като прави сметките, каквото вземе, той го нарежда да е в ред, но даде половината на другите, а другата половина в неговия джоб влиза. Господ си има такива секретари, казва им: „Пишете, наблюдавайте го, че той половината взема, а половината дава на другите“. Повика го в училището и казва: „Защо тази единица я разделихте на две и половината дадохте на другите, а половината задържате за вас? Имахте да давате на хиляда души: половината дадохте на хилядата души, половината задържахте за себе си. Ти, самият човек, равен ли си на хилядата души?“. Той половината дава на хилядата души, а половината задържа за себе си – на кое основание?

Какъв отговор ще даде този, ученият човек, как ще се оправдае? Казва: „Господи, имам хиляда деца, за децата ги вземам“. Като каже, че има хиляда деца, той още ги няма. Господ казва: „Дайте му хиляда деца“. Тия, хилядата деца, ти трябва да ги отгледаш. Питаш после: „Защо ми даде Господ хиляда деца?“. Защото раздели единицата на две половини, даде половината на ближните и половината задържа за себе си. Господ ти даде тия деца, за да не те осъди. Казваш: „Хиляда деца имам“. Господ ти даде тия деца. Човекът ще тури бялата лъжа там. Бог вижда това, но не му казва: „Ти лъжеи“, защото в езика на Господа думата *лъжа* е изключена, и мисъл за това няма. Той само казва: „Дайте му хиляда деца“.

Сега онези, които се занимават с логика, ще кажат: „Докажи туй вярно ли е“. Не казвам теоретически дали е

вярно, или не. Един факт е това – хиляда деца има той. „Че как хиляда деца?!“ Рибите хвърлят по триса хиляди. Какъв голям лъжец е била рибата, колко пъти е лъгала Господа! Има бръмбари, които раждат хиляди. Аз вземам хиляда като едно човешко число – тогава се раждат много страдания. Как се раждат страданията в света? Все от белите лъжи. Каква е разликата между една бяла лъжа и една черна лъжа? При черната лъжа ти в капана не можеш да се хванеш, но при бялата лъжа в капана се хващаш – там той е така замаскиран, че не го виждаш. При черните лъжи вземаш предпазни мерки, при белите лъжи ти се хващаш.

Сега какво е лъжата? Ти казваш, че обичаш някого: „Аз те обичам“. Малките деца ги питат колко обичат бате си – те показват; питат детето колко обича кака си – то си отваря ръцете и показва; майка си колко обича, баща си колко обича също показва. Малките деца мерят любовта си. Ти казваш: „Аз съм готов за тебе всичко да пожертвам“. Какво се подразбира в дадения случай? Представете си, че аз съм бедняк със съдрани гащи, имам кръпки на гащите, шапката ми е съдрана, и на нея има сто кръпки, обувката ми са съдрани, и на тях има десет кръпки. Аз казвам, че те обичам, че съм готов всичко да пожертвам. Питам: ако жертвам гащите си, те колко струват? Ако жертвам шапката си, обувката си, те колко струват? Чудни са хората, когато казват, че всичко ще пожертват. Какво ще пожертват? Да има човек знание, няма знание, да има някаква сила, няма сила, а казва, че всичко ще пожертва. Тогава започваме да уповаваме на него. Това е лъжа: всичко ще пожертва – съдраните си гащи ще пожертва. Имам предвид колко струват тия съдрани гащи.

В Любовта жертва няма. Другите работи жертват, Любовта не търпи жертва. Извън Любовта има жертва. Онзи, който люби, казва, че е жертвал нещо. Не: цом кажеш, че нещо си пожертвал за някого, значи ти го загължаваш. Казваш: „Аз пожертвах, това направих. Аз съм мислил добре за него“. Това не е любов, ако е жертва.

Мислиш добре за него, мислиш, че си направил нещо или казваш: „Аз имах такива и такива чувства“. Не, не – Любовта изключва всички жертви. Жертвата произтича от съвсем други съображения, които са вътре в самото Битие. В Любовта трябва да правиш нещата като за себе си – не можеш да жертваш. Какво жертваш за себе си?

Любовта изключва жертвата. Защо я изключва? Ти си гладен – можеш ли да отрежеш от удовеите си, че да ядеш? Ти ще предпочетеш да умреш гладен, отколкото да отрязваш от месото си и да ядеш. Какво придобива човек, ако отрязва своето месо? Който казва, че Любовта е жертва, той сам лъже – не е вярна тази мисъл. Може да жертваш извън себе си някои работи. Жертвоприношението е станало заради греха. Жертвата не е това, което дава живот на хората. Жертвата може да те избави от страданието, но живот никога не може да ти даде. Някой човек може да направи една жертва, да те избави от водата, но той не те спасява – ти пак можеш да се удавиш някъде, ти пак можеш да направиш същата грешка.

Та казвам: в основата на религиозното възпитание има бяла лъжа, с която се опитваме да излъжем даже Господа. Казва някой: „Аз се молих на Господа“, като че е направил нещо. Господ има ли нужда от твоята молитва? Ти си се молил за себе си. Казва човекът: „Толкоз пъти се молих, вярвам, че Той е всемоушен, вярвам, че Бог е всемоушен“. Човек слага една идея, като че Господ е придобил нещо от неговата молитва, та трябва да му плати. Преди аз да съм се помолил, Бог ми е дал всичко, каквото на мене ми е трябвало – какво искам повече? Допуснете: една майка има само едно дете, моли се Бог да ѝ даде второ. Даде ѝ Той още едно дете, но не ѝ стигат две деца, иска още едно. Даде ѝ трето, не ѝ стигат три деца, иска още едно. Най-после дойде до дванайсет деца. Защо ѝ са дванайсет деца?

Идеш да работиш, дават ти един лев – не си доволен; дават ти два – не си доволен; не си доволен и от три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единайсет,

дванайсет лева. Това вече е съображение, че външните условия са лоши. На тебе ти трябва повече средства – работиш за средствата отвън. Щом работите с пари, вече имате един неустановен човешки порядък. Това е бялата лъжа. Искаш ли пари, за да си купиш въздух; въздухът купува ли се? Ти ходиш във въздуха, свободно го дишаш – никой досега не ти е поускал пари за въздуха. По някой път хората може да ти затворят устата, да не можеш да дишаш, но това е друг въпрос.

Та когато ние искаме милиони, защо ни са милиони, кажете ми сега? Аз съм привеждал този анекдот. Един богаташ тръгнал за оня свят. Казал на сина си: „Синко, без пари не може, и в оня свят без пари не може“. Сложил му цяла торба със злато. Като отива в оня свят, минава покрай гостилницата и вижда, че всичко е по пет стотинки. Влиза, дава златната монета, казват му: „Тези пари не минават, златните не вървят“. Казва пак на сина си: „Синко, по пет стотинки ще ми турите, не минава златото тук“. Турят му една торба по пет стотинки, но като отива там с тях, рекли му: „Тези не минават. Нито златните, нито по пет стотинки вървят“. С какво ще купуваши в оня свят?

Ти искаш няколко милиона: десет, петнайсет, сто милиона, и казваши: „Без пари в света не може“. Кое е равносилно на парите? Парѝ и пáри! Пáри значи нещо горещо, което гори. Привеждат един пример за един английски проповедник тук, в България. Хванали го разбойници. Който иска, може да му намери името. Той им проповядвал Евангелието, за Господа им говорил. Главатарят го слушал и му казал: „Добре говориши, но парѝ, парѝ трябва“. Най-после американците събрали толкоз парѝ, колкото искали разбойниците, че го откупили. Хубаво, идеш в оня свет и те турят в катрана – с колко ще се откупиши? Даже теорията на християнството, че Христос със Своята кръв е изкупил грешниците, е теория, която не почива на една здрава основа, това е теория извън Любовта. Има живот извън Любовта – това е живот на смъртта.

Сега аз искам да ви говоря за живота на Любовта. Любовта изключва всички съвременен порядък, тъй както ние го разбираме. В нея има преизобилие: каквото един има в Любовта, той го дава на разположение на всички. В Любовта никой не злоупотребява със своите ближни, там няма злоупотреби. В Любовта всичките каси са отворени; няма подозрения в Любовта. Там мъже и жени няма, и деца няма. Какво има? В Любовта всички са деца. Защото ако кажем, че има деца, децата са разглеждани по отношение на възрастните. Няма възрастни в Царството Божие – и мъже, и жени няма – там всички са деца. Ако всички са деца, ако няма възрастни, значи децата мислят. Но това са най-разумните деца, които никога не злоупотребяват, не лъжат – това са децата, за които говори Христос и казва, че за тях е Царството Божие. Мъже и жени да влязат в Царството Божие – това е невъзможно; нито пък владици, нито патриарси, нито царе – всички те се изключват от Царството Божие, то е в този друг порядък.

Сега вие срещате едно противоречие в себе си: у вас пак еднообразие ще бъде. Сегашния живот, тъй както го погледнеш във всичките негови форми, те са все черни. Черното се различава само по степен: по-черно, още по-черно – има едно разнообразие в черния цвят. В сегашния живот няма цветове. Гледаш го някой – човек; но ако вие бихте погледнали на сегашните хора, цяхте да се ужасите от маските им. Ти гледаш един човек отвън, но вътре виждаш муцуна на вълк; отвън е човек, а същинският човек е вълк вътре; или пък отвън е човек, а вътре е мечка; отвън е човек, а отвътре е змия – навред ще видиш такова безобразие. Всичките тия хора с маски минават за синове Божии, но са актьори. Вие като идете вътре, поогледайте се – даже и най-чистите колко лъжи имате, колко преструвки имате.

Всякога човек се представя за туй, което не е. Хората не са смели да кажат: „Направих една погрешка“. Той ще скрие своята погрешка и така има престъпление. Представете си сега един човек, на когото целият свят

е негов. Той се явява като един чужденец – каквото рече да вземе, хванат го и казват: „Кой ти позволи?“. Всичко е негово, но навсякъде, дето иде, ще бъде престъпник, че си е позволил това. Значи в негово отсъствие хората са създали един порядък и съобразно този порядък има престъпление. Хубаво, сега може би някой, който няма никакво право, си позволява известна свобода. В какво седи свободата? Ако аз мога да разбирам една книга и я чета, имам право да я взема; но ако не зная да чета, ще бъде престъпление да я взема. Защо ще взема да нося една книга, която не разбирам?

Това, което не ти трябва и което не разбираш, не го пипай. Престъпление е значи, когато ти вземеш една свещена книга да я четеш и не я разбираш. Пък престъпление е и ако знаеш да четеш книгата, разбираш я, а не я четеш. Това е в този порядък на нещата. В Божествения порядък на Любовта, ако знаеш да четеш и не я вземеш, ти излизаш извън Любовта, ако не знаеш да я четеш и пак я вземеш, ти си пак извън Любовта. Най-малкият отказ, който можеш да дадеш някому, се изключва. Някой човек минава, един паяк е хванал една муха и тя бръмчи. Ти казваш: „Господ да ѝ помогне“. Трябва да знаеш, че за тази муха Любовта те изключва. Ти ще се спреш, ще кажеш на паяка: „Пусни тази муха“. Ако не я пусне, ще употребиш бастуна, ще кажеш: „В мое присъствие никакво престъпление не се позволява“. Ти минаваш покрай някоя ябълка, а някой червей е влязъл в нея. Ще му кажеш: „Излез навън! Ти нямаш право да влизаш вътре в ябълката“.

Червеният си позволява да влезе в ябълката, защото и хората си позволяват това. Човекът е първият, който е нарушил закона – той е научил животните, които сега вършат престъпления. Децата научават престъпленията от майка си и баща си, те ги раждат с престъпленията. Майката има склонност да краде – и детето, което прилича на майка си, също краде. Ако бащата краде, което дете прилича на бащата, и то ще краде. Ако майката не краде, което дете прилича на майка си, няма да краде.

Всеки от нас предава онова, което е в нас – и доброто се предава. Ти правиш едно престъпление, значи или баща ти е виновен, или майка ти е виновната. Ще намериш в кое поколение е причината. Сега вие ще направите едно престъпление – законът за наследствеността как определя нещата? Бащата някой път има желание да краде, но няма възможност за това. Да кажем, касиер е някъде, сложил е в ума си мисълта: „Да имам условия, ще взема десет, двайсет, трийсет хляди“, но не краде, няма условия. Той се жени. Като се зачене едно дете, това дете, ако прилича на баща си, ще изпълни плановете му – синът ще стане действителен крадец, ще започне да краде.

Та сега на тебе ти дойде мисълта да крадеш. Ще намериш откога е влязла тази мисъл у баща ти, в кое поколение: в първото, във второто или в третото прераждане. Трябва да ѝ намериш произхода – тя току-така не иде. Крадците се носят на лицето, те са отстранени на главата, при слепите очи. В кражбата има чрезмерна любов да вземеш. Съвестта ти е слабо развита, не си справедлив, не знаеш, че като вземеш, ти лишаваш някого. Тебе ти трябва един хляб, а си взел десет хляба. Но деветте са за другите хора. В тебе няма съзнание, съвестта ти е на друго място; ти нямаш съзнание за това, че другите хора имат нужда като тебе. Кражбата седи в това: когато лишаваш хората от онова, което ти имаш. Ти си взел не толкова, колкото на тебе ти е нужно, а си взел десет пъти повече, отколкото ти трябва. Това е кражба. На тебе ти трябва само един хляб.

Та казвам: във вътрешния живот ние трябва да се задоволим с Любовта, която изключва всички престъпления. Ти можеш да правиш престъпления, но Любовта не седи в тази кал, тя не се цапа. Един човек, който те обича, не обръща внимание на твоите престъпления – той в тебе обича само онова, което е ценно. Да кажем, ти обичаш да пооткрадваш. Образци за кражбата са мравите и катериците. Една мравя, отдето мине, всичко влече, взема, трупа; катерицата като се наяде, прибира. На кокошката като ѝ хвърлиш царевича, тя е щедра, разпръсква я; катерицата каквото ѝ остане, го събира за другия път.

Сега ние, съвременните хора, имаме положението на мравите: осигуряваме се за бъдеще. Мравите и катериците, които най-много крадат, каква култура добиха? Катериците горе по гърветата ходят, мравите долу по земята ходят. В тях има желание да събират отвсякъде. Ти като катерица по гърветата ще се качиш и в земята ще живееш. Така никаква култура не се постига. Кражбата спъва човека в духовно развитие, така атрофира човек. Щом влезе в ума на човека мисълта да краде, той атрофира, не може да прогресира. Има музикални кражби – той вземе някой пасаж оттук-оттам. Кражба има и в поезията, някои поети също крадат. Кражба има и у проповедниците, и те крадат: оттук вземат, оттам вземат, после казват: „Голям проповедник“. Крадат навсякъде.

Та казвам: свещените думи хората ги повтарят от Библията. Вземеш един свещен стих – посеи го, извади нещо; посеи този стих, пък каквото произведе. Вие някой път имате желание да възпитаваме и мислите, че имате теории. Намерете един по-невежа човек от вас, че го възпитайте – ще опитате вашето учение, да видите какъв човек ще стане. Ние имахме един брат, който казваше: „Малко давай, но от сърце“. Той беше госта богат човек. Любовта изключва многото и малкото даване. В Любовта има *давай* – единствената мярка е *давай*: каквото дадеш, нито е малко, нито е много. Ако е голямо, като постъпиш по закона на Любовта, в нея големите работи се смаляват. Ако дадеш малко, хапката, която с любов даваш на един човек, се увеличава, расте, зрее и плод дава. Все ще остане нещо... Ако на човек му дадеш нещо много голямо, то се смалява. Любовта винаги се приспособява. Всичките постъпки на Любовта са хармонични, в нея няма противоречия.

В Любовта няма критика. Да кажем, че не се обхождат добре с нас. Няма такива работи! Сега по някой път вие, като говорите за Любовта, казвате: „Те не се обхождат добре“. По този начин ние Любовта не можем да я намерим. Докато ти критикуваш, Любовта е далеч от тебе; докато не мислиш зряло, Любовта е далеч от тебе. Тъй както се проповядва, това се и живее, но този жи-

Вот изключва Любовта, той е въвн от нея. Аз съм гледал как лъжат набожните хора. Дошъл той да ми разправя какво е видял в оня свят или какво е сънувал. Аз виждам, че в оня свят такива работи няма, това са карикатури. С тия карикатури той иска да каже, че това е оня свят. Там карикатури няма, светиите не носят карикатурно лице. Тъй както описват оня свят, не е вярно. Тъй както го описват Легбистер²³ и други, това не е Раят, това не е оня свят. Такива легбистеровски лъжи, такива анибезантовски²⁴ лъжи – оня свят не е такъв. Апостол Павел казва, че е бил в оня свят и е видял това, което на ума и на сърцето не е дохождало на човека.

Онова, което Бог е приготвил, не може да се опише. Това, което се описва, то не е свят на Любовта. Под думата *лъжа* аз разбирам, че оня свят не е такъв, както го описват. Той е като нашия свят – подобен и малко по-хубав. Аз виждам сега, виждам един свят, но това не е оня свят. Виждам този свят под тъгъл четиридесет и пет градуса: виждам един свят с шест измерения, с хубави зелени полета, с градини; и всички се разхождат, но нищо не се чува, навсякъде ходят – красив е светът. Но това е свят на илюзия. Пътищата му хубаво са направени. Този свят ако искаш да го положиш на Земята, няма къде да го положиш тук, в този свят. Ще кажеш: „Това е една илюзия“. За онзи, който е невежа, е илюзия.

Сега аз не употребявам лъжата. Думата *лъжа* излиза от думата *лижа* – да близнеш нещо. От благото излиза лъжата – благото само малко да го лизнеш, това е лъжа. Ти от сладкото не можеш да се наядеш. Казва някой: „Ти го близни – и ще се наядеш“. Не може. Оттук лиже и оттам лиже – станало е лъжа. Доста хубава дума е това. *Л*-то, първата буква, значи: от Божественото слиза. Лъжата има Божествена форма. После, тя има духовно съдържание. *Л*-то е духовният човек – когато иска да те лъже, той ще говори за Бога, че Бог е Любов, ще те предразположи. След като те предразположи, ще те обере и ще си замине. Ти в Името Божие само веднъж ще излъжеш. Опасно е да се лъже в Името Божие. Сега може

във вас да се събуди един страх. Страхът е полезен: има един страх на Земята, който е полезен; другите страхове са безполезни. Има един страх да не изгубиш Любовта. Страхът Божий е началото на Мъдростта, ако искате да прогресирате.

По някой път аз говоря за подмладяването. Подмладяването, тъй както сега живеете, е невъзможно по никакъв начин. Дето влиза бялата или черната лъжа, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето влиза нетърпението, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето няма благосклонност, подмладяването по никой начин не може да стане. Дето има завидване, подмладяване не може да стане и обнова не може да има. Дето хората стават критични, подмладяване не може да има; дето не хващат вяра, подмладяване не може да стане.

Всички тия неща трябва да ги изключим от ума си, за да се подмладим; или трябва да станеш дете на Любовта, да се освободиш. Живели ли сте един ден в Любовта, за да знаете колко струва да те освободи тя от всичките теглостности на живота? Погледнеш – видиш всичко колко е красиво. Вие, младите, поне един ден сте чувствали, че когато хората са влюбени, като че разрешават този въпрос. Усъмнят ли се, изгубват любовта, по стария начин живеят. Стрият начин е оране на нивата: днес те впрегнат да ореш, утре те впрегнат – остенът играе. Остенът е закон, това са несгодите на живота. Тревожиш се за децата, за къщата... Умреш ли, тревога има, те плачат. Ще те турят в гроба и ще питат: „Къде отиде, в оня свят ли е, или къде е?“. Казвам: „Там е – горе, на кюнеца“. По някой път виждам умрели тук, на кюнеца са се наредили.

Казвам: спасението не е на кюнците. На умрелите трябва да им кажа: „Слушайте, този живот трябва да го напуснете“. Нужна е Любов към Бога и пълна вяра. Според мене животът на кюнците е такъв: ти се ожениш за някой мъж, на когото уповаваш. Хубаво е, не е лошо – и той уповава на теб. Двама сиромаси са се събрали: и тя няма пет пари, и той няма пет пари, а ще въртят

къща... Домът е създаден от Бога. Ще въртиш къща там, дето е Бог. Божията сила трябва да присъства там, светлината трябва да присъства в тази къща. Водата трябва да присъства, хлябът трябва да присъства в къщата, за да се върти тя. Ние изключваме всичките тези неща. Мъжът казва: „Аз съм живият хляб“. За хляб е осигурен. Като се ожени, няма нито пет пари – и вижда, че го няма живият хляб; той купува от фурната. Като няма пари, казва: „Иди да намериш отнякъде“. Така влизаме в противоречие.

Аз бих ви обяснил как се е родил сегашният порядък на нещата. Сегашният порядък се е родил от вярата на Ева. В Писанието се казва, че агентът казал на Ева: „Ако ядеш от този плод, ти и всеки, който яде от него, всичко в света ще имате. Само като помисли – и работите ще идват; като помисли – и всичко ще става“. Един българин, който вярвал в Бога, казал на един бик, който идвал насреща му: „В името на Исуса Христа ти казвам да се махнеш“. Той казва това, но бикът иде насреща му. Казва пак: „Като не слушаш Христа, аз слушам“ – и се качва на гървото. От гървото вика: „Аз ти заповядвам!“. Бикът го гледа и му казва: „Благодарение на това гърво се спаси от мене. Не си по-силен от мен“. Човекът трябва да бъде силен, за да се справи с една своя мъчнотия. Ако едно желание за кражба е по-силно от тебе, че те накара да крадеш, ти си слаб човек. Кражбата показва, че тя е по-силна. Ако ти пиеш вино, желанието да пиеш вино е по-силно от теб; ако плачеш, плаченето е по-силно от теб. Ако те хване една болест, та боледуваш, болестта е по-силна от теб. Като станеш силен, ти оздравяваш – щом си здрав, по-силен си от болестта.

Ние, съвременните хора, страдаме от онази, вечната слабост – вярваме в това, което не е. Ако Господ е вътре в тебе, ти като кажеш, бикът ще се спре; или ако не се спре, ще го хванеш за рогата и той ще се спре. Казва някой: „Да имам сила“. Ако ти не можеш да хванеш едно свое желание и да го обуздаеш, какъв човек си? Казва друг: „Нервен съм, не мога да търпя“. Ако ти си

нервен и не можеш да търпиш, тогава де ти е силата? Въздържах се.

Аз често опитвам нещата психологически, гледам психологията на хората. Дойде някой и му казвам мекичко: „Зает съм сега.“ „Ама отдалече съм дошъл, нямам време за друг път“. Аз разсъждавам: той отдалече е дошъл и аз отдалече съм дошъл; той е нямал време, че аз имам ли време? Някой път казвам меко: „Нямам време“. Като му кажа меко, че нямам време, той не разбира. Кажа му силно: „Нямам време“; а някой път казвам още по-силно: „Нямам време“. След като се върна, отнема ми цяла седмица да се очистя от това „нямам време“. Тъй че аз правя опити. Като го виждам човека, зная какво ще ме пита. Искам да го опитам какво ще каже, опитвам неговото състояние. Туй, което аз чувствам, това е той. Аз опитвам неговото състояние и виждам как постъпва. Той казва: „Нямам време“ – знае, че и аз ще кажа така: „Нямам време“. Защото аз го зная: той ще ми говори мекичко, и аз зная за какво ще ми говори. Ако аз му дам хиляда-две хиляди лева, мекичко ще ми говори. Продавач на грехи е: давам му повече, отколкото струват грехите – той е любезен. Ако река да отбивам, ще купне: „Не продавам тия грехи!“.

Не мислете, че вие можете да поправите света. Често гледам – у някой има желание да обърне някого; той казва: „Обърнах го“. Няма по-мъчна работа от това – да обърнеш някой човек. Ти като го обърнеш, ще създадеш една мъчнотия на себе си. Най-първо той е бил един човек от света, работил е, уповавал е на себе си. Ти го обърнеш да уповава на Господа – той престане да работи и уповава на Бога. Такова обръщане не ми трябва. Аз ако бих употребявал обръщането, ще взема мотиката и ще кажа: „Елате да обърнем днес лозето“. Ред години тук опитвам всичките. Когато дойде до яденето, всички стават кандидати, всички казват: „Тук е братско“. Но тия братя, когато е за работа, ги няма – нямали време, неразположени били и все са заети.

Някои болни идват тук. Аз ви казвам: вие сте болни, защото не работите. Ако бяхте работили през целия май и юни по половин или един час на ден физическа работа, по-малко щяхте да страдате. Ако употребите по един час на ден да работите физически, ще бъдете здрави – тъй, да работите за Господа. Ти нямаш градина – ще намериш чужда. Един час ще работиш в чуждата градина и ще кажеш: „Днес съм решил да работя“. Нямаме ли ваша, покопайте на някоя чужда градина, направете това за Господа. Ако всичките хора биха решили така да работят, какъв щеше да бъде светът!

Сега аз ви говоря как трябва да се изпълни Божият закон. Няма да поставям това за правило, но така е в реда на нещата – ние трябва да работим. Ако зачитаме Божия закон, закона на Любовта – това е привилегия, да работиш. Няма по-красиво нещо от работата. Мъчението отива надолу, трудът – нагоре; работа има само в Любовта. Трябва да бъдем готови всякога да работим. Кражбата е мъчение, а поправката на кражбата е труд. Като се мъчиш да поправиш в себе си един недъг, това е труд.

Най-първо трябва да оправиш своята погрешка. Като изправиш нетърпението, това е труд; като губиш търпението, това е мъчение. Като започнеш да печелиш търпението, това е труд; като дойдеш до положението да си търпелив, това е работа. Та казвам: „Има какво да работиш“. Някой казва: „Трябва да се оправи светът“. Ние очакваме един оправен свят. Светът е оправен! Ангелите, като им каже Господ, навсякъде отиват като посланици по цялата Вселена, дето е уредено; само тук, на Земята, очакваме да уредят нашия свят. Ние сме дошли да уповаваме на нещо отвън, да не работим. Свещеникът като вдигне ръката да благославя, много хубава работа е това – тя с малко се свършва.

Като дойде някой и ми каже: „Аз те обичам“, какво то поиска от мене, трябва да му дам. Казва той: „Обичам ви“ – готов съм нещо да пожертвам. Да пожертвам заради този, да пожертвам заради онзи; днес ме обичат,

утре ме обичат – погледнеш, един ден нищо не остане. Като не ми остане нищо, не ме обичат; когато давам, обичат ме. Щом кажете, че обичате, това е взятничество, подкуп. Аз трябва да вляза във вашия дом, преди вие да ме обичате. Този човек, който обича, аз така го виждам – като дойде при мене, няма какво да ми се оплаква. По някой път минавам покрай някой болен; човекът нищо не иска, но чета в очите му: „Аз нося този товар“. Аз пожелавам да оздравее – и той оздравява. Казвам: „След няколко дена ти ще бъдеш здрав“. Пожелавам както съм здрав аз, така и той да бъде здрав.

Просете с любов – вие с любов не просите. Сега мук се събираме да се молим. Хубави работи са това, но не са по любов. Казвате: „Домегна ни на нас“. Еднообразието дотяга. *Отче наш* две хиляди години как го четем? „Отче наш, Който си на небето, да се свети Името Ти, да дойде Царството Ти, да бъде Волята Ти.“ Ако бяхме се спрели само на тия три думи: да осветим Името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде Волята Божия – но да ги изпълним, светът щеше да се оправя. Християнските народи, които трябваше да работят, оставиха Господа да работи, Господ да направи всичко. Най-после дойде едно материално разбиране.

Два крайни възгледа има сега: едните казват, че Господ ще оправя света, другите казват, че ние ще оправим света. Материализмът – това е крайността на християнското учение, разбирането, че Господ ще оправя света. Казват някои: „Бог няма какво да оправя, ние ще го оправим“. Аз казвам: за в бъдеще ще вземем тия думи на Христа, Който е рекъл: „Както Отец Ми работи, така и Аз работя“. Всички трябва да работим. Сега работи от любов! Всичко онова, което можете да направите от любов, то е, което ще ви помогне и ще остане с вас. С онова, което не е направено от любов, ще имате временен живот, няма да имате Божието благословение. Туй, направеното без любов, няма да остане във вас. Една мисъл, родена във вас без любов, не остава; едно желание, родено във вас без любов, не остава; една постъпка, родена във

вас без любов, не остава. Това, което е направено с любов, то остава във вас.

Та казвам: работете за Бога! Не за себе си, но за Бога всички трябва да работим. Тъй разбирам Любовта: да работим за Него, като че заради себе си работим; като мислиш за Бога, като че за себе си мислиш. Тогава всичките тия думи – че Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завивда, не гури своето си, ще се изпълнят. Онези, които не са готови, да се държат за стария порядък; онези, които са готови да влязат в новия порядък, да започнат да учат правилата, които Любовта изисква. В хубавото свирене не се позволява никаква погрешка – всичко върви като механика, всички тонове са ясни, хармония има. В обикновения порядък като сме, ще бъркаш и ще те спират много пъти, двайсет-трийсет пъти ще те спират. В добрите свирци и певци спиране няма, там всичко върви хармонично. Казвам: влезте в новия оркестър на християнството, дето няма погрешки; живеете в един свят без погрешки.

Туй, което ви казвам, не е учение за света – светът него не може да го приложи. Това е едно учение, което едва за себе си може да го приложите, за вашия ум и за вашето сърце. Отвън няма да го приложат, но всеки може да го приложи за себе си, в ума си и в сърцето си.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго
истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.*

3 май 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БЕЗ СОА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Каж ми Ти истината

Добър ден

(Прочетоха се следните страници от книгата „Божествен и човешки свят“: 301., 302., 303., 304., 305., 360., 361., 362.)

Бог е Любов! Под думите *Бог е Любов* какво разбирате? Какво нещо е *Бог е Любов*? Туй, което постоянно дава и никога не взема, това е Любовта. Вие се намирате в едно противоречие, понеже любите и искате да вземете. Това е обратният закон. Щом даваш и вземаш, това е търговия, то не е любов. Любовта е това, което всякога дава, без да очаква нищо. Щом речеш да очакваш нещо, което си дал, влизаш в противоречие със себе си. Гледам, някой казва: „Аз ви любя, а вие любите ли ме?“. Това е вече търговия – той иска търговско отношение. Щом онзи е продавач, аз трябва да бъда купувач; щом аз съм продавач, той трябва да е купувач.

Мъжът дава, а жената взема, нищо повече. Жената постоянно взема, тя е отворена гунка, в която всичко се втича. Той сега мисли, че като се ожени, ще бъде щастлив. Щастие то погръбчва, че мисълта трябва да му донесе нещо. Какво ще му донесе? Сега, когато говоря за жена, не разбирам само жената. Под *жена* разбирам това: всеки човек в даден случай може да бъде или мъж, или жена. Пита някой: „Какъв си?“ „Мъж?“ „Хубаво, даваш ли?“ „Не давам.“ „Не си мъж.“ „Аз съм жена.“ „Ами ти каква жена си, когато си подпушена и през тебе нищо не може да мине?“. Вземеш ли – пълен си. Една жена е пълна. Пълната жена не е жена, празната жена е жена.

Аз наричам всички празни шишета жени, а пък наричам мъже всички пълни шишета. Празните и пълните шишета не разрешават въпроса, това е консервиране – ние имаме консервирано съдържание.

Щом консервираме нещата, ние влизаме в стария порядък, започваме да се осигуряваме за зимата, когато няма плодове. Представете си, че живеем в един свят, гето по дърветата има постоянно плодове. Защо ще правите консерви? Има консервирано знание. Наследствените знания са консервирани. Ти си наследил някое качество на баща си. Баща ти е обичал парите, и ти ги обичаш – мязаш на баща си. След като обичаш парите, какво могат да ти дадат? Обичаш парите, но те не могат да отговорят на твоята любов. Ти ги обичаш, но те не могат да ти отговорят – тогава какво ще ти дадат? Няма по-невярно нещо от парите: в който джоб и да ги туриш, вървят – никакъв морал нямат; който ги вземе, с него отиват. Турците казват: „С деветдесет народа мир правят“.

Когато ти имаш една мисъл, която е от женски характер, трябва да видиш най-първо има ли канал, изтича ли: шише ли е, или цев. Ако е шише, което събира едно кило, ти трябва да знаеш, че след като налееш едно кило, останалото ще бъде недоволено – всичко друго, което ще сложиш, ще се излива навън. Какво може да донесе такава жена? Представете си: една жена се е оженила, и първата година мъжът ѝ ѝ е направил памучна рокля, втората година – вълнена, третата година – копринена. Каква похубава рокля от копринената може да ѝ се вземе? Питам сега: ако жената носи памучна рокля, какво ще добие; ако носи вълнена, какво ще добие, и ако носи копринена, какво ще придобие? Памукът е добър проводник на топлината, а коприната е лош проводник. Следователно мъжът ѝ иска да ѝ каже: „Едно ще даваш, две ще задържиш. Евтино ще купуваш, но два пъти по-скъпо за него ще вземеш“.

Та казвам: сега изясняват закона за наследствеността. Всичките нещастия днес, които съществуват в света, на какво се дължат? На една неразбранщина. Колко му трябва на един човек, за да живее? Защото в Божестве-

ния свят човек е осигурен за един ден – откакто изгрее Слънцето, докато залезе; а ти искаш да се осигуриш за милиони дни. В Божествения свят за един ден щом си осигурен, ти си осигурен за всякога; щом за един ден не си осигурен, оставаш неосигурен и за другите дни. Най-първо, ако се осигуряваме, ние нямаме вече доверие в онзи Божествен промисъл, който съществува в света. Казва някой: „Кой ще се грижи за мен? Аз ще се грижа“. Щом се грижиш за себе си, ти си излязъл от Божествения порядък. Казват хората: „Трябва да помислим за себе си“.

Аз трябва ли да мисля кога ще дойде пролетта, трябва ли да мисля кога ще дойде лятото, кога ще дойде есента и зимата? Или трябва да ли се тревожа дали дърветата ще цъфнат, или няма да цъфнат, дали ще дадат плод, или не? Или трябва ли да се тревожа дали Слънцето ще изгрее, или няма да изгрее? Сегашният порядък, в който живеем, е извън Божествения порядък на нещата. Какво е придобил човек, когато е живял извън Божествения порядък? Щом живее извън Божествения порядък, всичките нещастия ще дойдат отгоре му: няма да остане някое нещастие, което да не опиташ, никакво благо няма да дойде. Щом влезеш в Божествения порядък, всичките блага ще дойдат у теб и всичките страдания ще си заминат.

Вие страдате: кажете защо са тия страдания? Те са извън Божествения порядък. Христос беше в Небето и Му се поревна да дойде в човешкия порядък. Той опита какъв е човешкият порядък. Казваха Му: „Ако идеш извън Божествения порядък, ще изпиташ всичките страдания“. Втори път като Му кажат за човешкия порядък, Той ще каже: „Отсега и цялото човечество да плаче, кракът Ми няма да стъпи в човешкия порядък“. Казват Му: „Гладуват хората.“ „Хич не гладуват.“ „Има хора, които умират от глад.“ „Да се хранят със Словото Божие“. Хранят ли се с хляб – това е човешкият порядък; хранят ли се със Словото Божие – това е Божественият порядък.

Сега казвате: „Да обърнем света“ – всинца се въодушевявате от идеята да обърнете света. Чудни са хората,

които не са се научили да обръщат своите кесии, а искат да обръщат чуждите. Кесията трябва по някой път да я обърнеш, да я опереш, понеже след като туряш пари, се оцапва. Едно шише, след като наливаш дълго време вода в него, трябва да го измиеш, че доста тиня оставя водата – трябва да го изчистиш това шише. И ти го обърнеш наолю. Шишето, като го държиш нагоре, нищо не дава. Шишето, като има нещо в себе си и като го обърнеш наолю, тогава пуца. Ако човек седи изправен нагоре, не страда; щом го обърнеш с главата наолю, казва: „Страдам“. Докато не дойде страданието, той нищо не дава.

Всякога страданието има предвид да изкрънка нещо от тебе. Аз съм гледал: някой път майката дойде и даде една ябълка на детето. После поуска ябълката от детето, то не я дава. Заражда се борба: майката го хване, вземе ябълката. Или хване го за ухото – то стиска и тя стиска; който стиска повече, надвие. Детето почне да плаче, че майката му взема ябълката. Защо плаче детето? Майката вижда, че тази ябълка не е хубава – взема я, за да му даде по-хубава. Него го е страх и казва: „Не давам, в света има само една ябълка“. Ти си загубил хиляда лева – Господ е помислил да ти даде две хиляди. Казваш: „Защо ми взеха парите?“. Да ти дадат две хиляди. Вземат ти двете хиляди, които имаш; казваш: „Защо ми взема парите?“. За да ти дадат четири хиляди. Вземат ти четирите хиляди, за да ти дадат десет. Или вземат ти десетте хиляди, за да ти дадат двайсет хиляди. Вие казвате: „Защо ми вземат това?“.

Любовта ти взема нещо, но ще ти даде по-хубаво. Първата жена са ти взели, ще ти дадат втора. С първата ти се пържеше. Казват: „Единобрачие има в света“. В света не съществува никакво единобрачие – прераждал си се петдесет-шестдесет пъти. Казва някой: „Аз съм единобрачен. Според теорията мъжът има само една жена“. Това е в Божествения порядък – в човешкия порядък има винаги многоженство. Соломон²⁵ имаше треста жени и шестстотин наложници – всичко деветстотин. Четете, за да видите какъв морал дава един еврейски цар? Защо е

писано така, защо му бяха тия много жени на Соломон? Баща му взе чуждата жена – лакомия бе това; и такъв син се роди, който взе много жени. Всеки, който взема чуждата жена, ще роди син, който ще има деветстотин жени. Питам сега: в нашите времена как ще отгледаш толкова жени? Ако си цар, можеш да имаш, но ако си беден човек и имаш деветстотин жени, какво ще ги правиш? На годината деветстотин рокли по хиляда лева колко правят? Деветстотин обеда по сто лева колко струват? Ами обуца, ами шанки... А ако всичките тия жени народят по три-четири деца?

Имаме един закон: опасно е, когато умът стане многоженствен, сърцето като стане многоженствено също е опасна работа. Трябва да се разбира законът. Единствено Божественото в света е това, което хармонизира всичките противоречия. Извън Божествения порядък съществуват всички нещастия. Питам: „Защо Господ е направил света така?“. Ние си правим този свят. Разправяше ми един попски син: „Баща ми имаше стотина кошерци, тръвници. Гледам, една бяла пита я турил отгору. Дете съм, искам да взема от бялата пита. Хич не ми иде наум, че има пчели там – вземам ножчето и режа. Като се натрупаха пчелите отгоре ми, пунах тръвната. Пчелите ме наханаха по лицето, погу се то. Баща ми ме пита: „Какво ти стана?“. Аз го лъжа и казвам: „Минах покрай пчелите и те се нахвърлиха“. Пита: „Те, пчелите, са работливи, ти да не си ги бутал?“. „Не, не!“. Баща ми отива при кошерите – и който кошер съм го пипал, се бил обърнал. Вика ме баща ми и пита: „Тази тръвна кой я е бутнал на земята?“. Та казва попският син: „Баща ми идва с доказателства. Трябваше да призная, че съм пипал. Яви се желанието в мене да не искам от баща ми мед, а да взема колкото искам“.

Та и ние в света скришно искаме от тръвниците да си извадим малко меда. Който от вас иска да си вземе меда, пчелите ще се нахвърлят на него; тогава ще носим своите погутини по себе си. Някой път се зароди желание у някой – иска да се жени. Хубаво, защо иска да се жени?

Момъкът или момата искат да се оженят – защо? Искаш да носиш сабя – защо искаш да я носиш? „Ама искам да свиря.“ Защо? „Ама искам да говоря.“ Защо? Хубаво е, не е лошо да говориш, но защо? Които се сподобят с онзи век, нито се женят, нито за мъж отиват. А казват: „Човек трябва да се жени“. Женитбата е един процес, но жененето е извън Рая. Докога ще се женят хората? Докато са извън Рая. Щом се върнат в Рая, никаква женитба няма. Казва някой: „Да направя нещо“. Аз ще ви представя това. Когато един грънчар направи петдесет-шестдесет хиляди гърнета, защо ги прави, каква услуга принася на човечеството? Петдесет-шестдесет хиляди гърнета е опекал – продаде ги. Разправят за един грънчар в турско време, от Балчик. Опекал петдесет хиляди гърнета. Дошло му наум – стотина от тях ги напълнил с краве масло, а другите останали празни. Иде една светкавица, пада върху гърнетата и му пробива всичките петдесет хиляди празни гърнета. Само стотината гърнета, пълни с маслото, остават здрави.

Злото – всичките ваши празни мисли – светкавицата ще ги надупчи. Ще останат само пълните шишета с масло. Доброто в света е, което нас ни ползва. Един момък се жени – защо? Една мома се жени – защо? Момъкът се жени или за да люби, или за да го любят. Момата се жени или за да люби, или за да я любят. Те едновременно не могат да се любят – невъзможно е два души едновременно да се любят. Законът на Любовта е закон на даване. Ако всички дават, кой ще взема? Трябва да има някой да взема. Водата, която се дава, трябва да има поле, да влиза някъде на работа. Или вие искате да вземате, но ако няма кой да ви дава, кой ще взема? Даването и вземането произтичат от Любовта. Даването е процес на изобилие: излиза нещо от Бога, то е даване. Приемането е това, което Бог ни дава да го приемем, да го турим в работа. Ако ние не дадем ход на Божественото, благо то се спира. Аз наричам това подпушване на закона на Любовта.

Казва някой: „Мене не ме обичат хората“. Защо да не те обичат? Иска някой от мен зимно време да стопля стаята. Нямам никакво гориво – как ще го стопля, кажете ми, като нямам горивен материал? Най-първо, трябва да имаш горивен материал в ума си, с който да създадеш една любовна форма; трябва да имаш горивен материал в сърцето си, с който да създадеш едно любовно желание; трябва да имаш горивен материал във волята си, за да приложиш Любовта. Любов, която не може да излезе от човешкия ум, любов, която не може да излезе от човешкото сърце, и любов, която не може да излезе от човешката воля – това не е Любов. Трябва да потече този извор, той е силен. После ум, който не може да възприеме Любовта, сърце, което не може да възприеме Любовта, и воля, която не може да приеме Любовта – това не са ум, сърце и воля. Ум е, който може да произведе Любовта; ум е, който може да възприеме Любовта. Сърце е това, което може да произведе Любовта и което може да възприеме Любовта. И воля е това, което в дадения случай може да предаде Любовта и което може да възприеме Любовта. Това са нови понятия. Казвате: „Любов“. Най-първо всеки в себе си ще каже: „Аз мога ли да предам Божията Любов и мога ли да я възприема?“. Това са елементарни работи, от които ние сега се спъваме.

Не само ние, но целият свят иска да сложи един нов ред. Новият ред седи в Любовта. Ако умовете на хората се отворят, за да дойде Божията Любов, и да я предадат, ако умовете на хората се отворят да възприемат Божията Любов; ако сърцата се отворят да предадат Божията Любов, ако сърцата се отворят да приемат Любовта; и ако техните воли се отворят да предадат и да възприемат Любовта, вече имаме един нов порядък на нещата. Сега оставете старите разбираня: „Да умрем, да идем в оня свят, за да видим какво има там“. Питам: ако някой иде в Германия, той германец ще стане ли; ще придобие ли всичкото им знание? Ако иде и каже само *ку-ку*, ще се запознае ли с науките на германците, с индустрията, която те имат, ще научи ли нещо?

Ние искаме да идем в оня свят, в Божествения свят, но умът ни трябва да бъде готов да предаде Божията Любов, сърцето ни трябва да бъде готово да предаде Божията Любов. Сега думата *predage* има двоен смисъл: разбираме някой предател да стане, да те изнуди; и да предаде нещо на другите. Аз предаването ще го разглеждам другояче: това е човек, който не е готов да стане слуга на Любовта, да иде да ѝ служи. Ако човешкият ум не е готов да стане слуга на Любовта, да иде да ѝ служи, това не е ум; ако човешкото сърце не е готово да стане слуга на Любовта, да иде да ѝ служи, това не е сърце; и ако човешката воля не стане слуга на Любовта, да иде да ѝ служи, това не е воля.

Казвам: в нас новият порядък е готовността да възприемем Божията Любов и да идем да служуваме в света. Как да идем да служуваме на Господа? Тъй както разбирате: няма никакви правила, за обичането на Любовта няма никакви правила. Някой ме пита как да люби. Как ще любите, кажете ми? Ако ме пита конят: „Обичаш ли ме“, казвам: „Обичам те“ – и се качвам на гърба му, той ще ме носи. Ако ме пита каруцата: „Обичаш ли ме“, ще се кача отгоре на нея и ще си туря товара на каруцата. Каруцата е това, на което мога да се кача; кон е това, на което мога да се кача; череша е това, на което мога да се кача и да взема плод. Като уда при черешата, ще ям череша, няма да я гледам, да я милвам и да я целувам. Ще целувам плодовете – за всяка целувка тя трябва да ми даде плод. „Такива празни работи са това, ние сме реалисти.“ Целувам черешата заради черешите. Ти целуваши водата заради самата вода, която влиза в тебе; за вода, която не влиза, никаква целувка не давам. Целувам хляба, който става жертва. На един човек, който не може да се жертва, никаква целувка не може да му се даде, това е закон.

Нас, съвременните хора, ни е страх от жертвата. Жертвата е свободен билет, отвор в човешкото сърце, за да влезеш. Ти като се жертваш, ще влезеш в Божествения свят – без жертва не може. Сега се жертва

Христос: Той се жертва, за да влезе в Божествения свят, да може да въведе всичките души, да им даде пример, че и те по същия закон на жертвата да влязат там. Ако ние не мислим, че можем да се жертваме като Христос и да влезем в Божествения свят, всичко е безпредметно. Казват хората: „Христос умря заради нас“. Христос умря заради нас, но и ние трябва да умрем заради Него. Умира ли човек заради мене, и аз ще умра заради него. На думата *умира* вие ù слагате съвсем друг смисъл. *Умира* значи *у, мира* – след *у* турете запетая, значи въвежда ме, умира Христос заради мене, въвежда ме в друг свят. Тъй го разглеждам *умира*: *у, мира*.

Ние сами разваляме живота. Знаеш ли колко лесно се разваля животът? Оженили се двама млади. И религиозните хора се женят – всичките хора се женят на Земята, няма никой, който да не се жени. Те са си писали много сладки любовни писма, все хубави писма, а пък тя не знаела да готви. Сварила боб и цяла шепа сол турила. Дошъл той, почнал да яде – солено. Не е турила сол с трите пръста, но цяла шепа. Защо е сложила повече сол? Казва ù той: „Моля ти се, по-малко сол туряй“. Ами и ние, съвременните хора, много сол слагаме. Срецнем някого, казваме: „То добре трябва да се живее“ – сол е това. Някой рече: „Ти не мислиш“ – пак е сол. „Сърцето ти е такава“ – и това е сол. „Волята ти е такава“ – сол слагаш. Дойде свекървата – хайде една шепа сол, дойде зълвата – още една шепа сол, дойде снахата – една шепа сол. Яде ли се ядене с три шепи сол?! Като сложиш сол в ума, в сърцето и във волята, яде ли се този боб?

Аз съм дошъл до едно заключение: свекървата никаква сол да не туря, зълвата никаква сол да не туря и снахата никаква сол да не туря – да сварят боба без сол. Като дойде възлюбеният, той да си сложи сол колкото иска. Казвам сега: без сол ще готвите! Едно правило: без сол ще приготвите храната; всичките яденета оставете хората да си ги посоляват. Пригответе ги по всичките правила, но за сол – всеки сам да си слага. После и масло не слагайте на боба. Синете боба и турете масло – все-

ки да си сложи колкото иска. И пипер не му туряйте, оставете всеки да си сложи пипер. Аз съм ял тази попара благодарение на това, че обичам лютите работи. По някой път, когато съм се простудявал, ходил съм да ям люто ядене – що съм се изпотявал само! И оздравявам, но това е лекуване. Боба го сварете с проста вода, с вода, каквато Бог е дал, и оставете онзи, който ще го яде, сам да си сложи сол, пипер, масло, ако искате главата ви да бъде мирна. Достатъчно се солим... Сега ние постоянно се солим. Без сол!

Бог е Любов. Трябва да носиш едно качество. Досега Бог никому не е казал: „Ти защо направи това?“, никой не Му е чул гласа. Хората казват, че някога Господ нещо е казал. Господ те е погледнал, но никога Господ не соли нещата. Той ти оставя черешата, тъй както си я намерил, на дървото. Ако искаш, я вари, ако не можеш сега да я употребиш. Щом я консервираш, това е човешка работа – тя изгубва своята хранителност. Аз бих желал да ям череша, които са на дървото, отколкото онези, които са консервирани. Бих предпочел да ям един неосолен, неопиперен боб, без да му е турено масло, защото бобът сам има достатъчно масло.

Чудно е, че ние мислим, че като сме пратени в света, трябва като прокурори, като съдии да разрешим въпросите. Най-първо човек трябва да смята. Ти най-първо, като започваш да градиш една къща, ще пресметнеш колко пари ти трябва. После трябва да знаеш времето ще бъде ли хубаво. Защото когато градиш къщата, ако времето не е хубаво, ще съградиш една неестествена къща. После, една къща когато се гради, не трябва да плачеш: този да е умрял, онзи да е умрял. После през цялото време, когато се гради къщата, трябва да пееш, да си весел: в такава къща ти можеш добре да живееш. Когато времето е било сухо, когато всичко е взето предвид, трябва да направиш къщата – тогава всичко ще има вкъщи, което ти е необходимо. Най-после трябва да има достатъчно светлина, прозорци да има, не да влезеш в една къща, която е затвор.

Всяка аналогия трябва да е вярна. Ако ти създадеш в себе си свои възгледи, всеки трябва да има оформен възглед, знаеш какъв. Казва някой: „Характерът ми е такъв“. Аз не зная дали един характер може да се създаде за един живот, или за два, за три. Под думата *характер* аз разбирам, че човек във всичките свои прояви трябва да постъпва разумно. Аз считам, че един художник, като те види, трябва да ти нарисува носа точно: ни по-дълъг, ни по-къс – изведнъж да предаде характерната черта. Ако основата на моя нос показва, че съм умен човек, ако средата на носа показва, че съм деятелен, и ако краят на носа показва, че съм щедър, е хубаво. Тази именно линия като се тури, тя показва активност, щедрост. Но художникът нарисува носа прав: това нищо не показва – този, правият нос, няма никакво качество.

Ако на Любовта предадем нейните качества, ако на ума предадем неговите качества – да има светлина; ако на сърцето предадем неговите качества – да има топлина; и ако на човешката воля предадем нейните качества – да има сила, тогава ние разбираме свойствата им. Умът без светлина не може да бъде полезен, сърцето без топлина не може да бъде полезно и волята без сила не може да бъде полезна. Казвате: „Откъде да ги вземем?“. Тия неща Бог ни ги е дал. Бог като ни е дал ума, научил ни е как да възприемаме топлината. Като е създал в нас волята, научил ни е как да възприемаме силата. Всички трябва да се върнем към това първично послушание, за да можем да възприемем Божествената светлина, да възприемем Божествената сила, от която всички сега имаме нужда.

Аз намирам, че всички хора се нуждаят от светлина. Те не могат да мислят, понеже нямат светлина, не могат да чувстват топлината. Най-първо са слаби, хилави са, сили нямат, казват: „Така Господ ни е направил. Господ е направил ангелите да пътуват по цялата Вселена, а нас ни е оставил като хилави деца“. Не – ние на Земята сме от непослушните деца. Аз наричам земните жители своенравни деца. Земята е един приют за поправка на своенравните деца. Та вие сте от своенравните. Казвате: „След

като напуснем своенравието, ще бъдем като ангели“. Ние сме своенравни ангелчета.

Аз гледам по някой път колко се безпокоят хората. Като дойде някой човек до мене, чувствам неговата болка. Него го боли коремът: той дойде при мене – и мен ме заболи. Той страда на място, аз страдам по симпатия. Него го боли главата – и мен ме заболи главата. Че го боли главата, намясто е; че моята глава ме боли – това е по симпатия. Него го боли кръстът – и моят кръст ме заболи. Но аз се уча от това, питам: защо го боли коремът? Защото яде повече, отколкото трябва. Защо го боли главата? Защото не мисли както трябва. Тогава спра се при него и започна да го уча, казвам: „Слушай, ти имаш коремоболие.“ „Да, да, много ме боли.“ „За да не те боли коремът, много ще дъвчиш, добра храна ще ядеш. Храната с любов ще я ядеш. Никога няма да ядеш, когато нямаш желание за ядене. Щом си разтревожен, не яж“. Има едно ядене за лекуване – това е друго. Но човек, за да бъде здрав, винаги с любов трябва да яде. Като погледнеш хляба, трябва да го обичаш, че като влезе в тебе, и той да е доволен. Ние, съвременните хора, ядем без любов, спим без любов, ставаме без любов, учим без любов. Казва някой: „Не върви тази работа“. Бог е Любов – станете като Него, давайте! Сега не искам да ви кажа: давайте! Вие сте давали, но погрешката ви къде е?

И аз давам по някой път. Вчера бях на лозето, искам да помагам на ягодите. Защо им помагам? Защото ягодите са ангелски деца – гледам да помогна на децата на ангелите. Гледам: идат двама души – един мъж и една жена. Казват: „Господин Дънов, искаме да ви видим по много важна работа.“ „Извинете, нямам време, имам работа.“ „Искаме да ви видим.“ „Че защо, и тук, на лозето, може да ме видите“. Изваждат квитанция за слепите, искат да им помогна. Казвам: „Тази работа, за слепите хора, е на гържавата“. Да ме викат за слепите – да помогна, да им отворя очите, разбирам; но да ме викат на слепите да им помагам с пари, не разбирам. Казвам: „Нямам пари.“ „Ако искате, можем да оставим квитанцията. Нямаме време“.

Рекох: „Че и аз нямам време. Елате в неделя“. Казват: „Хубаво ще е да дойдем тогава. Понеже сега няма ягене в града, при вас като дойдем, ще се наядем“. Иде една сестра, учителка, иска да помага. Извадиха квитанцията, искаха да пишат: „Доктор Дънов даде сто лева“. Рекох: „Не, не искам да ми туряте името. Сложете името на тази сестра“. Попитах я: „Имаш ли пари?“ „Имам“. Тя даде парите, аз се освободих – записаха нейното име. Ако ми сложат името, трябва да плащам. Подписаха се, заминаха си... Не удам да ме питат какъв начин има тия слепи да прогледнат, ами пари искат. Хиляди пари да им дадат, слепите пак слепи остават. Та казвам: на слепи хора пари не давам.

Казвам: на сляп човек знание не се дава, на сляп човек любов не се дава, на сляп човек сила не се дава. На слепия трябва да му се отворят очите, той да мисли; на слепия трябва да се отвори сърцето, да мисли; трябва да се отвори волята, да мисли. Тогава ще му дадеш Любовта, Божественото знание и Истината. Слепите трябва да прогледнат, от пари не се нуждаят. От знание, от любов и от свобода се нуждаем всички.

С отворени очи възприемете Любовта; с отворени уши възприемете Любовта; с отворени усти възприемете Любовта.

*Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго
истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.*

10 май 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

НОВОТО В СВЕТА

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 3. глава от Евангелието на Йоан.

Духът Божий

Всеки се намира в една вътрешна борба със себе си. Борба има, която владее в човешкия ум, човешкото сърце и човешкото тяло. Тялото страда от неестествена храна, дробовете страдат от нечист въздух, умът – от нечиста мисъл, сърцето – от нечисти желания. Нечистата мисъл не се вижда, но се опитва; желанията и те не се виждат.

Та казвам: и в съвременните религии сега, и в древността всички страдат, понеже религиозните хора не работят, много малко работят. Те са търговци, банкери. Казвам: да вярваме в Бога. Това е банкерството. Банкерът седи в банката, за да смени парите, но с двайсет-трийсет процента дава – и хората вземат. Да вярваш в Бога, значи да вярваш, че банкерът е богат. Като вземеш парите от него, той е услужлив, но двайсет и пет процента лихва взема, и то само за тебе. Ние мислим, че като вярваме, по двайсет и пет процента даваме. Казва някой: „Аз вярвам в Бога“. Като вярваме, какво сме направили?

Представете си, че вие вярвате, че професорите от Софийския университет са отлични учени хора, като че ли няма други в света. Вие сте студент, но не учите. Какво ви ползва тяхната ученост или материалът, който

се преподава в университета, какво ви ползва, ако не го изучавате? Да кажем, вие минавате за математик или за естественик, или сте някакъв биолог, или физик, или лекар. Ако сто души умъртвите, а десет оздравите, какъв лекар сте?

Сега аз не искам да ви говоря безлично. Казвате: „Аз лош човек ли съм?“. Всеки човек, който не се учи, е ленив; всеки човек, който не върши доброто, е лош. Аз за злото не говоря, защото за злото и доброто имам друго мнение, което не искам да ви го казвам, за злото и доброто имам най-доброто мнение. Какво ще направя, като ви говоря? Казвам, че за злото и доброто имам най-доброто мнение, защото доброто и злото, ако живеят на едно място, те са добри – другояче не биха живели. Те живеят на едно дърво. Ева искаше да стане тяхно дете, да я приемат като пансионерка. Ева мислеше, че като изяде ябълката, ще стане като Бога. Това беше един процес, това е само една трета... Трябваше работа, учение, трябваше голямо учение. Освен че не стана като Бога, но те изгубиха грехите си, като ядоха от дървото.

Някои религиозни хора мислят като Ева – че като повярват, в Рая ще бъдат. Не е такава вярата, аз не вярвам така. Най-първо ти не говориш истината; казваш: „Аз вярвам в Бога“, пък не говориш истината. Представи си, че като кажеш: „Аз вярвам в истината“, ако сме на физическото поле, веднага трябва да блеснат лампите. Казвате: „Ето, ние повярвахме, и Слънцето изгря“. Питам: нашата вяра ли направи Слънцето да изгрява? Казвате: „Ние като повярвахме в Бога, и Слънцето изгря“.

Днес сме събрани – и Слънцето изгря, но един ден, като не сме събрани тук, няма ли да изгрее Слънцето? Ще изгрее. Това е съвпадение. Когато не съществуваше нашата вяра, Слънцето пак изгряваше – то изгряваше преди ние да започнем да вярваме. Питам: домакинята, която започва да вярва в мъжа си, кога започва да вярва в него? Като мине под закона, като се венчае – казва, че той е неин мъж, вярва в това. Може ли тя да вярва, преди да се е оженила? Това е предположение, че може да

вярва. Значи под думата *вяра* разбираме това: ти влизаш в едни условия на живота. Питам: ако вярваш в мъжа си, какво си му предал? Ако ти вярваш, и той вярва в тебе. Ти вярваш, че той ще ти донесе нещо за ядене. При сегашните условия мъжът вярва, че жената е сготвила това, което той е донесъл. Ако мъжът не донесе това, което тя очаква, и ако тя не сготви донесеното, какви отношения имат те на физическото поле? Казват: „Да хванем някой готвач“. Че това вече е мнозинство. Да хванеш друг мъж, който да носи – това е многомъжство.

Според мене една храна, която минава през много ръце, се опорочава. Най-чистата храна е тя да мине само през една ръка. Ако искате чист плод, вие сами трябва да го откъснете; щом друг го е откъснал, той му е предал нещо от себе си. Ако мине през един, двама, трима, през пет души, опорочава се; нещата са невидими, но се опорочават. Приел си някоя мисъл отнякъде: тя минава през някои хора и ти не си я приел, както иде от своя източник. Например при мисълта „Аз вярвам в Бога“ ти се убеждаваш, не вярваш. И ти не знаеш вярно ли е: вярваш в това, което хората вярват.

Онзи ден се качихме на Витоша. Казвам им: „Разправете ми една приказка, която никой не е казал“. Аз бих желал да чуя една приказка, която никой не е разказал. Тогава казвам: аз да ви разкажа една приказка, която никой не е казвал. Един ден един охлюв, който имал апартамент, млад момък бил, искал да си намери другарка. Намерил я, но тя била гола, нямала апартамент. Казал ѝ, че я обича. Като я обича, не може да дойде при нея – тя се качила на черупката му. По-напред охлювът ходел лесно с черупката си, като се качила тя на черупката, мъчно ходел. Влече се, пълни той по земята, а тя седи на гърба му. Казва ѝ: „Ти каза, че ме обичаш. Не можеш ли да ми кажеш как стана, че изгуби апартамента си?“. Тя отговаря: „Минавах покрай пътя, мина кола, стъпка черупката ми – и оттам насетне само гола ходя“. Охлювът пита: „Защо не беше предпазлива, защо не избяга?“ „Нали знаеш, ние не можем да бягаме, едва се влачим“.

Може ли охлювът да бяга? Не може. Той ѝ задава въпроса: „Защо не избяга?“. Какво подразбира охлювът? Той казва: „Трябва да избегнеш мъчнотиите“. Та и една мъчнотия, щом се намериш на пътя ѝ, светкавично минава: докато намислиш да се преместиш, тя минава светкавично. Как ще избегнеш от мъчнотията? Кой от вас е избягал от мъчнотиите? Дойде ни една лоша мисъл. Че ти си бил на пътя на тази мисъл – искаш да я избегнеш, не можеш. Един ден охлювът, като мислил, мислил, забелязал, че тя е отгоре на гърба му. Трябвало да я носи само с една дума – и казал, че я обича. Тя отговорила: „Щом ме обичаш, на гърба си отгоре ще ме носиш“. Носил я той ден, два, три, година, две; десет години я носил. Земята се завъртяла, започнало да става студено. Това било в топлие места, че те не се заровили в земята, без черупки можело да се ходи.

Дошли в умерения пояс – и двамата възлюбени трябвало да се заровят в земята. Но тя нямала с какво да се зарови, черупка нямала, за да се затули; и той нямал къща. Минавали през една зона на богати хора. Тия хора вземали децата на охлювите, за да ги пращат на училище. Като ги вземали да ги пращат на училище, оставили черупките им отвън. Той казал: „Тук има един народ, който взема нашите деца да ги възпитава. Много добри хора са. Така е писано от древността, от дълго време е писано, че трябва да има много учени охлюви, но нито един досега не се е върнал. Пишат някои писма, че изкарват много големи научни изследвания. Знаели какво нещо е топлия вода; после казват, че могли да излизат от черупките навън и пак да влизат в черупките“. Охлювът казал: „Аз имам един приятел – тук той употребил първата лъжа, – който е изпратил сина си в училището, та си е оставил апартамента свободен. Ще му кажа да ти даде този апартамент, ти ще влезеш вътре. Тази година ще има зима, ще се скриеш; и двамата ще имаме нови апартаменти, един до друг ще бъдем, ще си ходим на гости“. Речено-сторено – намерили старата черупка, тя влиза вътре и тръгват и двамата. Идва зимата, те си направят по

едно бяло платно, запечатват се и се заравят в земята. Защо се заравят?

Учените хора казват, че като се заровим в земята, ще израстем и свети ще бъдем. Игната година като дойдем, няма да имаме такива рога, но ще бъдем особени. Кажете ми сега, според тази басня, охлювите като излязоха, досега станаха ли светии? Баснята казва, че дотогава те се хранеха със соковете на цветята; като излязоха из земята, започнаха да ядат трева, да пасат като говеда. Охлювът намира най-хубавите треви.

Ако една мисъл, която прониква в ума на човека, не носи творчески принцип и умът не се усилва, ако едно чувство, което прониква в човешкото сърце, и ако една сила, която прониква в човешкото тяло, не го усилва, питам: защо ни е знанието, което не носи светлина на ума, защо ни са чувствата, които не носят топлина, и защо ни е силата, която не ни раздвижва вътре? Ти казваш, че си религиозен, но не работи целият ти мозък. В религиозния човек работи само едно чувство на вяра, но той може да стане суеверен. В някои хора работи и надеждата, защото и тя спада там; в някои работи съзнанието за справедливост. Религиозните хора, като станат религиозни, целия свят съдят: този не живее хубаво, онзи не живее. Ако искаш някой да ти покаже дали си прав, или крив – религиозният човек знае; той даже знае кой ще иде в рая и кой няма да иде. Религиозните хора едни пращат в ада, втори – в затвора, други оставят свободни.

Христос казва, че не е такъв процесът. „Ако се не родите изново“. Един процес е това – знание се изисква, за да се родите в Дух и вода. Значи ако не разбирате закона на водата и закона на Духа, ако те не благоволят да се родите, не можете да влезете в Царството Небесно. Трябва да влезете в утробата на водата и Духа. Духът трябва да ви стане баща и водата да ви стане майка, да ви носят хиляди години – и тогава да се родите. Този процес трябва да се разбира. Питам Го: „Как може човек втори път да влезе в утробата на майка си?“. Сега ако искате да влезете в една къща, трябва да разбирате законите на нещата. Всяка къща има врата – трябва да зна-

ете къде е вратата; ключ има, може да влезете. Които не познава вратата и няма ключ, той не може да влезе. Значи може ли човек да се роди изново? Може, който разбира този закон; който не го разбира, не може. „Рогеното от Духа дух е, рогеното от плътта плът е.“

Сега моята приказка за охлюва има отношение към това. Мъжкият охлюв е с черупка, женската е без черупка. Без черупка е рогеното от плътта, а с черупката е рогеното от Духа. Ако ти си без черупка, ще се качиш на гърба на другия. Всички, които сте без черупки, качете се на гърба на онези, които имат черупки. Вечно не можеш да носиш някого на гърба си. Или другояче казано, вие казвате: „Господ всичко знае“. Господ всичко знае заради Себе Си; ангелите всичко знаят заради тях. „Но те са много учени!“ За тях е. И ние мислим, че те като имат, и ние от подаянието им ще минем. В Природата подаяние не съществува – в Природата съществува един закон на Любовта. Онзи, който обича, който има любов, той трябва да работи.

В работата има три степени: мъчение, слизане в гъстата материя – самоотричане; има закон за възлизане – труд; има и работа. Ти трябва да минеш от мъченията в труда и от труда в работата, само тогава можеш да работиш за Бога. Докато се мъчиш, ти слизаш, докато се трудиш, възлизаш. Ти работиш само за себе си. Като започнеш да работиш при възлизането нагоре, тогава започваш да работиш за другите. Под думата *любов* аз разбирам да работиш за Бога, без да работиш за себе си. Когато казваме, че Бог ни люби, ние работим само за себе си. Той работи само за нас, не работи за Себе Си. Да мислим, че Бог работи за Себе Си, значи да смятаме, че Той има нужда от нещо. Бог няма нужда, Той е съвършен, има всичко в Себе Си. Туй, което прави заради нас, то е от изобилието на онази вътрешна пълнота – да даде от това благо и ние да се ползваме от него.

Казвам: ако в един триизмерен свят живеем по светски, така, светът както мисли, главата ни ще стане само широка; ако живеем само според духовното, главата ни ще стане само гълга; ако живеем по Бога, главата

ни ще стане висока. Някой казва, че на него главата му трябва само в света: тогава главата ще бъде широка, без дебелина. Ако ти си духовен, главата ти ще бъде дълга. Или казано на научен език, ако ти си човек от света, главата ти ще бъде кръгла; ако си духовен, главата ти ще бъде елипсоидна. Каква е разликата между кръга и елипсата? Кръгът е едноцентричен, елипсата е двуцентрична. Само като влезем в Божествения свят, ще осмислим елипсата и кръга. Главата трябва да расте надлъж, нашир и на височина.

Сега, като се оглеждате, това показва къде сте работили повече. Много хора са прекарвали целия си живот само за Земята – и главата им е широка, по-широка, отколкото трябва. Някои са работили в умствения свят – главата им е дълга, но не е израснала нагоре: тя височина трябва да има. Питам: ако ние в началото бяхме при Бога и искаме един апартамент да ни даде, каква глава щяхме да изберем? Ние ако искаме по-голям апартамент, тогава какво щеше да бъде положението? Да кажем, че имаме глава един метър на дължина, един метър на широчина и един метър на височина, една кубическа глава – какво щеше да бъде тогава? Ние искаме да се подобрим, че се намираме в трудно положение. При условията, при които живеем, Природата даже на най-големите животни не им е дала големи глави. Те се опитаха да имат големи глави и разбраха, че не са практични.

Засега Природата е намерила за уместно един човек да има глава с двайсет и един сантиметра дължина, с петнайсет сантиметра широчина и петнайсет-шестнайсет сантиметра височина. Това е почтена височина – ако един човек има петнайсет сантиметра височина, туй е доста нормална глава. В това малко пространство са събрани вътре три билиона и шестстотин милиона клетки, които живеят там. Тъй добре са организирани те, че има чистота, пълна чистота има в мозъка. В това малко пространство те имат апартаменти, имат радио, пиана за свирене, всичко имат. Разговарят се със звездите на небето, навсякъде общуват, всякакви уреди имат. Всичките косми, които имате, двеста и петдесет хиляди

на брой, това са антени за приемане говора на звездите, на Слънцето, на Месечината, те приемат говора на растенията. Има клетки: когато растенията говорят, те трептят и предават говора им. Тия души знаят езика на растенията, чуват техния говор. Има клетки, които разбират езика на минералите – и те говорят.

Сега не ви казвам да вярвате в това. Вие ще ми кажете: „Аз не вярвам в това нещо“. Един минерал говори, един диамант, който пречупва светлината, за мене говори. После не само това, но учените хора казват, че скъпоценните камъни боледуват – имат болести, а после оздравяват. Често като заболее, един скъпоценен камък изгубва блясъка си. Един скъпоценен камък като изгуби блясъка си, дават го да го носи един здрав човек, за да възстанови блясъка си. Изгуби ли си блясъка, стане като просто стъкло; като го носи един здрав човек на пръста, той придобива отново блясъка си. Това са факти, само няма теория, която да обясни боледуването и камъните. Има мъхове, които изяждат камъните.

Сега туй, което казвам, какво ще ви ползва в сегашния ви живот? Вие мислите за днешния ден: за светлината, която иде, за топлината, която иде, за храната, която иде. После ще легнете, ще спите. Ден, два, три живеем; най-после сме млади, нямаме бради, добре виждаме. Младият, малкото дете, е ангелче; после виждаш, че пуснало един ден брада и мустаци. На онази, младата мома, която е имала дълга черна коса до петите, побелее косата ѝ; набръчква се тя, потъмнеят очите ѝ, презърби се, стане баба; а момъкът стане дядо. Ние страдаме от този процес и наистина сме влезли в един особен свят. Как да го уподобя? Представете си, че посеем някое дърво на един грум, гето хората и животните минават. Ако посеем това дърво и след години минете, колко смешно ще бъде то: кой как е минал, допирал се е до него, охлузила се е кората му – няма да го намерите в изправно положение. Така се намирате в един свят на противоречие.

Ние остаряваме от противоречията. Ти мислиш, че ще те убият, че сиромаш ще станеш, че ще заболееш; мислиш, че къщата може да се събори да те затрупа.

Мислиш, че един ден ще умреш, и се страхуваш: ще идеш при Бога, а не знаеш как. В оня свят има духове, но вие духове не сте виждали. Духовете – и те са същества разумни. Като дойде това същество някой път и не иска да ви изненада, ще вземе една форма, с нея ще се яви. Ти си го призвал, той ще дойде да ти помогне, ще те погледне, ще те пипне и ще каже: „Сега ще бъдеш здрав“. Ако си сиромаш, като мине край тебе, ще каже: „Скоро работите ти ще се оправят“; от каквото имаш нужда, веднага ще ти послужи. Сега ние мислим за духовете, че са силни и нямат нищо общо с нас.

Какво общо има с нас слънчевата топлина, която стига петдесет милиона градуса в центъра на Слънцето? Какво познание може да се образува с тази светлина? Разумна е тази светлина. Или ученият човек прави изследвания, иска да ни покаже какво нещо са петдесет милиона градуса топлина. Той казва: „Ако имаме една тънка игла и ако тя не се топи, ако прекараме от тази енергия през иглата, този бод ще стопли моментално едно пространство от хиляда и петстотин километра“. Значи икономически ние имаме тези закони: трябва ни една тънка игла, за да пуснем ток и да отоплим хиляда и петстотин километра – и жилищата ще ги сгорещим хубаво. Ако има две игли, не можем да изтърпим топлината; ако през три игли прекараме енергия, ще се стопим.

Казвам: ние нямаме ясна представа за нещата. Говорим за Бога, но някой път пред лицето Му се сърдим. После вие питате: „Дали съществува Той, или не?“. По някой път аз си затворя очите и казвам: „Дали съществува Слънцето, или не?“. Вие питате: „Дали съществува Господ, или не?“. Отвори си очите и ще видиш: като изгрее Слънцето, ще видиш. Всеки, който мисли, ще вижда Бога – Той е невидим само за онези, които са слепи. Писанието казва: „Бог нам откри...“. Онези, които вярват, които изучават – на тях е открил. Всеки, който люби Господа, той Го вижда. Не можеш да видиш това, което не виждаш. Никой никога не е видял Бога – без любов никой никога не е видял Бога. С Любовта Го е видял, понеже Бог е Любов, понятен за ума, за сърцето. Без любов

нямаме ясна представа за Него, ние не можем да гадем на Бога вън от Любовта някакъв образ. „Направи Бог човека по образ и подобие Своё“ – по образ на Любовта, по образ на Своята Мъдрост го направи.

Какво нещо е Божията Мъдрост? На физическото поле само светлината дава ясна представа за нея. Без светлина Мъдрост няма, без топлина Любов няма. Под думата *топлина* разбираме туй, което носи живот в света; топлината е, която носи живота в света. Всеки, който живее в този смисъл, той знае какво е топлина. Писанието казва: „Бога никога никой не е видял“. Как тогава можем да бъдем родени от Бога?

Та казвам: в съвременните религиозни схващания трябва да се изменят известни вярвания. У българите има вярване, когато дойде малкото братче или сестриче, че от реката е дошло, че бабата от реката го е хванала. Децата вярват, че от малките жабчета и рибички идат малките деца. Вярно е, че от реката ги хващат, няма противоречие. Човешкото ембрио от зачатие минава през четиристотин хиляди форми; и през повече форми минава, но сега са изследвани четиристотин хиляди. Минава формата на жаба, минава формата на риба, но там не се спира, и като дойде до човешката форма, спира се на последната станция.

Та казвам: при Любовта, която иде в света, ако сегашната любов не може да ни помогне да се родим наново, трябва да знаем как да се изменим. Ако една буба, след като живее няколко месеца, знае как да стане пеперуда – да си направи пащкул и да се превърне в пеперуда, ако гъсеницата знае да става пеперуда, защо ние, хората, да не знаем как да се подмладяваме? Коя е обновителната мисъл, кои са обновителните чувства? Обновителната мисъл е тази, която няма противоречие, обновителните чувства са тези, които нямат противоречие.

Казвам: противоречието е наше разбиране, противоречието в света излиза от закона на свободата – понеже хората искат да бъдат свободни, оттам идат противоречията. Двама съседни влизат в стълкновение за някакво място: и единият иска голям двор, и другият иска голям

свор. Ако се спогодят по закона на Любовта, няма да има спор. Двама влизат в противоречие за понятието какво е Бог. Сега религиозните хора спорят какво нещо е Син Божий; спорят Христос Син Божий ли е, или не? Едни вярват, че е Син Божий, други не вярват: „Един гениален човек е“, казват. Казвам: и за онези, които вярват, че е Син Божий, и за онези, които вярват, че е гениален, резултатите са почти едни и същи. Ще ви приведа онзи пример за едни религиозни хора в Америка, които гошли до спор за Тайната вечеря. Половината от църквата поддържа, че проповедникът трябвало да повдигне чашата нагоре и след това да се причестят; другите казвали, че това е света чаша и не трябва да се пипа. Разделила се църквата. Онези, които поддържаха, че трябва да се вдигне чашата, като направили причастие, забравили да вдигнат чашата – толкова важен въпрос било това.

Често ние спорим за въпроси, където забравяме да вдигнем чашата. Вдигането на чашата разрешава един въпрос. Ако не си разрешил въпроса, чашата не се вдига. Мене ми разправяше един вярващ: веднъж като отива да се разхожда, вижда един бивол насреща. Спира се и казва: „Аз ти заповядвам да спреш“. Биволът не спира. Казва вярващият: „Тази заповед щом не я слушаш, аз ще заповядвам на себе си“ – и се качва на крушата. После казва: „Добре е, че човек може да заповядва на себе си. Ако биволът не те слуша, сам можеш да слушаш – качи се горе на крушата. Ако не беше тази круша, която ме слуша... Разбрах, че крушата слуша – като се качих, не се разтърси. Дойде биволът, погледна ме... Аз чета в очите на бивола, той ми казва: „Ти си се научил да заповядваш на дървото, но още на нас не си се научил да заповядваш“. Той погледа нагоре и си замина. Чаках го да си замине, че като сляза, да не се върне. Като си замина, слязох. Втори път не се опитвах да заповядвам на някой бивол“.

Имах един приятел в Търново, хайде да не му казвам името, понеже носи името на нашия брат Симеон. Той беше от Еленско, от Беброво, бе вярващ. Един ден говедарят изкарал голяма буга, оправена, която реве. Той казва:

„В името на Исуса Христа ти заповядвам да не мучиш“. Отива, хваща я за рогата. Тя като го натиска с рога, търкаля го – иде говедарят и едва го спасил. Казвам му: „Ти като нямаш силата на Самсон²⁶, защо хващаш бугата за рогата, защо се бориш?“. Рече: „Като ме търкаляше по земята, дойде ми просветление, че няма нужда да се боря. Реве си животното – има си нещо да си реве. Аз отивам, казвам му: „Нямаш право да реवेश“. Бугата ми проповядва, казва: „Не се меси в чужди работи“. Научих се да не се меса в чуждите работи. Ревяла бугата – нека да си реве“.

Не разрешавайте въпросите на бугите, защото ще влезете в едно стълкновение със себе си. Не разрешавайте въпроса защо е доброто и злото в света; не разрешавайте въпроса защо хората са лоши. Единственият въпрос, който ни интересува, дължността ни – е какво изисква от мене да направя Любовта. Единственото нещо, което ме интересува, е това. Не казвайте, че трябва да се откажете от вашия живот. Какво изисква Любовта да направим? Туй, което направим, е заради нас. Ти като опитах Божиите блага, причиняваш полза на себе си. Със съзнанието, което добиваш, ставаш полезен на близките си. Аз като опитвам ябълката, като опитвам Божествената светлина, Божественото знание, Божествения въздух, всичките неща, които Бог е създал, като опитвам, правя добро на себе си. Тогава в мен уяква душата ми, уяква моето сърце, уяква тялото ми, уяква умът ми за работа в света.

Казва Писанието: „Роденият от Бога грях не прави“. Роденият от Бога не ходи да се бори с бугите. Какво ще се бориш с тъмнината? Дойде вечерно време тъмнината, хвърля сянка. Ще покажеш силата си – ти не можеш да отминеш тъмнината. Ако си учен човек, ще имаш малка свещица, ще осветиш стаята. Не можеш да премахнеш тъмнината, която имаш отвън – други са законите. По някой път мислим как ще се оправи светът. Това не е наша работа. Най-първо ние мислим, че светът е в безпорядък. Безпорядъкът е само в нашия ум, не в цялата

Природа. Само някое дърво съхне, не съхнат всичките дървета. Някой извор пресъхва, не съхнат всичките извори; само някои извори са пресъхнали. Казвам: онези извори, които пресъхват, са слаби – силните извори никога не пресъхват. Ако нашата любов престава, това показва, че сме от слабите извори; ако любовта никак не престава, тя е от силните извори.

„Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Този процес е започнал преди две хиляди години, не започва отсега. Хубаво, колко хиляди години трябва да ни носи Природата, за да се родим? Трябва ли още да чакаме, че не е дошло още времето да се родим? Една майка може девет месеца да носи детето. Тия девет месеца в миналото на Природата може да са били двайсет, трийсет, сто милиона години – сега са съкратени в един период от девет месеца. След като се роди човек, трябва да започне да работи. Онези от вас, които не са родени, ще се раждат.

Казват някои: „Ние сме родени“. Това нищо не значи още! „Роденият от Бога грях не прави.“ Това е негативната страна. Роденият от Бога люби, обича: само роденият от Бога може да люби и да обича. Които не е роден от Бога, той не може да люби, той може да има само сянката на Любовта. Не трябва само човек да е роден от Любовта – той трябва да знае какво нещо е любов, какво нещо е обич. Той е, който може да обича тъй както трябва. Онези, които не са родени, трябва да се родят; които са родени, трябва да се научат да любят и да обичат. Или казано другояче: трябва да служим на Бога от любов. Каквото вършим, да го вършим съзнателно, без насилие.

Аз гледам например когато правите упражнението. Така не се правят упражнението! Ако не знаеш как да свиваш ръцете си, ако не знаеш как да свиваш краката си, ти правиш престъпление. Искаш да клекнеш изведнъж – трябва да знаеш как да свиеш колената и ръцете си, трябва да знаеш какъв ъгъл да направиш. Вие, когато искате да презърнете едного, почти си отваряте ръцете

на сто и осемдесет градуса; а за някого, когото не обичате, отваряте ръцете си на малък ъгъл – деветдесет градуса няма или пък трийсет-четирийсет и пет градуса. Като правите упражненията, няма хармония. Един вдига ръцете си нагоре, друг ги сваля; не правите изведнъж упражненията, не приличате на един оркестър. Виждате, че в един оркестър всичките лъкове вървят в една посока, паралелно. Един издава един тон, друг – друг, но хармония има. Като клекнеш, трябва да има хармония. Ако имате ухо, ще видите, че на гимнастиките нямате тон: някой бърза, друг върви полека.

Трябва да има един ритъм, да се образува една крива линия, защото ние не можем да вървим по права линия. Понеже във външния свят има голяма сухота, ще направим хубава крива линия. Всичките движения трябва да стават по крива линия. Някои казват, че и без упражнения може. Ако не знаеш как да прегъваш краката си, ако не знаеш как да слушаш, ако не знаеш как да миришеш, ако не знаеш как да ядеш, как да работиш, как да ходиш, как да лягаш, как да спиш, как да ставаш, какво ще стане? Това са елементарни работи...

Като идете при царската врата на оня свят, ще кажат: „Направете едно гимнастическо упражнение“. Сега светските хора мислят, че без да мислят, без да чувстват, без да правят добрини, могат да влязат в Царството Божие. Аз като отивам в един оркестър, трябва да свиря, за да ми платят. Ако направя няколко погрешки, казват: „Излез навън“; ако свиря хубаво, казват: „Останете“. Тогава ще свиря в оркестъра и вече ще съм осигурен. Ние не можем да влезем там без Любовта. Любовта, Любовта ще ни въведе, за да влезем в Божествения оркестър.

Трябва да се живее. Най-хубавата песен, която трябва да изсвирим, е животът. Ако ти не можеш да живееш добре, това е свирене. Като те слушат да свириш, казват: „Това е животът“. Като свирим, и ние не сме доволни, казваме: „Не живеем добре“. Като не живеем добре,

ще се учим – ще свирим на ден по един, два, по десет часа. Ще се научиш да свириш така, че и ти да се радваш, и обкръжаващите – и тези, които те слушат, и те да се радват. Няма по-хубаво нещо в света от това – да чувстваш човека, че мисли хубаво, че има светлина; няма по-хубаво от това – човек да чувства топлината, да има топлина в сърцето си; да е свързан с Божественото знание, всякога да може да прави добро. Казваме, че нямаме условия... Не, всинца ние сме пребогати и сме закъснели, не сме изпращали нашите богатства. Казва Писанието: „Събирайте богатствата си там, където крадец не влиза“. Трябва да събираме съкровища. Всеки, като влезе в Небето, трябва да носи един светъл ум, едно топло сърце и едно здраво тяло. Сега може да дойде онзи цигулар, но да носи една пукната цигулка... Първокласният цигулар може ли да издава отлични тонове без цигулка? Инструментът ако не е хубав, ще се опорочи работата му.

Та казвам: пазете вашия ум, пазете вашето сърце, пазете и вашето тяло. Три неща има, които са необходими: без ум в Небето не можеш да влезеш, без сърце в Небето не можеш да влезеш, без тяло в Небето не можеш да влезеш. Ще оставим това тяло в черупка, а в Небето ще влезем с духовното си тяло. Има тяло, което е направено не по човешки. По човешки роденото от плът е. В Небето ще влезем с онова тяло, родено от Духа. Ще носим със себе си духа, който Бог ни е дал, ще се върнем при Него с душата, която Той ни е дал, ще се върнем със сърцето, което ни е дал, ще се върнем с тялото, което Бог ни е дал. Ще се върнем при Него с всичките придобивки – и Той ще се весели, а ние ще се радваме.

Свобода за ума, за да мисли той; свобода за сърцето, за да чувства; свобода за тялото, за да действа – това е новото в света.

Отче наш

17 май 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЛЮБОВ, ВЯРА И НАДЕЖДА

*Добрата молитва
Мога да кажа*

Ще прочета 13. глава от Първо послание към коринтяните. Това прилича на изгряването на Слънцето – всеки ден изгрява все едно и също слънце. Сега като четем, малко по-грудогояче ще го разберете. Като чете човек едно и също нещо, не го разбира по един и същ начин.

*Ако говоря с човешки и с ангелски езици,
а любов нямам, ще съм мед, що звънти,
или кимвал, що грънка.*

Значи това е външно положение. Ако човек говори по човешки, даже и по ангелски да говори, без любов говорът няма смисъл в себе си. Та по някой път ние по човешки говорим. И по ангелски да говорим, понеже нямаме любов, работата не върви. Казват: „Ангел да си“. Човек и ангел да е, без любов не върви. И човек да си, без любов не върви.

*И ако имам пророчество и зная
всичките тайни и всяко знание,
и ако имам всичката вяра,
щото и гори да премествам,
а любов нямам, нищо не съм.*

Сега хората много знания имат, имат вяра, може и да предсказват. Всичките тия неща обаче не ползват човека. Това аз го уподобявам на цял хамбар, пълен със злато, но ако нямаш хлебец, нищо не се ползваш. Златото не се яде. Цял хамбар със злато имаш, но хамбарът не се яде.

*И ако раздам всичкия си имот
за прехрана на сиромасите,
и ако предам тялото си на изгаряне,
а любов нямам, нищо не се ползвам.*

Някои искат да кажат, че трябва да се ползват. Жертвата нищо не се ползва. Дал си един, два, три, четири хляба – и мислиш, че много си жертвал. Какво си жертвал? Нищо не жертваш. Всички ние сме пълни с неща, които не притежаваме. Казва някой: „Много зная, много добро съм правил“.

Любовта дълго търпи, благосклонна е.

Търпиш: ден не си ял, два, три, четири, пет, седем, осем, девет, десет, единайсет, дванайсет, четирийсет гена търпиш. Тук между вас има с до десет гена търпение. На някои търпението на седмия ден изчезва, припадат. Един брат беше постил десет гена и на десетия припадна, не може да търпи. Що е десет гена постене? Една дървеница пости шест месеца – ако е за пост, повече пости от човека, шест месеца нищо не яде, светица е.

Любовта не завижда.

Малцина са онези, които не завиждат; като видят нещо, казват: „Да го имам“. Видиш богатия, казваш: „Да имам туй богатство, да имам тия грехи, да имам тази шапка, обуца, да имам власт“. Всички завиждат: мислят, че като имат всичко в ръцете си, ще оправят света. Това е все едно кракът да мисли, че като стане човек, ще оправя света. Той като крак нищо не е направил, че човек иска да стане; той като крак не знае как да ходи, а мисли света да оправя. По някой път хората мислят, че ако всичко имат, много работи могат да направят. Човек трябва да стане светия, за да види какво нещо е светията. Той отвън е светия, отвътре не е светия. Докато стане светия, колко грехове ще направи! Казва: „Много грехове“.

Представете си, че вие шиете копчета и гупките им. Изисква се три бода да боднеш с иглата, за да стане копчето яко, да се държи. Ти вместо три бода боднеш два, казваш: „И с два бода може, няма престъпление“. Не е до двата бода, но като извадиш единия бод, ти създаваш една вреда на себе си. Днес оставяш един бод, утре втори, трети, четвърти. Питам: „Колко бода направи?“ „Три бода“. Той ме лъже; защо да не ми каже: „Два бода“.

Лъжата е вътре в съзнанието. Той е турил два бода, а иска да ме убеди, че са три. Като е сложил два бода, иска да каже, че конците са били яки, затова замества трите бода с два. Ако сложиш един бод, но конецът е още по-дебел, той може да замени трите бода с тънкия конец. Но ако направиш един бод и не сложиш дебел конец, но тънък, пък искаш да го представиш за дебел, говориш лъжа.

Колко светии има, които са прекарвали единия бод за три бода! Той ще се представя такъв, какъвто не е. Като дойде до тебе – мазна Гана е, светия; той ще се представя за много добър, ще примигва. Особено това е свойствено на жените, на сестрите. Но аз го виждам – зад очите има съвсем друга политика. Преди да са се оженили, и той е светия, и тя е светия. Но като се оженият, обърнат друго лице – вкъщи започне да се вдига прах. Че ако ти не знаеш как да ходиш, вдигаш прах. Къща, в която се вдига прах, какво показва?

Сега не е хубаво да се изнасят погрешките, не е хигиенично. Даже като засягам тия работи, аз повдигам една воня, умствена воня. Като говоря за някои недъзи, това не е в мой интерес, защото езика си цапам. Що ме интересува, че някой поизлъгвал? Що ме интересува една риба, която плува във водата? Не знаела къде да плува, та в мътната вода била. В мътната или в бистрата? Що ме интересува дали е в мътната, или в бистрата. Ама тя живее в мочурляка... Нека си живее. Аз не се интересувам: ако живее в мочурляка, ще бъде нечиста. Казва някой: „Да излезе в чистата вода“. Не че ме интересува тя, но своя интерес гледам: когато искаме хората да бъдат добри, ние все имаме предвид нашия интерес. Някой път искаме да бъдат лоши – това е пак в наш интерес. Не може само с добрини, трябва и със злини. Искаш нещо да стане само по добър начин, но не ти дават.

Отишъл един християнин при един богаташ и му ускал стотина лева назаем. Казва му богаташът: „Да си вървиш, да идеш да работиш“, не му дал нищо в Името Божие. Отива си сиромашът и си казва: „Досега не съм

правил престъпление“. Купува си един револвер, отива при богаташа – изненадал го, когато си брои парите. Сиромашът бил под масата; излязъл, извадил револвера срещу богатия, казал: „Дай!“ „Вземи, вземи, само не ме убивай!“ . Попитал сиромашът: „В това вярваш ли?“ „Вземи, вземи, само не ме убивай“. Ние, съвременните хора, на револвера вярваме: единственото божество, на което хората вярват, е револверът – и всичко, каквото имат, го дават. Дойде някой да им търси в Името Божие, не дават; дойде друг без любов, с револвера – тогава вече разсъждават, казват: „Така се говори“. Ние ще живеем така, като че във второто прераждане ще живеем, че в третото, в четвъртото, в петнайсетото. Някои от вас има, които сте на шестстотин и петдесет прераждания – и не зная още колко има да се прераждате...

Два вида светии има, които не са светии. Някой път вие мислите, че са много прогресирали. Ще ви покажа прогреса на светиите. Двама светии живеели в пустинята – трийсет години живели двамата. Един ден вървят – и единият вижда, че другият е дошъл до едно място и подскочил, хукнал да бяга. Почудил се първият, казал: „От какво ли бяга, каква ли голяма опасност има?“. Отива на мястото и вижда един голям котел с жълтици; казва си: „Какъв голям будала е онзи светия“. Взема парите и отива в Египет, в Александрия. Похарчил всичките пари: направил къщи, благотворителни заведения, хотели – и после се върнал в пустинята. Възгордял се от стореното и попитал Господа доволен ли е от него. Дохожда един ангел и му казва: „Всичките ти добрини не струват толкова, колкото подскачането на твоя събрат на парите“.

Аз ако съм на мястото на първия светия, какво щях да направя? Нямаше да бягам, но щях да заровя парите – защото той се уплашва от изкушението. Ще ги заровя, за да не ги гледат. Значи той е слаб. Има братя, които като видят една красива жена, хукват да бягат, да не би да ги изкушава. Погледни я, зарови я – няма нищо. Ако тя те изкушава, сложи нещо върху нея, зарови я. Как ще я заровиш? Тури малко черна пръст, за да не те изкушава.

Аз харесвам дамите, които в миналото носеха була, за да не се изкушават мъжете от красивото им лице. Защото красивата мома е изкушение. Моисей, като слезе от планината, беше толкова красив, че було си туряше – еврейският народ не можеше да го гледа. Сега аз ви говоря така, понеже от моето гледище, да ви кажа, още не сте нито мъже, нито жени – вие сте още деца. Ако мислите, че сте мъже или жени, правите погрешка: вие сте малки деца и първа има да ставате мъже и жени. Сега вие мислите, че сте жени... Ябълката е ябълка, когато ражда сладки ябълки; докато ражда киселици, е геме.

*Любовта не безобразства, не дири своето си,
не се раздражава, не мисли зло,
на неправдата не се радва,
а сърадва се на истината,
всичко претърпява, на всичко хваща вяра,
на всичко се надее, всичко търпи.
Любовта никога не отпада; другите обаче,
пророчества ли са, ще се прекратят;
езици ли са, ще престанат;
знание ли е, ще изчезне. Защото
отчасти знаем и отчасти пророкуваме,
а когато дойде съвършеното,
това, което е отчасти, ще се прекрати.
Когато бях младенец, като младенец говорех,
като младенец мъдрувах,
като младенец размишлявах;
но откак станах мъж, напуснах,
което е младенческо.*

Значи той като мъж мисли. Дотогава, докато човек има известни слабости, той е младенец. Това не е прегрешение. Защото малкото дете, като се роди, до една-две години много престъпления прави, а майката заглажда престъпленията му. Не е виновато детето. Но като стане на двайсет и една години, ако прави същото нещо, майката е недоволна.

*Като станах мъж, напуснах,
което е младенческо. Защото сега*

*Видим мрачково като през огледало,
а тогава ще гледаме лице с лице;
сега познавам отчасти, а тогава
ще познавам, както съм и познат.
А сега остават тези трите:
вяра, надежда и любов,
но най-голяма от тях е любовта.*

Духът Божий

Сега ще ви кажа нещо утешително. Ние сега разглеждаме живота такъв, какъвто не е. Казваме, че животът е много лош. Това е наше субективно схващане. Мислите ли, че ако животът се проявеше грудогъче, щеше да бъде по-добре? Този живот, който сега живеем, е един от най-добрите, който може да бъде в дадения случай. Тогава каква е вашата философия? По-добър живот от този няма. Казвам: всичките негъзи, които съществуват, са на мястото си; всичко, което е в света, е на мястото си. Ако не е на мястото си, тогава защо се допуща?

Има неща, които имат стил. Българският език има стил. Виждам: откакто българите са се освободили, те имат четири-пет стила. Четеш една книга на един стил. В някои книги четеш: има *еры*, *онт*²⁷, в друг стил тия букви изчезнаха. Хората си имат съображения. Някой по-умен е дошъл, казва: „Много гълга работа е да се пише *онт*, много сложна работа е да се пише *еры* – ще пишем *ь* и *и*, и тогава става *еры*“. Как ще го произнесеш? Едното е безгласно, другото е гласно. Как го произнасят? Българинът казва: „Не трябва да гве букви, само просто *и*“.

Вие четете една книга. Мислите ли, че в първите страници ще намерите същественото? Прочел си една страница, а животът има милиарди листа. Какво си чел ти от живота? Този автор, който е писал книгата, е написал цял един роман, а ти искаш да знаеш какво е заключението. Не бързай: ти ще прочетеш целия роман, тогава ще извадиш извода защо е написан. Някои искат да ме убедят, че са много умни. Не си прочел романа – още първата глава четеш.

Казва някой: „Много лош човек е“. Че там е хубавото, че е лош. „Много добър е.“ Още по-добре, че е добър. „Лош човек е.“ Такъв човек ми трябва. „Добър е.“ Такъв човек ми трябва. „Грозен е.“ Такъв ми трябва. „Много красив е.“ Такъв ми трябва. „Болен е.“ На лекарите здрави хора не им трябва; като кажеш на лекаря за болния, очите му се отварят, пита: „Каква болест?“. Колкото болестта е по-опасна, толкова по-добре, защото по-добър плод дава – тежката болест дава изобилно плодове. Щом човекът не е болен, то лекарят е кисел – няма плодове. Доиде някой, казва: „Той не върви с нас“. Че такива хора ни трябва, да не вървят с нас. „Той върви с нас.“ Такива хора ни трябва, да вървят с нас. „Той е заспал.“ Такива хора ни трябва. Казва някой: „Той се е пробудил“. Именно той ни трябва на нас. „Много е сприхав.“ Такъв човек ни трябва. Пита някой: „Той като влезе вътре, какво направи?“. Очисти стаята, вдигна шум, стаята измете, че прах има.

Аз като гледам от това гледище, всичките хора са отлични екземпляри. Такива именно са ценни. Това разбираме, което хората имат, е детинско разбиране. Господ е създал света и Отец не съди. Бог е, Който изглажда нещата и не съди никого: за Него всичко е добро, за Него всичко е лошо; но и лошото, и доброто, всичко е намясто. Ти като казваш за нещо, че е лошо, имаш идеята, но едното добро е външно, другото – вътрешно.

Злото е без закон, доброто е със закон. В злото човек служи на себе си, в доброто служи на другите – това е разликата. Щом човек служи на себе си, наричаме това зло. Какво лошо има, че служи на себе си? Няма нищо лошо. Ако той забогатее, какво лошо има? Че много яде, какво лошо има – много работи човекът. Забогатял е – носи тежък товар. Народили са му се много деца, какво лошо има – ще носи тежест. Че не е родил никакви деца – почива си човекът, работното му време е минало. Та ние разглеждаме нещата много повърхностно по някой път. Казва някой: „Деца няма той“. Вие не разбирате този човек има ли деца... Как е нямал?! Едно време, като

беше риба, по триста хиляди ги раждаше. Аз виждам в този, големия сом... Някои големи хора ги виждам като сомове, някои ги виждам като китове, някои – като акули, някои – като мечоносци: живи са във водата вътре.

Като казвам, че виждам човека като риба, аз го представям като актьор, каква роля играе. Някой на сцената играе царска роля. Всички могат ли да играят царски роли? Някой играе ролята на царица, някой играе ролята на съдия, друг играе ролята на поет, на философ, на обикновен слуга, някой играе ролята на някой крадец. Неприятно е да играеш ролята на един крадец на сцената: крадеш, гледат те няколко хиляди души. Като краде, на човека му е неприятно. Той иска така майсторски да открадне, че другите хора да го похвалят. Пука: „Как, играх ли хубаво?“. Исква да измами съдията. Значи да се краде на сцената, това го наричаме в реда на нещата, а в живота не е в реда на нещата. Защо на сцената е в реда на нещата?

Сега аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Всичко онова, което Бог е създал, е добро в света. Злото е нещо, което не съответства на нас. Ако огънят е по-силен, изгаря. Казва някой: „Лош е огънят“. Огънят е намясто, той върши много големи добрини. Понеже аз не съм приспособен за огъня, та да издържам неговата сила, трябва да имам предвид какво мога да издържа.

Та казвам: при мене са идвали да ми говорят как живеят тук, на Изгрева. Казват ми изгревчани какви са, че очакват много нещо от тях. Например изгревци имат една похвална черта – не са много лакоми хора, а се задоволяват с триста метра земя и казват: „Достатъчно е“. След като имат триста метра, заградят ги с телени мрежи, че ако минаваш вечерно време, може да си съдереши грехите. Тук преди години си събрах палтото. Минавам: едно ново палто се събра; като ме хвана мрежата, отвори се една малка дупчица. Виновен ли е този човек, който е турил тела? Не е виновен – никой не ме кара да ходя там вечерно време. Като има тел, не трябва да ходя да си дера палтото, а да минавам денем. Виновен

съм аз. Казвам: „Вечерно време не ти трябва да ходиш, дето има телове“. Казах това на себе си, че си отворих една малка гупчица.

Та казвам: сега както е речено, не вземайте това върху себе си. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас! Вие нямате една ясна представа за живота, че търсите причините в него. Цялата причина сте вие: всеки човек е причина за своето щастие и нещастие. Някой човек те мрази – не си ли ти причината? Хората обясняват това; аз мога да ви дам много обяснения... Защо те мрази някой? Той в миналото ти е бил слуга, работил е двайсет години, а ти нищо не си му дал. Този човек помни: като те види – и те мрази. Казвах: „Той ме мрази“. Ти си забравил, но той не е забравил. Мъчно се забравя... Къде е причината? Казвах за него: „Той не е добър човек“. Че ти не си добър – ти го направи лош този човек! В този живот го повикай, направи го свой наследник, завещай му нещо, осинови го. Много хора сега осиновяват чужди деца – те осиновяват своите слуги, които в миналото са изтезавали. Хубаво правят. На човек, който нагрубява хората, Господ не му дава деца – само слуги му дава, за да ги осиновява. Сега гали вярвате – това не е въпрос на вяра, а е въпрос за знание.

Други цитират какво е казал Христос. За гадения случай имате едно известно изречение: „Бъди търпелив“. Хубаво, но търпението какво е? Като си при лошите хора, търпението е необходимо, но като си при добрите хора, няма нужда от търпение. Като се намира пред добрите хора, човек трябва да бъде благ с тях. Ако те са добри, всеки човек трябва да бъде благ, аз също трябва да бъда благ. Като се намеря между невежи хора, аз не трябва да бъда невежа. Като се намеря между учени хора, какъв трябва да бъда? Ако те са учени, аз трябва да бъда мъдър; защото учението дава рохкия материал и мъдростта използва този материал. Казват за някого: „Той е мъдър човек, той е учен човек“. Ученият човек има материал, събира го; мъдрият човек използва, обработва този материал.

Някои считат, че умният човек обработва. Умният само събира материала. Един учен човек, като го питаш колко тежи Земята, може да ти каже: изчислявали са го и това е едно число с близо двайсет и четири цифри. Защо са изчислявали колко тежи Земята? Учени хора има сега, които са изчислявали къде се намира най-гъстата материя. Намерили са някаква звезда, материята на която е толкова тежка, че един тон от нея може да се събере в един лешник. Един лешник от тази материя ще тежи един тон – как ще си го представите сега? Това е най-тежката материя. Ще кажеш: „Какво ме ползва това знание?“. Но аз ви питам: всеки ден като се тревожите, какво се ползвате? Казвате за някого: „Той не живее по Бога, не е вярващ, няма знание“. Какво те ползва има ли знание, или не? Радвай се, че е будала: ако имаше знание, ако беше учен, той щеше да говори. Ако ти искаш да говориш, радвай се, че е будала; ако си невежа, радвай се, че си срещнал учени хора, от които ще се научиш.

Мислите ли, че ако човек срещне една мечка и я заобиколи, той е от смелите хора? Ти като срещнеш мечката, ще я спреш, за да се разговаряш с нея. Аз в живота си веднъж съм срещал мечка. Зная характерът ѝ какъв е, но не знаех походката ѝ каква е, как ходи. Върцахме се през Маричината голина. Вървя, нося чадър – и на чадъра една кърпа с малко хляб. Гледам: от лявата ми страна от баура слиза една мечка – върви напреко и ще ни препречи пътя. Замислила се е и тъй, полека върви, турила е главата си към земята и върви бавно. Наближи колкото тия братя до вратата там (*Учителя показва в салона*), замислила се е и не ни вижда. Заг мене върви един евангелски проповедник; обръщам му вниманието, показвам му мечката и казвам: „Виж тук една приятелка, трябва да я срещнем. Добър ден ще ѝ кажем“. Като му казах, той погледна мечката. На пътя му имаше едно дърво, той искаше да вземе мерки, но се спъна от дървото и падна. Като падна, вдигна си главата срещу мечката. Тази мечка едва тогава ни забеляза: че като хукна, избяга направо нагоре. Казвам на проповедника: „Благодарение на туй, че

падна, та уплаши мечката“. Малко хумор беше това. Мечката каза: „Не искам да срещам проповедници, понеже те не говорят истината“. И тази мечка се върна по стръмнината – надолу повече не слезе, но нагоре избяга.

Питаха ме: „Не се ли уплаши?“. Възможно е – може да съм се уплашил, може да не съм се уплашил. Аз наблюдавах мечката, като иде. Ако бях сам, щях да се разговарям с нея: съжалявам, че проповедникът я уплаши. Една среща ми се представи – да се разговарям с мечката, и не можях, този проповедник ми развали срещата. Бяхме като двама момци, които са се влюбили в една мома. Тъкмо бях срещнал една красива мечка, та да ми разправи историята си – защо живее в гората. Виждам, че не е толкова грозна: отвън е обвита с кожа, но вътре е красива. Но избяга момата, тази мечка избяга.

Това са поетически работи. Мене ме интересуват нещата, които Бог е създал. Онова, което Бог е вложил в мечката, то е красивото в характера ѝ. Тя не каза: „Този е лош човек“ – и да се нахвърли отгоре ми, но изведнъж се върна назад и избяга. Аз харесах поведението ѝ – че не взе нито вяло, нито вдясно, но точно по пътя, по който слезе от стръмнината, пак там се изкачи. Казах си: „Ти като срещнеш лоши хора, стръмното нагоре гръж“.

Та в живота си ние можем да срещнем мечки, вълци, лъвове, тигри, кобри – може да срещнем какво ли не. И човек трябва да знае как да се справи. Във всички съществува, ако разбирате закона на Любовта, ще видите, че се крие нещо хубаво. Ако вие срещнете някоя голяма змия, тя може да нападне човека. Ала някои змии не нападат човека – змията се завърта. Сега на изток правят опити: змиите заемат мястото на котките. Змията вкъщи сега, ходи и търси мишките, влиза в дупките им – освобождава къщата от тях. Тя може да ви направи една услуга.

Трябва да дойдем до същественото в живота. Ние преждевременно не трябва да си образуваме възгледи в живота. Дали човек е добър, или лош, това е възглед. Колективно хората се съдят – единично нямаме право да съдим другите. Като съдим другите, и нас ще съдят.

Днес съдите едного, утре вие направите погрешка – вас ще съдят. Онези, които съдите, вземайте това предвид – влезте в тяхното положение. Допуснете, че във вашата къща умира някой странник – дошъл е при вас и умира. Ще ви подозират – как така е умрял! Как ще определят, че е умрял? Ще дойдат, ще инспектират, ще прегледат, ще изследват. Значи този странник ще ви причини вреда. Питам: защо той трябваше да дойде в къщата ви? Казва някой: „Умря човекът“. Не само че не трябваше да умира, но трябваше да оживее. Ала наместо да живее, той умира. Хората не вярват, че той е умрял от естествена смърт; казват: „Възможно е, ти можеш да имаш задни цели“. Как ще се оправдаеш?

Много пъти ние обвиняваме и сме много несправедливи. Погледнал ни е някой човек – предаваме характерните черти на погледа: че не е хубав, че мисълта не е чиста или че постъпките не са чисти. Обаче той е постъпил според както разбира в дадения случай. Тук ние казваме: учен човек е онзи, който има известна опитност. Една домакиня, която знае хубаво да пере дрехите, знае как да ги опере. Не всеки може да опере дрехата. Една майка, която не знае как да отглежда децата си, не е от добрите майки. Един учител, ако не знае как да възпитава учениците, не може да има един презв метод на възпитанието. Има хиляди методи за възпитание. Животните имат един начин, хората имат друг начин, ангелите имат трети. Разни методи има...

Казвам: апостол Павел изчислява качествата на Любовта. Той е засегнал Любовта в нейната негативна страна, в нейния негативен смисъл. Вие никога не може да поправите себе си така. Най-първо, ако обикнете Бога, вие ще поправите всичко. Ако обикнете ангелите, наполовина ще разберете живота; ако обикнете себе си, тогава една трета от живота ще разберете, а две трети ще останат неразбрани. От обичта на човека към себе си се ражда злото в света. Когато хората се обичат, те влизат в стълкновение – тогава се ражда злото. При ангелите злото се отделя от доброто, а при Бога злото не

съществува – там злото и доброто се примиряват. За да се примирим със злото, Бог трябва да живее в нас, Божественият живот трябва да бъде в нас. Ако Бог живее в нас, зло няма да има; ако ангелите живеят, злото ще бъде отляво, доброто – отдясно. Ако ние сами живеем, тогава чрез постъпките си създаваме злото в себе си.

Например ти си господар – вечерно време идеш в курника, хванеш една кокошка, веднага ѝ отсечеш главата. Човекът седи спокоен, не гледа страданието на кокошката, но какво удоволствие получава? Мисли как ще оскубе кокошката, каква е, мазна ли е; мисли дали да направи чорба с яйце, или да е печена. Християните казват: „Господ ги създаде ние да ги ядем“. Някои пък са намерили охлюви, турили са ги в топла вода, искат да ги направят с ориз – ни най-малко не мислят, че ще мъчат тия охлюви. Ние минаваме за много добри, но не сме още добри.

Бог е съвършено същество, единствено благо същество, единствен, който не причинява зло, който никого не изкушава. От Бога надолу всички същества причиняват страдание. Съвършенстването, благомото, което вие искате да имате, съдействайте и другите да го имат. В себе си ако искате да успявате, съдействайте и другите да успяват; вие като се повдигате, с вашето повдигане заедно да се повдигнат и другите. Не очаквайте светът да се поправи. Сега хората чакат нов ред в света. За мене новият ред и днес може да се постави, какво ще очакваме векове? Днес слагам нов ред. Тогава няма какво да очаквам.

Този нов ред съществува в Природата, само още на Земята не е дошъл. Та някои набожни хора очакват нов ред, християните също го очакват. Той отдавна е дошъл. Ангелите живеят по него, светите живеят според него, останалите тук, правоверните на Земята, тепърва го очакват. Сега те се чудят по кой начин ще дойде той. За да дойде новият ред на нещата, трябва да има пролет – зимно време новият ред не иде. Пролет да е, да изрее Слънцето, да се дадат условия на всичките хора да се проявят тъй, както те са създадени. Човек трябва да

бъде гладка повърхност, че Бог като гоїде, да се отрази. Всеки човек трябва да бъде като огледало – нещата да се отразяват, да имаме ясна представа.

Вземете една тигрица – тя с любов гледа на своите деца; една овца също гледа с любов на децата си. Тигрицата е нежна към своите деца; и овцата е нежна към децата си – ближе ги, гали ги, за тях се грижи. Но тигрицата е нежна само към своите деца, към децата на другите ни най-малко не постъпва тъй. Овцете ги вземат като образец на благородство, но и овцата, като гоїде до едно агне, което не е нейно, помирише го и го оставя; като гоїде нейното агне, помилва го. Всяка овца познава между двеста агнета своето агне по ухапуването. Някой ще каже: „Защо да не може да вземе чуждото агне, да го погува?“.

Мислите ли, че ние сме много търпеливи, ако не можем да търпим недъзите на хората? Ще се учим на търпение. Намираш се между хора, които са нетърпеливи. Всички ние, съвременните хора, имаме едно особено схващане за живота: искаме с много малко работа в умствено отношение, с много малко работа в духовно отношение и с много малко работа във физическо отношение да влезем в Царството Божие. Изисква се най-голям труд за това. Трябва човек да мине през големи мъчения, през голям труд и голяма работа. Най-първо трябва да започне от мъчението, да слезе до дъното на живота; да се труди, за да възлезе; после да започне работа – всичко онова, което е събрал, да го извади от нечистото, за да образува чистота – като един скулптор, който взема най-хубавия камък и извайва най-хубавата статуя. Той е майстор; другите, които не са такива майстори, казват: „Какъв скулптор мога да бъда?“.

Ако ти не можеш да изваеш лицето си такова, каквото искаш, ако не можеш да изваеш ухото си такова, каквото искаш, ако не можеш да изваеш носа си такъв, какъвто искаш, устата си да изваеш, каквато искаш, какъв скулптор си? Не само това, но мислите ли, че като стават устните ни тънки, това е придобивка? На нас, съвременните хора, в младенчество устните ни

са дебели, на старини стават тънки. Загуба е това. В младенчество този човек е бил в нормално състояние, на старини – в аномално състояние, има вече опорочаване на кръвообращението в неговата мисъл. Преди, като млад, той е имал едни мисли, като остарее, има други. Знаете ли за какво мислят старите хора? От сутрин до вечер старият мисли как е живял: като дете с кои другари е играл, как се е любил с момите, коя мома как е играла на хорото. Той преглежда живота си веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти... Като го преглежда, какво ще извади от този живот? Старият не трябва да се занимава със своя живот. Тия материали, които е събрал от Божественния живот, трябва да ги използва, не трябва да гледа на своите слабости. По Божествен начин той трябва да намери пътищата как да се подмлади. Подмладяването е да започне работа разумно.

Онези, които чакат Господа, или онези, които любят Господа, ще се подмладят. Подмладяването в света без любов не може да стане. Когато говорим за Любовта, трябва да се върне животът в нас, за да бъдем здрави, умни, силни. В света нищо не може да дойде без Божията Любов. Благата не могат да дойдат ни за човешката, ни за ангелската любов – без Божията Любов благата не могат да дойдат, и най-малкото благо не може да дойде без нея. Ти може да имаш човешка любов, и ангелска любов може да имаш, но и тя не може да донесе това, което Божията Любов носи. Когато човешката любов стане проводник на Божията Любов и когато ангелската любов стане проводник на Божията Любов, тогава нещата се постигат. Когато човешката любов стане проводник на ангелската и когато ангелската любов стане проводник на Божествената, нещата се постигат.

Каква е разликата между обич и любов? Любовта е единна. Всичките хора се обичат по един и същ начин. Обичта е в множеството – всички хора да се обичат еднакво. Обичта се дължи на материалните блага. Ти обичаш един човек, че ти е дал повече – това е оценка на Любовта. Обичта е разнообразна, тя се дължи на хората. Обичта е качество на множеството: само множеството

обича. А само Бог може да люби. Единственият, Който люби, е Бог. Тия, които обичат – това сме ние, хората; и ангелите са същества на обичта. Ние вземаме и от това, което сме взели, тогава се явява Любовта. В Бога Любовта се изявява естествено. Туй, което човек дава от себе си, е любов; в нас това, което сме взели, е любов. Бог което дава, ние го смятаме за Любов; и ние което вземаме, го смятаме за Любов.

Та сега всички вие живеете в Любовта, от която вземате. Дотолкова сте добри, доколкото ви дават. Като ви дават повече – добри сте; като ви любят повече – добри сте. Щом започнат да ви дават по-малко, по-малко сте добри. Като ви дават най-малката любов, най-малко любите. Сега вие смесвате любов и обич. Любовта е едно – тя е проявление на Бога, това е великото в света, което дава възможност за всички постижения. Човек трябва да изучава законите на Любовта. После, трябва да изучава и законите на обичта – това е множеството. Обичта е външно разнообразие, Любовта е вътрешно разнообразие.

Например един човек, който ви обича, иска да ви види; един човек, който ви люби, той не иска да ви види – не иска да ви смущава, само отдалече ще ви зърне. Онзи, който ви обича, се интересува от вас, иска да се срещнете; той казва: „Много ми е приятно да ви срещна“. Но най-после ще ти каже: „Няма ли да ми платиш?“ – и тебе ще те жегне. Една полица има той. Най-първо казва: „Много ми е приятно“, но после рече: „Ти си говорил нещо лошо за мене, това и това си казал“. Тия работи са за познаване. С един човек, който е говорил за нас, ние се опознаваме. Ако е говорил истината, тази истина остава за негова сметка, той печели. Ако е говорил нещо хубаво за мене, той печели; ако всичко е тъй, както е говорил, той се ползва. Ако е говорил нещо лошо, пак е за негова сметка.

Закон има: че всеки, който говори за престъпленията на хората, взема половината от тях – Господ ги туря на негова сметка. Ти говориш за дълговете, Той казва: „Половината ти плащаш“. Говориш за доброто, Той казва: „Половината ти вземаш“. Като говорите за доброто, вие

печелите; като говорите за лошото, плащате. Това не е практично, но аз виждам добрата му страна. Като говорите лошото за другите, вие ставате щедри. За този говорите лошо, за онзи говорите лошо – щедри ставате. Всички хора са станали щедри от говоренето на злото – законът ги е научил да дават. Всички онези, които са много пестеливи, са били много лоши, за никого нищо не са дали. Търпеливите са минали през дисциплината.

Та казвам: трябва да гледаме на нещата от Божествено гледище. Казването на лоши неща не е приятно. Няма нито един човек, на когото да кажеш нещо лошо, и той да не се обиди. Някой път казвате на някого: „Много лош си“. Защо му казвате така? След като му кажеш, че е много лош, ти започваш да загазваш. Аз наричам тия думи бели лъжи. Аз бих му казал така: „Ти си много добър, като тебе друг няма. Много добър човек си“. Тогава той казва: „Много лош съм, аз не съм така добър, ти не ме познаваш, не съм цвете за мирисане“. Мислите ли, че ако се усъмните в Бога, че Той не ви е направил така, както трябва, вие печелите? Някои от вас питате защо не сте красиви, защо Господ не ви е направил красиви. Аз да ви кажа съображенията Му: Господ не иска да се мъчите. „Защо не съм богат?“ Той не иска заради богатството да се мъчите, защото вие няма да можете да спите. Богатите хора са нещастни, те нямат доверие в никого. Сиромашът има голямо нещастие, но той никога не се страхува. Какво ще му оберат?

Лъжа е да мислим, че сме сиромаси. Изхвърлете из ума си мисълта, че сте сиромаси. Не говорете, че сте сиромаси, защото човек, който има отличен ум, който има отлично сърце и отлична воля, той от всяка банка, отвсякъде може да вземе. Един цигулар, който знае да свири, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае сладко да говори, ще ходи ли да проси? Един човек, който знае как да работи, ще проси ли? Не съжалявайте, че не сте като другите. Вие искате някой път да бъдете като другите. Не, ползвайте се от стремежа на учените хора, но не искайте да бъдете като учените.

Писанието казва, че ние сме направени по образ и подобие Божие. Тогава защо искаме да бъдем други? Защо ще желая да бъда като другите хора? Да бъда по образ и подобие Божие, разбирам, защото Бог ме е направил, това е в реда на нещата, но да бъда като другите хора, това е безпредметно. Ако всичките хора искаха да се усъвършенстват, това е образ и подобие; те да усъвършенстват ума и сърцето си – там е целта. Казва някой: „Аз искам да бъда като Него, да бъда по образ и подобие, да бъда като Господа“. Искаш да бъдеш щедър – бъди, както Господ е щедър. Бъди благ, както Господ е добър; бъди разумен, както Бог е разумен: във всичките си действия постъпвай тъй, както Бог постъпва.

Ние можем да имаме много добър морал. Единственият морал е вътре в нас. Щом направих нещо, казвах: „Това аз не го правя“. Че как не го правиш? Ти пишеш на книгата с едри букви. Някой път пишеш със ситни букви, казвах: „Аз тъй съм навикнал“. Защо пишеш едро или защо пишеш дребно? Пишеш ли ситно – значи малко харчиш; пишеш ли едро – много харчиш. Защо харчиш много? Защото много ядеш. Защо пишеш дребно? Защото малко ядеш. Дребните букви значат дребни чувства. На този човек със ситните букви не можеш да разчиташ – съотношение има на нещата. Не може на една страница само една буква да напишеш, не е практично. Може буквите да са едри, но има един закон, който регулира доколко могат да бъдат едри буквите. Човек не може да направи буква, по-голяма от себе си.

Та казвам: нашият идеал трябва да бъде да бъдем по образ и подобие на Бога. Аз съм правил често опити. Дойде някой много развълнуван, започне да говори – иска да ме убеди, че са го обидили, иска да взема неговата страна. Аз го изслушвам спокойно, но разсъждавам по Бога. Той започва да се извинява, казва: „Извинете, малко прекалах“. Казвам: „И аз ако бях на твоето място, щях да направя същото“. Ти си ударен, боли те – ти чувстваш болката; аз не съм ударен – нямам същата опитност. И мене ако ме ударят, и аз ще чувствам същото. Всичките хора

чувстват по същия начин. Докато ние не почувстваме болката, нямаме ясна представа какво нещо е тя. Не гледайте другояче на нещата.

Хората са незавършени картини, не се произнасяйте за тях. Не се произнасяйте за хората, понеже са незавършена работа на Бога. Проект има те да станат по образ и подобие, но тия хора още не са станали по образ и подобие на Бога. Ние, хората, не сме завършени картини, не сме завършени картини на Бога. Гледаш един скулптор, едва сега е направил първите черти. Или някой художник рисува: сложил е някои линии, но има много да работи още. Трябва да се турят сенки на лицето, после да се даде образ на очите, да се направи положението на веждите, на носа, на устата, да им се даде един израз.

Казвам: не се произнасяйте за една картина, която не е завършена; и за себе си не се произнасяйте. Дръжте за себе си идеята, че един ден Този, Който работи върху вас, ще извади една от най-отличните картини, които някога сте виждали. Като идем на Небето, това ще бъде щастието. С всяко отиване на Небето ние ще се погледнем и ще видим, че не сме завършени, че трябва да се върнем пак на Земята. Един ден, когато се завърши картината, ние няма да се връщаме на Земята; като се завърши картината, ще идем горе. Дотогава, докато се завърши картината, ще слизаме, за да добиваме образ. Като се завърши картината, ще останем в онзи свят да живеем – и ще се радваме на онази картина, по която сме направени. Някои от вас казват: „Не искам да се връщам на Земята“. Вие, които ме слушате, сте от тези, които ще слизате на Земята – вашите картини не са завършени. Що е възкресението? Завършена картина. Вие не сте възкръснали. Ще ми кажете, че сте възкръснали. Вие имате болка в крака – възкръсналите нямат болка. Как ще се оправдаете? Имате ли гурели, не сте завършени...

Научете се поне да обичате Господа за онова, което ви е дал. Той ви е дал много и се е грижил за вас през всичките векове, давал ви е условия. Вие седите и сте недоволни. Благодарете! Казвате: „Няма какво да ядем“. Ня-

мате какво да ядете?! Двайсет обяда имате на минута. Ти ядеш, защо да не си доволен? Двайсет вдишки – това са двайсет обяда. Не е ли вярно? Аз по някой път съм имал странни работи. В миналото, а и сега се е случвало, нямам хляб. Дойда вкъщи – намеря хляба, оставен пред вратата. Кой го е оставил, не зная; намеря го завит в една кърпа. И досега някой хляб не зная кой го е оставил. Искам да намеря човека, да му върна кърпата, но той не се явява. Оставен е хлябът. Едно нещо зная – че онзи, който е оставил хляба, ме е обичал – нищо повече. Дошъл е, оставил е хляба и не се е върнал... Вие казвате: „Ние нямаме такава опитност“.

Хлебарят всеки ден иде и ви носи хляба, казва: „Дайте пет лева“. Пет лева той взема само за труда – хлябът не се плаща. Тази слънчева енергия, като е събрана, знаете ли колко струва? Ако речете да плащате един хляб от хиляда грама, трябва да платите по една лира на грам – значи хиляда лири трябва да дадете. Хиляда лири колко струват? Това е събраната слънчева енергия. Онзи, който е изпратил хляба от Слънцето, и онзи, който е работил тия зрънца да се образуват на Земята, да се образува тази слънчева светлина за нас, трябва да го знаем, трябва да знаем колко хиляди същества са работили, за да ни поддържат на Земята. Ние, съвременните хора, мислим, че никой не се грижи за нас. Трябва да знаем кой се грижи за нас.

Трябва да благодарим на Бога, че Любовта Му е отправена към всички, без разлика. Само Той съзнава, че едни са успели, защото оценяват Любовта повече, други – по-малко. Бог не прави разлика, само че едни вземат повече от Любовта, други – по-малко. Разногласие се явява така. Някой път хората са благосклонни – един ден и те ще разберат причините. Та правият път в твоето развитие е да съзнаваш своите погрешки. Ние искаме някой път хората да се изказват, да проповядваме новото учение, да убедим хората. Трябва да съзнаваш всеки ден, че Бог те обича. Сърцето ти бие за Бога – значи Бог те люби. Ти мислиш, защото Бог те люби; взел си всичките блага, защото Бог те люби.

Когато дойдем при страданията, Бог пак ни люби; когато слизаме, Той пак е с нас. Бог ти мисли доброто. Като те бият, Той те сменя, мисли ти доброто. Ако седнеш и може да те претрепят, Бог казва: „Слез долу“. Ти се радвай, че те уволняват; радвай се, че си бил млад; радвай се, че си остарял. Като си стар, няма да имаш изкушенията на младия, умът ти ще бъде свободен. Като млад ще се пържиш в своята обич, ще цъкаш със зъби, ще се заканваш на този, на онзи; като стар ще се примириш, ще дадеш право на всичките. Та сега вземете положение-то на старите хора. Не цъкайте със зъби, понеже досега сте цъкали – престанете вече да цъкате.

„Сега остават тия трите: вяра, надежда и любов, но най-велика е Любовта.“ Съзнавайте, че Бог е Любов. Това трябва не навън да го покажете, но себе си да убедите. Вие трябва да носите образа и подобие на Бога и този образ и подобие е онова, което Той люби в нас. Бог обича онова, което прилича на Него. Понеже ние приличаме на Него, Бог ни обича всички. От нашето гледище, понеже Бог е направил всички, затова обича всички – следователно обичта Му е съобразена със степенята на развитието ни. Любовта на Бога е еднаква, Обичта Му е различна – Бог обича различно. Онези, които сме приели малко, малко знание имаме. Бог в Себе Си не прави различие на душите. Всичките души, които са излезли от Него, имат еднакво предназначение, еднакво ги е благословил, те еднакво могат да достигнат до степенята, която Той е определил. Един ден всичките души ще станат ангели, служители на голямото Царство на Бога. Тогава ще бъдат радостни и весели, че служат на Бога.

Любовта ни свързва с Бога, обичта ни свързва с ангелите.

Отче наш

24 май 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДОБРИЯТ ПЪТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Йоан.

Мога да кажа

Има една опасност: болните хора да станат еднообразни. Когато хората станат еднообразни, в тях се заражда желание да бягат. Една млада булка, щом като ѝ стане еднообразно вкъщи и няма какво да я интересува, иска да бяга. Дъщерята, като няма какво да я интересува, иска да бяга; и слугата бяга, всички бягат. Някой пита: „Кои са причините?“. Много естествено, причините са много прости. Всички животни бягат от безводните места: оттам, дето престава водата, те бягат, отиват на сочните места.

Често религиозните, като разискват за Бога, местата изсъхват и няма нищо, дето да ги интересува, говорят за оня свят празни работи. Говорят за оня свят – и все този свят описват. Колкото са ми разправяли, нито един не е разказвал за оня свят – все разказват за този свят. Оня свят око не го е видяло, ухо не го е чувало и никой насън не го е видял. Казва някой, че е ходил в онзи свят, а той пак в този свят е ходил. За да иде в оня свят, трябва да излезе из тялото, сърцето му трябва да престане да бие. Дотогава, докато сърцето му бие, кракът му не е стъпил в оня свят, на кино само е ходил. На кино вижгате войната, но война ли е това? Туй е сянка.

Има разни неща, които трябва да се учат. Много мъчно е да извадиш хората от едно затворено вързано състояние. Гледам: някой човек дойде при мене. Виждам, че той има вързани най-малко сто нишки, прилича на ония бръмбари, които децата връзват за крака. Бръмбарът хвъркне и падне долу, че кракът не го пуца да хвърчи; пак хвъркне и пак падне. Някой иска в оня свят да иде, за Господа говори, но е вързан за децата си, за жената, за всичко е вързан. Рече да хвъркне нагоре – потеглят го долу. Децата казват: „Слушай, отгледай ни, че тогава мисли за Господа. Мисли първо за нас, тия работи ги остави“.

Хубаво, вие отхраните едно дете, до двайсет години то върви добре, но от двайсет години нагоре започва да става един гамен. Дъщерята е обичала майка си и баща си до двайсет години, с двете си очи е гледала баща си; като стане на двайсет години, започне с едното око да гледа баща си, с другото гледа другото. Бащата забелязва, че е станала някаква промяна, че има раздвояване на съзнаването. Човек като хвърли око на богатството, с едното око гледа към земята, с другото око гледа небето. Един български свещеник ми разправяше една своя опитност. Стар, седемдесет и пет годишен благочестив човек, той казва: „По едно време усещам, че охладня сърцето ми. На младини бях свещеник с горещо сърце, после започнаха да ми идват мисли: дали има оня свят, дали някой е ходил в него. Една вечер сънувам, иде един старец с бяла брада и ми казва: „Едното ти око гледа надолу, другото – нагоре. По този начин ти в оня свят не можеш да идееш“. Бутна ме по челото. Цял един месец носих белег на челото си: едно черно петно имаше там, дето ме бутна“. Казва ми свещеникът: „Внимавай, или и двете ти очи да са нагоре, или и двете – надолу“.

Раздвоението разваля живота – ти седиш раздвоен в ума си. По някой път има такива психологически състояния: седиш и някой човек го държиш в ума си, не си разположен, гледаш го като икона, но не си доволен – Иван или Драган седи като икона. Ти не го харесваш: или те е

обидил, или ти е направил нещо – държиш го в ума си. Забелязал ли си къде го държиш? Държиш го в ума си. После пак го извадиш, пак го туриш, пак го извадиш, пак го гледаш. Когато обичаш, е същото. Когато не обичаш, и него държиш наляво, на четирийсет и пет градуса. Този, когото обичаш, ти е приятен на сърцето – надясно го държиш. Наблюдавайте тези неща.

Трябва да имате едно понятие за духовния свят. Тези работи са от духовния свят, с друго измерение. Ако много мислите на Земята, не знаете това къде да го постигнете. Държиш някой някъде в ума си. Виждаш, че ако го обичаш, станал е малко светъл, светлина излиза от него. Ако не го обичаш, тъмен е човекът, обикновен човек е: колкото го гледаш, от ден на ден става по-грозен, искаш да се освободиш от него, пък не можеш. Този, когото не обичаш, това е вече един тип, той седи в цяла група: не е един, не са двама – това са хиляди и милиони, които вървят по една и съща линия – като една река, като езеро, като море – ти нямаш работа само с един човек.

Вие по някой път мислите за дявола. Оставете, не мислете за него! Искаш да знаеш какъв е дяволът – опасно е това. Някои искат понякога да се борят с дявола. Не се борете с него – пехливанлък не може да става с дявола, той е юнак. Дяволът се е борил с Господа, а ти искаш да се бориш с него. Като те бутне, ще те простре на гърба ти – тогава ще видиш, че тази работа не е лесна. Той ще ти тури един бръмбар в ума, ще ти каже: „Ти си особен човек, не си направен като другите хора. Ти си гениален, особено същество – като тебе няма друго“. Дяволът те вдига, вдига – че като те обърне, започва после да ти се смее. Казва: „Как си? Много си гениален“; после ти рече: „Какво говедо си“. Най-първо дяволът насърчава религиозните, казва: „Молете се. Вие много хубаво се молите, какъв е сладък гласът ви“, но после обърне другото – и имаш най-големите разправи с него. Той обича да си прави шеги.

Знаеш ли какво нещо е шегата? Шегата е един хлъзгав път. Човек трябва да бъде много внимателен, защото

всяко нещо, с което можеш да подиграеш другите, може да засегне и тебе, защото опетнява и теб. Всяка мисъл, която се образува, остава отпечатъци. Вие трябва да знаете при изучаването на хората, че всяка една мисъл, всяко едно чувство – това са безбройни мисли и желания. И не само вашите мисли и желания, но мислите и желанията на целия свят имат влияние върху тялото, върху мозъка, върху гробовете, върху стомаха. Някои мисли прогължават ръцете, някои мисли ги убееляват; някои мисли повдигат главата нагоре, за да расте натам; някои пък съкращават главата.

В разни направления действат мислите, желанията и постъпките, те нямат еднакви направления. Някои се движат по права линия, други се движат по плоскост; някои се движат в дебелина, други – във височина. Вземете хиляди поколения, които са били любопитни в живота. Това крайно любопитство е обърнало носа нагоре. Тия хора са били много любопитни, обичали са да се занимават с чужди работи. Такъв човек се вслушва в нещо – какво ще научи? Каква тайна има в света, която можем да скрием, я ми кажете? Той иска или богат да стане, или учен да стане; или пък някоя мома се е влюбила в някой момък – иска да го вземе; груг или къща, или говеда иска да купи, или война иска да отвори. Каква тайна има, кажете ми? Каква тайна има в човешкия живот, която да не се знае? Съвременните хора, които изучават шпионажа, са станали виртуози: още като те погледне, такъв знае какво мислиш.

Сега каква е чертата на Любовта? Най-първо, има една линия, която се проявява в Любовта. Накъде е тази линия? Има една линия, която се проявява в челото, една линия има, която се проявява във веждите, в очите, вътре в гледеца, в зеницата, после в бялото се проявява; една линия има, която вътре в носа се проявява, отстрани в устата се проявява. Най-първо трябва да се проявят правите линии на Любовта. Това е тъй, както едно растение най-първо израства. Първо ще го видиш, че малко е покълнало. Радваш се, че от това, малкото, ще

излезе нещо велико. После, Любовта си има свое ухане – най-големите космически ухания излизат от Любовта. Няма в света по-голяма сила, която да дава такава козметика, която да дава такива красиви линии. При човек, който иска да бъде красив, при жените, които искат да бъдат красиви – Любовта е, която ще ги направи красиви. Любовта като влезе в тях, те могат да имат красота, каквато искат, могат да имат най-хубавото ухане. Сега си слагат какво ли не ухане...

В тия работи вие не вярвате. Че как ще вярвате, кажете ми? Уж все за Любовта говорим, а наместо да станем по-красиви, по-грозни ставаме. Това показва, че в нас има безпокойство, едно вътрешно безпокойство. Ти седиш и не вярваш ще бъдеш ли спасен, или няма да бъдеш спасен, дали ще идеш в Рая, или няма да идеш там, дали ще бъдеш богат, дали ще имаш знание. Ние не сме положителни в нашата мисъл. Например вие често казвате тъй: „Това е образ“, но какво представлява образът? Образът е една пространствена форма, проектирана в една плоскост. Човек, тъй както е проектиран, той трябва да е проектиран отнякъде. Вие например седите тъй, но едновременно живеете в три свята, имате три тела, в които живеете. Вашето съзнание е будно само за физическото поле. Но вие имате едно духовно тяло, което живее в другия свят, с малко по-рядка материя. Има и друг, Божествен свят.

Сега каквото и да ви говоря, то е фиктивно казано. Едновременно във всеки един от вас има трима души. Един живее в Небето – това е, дето казват, че всеки има по един ангел; един живее в духовния свят, а единият живее на Земята. Този, който живее в Божествения свят, е бащата; този, който живее в духовния свят, е майката; този, който живее във физическия свят, е синът. Вие тук сте синове на вашите бащи и майки горе, изпратени сте от тях и те се интересуват от вас – баща ви и майка ви. Вие съставяте едно цяло, без тях не можете да се проявите. По някой път искате да се освободите от тях, да станете самостоятелни – искате вие да станете

баща, да станете майка, но не знаете какви са законите на бащата и майката. Това са съвсем отвлечени работи.

Христос говори за една врата, говори за крадци. Всички мисли, които отнемат нещо от човека, не са реални, те са сенки на нещата. Това, което внася тревога в човешката душа, не е реално, то не е духовният свят, нито е Божественият, нито е човешкият свят. Всяка мисъл, която смуцава човешката душа, вие я оставете отвън. Влезе ти в окоето една малка песъчинка – тя не съставя част от вас. Това е твърда материя, дошла отвън. Често човек трябва да плаче дълго време, за да може чрез съзните да я изхвърли. Скръбта иде, защото някоя пращинка е влязла от външния свят в духовния и целия ден вие страдате, за да се освободите. Та казвам: има три пътя, по които ние можем да влезем и да се ориентираме добре в живота. Аз говоря за Любовта като за врата, през която можем да влезем в Божествения свят, говоря за вратата на Мъдростта, през която можем да влезем в духовния свят, и за вратата на Истината, през която можем да влезем във физическия свят, да се изучава физическия свят.

Хората тепърва имат да изучават физическия свят. Всеки един от вас трябва да има знание, за да се подмладува. За една година можем да се подмладим, това не е мъчна работа. Щом обикнеш всичките хора, няма да виждаш никаква погрешка: каквато погрешка има, ще я поправиш. Какво прави художникът? Дойде, види, че ученикът не е направил картината, поправи тази картина на ученика и тя заприлича на нещо. Иде при друг ученик – и на него пак поправи картината. Ако учениците са оставени сами на себе си, те не могат да се поправят. Онези, по-напредналите от вас, трябва да поправят другите. Като идете при картината, ще поправите ухото там, така ще поправите нещо и в мозъка вътре. Ние, съвременните хора, се объркваме, казваме: „Не си добър човек“. Че не съм добър, и аз зная, но как да стана добър, кажете ми?! Казва някой: „Тази вода не е чиста“. Аз зная, но как да поправим това, а не само да констатираме? Тази вода трябва да се

прекара през филтър, да се прекара през пясък или да се пречисти чрез изпарение. Човек може да се филтрира чрез Любовта. И Любовта е филтър, и Мъдростта е филтър, и Истината е филтър. Те са три филтъра.

Докаато човек не мине през филтъра на Любовта, през филтъра на Мъдростта и на Истината, той не може да с пречисти. Неговата мисъл ще се филтрира. Като се филтрира, за него всичко в света ще стане ясно – и не само ще стане ясно, но ще добие смисъл. Нему всичко ще стане мило. Дето минава, ще вижда, че всичко му помага, той на всичко ще се радва. Сега гледам: мнозина от вас седите по някой път тука, като ви говоря, но умът ви не е тук. Аз говоря, той казва: „Пари нямам, обуца трябва, това-онова“. Няма по-лесно нещо от това – обуца да ви дам колкото искате. Да се създаде една любовна мисъл е трудно, да се създаде едно оформено знание е трудно, да се създаде една форма на Истината е трудна работа. Другите работи: хляб, пари – те са играчки. Въздухът е пълен с хляб. Благодарете, че хората не знаят това, защото те ще започнат да го събират, да го складират – и ще го развалят. Всяка година иде хлябът, събран иде в земята – изваждат го житните зърна, те спомагат.

Трябва да се роди едно желание във вас да служувате на Бога, да бъдете добри слуги. Не да излезем, да напуснем този свят – тепърва има да го учим, да го поправим. Тогава ще напуснем Земята... Та когато поправим тази Земя хубаво, онези, които дойдат подир нас, да намерят един свят уреден, че да са доволни. Ние ще влезем в друг един свят, който са приготвили заради нас. Христос казва: „Отивам, за да ви приготвя място“. Този свят, в който ще отидем, други са го приготвили, ние наготово отиваме. Земята както е построена, един ден като влезем, ще ни е приятно да живеем там. Къщата, която ще оставите, трябва да я уредите хубаво. Сега мислим да напуснем Земята и казваме: „Да става каквото ще“. Няма никакво учение в това, туй не е законът на Любовта, нито е законът на Божествената Мъдрост, нито е законът на Божествената Истина.

Този живот, докато не го уредим хубаво, ние не можем да го напуснем. Ти след като свършиш училището, тогава ще излезеш от него. Като влезеш в Божествения свят, в училището, не можеш да излезеш навън, трябва да го завършиш. Ако не го завършиш, с хиляди години ще седиш вътре и ще забравиш другото – не те пуцат да излезеш навън, докато не научиш всичко, не можеш да минеш нататък. Тук в едно отделение може да седиш само по две години; там и сто години можеш да стоиш в едно отделение, докато дойде време да се научиш; няма да се намери нито един учител да те прекара така.

Вие сега учите първата буква. Какво означава първата буква *a*? В старите езици, в египетските йероглифи, буквата *a* е означавала движение на мисълта, но в съвременния език означава товар. Който изучава *a*-то, изучава как да се товари. *A* значи кой товар можеш да сложиш на ума си, на сърцето си, на тялото си. Това е цяла наука – сам да се товариш и сам да се разтоварваш. Казва някой: „Лесна работа“. Ти трябва да знаеш да товариш и да разтоварваш ума си, да знаеш да товариш и да разтоварваш сърцето си, да знаеш да товариш и да разтоварваш тялото си – това е буквата *a*. Буквата *b* значи да знаеш как да обновяваш ума си, как да обновяваш сърцето си. *B*, това значи как да обновяваш тялото си. Ето значението на тези две букви. *A* е да се товариш и да се разтоварваш, *b* е да се обновяваш. За другите букви не казвам. Сега вие всички знаете буквите, но какво означават, не знаете.

Аз веднъж посетих един евангелист. Беше направил една вечеря, поканил бе и мен. Доста набожен човек беше. Като отивам в тях, гледам – подула му се страната, неразположен е, зъб го е заболял. Рекох: „Ти, праведен човек, как те е заболял зъбът?!“ „Не зная за какво ме е наказал Господ“. Рекох: „Какво те наказва Господ?! Господ ни най-малко не иска да те наказва, но ти казва, че нещо не си постъпил добре“. Аз зная от какво произтича зъбоболието. Нали Христос казва: „Ако някой е болен, да го намажат със зехтин, да се помолят презвитерите, и ще оздравее“. Или лекар му трябва. Евангелистът казва: „Лекар има, но

боли“. Рекох: „Сега мога тѣй да направя, и да ти мине.“ „Че как ще оздравея?“ Рекох си: ако му кажа как, с думи казва ли се тази работа?! Отговорих: „Може“. Той казва: „Ти искаш да ме извадиш от моето верую“. Какво казва Христос: „Да ти бъде според вярата“. Рекох му: „Ако вярваш, ще мине. Но не само ще кажа, чакай да си туря ръката“. Слагам ръката си на зѣба. Казва евангелистѣт: „Изчезна болката от зѣба“. След половин час пак започна да го боли. Рекох му: „Ти си се усѣмнил, помислил си, че съм те хипнотизирал“. И допълних: „Хипнотизирането и магнетизирането, това са два процеса“.

При хипнотизирането загасват всички свеци в човешкия мозък, остава само една свец да гори; човек в хипнотизирането изстива. Когато се магнетизира човекѣт, се увеличава топлината на тялото. Духовно когато се лекува човек, трябва да се внесе хармония между ума и сърцето и човешката душа – за да го лекуваш, трябва да внесеш хармония. Човекѣт трябва да влезе в хармония със законите на Битието – аз не го лекувам от себе си. Както един художник знае как да сложи боите, как да направи ония криви линии, и един човек, който лекува, трябва да знае законите. Та казвах на евангелиста: „Ако ти обикнеш Господа и Исуса Христа, веднага зѣбѣт ще мине. Ти не Го обичаш, нямаш любов към Него, направил си някаква погрешка. Ти онзи ден, като минаваше на едно място, един човек искаше да му направиш една услуга. Ти каза една бяла лѣжа, рече: „Аз съм занят, нямам време“. Пута ме евангелистѣт: „Кой ти каза това?“ „Аз го зная, болестта ми казва, че ти не си му услужил и зѣбѣт е резултат. Ако тази вечер решиш да поправиш това, още сега може да спадне зѣбѣт“. Каза: „Виж, това ще го направя, Господ го иска. Онзи искаше да му направя една услуга, и аз можех, но го излъгах“. Веднага спадна зѣбѣт.

Това са подпушвания. Лѣжата в много случаи подпушва кръвообращението, бент слага, образува се едно наслявяване. Някой път това се случва на зѣба, някой път – на ухото, на корема, навсякъде. Та казвам: ако ние бихме живели по закона на Любовта, на Божията Любов, ако бихме живели

по законите на Божията Мъдрост и на Истината, ние щяхме да имаме здрави тела и здрави умове. Тия кризи, които сега минаваме, те се дължат на миналото.

В цялата 10. глава става един религиозен спор с евреите. Фанатици до немай къде, те искат да знаят от Бога ли е Исус, или не е, казват: „Вятърничав човек е, който е дошъл и иска да ни донесе заблуда“. Хората, които не живеят добре, не са ли заблудени? Аз считам за правоверни хората, в сърцата на които оперира Божията Любов. Аз считам за правоверни тези, в умовете на които оперира Божията Мъдрост и знание. Аз считам за правоверни тези, които са свободни, в които действа Истината. Знаеш ли колко приятна е Истината? Когато човек е свободен навсякъде, той няма никакъв страх. Ти усещаш, че любиш всичките хора, виждаш Господа навсякъде, и в малките бръмбарчета Го виждаш. Аз мога да уподобя туй знание на сладките плодове. Познанието на Господа е както когато влезеш в някоя градина, дето има узрели плодове: грозде, череши, сливи, портокали. Всеки плод вземаш, вкушваш го – приятно ти е.

Та казвам: докато ние дойдем до това положение, да опитваме нещата... В старо време Господ казва: „Опитвайте и вижте, че съм благ“. Целият свят е в този свят, в който виждаш, във всички образи се е проявило Божественото. За един художник, който рисува картина, това не е негово изобретение. Ако той рисува нещо гениално, то е Божествено. За един човек, който живее, животът не е негов – там Бог се проявява. Ние се радваме на това и то за нас е вътрешен подтик.

Та казвам: новото учение в света е да служуваме на тази, обширната любов, Любовта на безсмъртието; да служуваме на Мъдростта, на знанието, на безсмъртието; да служуваме на Истината, на свободата, на безсмъртието. Този, безсмъртния живот, трябва да го добием още тук, на Земята, а не като умрем. Не е въпрос за умирање; ако е за умирање – ние сега сме мъртви. В живота не могат да стават скокове – трябва да се започне с микроскопическото подобрение. Най-първо ти ще знаеш как да туриш една малка точица.

Като пише човек, се познава какъв е. Ако е много щедър, едри са буквите му, ако е скържав, буквичките са гребни, той пише така, в малко пространство. Човек се показва в почерка. Ако той е духовен, в писмото му има особени кривини, ако е щедър, има други кривини. Някой започва отгоре остро, после свършва меко; някой започва тънко, после дебело свършва; или започва мекичко, а свършва остро. Мислите ли, че аз, който започвам писмото дебело и го свършвам тънко, имам равновесие? Нямам равновесие. Ако започвам дебело и свършвам тънко, това не е равновесие. Писмото ти като го четеш, трябва да ти е приятно. Аз съм гледал в сегашните хора много смачкани подписи – рядко ще видиш някое писмо да е приятно. Смачканите писма показват смачкани идеи. Една буква е по-голяма, друга е по-малка, има изядени букви... Гледаш буквата *м*: първата ѝ част е вдигната като рог, другата е по-малка; редица букви са разпокъсани. Казва някой: „Това не е важно“. Как не е важно? Не само това, но някои букви са нацъркнали, не са гладки. На някои хора буквите са гладки, те показват мекота; на някои са остри, църкнали и дебели. Всичко туй показва какъв е характерът на човека.

На Земята сме пратени да си образуваме едно тяло от фина материя. Ние искаме хубави грехи: трябва да си направим грехи от най-хубавата материя. Когато сте разгразнени, неспокойни, направете един опит: вземете молив и правете криви линии така – десет, петнайсет, двайсет минути, но да не се отегчите, да има едно отношение в тия криви линии. Ти най-първо ще започнеш много добре, но към края започваш да ставаши нетърпелив. Когато правиш този опит, трябва да започнеш и да свършиш еднакво, без да се притесняваш. Казваш: „С такива работи ли да се занимавам?“. Че по колко часа вие се занимавате с това, че някой ви е обидил?! Ти седиш и казваш: „Чакай, ще му кажа аз, ще му натрия носа“. Седиш, седиш – и пак казваш: „Ще му натрия носа“. Колко часа мислиш как да му натриеш носа? Че как ще го натриеш, кажи ми? Той е по-силен, а ти искаш да го набиеш.

Тогава ще заприличаш на онзи индуски ученик, когото учителят му пратил при трима души. Казал му: „Там има един военен, ще му удариш една плесница; после ще удариш на един брамин и на един адепт“. Като отишъл при военния и му ударил една плесница, онзи му ударил две така, че ученикът се изтърколил, преобърнал се. На силния човек, на умния човек не се натрива носа. Ти не ходи да му триеш носа, че той е огън, откажи се от тази работа. Силните ги оставете, не ходете да им натривате носа. Онзи човек, на когото ти можеш да натриеш носа, той е една баба. Казвам: оставете идеята да натривате на някого носа. Наместо да му натриваш носа, кажи: „Ще му поправя носа“ – за триене да не става дума.

Ако ние не се интересуваме защо Господ ни е направил, ако не знаем защо Господ ни е създал носа, ако не знаем защо ни е създал ухото, окото, веждите, устата, брадата, пръстите и всичко това, ако не знаем тия елементарни работи, от които зависи нашият живот, какво е нашето знание? Ако ти не знаеш да поправиш ръцете си, ще съкратиш живота си; ако не знаеш как да оглаждаш веждите, ще съкратиш живота си. Ти някой път с известни движения създаваш цяло нещастие на себе си. Знайте, че ако вие погладите вашите вежди, това дава отражение на милиони хора да създадат една форма; образува се едно течение, което, ако е хармонично, ще се върне към вас и ще допринесе благословение, но само ако вие сте отворени; ако сте сложили един бент, то ще се върне към вас и ще ви заглади.

Вчера сега аз на пианото и импровизирам една песничка: за малко изворче, което слиза от планината и се блъска в една канара. Оплаква се то, че канарата не го е приела добре и като се е блъснало в нея, е подскочило. Изворчето казва: „Канарата е по-твърда“. Като слезе това малко изворче при едно цветенце, при едно кокиче, премина отгоре му, натисна цветето и то каза: „Сестро, счуни ми гърба, така не се натиска“. Първо изворчето се блъсна в канарата и отскочи; но като дойде при кокичето, него натисна. Ние в канарата се блъскаме, а кокичето

натискаме. Питам: „Де е нашият разумен живот?“. Това изворче трябва да заобиколи канарата и като дойде до цветето, да не му натиска гърба. Ние всеки ден обременяваме ненужно ума си с непотребни мисли, обременяваме сърцето си с непотребни чувства; тялото си обременяваме. Това не е Волята Божия. Има нещо хубаво, с което ние трябва да се занимаваме.

Христос казва: „Аз и Отец Ми едно сме“. Казва също: „Отец Ми Ме люби, понеже Аз дойдох да помогна на онези, които Той е създал, на Неговите овце да помогна. По пътя на Любовта да извърша Волята Божия“. По пътя на Мъдростта Христос е дошъл да предаде това знание и по пътя на Истината – да предаде онази свобода, от която ние се нуждаем. Ние, съвременните хора, се нуждаем от голяма свобода. Ние нямаме свобода. Сегнеш на леглото – не си свободен, мъчи те нещо. Храната те мъчи, желанията те мъчат, мислите те мъчат.

Сега пипнете вежбите си внимателно, пипнете носа си – не да го гърпате, но да го хванете деликатно. Бъдете така деликатни, не пипайте грубо, но деликатно, нежно. Всичките груби движения са харчене на излишна енергия. Трябва да съкратим бюджета си, да имаме едни фини движения, с малко сила да извършим много работа. Ако се отнесеш грубо със себе си, ще накараш хиляди хора да се отнесат зле с другите. Аз ако се отнеса зле със себе си, ще подтикна хиляди хора да се отнасят зле със себе си и с другите.

Затова на духовните хора им е потребно да имат една трезва мисъл, нищо в света да не е в състояние да ги извади из релсите. Каквото и да се случи, трябва да бъдат спокойни – да знаят, че в света съществува един закон на вечната хармония, който не може да се наруши. Онова, което Бог е намислил да направи, никой не е в състояние да го измени. Може хиляди години да минат, Божиите пътища може да се изменят, но онова, което Той е начертал, ще стане, само че ще стане с много блъскане. Дошло е времето да не се плашим от това, какво ще стане. По-добри времена от тия не са наставали.

Всичко в миналото, което е ставало, не може да се сравни със сегашното. Целият свят, виждам, е пълен с ангели и светии, които идват отгоре. Казват хората: „Какво ще стане с нас?“. Тунята ще изтече, бистрата вода иде сега. Аз виждам, че вече злото е вързано. Виждам, че лошите хора са вързани, дяволът е вързан. Всичко това се чисти – не го виждам, но тъй е. Ако вашите очи бяха отворени, ще видите и ще кажете, че сте се сацисали, че някаква илюзия виждате.

Виждете, тази година цветът на растенията е по-всел. През миналата и през другите години имахме една болест, тази година цветът им е по-свеж. Бог е решил да поправи света и е решил всички онези, които Го познават, да вършат Волята Божия – и всичките блага идат за тях. Настават хубави времена да учите. Ще вземете букварите, за да учите – старите да учат най-много. Не да казвате, че сте стари, но е време да учите.

Вие искате да идете в оня свят. Оня свят не е курорт. Там, дето има курорт, това не е оня свят. Оня свят е свят за занимание; не за почивка, но за един свещен труд. Като влезете в него, ще ви олекне, че има с какво да се занимавате. Ние тук, на Земята, сме на почивка. Всички сте дошли тук, понеже в духовния свят много сте работили, та дойдохте за развлечение на Земята. Земният живот е за развлечение, тук е курорт – вие сте сега на курорт. В другия свят курорт няма, а има работа; като влезете там, учение има. Всяка една минута там ще работите, не може да дремете, както тук. Такова дремане в оня свят няма – всички са на работа, на свещен труд. Тук седите и дремете, на курорт сте, но казвам: сега вече престава курортът. Досега на курорт сте били, сега започва свещена работа.

Казва Христос: „Аз и Отец Ми едно сме“. Всички трябва да изучаваме закона на единството, на Любовта. И Отец, и Христос, и ние – да бъдем едно вече! Като започнете да работите, Слънцето ще изгрее по друг начин, Месечината ще изгрее по друг начин; и растенията, и всичко по друг начин ще се покаже. Като започнете

работа, всяко гърво ще ви поздравя. Ще видите, като че ли гърветата ви се покланят и ви казват: „Тръзнали сте в добър път“.

Това е свещеният път на Любовта, който Бог е определил за онези, които Го любя.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

7 юни 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев²⁸

СЛАБИ И СИЛНИ

Добрата молитва

Ще прочета 15. глава от Евангелието на Йоан. Ще ви я прочета по нов начин – ще научите нещо ново. Нещата в Божествения свят не се повтарят. Христос поставя основата на живота, поставя я не в някой човек, но казва: „Аз съм истинната лоза и Отец Ми е земеделецът“.
(Учителя прочете главата.)

Духът Божий

Обикновеният живот дотяга на човека. Това, което е понятно, то е онова вечно разнообразие, което съществува в Божествения свят. И понеже хората са още деца, те схващат много повърхностно живота, схващат туй, което не е съществено. Това, което не е съществено, то е външна опаковка на нещата. Тя не привлича хората. Като идете в един театър, опаковката на един артист е гримировката, грехите, които е облякъл. Хората не искат да видят на сцената един артист така – той трябва да говори нещо свястно. Този колко време се учил, заучавал е писаното – и трябва да го изрази тъй, че цялата публика да бъде доволна от него. Ще му ръкопляскаат и това ще бъде неговото възнаграждение. Ако не изрази това слово както трябва, ще го освиркват, ще казват: „Ние искаме хора, които да ни предадат написаното хубаво“.

Това не е теория, то съществува. Идете в кой да е театър и вижте колко пъти правят репетиции. По десет забележки правят: тъй ще се подвижиш, тъй ще се наклониш напред или назад, тъй ще се изправиш, тъй ще седнеш, дикцията правилна трябва да бъде. После там има суфльор, не може нищо да сложиш от себе си, както

искаш. Някой път има изключения, понякога суфльорът заспива, не може нищо да каже; зачервил се е артистът и прибави нещо, за да го скачи. Стават такива работи, но това са изключения.

Ние ходим на Рила и Рила ни казва: „Ела да видиш онова, което е казано“. Ако идеш на Рила, ще видиш разхвърляни камъни, вода да тече, шум. Има госта големи мушици, има и малки. Ще те посрещнат, ще ти кажат: „Добър ден, приятели, как сте? Не носите никаква храна, купони има и за нас“. По някой път мъглата ще дойде, и тя казва: „Добре дошли, много се радвам“. Понеже ни обича, тя остава по-дълго време, а ние искаме да си замине, да видим Слънцето.

Сега прочетената глава се отнася до времето преди две хиляди години, до хората тогава. Това не се отнася до вас, туй не сме ние – някой от еврейския народ не Го е разбрал. Христос разправя на учениците за инциденти, казва: „Ще се случат тия работи“. Те може да не са толкова културни. Вие имате малко опитности: някой човек като не ви хареса, чувствате неразположение.

Сега казвам, че малко подаръци ни дадоха на Рила. Ние ходихме там не за удоволствие, а за работа. В работата малко хора присъстват. В един оркестър не присъстват хиляда души или петстотин, или четиристотин, или дори сто. Някой път четири-пет души свирят кuartет, по някой път има един малък оркестър, един малък хор от дванайсет души. Изисква се ония хора да пеят: тези, на които ще пеят, искат да знаят това, искат хора със знания.

Рила е много възискателна. Всеки, който иде там и не постъпва според нейните правила, тя го посреща с градушка, и при това такава градушка, като кокоши яйца. Понеже някои от присъстващите не бяха добри приятели, докачи се Рила, че ги тури на изпитание. Благодарение на това, че им казах: „Посплашете ги малко, но не им пукайте главите“, кокошите яйца не засегнаха депутацията, която беше на Рила. Представете си толкова голяма градушка, та като бяхме под едно тънко платно, колци-

те наполовина станаха скрити. Като удари по паницата, чуши я на парчета; като удари гръжката на лъжицата, на три-четири метра ще я търсиш из градушката. Това е посрещане, Рила казва: „Добре дошли, какво правите долу?!“. Сега това е опаковката, външната страна. Когато е за удоволствие, за развлечение, то е за всички, за всички е дадено; но когато е за работа, малцина трябва, имайте предвид. Някой писател пише нещо: няма да има нужда от десет души – той прави справка от книги, те може да му дадат показания. Трябва да се свърши работата: след свършването на работата идат Божиите благословения.

Та аз наричам това погарък от Рила. Петнайсет гена бяхме там, аз използвах дванайсет от тях. Първия ден не ходих на Молитвения връх. Мисля, че един само беше отишъл, другите бяха уморени, поспали се бяха; пък и аз си почивах. Защо не излизат горе? Уморени са, нека си починат. Първата беседа беше в неделя. На третия ден пак не ходих – във вторник нямаше време за ходене; в сряда започнах. Та казвам: три дни не са използвани – само дванайсет гена.

Ще ви чета третата беседа: *Възходящият път на незайната любов*. Не беше голямо събранието, мъчно се говори на пет-шест души. (Учителя прочете „Възходящият път“, *трета беседа, държана на Молитвения връх при Седемте рилски езера на 23 юни 1942 г.*)

Това са плодове, които ви се показват – показват ви една красива ябълка. Това е забавление за очите. Вие трябва да се сприятелите с ябълката и да знаете как да я посрещате. Доjde ли някой на гости – ще съблече външната си греха, трябва да се изуят обущата му навън. На ябълката трябва да ѝ дадете красив прием, след туй едно легло да ѝ дадете в дома си като на един странен пътник, който е дошъл у дома ви от невидимия свят. Така се посрещат добрите хора. Ще ѝ покажете на нея белите си зъби, ще ѝ кажете: „Добър ден, добре дошла в дома ни“. Ще ѝ дадете най-добрия си апартамент – и от този апартамент, след приемането ѝ, ще я разведете

из вашия свят, из вашите градини, ще си поприказвате с нея. Най-после, като изядете тази ябълка, на вас ще ви се погремне малко, тя ще ви забеге в оня свят. Като станете, ще се разходите навън в света.

По някой път ние мислим, че оня свят е нещо външно. Да служи човек е едно нещо, да изпълнява е друго. Човек, който иска другите да му пеят, наполовина е разбрал живота; когато той иска да пее, тогава е разбрал живота. По Рила има цялата гама – седем езера, всички тонове, отгоре като започнеш. Човек трябва да бъде музикален. Някои отиват на Рила, без да знаят да пеят. Певци са, а не могат да пеят... Често, като минат, някой казва за него: „Не знае да пее, не се е научил още да пее“. Отбелязано е по камъните кой как е пял. Имената им са отбелязани: кой как е дошъл, какво е направил, всичките добри и лоши работи са написани там за спомен. Даже намерихме от Братството записани едни неща, но няма да казвам какво са дали... Казват: „Това от Братството са го дали“. Вие сега ще се интересувате какво са казали те. Някой път ще ви забеге, за да прочетете. Казвате: „Кой знае дали е така...“. Като го прочетете, за да видите как е написано, авторитет трябва да бъдете. Често има нещо хубаво написано – значи за да го напишат, интересуват се. Даже най-некрасивите песни те са ги поправили: написана е погрешно песента, после са я поправили. Кой как е пял на Рила, назовават го. Който е пял на Рила, научава се да пее; който не е пял там, не може да се научи да пее.

Ние седим и чакаме в живота да видим Бога. Как ще видим Бога в Неговата безпределност; голямото как ще видиш? Както една мравя не може да види един човек, така и човекът не може да види Бога, понеже е безграничен. Един малък комар вижда малка, микроскопическа част от човека. Ние виждаме само микроскопическото проявление на Бога. Виждате, че камъкът е камък. За онзи, който вижда, това е част от Бога. В един камък е затворен някой спящ дух, който се е уморил – и за да не го безпокоят, е влязъл в къщата на един камък. Ти

мислиш, че няма нищо – бутнеш камъка, чува се сътресение, търкаля се той. На спящия дух, като стане някой път, му е приятно от туй бутане. Човек с ритането на камъните причинява болка на краката си; на този, който не знае как да постъпва с камъните, краката и колената му пострадват.

Като отидох на Рила, там всичко е написано и казват: „Елате да видите какво са написали рилските българи“. Отиваме на втората чешма. Казвам: тия българи задигнаха мраморния чучур и наместо него са турили един дървен. Разваляли са чешмата и вътре са сложили чучура така, че едва ццирика. Много умни са българите: от мрамора някой ще се съблазни, а от дървото никой не се съблазнява. Сега вие какво ще направите: мраморен ли чучур ще турите, или дървен? Аз предпочетох дървен, казвам: „Ще сложим туй дървения чучур, че българите да знаят как да се молят“. Взехме чучура отвътре, че го извадихме навън, турихме го хубаво, направихме го като истински чучур. Изчистихме хубаво водата, записнахме чучура с големи камъни, направихме пред него корито с мраморни камъчета. После, на половин метър от чучура, или на по-малко – на двацет и пет или трицет сантиметра, турихме хубав камък, защото българинът обича да коленичи пред изворите, та да не е на мокро, да сложи коляното си на камъка близо до чучура, да не е далече; по български го направихме.

Сега няма да остане нито един българин, който да не се моли на Бога. Сега препоръчвам на всинца ви: за да се задоволите на този извор, да си сложите раниците и двама по двама да идете на разходка до този чучур, да се помолите, да пиете и да го видите как е направен. Ще ви хареса, че е хубав. Казвам: сега за чучура няма кой да се съблазни, той едва ли струва един-два лева. Ако рече някой българин да го извади, ще види зор: тия камъни са по седемдесет-осемдесет кила; значи два камъка – сто и шейсет кила. Кой ще ги дига?

Та казвам: използвайте малките случки в живота. Целият съвременен свят страда от една образност. Понеже

силните господаруват, а слабите работят, работата не върви. Ако сложиш един, който знае само да кряка като жаба, да пее в един оркестър, пък онзи, който знае и разбира – да слуша отвън, той ще критикува. Казвам: в бъдещия порядък ще господаруват слабите, силните ще служат. Сега понеже силните господаруват, пък слабите служат, силните ще ги набият. Когато силните започнат да управляват света като слуги, а слабите – като господари, те ще кажат: „Господи, Ти имаш гумата“. Та казвам: слаби слуги не искат вече; а силни слуги – силни, добри, справедливи и разумни. Този, който може да дигне най-малко сто тона, той е силен човек. Досега силните хора вдигаха цял тон; и малко има такива в света, които могат да го вдигнат. Аз зная за едного в Америка, който вдига един кон с едно конче.

Трябва да стане един преврат в нас. В Божествения порядък слабите заповядват. При този порядък детето като заплаче, майката стане, пита: „Какво, ваше величие?“. По четири-пет пъти на нощ то я вдига, а тя стане от леглото и мълчи. Майката постъпва така, докато то е дете; щом стане силно, тя му казва: „Ти не можеш да заповядваш вече, слуга ще станеш“. Силните не могат да разберат как тъй в ранната възраст са заповядвали, пък сега им заповядват. В Божествения свят слабите заповядват, силните служат; в човешкия свят силните заповядват, слабите служат. Цялото противоречие произтича от това.

Ние искаме на някой човек, който е невежа, да му дадем много знание. Голямото знание е за силните, за учените. Ние говорим за доброто. Доброто е цял един свят, който трябва да изучавате. То е светът на нисшия Божествен свят, на животинския свят. Доброто включва целия животински свят, който е свързан тясно с човешкия свят. Ние сме в съприкосновение с доброто само чрез краката си. Ако разгледате – пръстите на човека на краката са къси, не са така дълги, както на ръцете. Това показва, че в умствено отношение той едва сега започва да се учи на доброто. Волеви хора са тези, на които палецът е къс, но такъв палец издържа. Ако

искаш някой човек да бъде упорит, да бъде твърд, дето с девет чифта биволи да не можеш да го изтеглиш от пътя, погледай пръста му: ако е голям и широк, да знаеш, че този човек е непоколебим.

Онова, което може да ни препоръча в света, това е нашето безсилие. Смирението не е закон на безсилието. В Писанието цитират апостол Павел, че като му дал Бог един трън да се мъчи, той се молил на Господа да го махне. Господ му казал: „Моята сила се проявява в твоята слабост. Ти като си слаб, аз ще ти слугувам“. Господ казва: „Ти трябва да си едно дете, което възприема поучението, което му се дава“. Ти на майка си можеш да заповядваш, но никога не можеш я да накараш да живее тъй, както ти искаш; тя може да ти послужи, ако имаш някаква нужда, но ако искаш да ѝ заповядваш как да живее, не можеш. Всичко може да искаш – тя ще ти даде. Ако заповядаш на майка си да се отдалечи от тебе, тя ще се отдалечи, но ти ще видиш какво нещо е отдалечаването на майката. Като се махне майката, детето плаче. Силният като е около детето, то е спокойно. Докато Бог е около нашата люлка, ние трябва да бъдем разумни деца.

Господ иска ние да заповядваме, но ще Го оставим да изпълнява както Той разбира. Можем да кажем: „Вода“, но ще ни я донесат не както ние искаме – ще ни донесат водата в каквато чаша и по който начин те искат, точно навреме. Ако искаш хляб, те ще ти донесат, но ще го донесат в такава форма, каквато те са избрали. Ако речем да проповядваме своето право, това показва, че ние сме станали възрастни. Тогава иде законът – нашата загница започва да опитва закона. Че тази работа е сериозна – показва как трябва да се построи светът.

Та казвам: искайте вода, искайте хляб, искайте въздух, искайте светлина, искайте знание – всичко може да искате, но оставете този Божествен свят Бог да го изпълни тъй, както разбира. Понеже там са най-разумните, те ще изберат. Ако биха гали на теб, ти никога не би избрал. Христос казва: „Искайте и ще ви се даде“. Не се позволява ти да кажеш начина и времето, няма ти да

определяш времето. Ще поускаш нещо – и ще оставиш те да ти дадат. Може да е след една секунда, може да са десет секунди, петдесет, шестдесет, след една минута, след две минути, три или четири, след един или три, четири или пет часа; след петнайсет, двайсет или трийсет часа... Някой път ние преувеличаваме, казваме: „Работите не станаха навреме, както искаме“. Всичките неща стават навреме. Когато някой човек са го турили някъде да го бесят и го бесят, часовете са като минути. Когато чакаш някого, когото обичаш, и е закъснял, десет секунди ти се виждат часове. Когато обичаш нещо, ти продължаваш времето; когато не го обичаш, съкратяваш го. Къде е сега истината? Истината в света иска да ни създаде радост и веселие. Един човек, който не е гладен, защо ще го гощавате – той няма да оцени това? Само гладният може да оцени добрия обед, само жадният може да оцени водата, само разумният може да оцени знанието.

Следователно когато сме гладни, хлябът трябва да дойде според Любовта. Ако ядем, когато сме гладни, това ядене носи голямо благословение. В едно добро и справедливо ядене има разумно постижение. Когато човек е добър, справедлив и разумен, Любовта може да се прояви правилно. Когато не е добър, значи не е ял добре и справедливо, при гъвкането не е сгъвкал храната, после тази храна не е употребена според нейното предназначение. Този човек не е проверил пътя, по който Любовта трябва да дойде в света. Любовта в света се проявява чрез доброто, справедливостта и разумността. Ако те не са в своята пълнота в живота, тя не може да се прояви.

Та казвам: Христос говори с притчи; хората и досега не знаят защо е казал някои работи. Например онзи стих, дето Той казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата“, как може да го тълкувате? Ти ако не можеш да направиш злото приятел, тогава не си силен човек. „Направете си приятели“ – това значи доброто да ти стане приятел. Казва някой: „Само Любовта е приятел“. Значи ще се запознаеш с Любовта – тя да те запознае със злото. Не първо да се запознаеш със злото, че то

да те запознае с Любовта. Най-първо започни с Любовта, нека тя да те запознае със злото. Злото тогава ще ти служи – всичко, което желаеш, ще го направи: злото знае да слугува на Любовта. Вие имате превратни понятия за злото – него не го смесвайте с лошото. Лошият човек е зъл човек. Злото е мощна сила: когато искат да се създаде един свят, поставят на работа злото. Злото създава света, първоначално той със злото е създаден. Когато искат да запалят огън, злото слагат; когато искат да изпратят светлина, злото слагат. Когато искат да изправят света, слагат злото; когато искат да обявят война, пак слагат злото.

Да воюва човек не е лошо – навсякъде има война. И ангелите воюват, но те не се убиват; хората воюват и се убиват. Това е разликата: ангелите воюват и никой не убива, роб в своя свят те не вземат. Връщат ги победените, казват: „Ние сме по-силни“ – пуцат ги да идат в техния свят. На Земята като продават робите, вземат ги в държавата. Вие продавате робите – и тогава човек става слаб. Ако това продадено зло го вземеш в себе си като роб, ти се заробваш. Оставете го, не вземайте роби във вашия живот! Ако заловиш една мисъл, остави я навън, не я вземай в ума си; ако заловиш едно желание, не го вземай в сърцето си, остави го навън; и постъпка ако заловиш, не я оставяй в ума ти да работи, остави я навън.

Та ние сега дълго време седим и разправяме на злото: „Ти да знаеш, че аз съм по-силен, трябва да ми служиш“ – и го вземем като слуга в дома си. Злото само външно може да ти служи, вътрешно – никога: вътрешно само доброто може да служи на човека. Вътре ще направиш слуга доброто, външно ще направиш слуга злото. Сега хората са направили точно обратното: вътре служи злото, отвън служи доброто. Този порядък трябва да се измени: доброто отвътре да е слуга и злото отвън да е слуга. По разумност злото и доброто са еднакви. Сега това са практически неща, които трябва да се вложат в основата на живота. Това е новото разбиране. Тълкуванията на ония Христови гуми и стихове какво допринесоха? Вземе-

те съвременния християнски свят – те не знаят как да воюват. Ако идеш между християните – не знаят как да постъпят. Най-първо ще те посрещне доброто отвън; като влезеш вътре, ще те посрещне злото. Виждам, че редът на нещата е изменен.

Та казвам: ние, съвременните хора, трябва да се учим как да гледаме и как да приемем света. Най-първо виждаме лошото, което е отвън, после доброто, което е вътре. Защото външният свят трябва да се организира постоянно. Вътрешният свят на човека, и той трябва да се организира в проявлението си. Вие не сте опитали това. Вие обичате един човек, а не знаете как да се проявите. Казвате: „Обичам го“. Като обичам един човек, аз ще му изпея една песен, която той обича. Като я изпееш тъй, тя трябва да му падне като мед на сърцето. Ти му пееш една песен, която обичаш, но човекът не я обича. Ще пееш песен, която той обича, а не която ти обичаш. Ще му дадеш ядене, което той обича, не което ти обичаш; ще му дадеш вода, която той обича, не която ти обичаш. Ти като идеш в дома му, той може да ти даде това, което ти обичаш.

Сега, като ни дойдат гости, ние сложим пред тях нашето мнение, нашето ядене. Това е изключение в Любовта. Когато идем при Любовта, тя ще ни угости тъй, както ние обичаме; когато Любовта дойде в нас, ние ще я угостим, както тя обича. Тъй сега новият закон: силните трябва да станат слуги на слабите, за да ги научат на ред и порядък. По-силните всичко могат да направят. Под думата *силен* разбирам добър, справедлив и разумен човек, в който Любовта вече действа. Силните хора в света ще станат господари само тогава, когато възприемем Любовта и тя стане в нас подбудителна причина.

Нали знаете онзи малък разказ за Илия, който избяга от еврейската царица, че Бог се прояви в бурята, в гръмотевицата – и най-после в тихия глас. Това е разумният живот. Тогава Илия видя Бог, покри си лицето и Господ му разправи какво иска. Каза му: „Ти си още човек, а искаш да бъдеш силен, но не си запознат с Любовта“. Илия

беше много добър, напреднал човек, но Бог каза: „Още едно ти не достига“. Затуй, когато Илия се яви като Йоан²⁹, отсякоха главата му. Казаха му: „Да видим как ще си сложиш главата“. А главата той може да я постави само с Любовта. Отсякоха му главата, понеже на повече от четиристотин души и той отсече главите. Сега Провидението отсече и неговата глава, каза: „Ако можеш да поставиш своята глава на мястото ѝ, тогава ще се върнеш да поставиш главите на всичките ония хора, на които ти ги отсече. Те не знаят как да си сложат главите“.

Илия във времето на Йоан разбра какво нещо е главата на човека. Казва някой: „Да му отрежеш главата“. Като му отрежеш главата, светът няма да се поправи. Казва друг: „Да го удариш по главата“. Като го удариш по главата, няма да се поправи. „Да го мушнеш в сърцето.“ С мушкане работа не става – той е проводник на Божиите блага. Казвам: никакъв удар по главата, никакво мушкане в сърцето – позволява се само изтупване на праха. После се позволява една баня, умиване на човека. Не да охлузиш неговата кожа за красота – това не се позволява. Оставете кожата сама да се чисти.

Трябва да знаете първото нещо – че във вас е силен Бог. Оставете силният във вас да слугува, а вие заповядайте. Ако ви давам право да бъдете всички господари, то оставете силните във вас – Любовта, която слугува – да оправи работите, както тя иска. Искам всички да оставите Любовта да направи работите, както тя разбира. Ще се оправят работите – всичко в света за двайсет и четири часа би се оправило. Но знайте: двайсет и четири часа, това са хиляди години.

Казва се в Писанието: „Хиляди години са като един човешки ден“. Хиляди години са като един човешки ден – и като разделите тези години на един ден, като го превърнете в часове и минути, ще видите колко се пада. Колкото време закъснява да се изпълни добродетелта, тя носи повече блага. Колкото работите стават по-бързо, те не носят големи блага. На един германски учен един американски студент му каза: „Ние, американците, сме

пъргави хора, не искаме дълго време да изживяваме за учене. Няма ли някой курс по философия, да го свърши за три-четири месеца?“ „Има, има – казва му германецът професор. – Когато Господ иска да направи една голяма диня, отнема Му шест месеца. Когато иска да направи един дъб, сто години Му взема“. Динята дава голям плод. Ако е за философията на динята, това е друг въпрос – всяка година ще я садите. Тази философия не е лоша.

Колкото по-дълго време отнема един процес, той носи по-големи блага. Някои от вас често се безпокоят и казват: „Остаряхме“. Оставете тази дума – *старост*; това е смешно, да мисли човек, че е стар. В невидимия свят за милионите години, които са минали, едва има двайсет и четирима старци. Там смятат за щастие да видиш един стар човек; тук, на Земята, яйце да хвърлиш, стар човек ще ударш. Казвате: „Остаряхме, остаряхме“. Отговарям: „Подмладихме се“. Любовта е за младите хора, Мъдростта е за старите. Ние на Земята още хиляди години имаме да учим за Любовта. Ние се държим, като че сме свършили курса на Любовта. Не, на Земята още хиляди години има да учим за Любовта. И за философията на Мъдростта трябва да минат още хиляди години; и за предисловието на Истината още хиляди Божествени години трябва да минат.

Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Царството Божие е царство на скрити блага, които Бог е създал и иска да открие на Своите деца. Сега ако мислите, че вие сте остарели, блага не са за вас, ако сте деца – за вас са. Ако сте остарели, и в този, и в онзи свят други блага има. Ако идете в оня свят и кажете, че сте остарели, вие ще станете смешни. Като кажете, че сте стари, ще ви питат на колко години сте. Там има някои старци на три квадрилона години; има някои на хиляда квадрилона. Вие сте на сто години – тогава ще мязате на една пращинка във въздуха, която мисли, че е голяма като Земята. Когато израсне, тази пращинка може да стане като Земята. За да стане толкова голяма, трябва да мине един дълъг период от време.

Сега блажени са децата, блажени са онези деца, на които старците служат. Двайсет и четирима души старци има – и те вършат всичката работа в Небето. Когато някои от тях, небесните деца, закъсат, те идват веднага да му помагат. Това са двайсет и четирима силни слуги. Аз ги наричам *силните*. Те са пред престола на Бога и служат: каквото Господ каже, веднага го изпълняват. Казват, че падали на колене. Когато един българин коленичи пред един извор, той слаб човек ли е? Стане, после пак седне: той приема водата. Слабият човек на креслото казва: „Моля, донесете ми чаша вода“ – той не може да коленичи. Казвам: идете при тях старци, за да ви научат да коленичите. Първото нещо е: ще коленичите пред водата, ще направите един малък опит.

Да кажем, някой път не можете да простите една малка обида. Най-първо знаете ли вие колко обици сте направили на Бога? Сега всеки човек, който обича, казва, че това не е направено, онова не е направено. Така той обижда. Не вдигайте шум в себе си, благодарете за всичко онова, което става във вас. При добро и зло благодарете, нищо повече. Защото там, гето е Бог, доброто и злото служат. Казва се в Писанието: „Адам стана като боговете, да познава доброто и злото“. Понеже Бог е Любов, доброто и злото еднакво Му служат. Казвам: на Бог, Който е във вас, оставете да Му служат доброто и злото, не си давайте мнението. Не противи се на злото, не противи се на доброто. Казвам: това са Божи слуги и каквото те правят, това е добро.

Възходящият път е път на Любовта. От някои от вас се изисква всеки ден, като станете, да благодарите за големите добрини, които Бог ви дава. Няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде благодарен. Малко знаеш – благодари; много знаеш – благодари. Много работиш – благодари; малко работиш – благодари. Малко ядеш – благодари; много ядеш – благодари. Малко пиеш – благодари; много пиеш – благодари. Всичко, което правите, малко или голямо, то е еднакво ценно. Това е въпрос на време: големите работи са отнели дълго време, малките – малко време. Само времето е, което определя големите и малките

работи. Понеже ние живеем на Земята, не на Слънцето, нямаме условията за живот на Слънцето.

Ние имаме на Земята много добри условия. Ако сте на Луната, вие не можете да издържите на ниската температура. Сто и петдесет градуса студ има там, как ще го издържите? На Земята имаме до шейсет-седемдесет градуса студ, има и толкова съответна топлина. На Месечината злото действа много по-силно, отколкото на Земята. На Месечината външният свят е пог закона на злото. На Земята доброто е във външния свят, злото е вътре; на Месечината доброто е вътре, а злото – отвън. На Земята е точно обратният процес – доброто е отвън, злото е отвътре. Трябва да чакаме, докато това се измени. Трябва да чакаме, докато процесът се измени: да дойде порядъкът на Месечината – доброто да влезе отвътре, злото да излезе отвън.

Или трябва да стане цял един органически преврат, едно разбиране в съзнанието на хората: да обичаш баща си, да обичаш майка си, да обичаш братята и сестрите си като себе си, да обичаш своя приятел, да обичаш служителите си. Един слуга, който ти служи, те обича. Само който те обича, може да ти служи – без Любов служенето не е приятно. Всяка работа, която е свършена с любов, е приета от Бога. Всяка работа, която е свършена без любов, и тя е приета, но ще се коригира, отвън ще остане. Всяка работа, свършена с любов, е вече приета и отвън, и отвътре. Сега някои наши постъпки, някои наши желания и мисли отвън са приети в Божествения свят, а отвътре не са. Една мисъл, едно желание трябва да бъдат приети отвън и отвътре.

Възходящият път е път на Любовта. Когато Бог ни служи, ние трябва да Му благодарим. Казва Писанието: „Син Человеческий не дойде да Му служат, но да служи“. Вие, които още не знаете как да служите, трябва да бъдете весели деца. И за най-малкото подаръче трябва да ви светнат очите: за едно малко палто, за една кърпичка, за обици, за едно парче хляб, за една капка вода тъй да благодарите, като че ли целият свят е твой. Щом любиш,

ти имаш всичките Божии блага на разположение в цялата вечност; щом не Му служиш, ти си затворил пътя, по който благата идат. Единственият път, по който Божиите блага идат, това е Любовта. Единствените слуги, чрез които Любовта служи, това са доброто, справедливостта и разумността. Това са методи на Любовта.

Сега ви желая да бъдете деца на Царството Божие, а не слуги. Някои ще ти кажат: „Не може, не може“. Щом не може, ще идете при онези двайсет и четирима старци. Тогава веднага ще може. Най-хубавото правило е това: щом не можеш да направиш нещо, отпрати ума си към Бога и чакай, отпрати ума си към Бога и работата ще се оправи. Сега седнеш да мислиш, започваш да човъркаш работата. Никак не ги човъркай, само отпрати ума си – и веднага ще дойде отговорът. Работите веднага стават.

Казвам: не отправяйте ума си към хората, но го отправете към ония двайсет и четирима старци. Казвате: „Остаряхме“. Щом у вас дойде мисълта за остаряване, мислете за тях. Като мислим за старците, трябва да ни тупти сърцето. Ние стари не можем да бъдем, но млад всеки може да бъде. Няма по-хубаво нещо от това, човек да бъде млад. Всичките големи блага, всичко, каквото Господ е създал, е за младите: да се веселят, да се обличат, да пеят, да играят, да спят – каквото искат да правят, само да приемат доброто слугуване на старите от Небето.

Помнете онези думи на Христа: „Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих“. Какво повече? Бог е възлюбил Него, Той ще възлюби и нас.

Отче наш

5 юли 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев³⁰

ТРИТЕ ЧАШИ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 12. глава от Евангелието на Матей.

Духът Божий

Една майка, която ражда дете, което не може да говори, не може да чува и не вижда, защо го е родила? Ако хората не могат да говорят, защо са? Ако от всичките блага, които съществуват в света, човек не може да се ползва, защо са? Ако имаш вода и не можеш да я пиеш, тогава какво може да направи човек?

Сега ще ви прочета някои работи, които са ценни. Цигуларят е ценен за онзи, който знае да свири. Гласът е ценен за онзи, който знае да пее. Поезията е ценна за онзи, който я разбира. Животът е ценен за онзи, който го разбира. Животът не седи в едно растение – безброй растения има.

*(Учителя прочете „Красотата на живота“, единадесето слово, държано на 2 юли 1942 г. на Молитвения връх, при Седемте рилски езера:)*³¹

„В добрия и разумен живот красивото е Любовта.

В добрия и чист живот красивото е Мъдростта.

В добрия и светъл живот красивото е Истината.

Поддържай красотата на Любовта, поддържай чистотата на Мъдростта, поддържай светлината на Истината и ще бъдеш винаги радостен и блажен, защото Бог пребъдва в тях.

Любовта в своята красота изпълня целия Божествен свят.

Мъдростта в своята чистота прониква цялото Битие.

Истината в своята светлина държи в свобода всички същества в Божествения свят.

Обичай Любовта, обичай Мъдростта, обичай Истината. Те да ти бъдат светилници в душата, защото чрез тях Бог се изявява на ония, които Го търсят.

Призовавай Бога в Любовта.

Призовавай Бога в Мъдростта.

Призовавай Го в Истината.

Само така ще чуете тихия глас на Неговия Дух да говори във вашата душа, да говори на вашия ум, на вашето сърце, да говори на вашия дух.

Благостта на Бога винаги пребъдва в Неговата Любов, в Неговата Мъдрост, в Неговата Истина. В тях се изявява Неговата безгранична благост.

Служете на Господа с любов, служете с мъдрост, служете с истина – и ще имате живот, светлина и свобода.

Красотата на Любовта, чистотата на Мъдростта и светлината на Истината да пребъдват във вас. Пребъдете в тях, за да пребъдат и те във вас. Те са новият живот, който Бог изпраца в света.

Духът Божий иска милост, а не жертва.“

Свещта докато не се запали, светлина не дава. На красивите свещи, които не горят, не зная каква е цената им. Замръзналата вода, която не тече, не носи никакво благо.

Спрете се върху този въпрос: вие сте недоволни в себе си. Задайте си въпроса защо сте недоволни, от какво сте недоволни. Очаквате нещо, но какво очаквате, не ви е известно. Малкото дете очаква да порасте, да стане като дядо си. Един ден, като порасне като дядото, остарява като дядо, погребват го като дядо му.

Хубостта на свещта е, когато изгаря или като се запали да гори. Като се запали свещта, не я гасете. Всички имате навик, като видите запалена свещ, да я

гасите. Никога не гасете свещта, нека се харчи. Казвате: „Да няма много харч“. Представете си, че сте в един свят, дето еднакво вземат данък и когато къщата има кираджии, и когато няма. Ако ти съградиш една къща и никой не живее в нея, вземат пак данък на къщата. Кое е по-хубаво, да имаш кираджии или да нямаш? Да имаш кираджии, разбира се. За предпочитане са лошите кираджии пред празната къща, за предпочитане е най-лошият живот, отколкото празната къща. Че какво лошо има, че страда човек? Страданието в света носи най-голямото благо. Когато кокошката пострада, ти се радваш, благо ти стане на душата: и ти се радваш, и децата ти се радват, като похапнат от месцето. Какво лошо има, че е умряла една кокошка? Умряла е, но кокошката произвежда радост. Какво лошо има, че си изял една слива? Тя произвежда радост. Не струва ли да страда сливата, пък ти да се радваш? Един ден сливата ще те изяде. Вълкът изядва овцата, но и овцата изядва вълка.

Лошото е в това, когато не ядеш с любов. Когато ядеш с любов, това е радост; когато ядеш без любов, туй е страдание. Всичко седи в това: когато яденето става по любов, радост носи; когато е без любов, страдание носи. Тогава всичко това от тебе зависи. Кое е по-хубаво: когато плащаш за яденето или когато не плащаш? Когато плащаш. Когато не плащаш, това е страдание. Ако влезете в един дом и хората не ви обичат, вие ще платите за яденето; щом влезете в един дом и ядете с любов, вече сте платили, няма какво да плащате. Сега всичките хора страдат, че не плащат яденето. Ти страдаш: ял си нещо, което не си платил – и плащаш сега. В Природата всичко трябва да се плати, и то добре ще го платиш. Тогава казвам, че Любовта е плащане – тя е звонкови монети; Мъдростта е плащане – звонкови монети; и Истината е плащане – звонкови монети. Казват в Писанието: „Даром сте взели...“. Даром е само това, което Любовта носи; даром е само това, което Мъдростта носи; даром е туй, което Истината носи.

Та казвам: всяко нещо, което е направено от любов, ползва самия човек, ползва и другите. Една мисъл, изпра-

тена някъде с любов, постига своята цел; една мисъл, изпратена с мъдрост, постига своята цел; една мисъл, изпратена с истина, и тя постига своята цел. Ние не можем да се оправдаваме. Казва някой: „Аз не мога да любя“. Значи Бог, Който ни е създал, ни обича и люби, а ние, които сме родени от Него, не можем да любим. Несъвместима е тази философия, има едно изопачаване на човешкия ум. Значи водата, която е излязла от извора, да не може да тече. Всяка вода, която излиза от извора, тече; всеки лъч, който излиза от Слънцето, пътува из пространството. Всички хора обичат, всеки търси да го обичат. Когато ядете един плод, вкусът, който чувствате в себе си, това е обичта, която плодът носи. Това съзнание, че плодът е вкусен, то е Любовта, която стига и влиза във вас. Всяка една мисъл, която влиза в ума ти, това е присъствието на Божия Дух. Всяко едно добро разположение на сърцето ти, което чувстваш, е присъствието на Божия Дух. По някой път ние търсим външната страна. Вземете, тук има написани важни неща. *(Учителя показва беседата, която чете.)*

Истината не седи в това, което е написано – Истината седи в този живот, който тя носи. Този живот, който влиза в нас – това е Истината. Ако една истина не носи свобода, какво е тя? Не е Истина. Едновременно три неща човек трябва да придобие: човекът трябва да придобие живота, трябва да придобие свободата и светлината. Живот без светлина и без свобода не е живот. Ако вие търсите живота, в който да няма светлина, тогава не вървите по правата посока.

Сега мнозина в съвременния живот си дават мнението за някого, че не могъл да пее, пък че друг пее хубаво. Ако го накараш да пее, той сам не може да пее. Според мене един човек, който не може да пее, няма право да си дава мнението за другите гали паят, или не. Един човек, който не може да яде, той няма истинско понятие какво нещо е яденето. Какво понятие ще гадеш? Ще чакаш, когато ядеш; когато не си ял, ще мълчиш. Ако не си почувствал това качество, което плодът съдържа, ти нямаш истинско разбиране за него.

Тогава ние, които се готвим за Небето, с какво ще се похвалим, когато идем там? С нашите мустаци, с нашите дълги косми или с нашите рокли, с монограмите, с герданите си? Кой досега е занесъл герданите си в другия свят? Като идете в него, там гердани има. Ние герданите ще ги оставим настрана. Представете си един човек, който търси да обича, а не може да намери кого да обича. Представете си, че вие обикаляте едно дърво, защото искате да обикнете това дърво. Дървото ще го обикнете от плода. Без да го вкусите, не можете да го обичате. На едно дърво вие гледате външната му обстановка – ще вкусите един плод, втори, трети. Като намерите един плод, който съответства, който е едно с вашата душа, вие го харесвате и ще го опитате.

Казвам: човек се цени по своята мисъл, цени се по своите постъпки, цени се по своите чувства. Това са плодовете на човешката душа. Онова дърво, на което плодовете му гният, не е истинско. На едно Божествено дърво плодът му никога не гние. В правия смисъл на думата: мисли, които не се развалят, чувства, които не се развалят, и постъпки, които не се развалят, това са истинските плодове на човешката душа. Писанието казва, че тия плодове ще бъдат с вас. Единственото нещо, което можете да занесете със себе си на Небето, това е вашият ум с неговите плодове, това е вашето сърце с неговите плодове, това е вашата душа с нейните плодове. В оня свят това ще бъде. Радостта ви ще бъде да участвате в плодовете на другите – вие ще вкусите плода им. Един ум трябва да се опита: ума можеш да го опиташ от неговите мисли. Една душа можеш да я опиташ от нейните постъпки. Сега вас ви смущава материалната страна на нещата. Материалната страна, това е опаковката.

Човек докато не започне да страда в света, той остава непроявено същество. Започне ли да страда, опаковките започват да се снемат. Когато престанат страданията, всичките опаковки се снемат и вие виждате същността. Докато има страдания, това са външни опаковки; радостта като дойде, това е реалното в живота.

Аз по някой път седя и мисля доколко хората са безчувствени. Казва някой: „Какво нещо е Господ? Какво нещо е Той за мене?“. По някой път излизам навън; имам една котка, която седи вън като стражар, пази цял ден. Простряла се е, вече е от новото учение, казва: „Отказах се от мишките, отказах се от птичките“, обича мухи да яде. Като се наяде, пак лежи, казва: „Не ме заставяй да ловя мишки, тогава ще стана помак в своето верую. Искам да издържа на учението си“.

Ти седиш, не обичаш един човек, тъй се преструваш, че го обичаш. Господ ти казва: „Защо го лъжеш? Ти от Мене видял ли си безлюбие, да не обичам някого? По кой ум ходиш, туй отде го научи? Ти не си го научил от Мене. Виж във външната Природа как са нещата, защо не постъпваш така?“. Отговаряш: „Баща ми, майка ми ме научиха“. Те откъде го научиха, от кой баща, от коя майка? Погрешката седи във вас вече. Всеки човек, който иска първо да го обичат, ще направи погрешка. Исква да го обичат, а той отпосле да обича... Защото ако идете при някой бакалин, той иска първо да му платиш, че тогава ще даде стоката. Но ако даде на вересия, преди да си му платил, ако ти има доверие, това е човекът. С пари аз мога да накарам всеки да вярва: като извадя парите, всеки вярва в мен.

Ако искате да знаете доколко хората вярват във вас, идете на бакалницата. Казва някой бакалин: „Не мога да ви дам“. Не се сърдете! Злото в света седи в това, че ти искаш първо да вземаш, после да даваш. После, като вземеш, ти половината за себе си го задържаш. Животът седи в това, че като ядеш, остават ти малко огризки. Ти се похвалиш на този, на онзи. Доброто в живота седи в това: онова, което ядеш, да го дадеш така чисто, както ти обичаш да го ядеш. Законът е верен: майката четири-пет пъти става на вечер да служи на онова, малкото дете. Преди да се е родило, тя не го познава; но като се роди, майката знае ли го? Не знае откъде е дошло. Дошло е детето в дома ви, сложите му едно име, казвате: „Наш Костадинчо, наш Драганчо“. Откъде иде Драганчо, откъде иде Костадинчо, вие не знаете. Представете си, че един

ваш приятел ви дава ябълки. След като ги разрежете, намерите някой червей, скрил се в ябълката. Кое е онова, което разваля човешката мисъл? Това са тия червеи. Още когато се е зачевала във вас мисълта, някоя пеперуга е снесла своите яйца вътре.

В света Бог ни изпитва по два начина: за някои неща, които ние правим, ни плаща пребогато, за някои, които правим, Той нищо не плаща. Това, за което Бог ни плаща пребогато, наричаме го добро; това, за което Той не ни плаща, наричаме го зло. Какво нещо е злото? Това, за което нищо не са ти платили. Какво нещо е доброто? Нещо, за което са ти платили. Питам тогава: злото в какво сега? Представете си, че вие имате двама господари. Единият казва: „Много ще ви платя“, другият казва: „Като дойдете при мене, нищо няма да ви плащам“. Освен че нищо няма да ви плати, но ще работите доста трудно, само за хляба – нищо друго няма да ви плаща.

Тогава представете си онзи господар, който по пет пъти на ден храни своето прасенце, но като дойде Коледа, всичко взема от него. Най-първо господарят е добър, но като дойде Коледа, той казва: „Досега аз плащах, сега ти ще платиш“. Аз съм ви привеждал един пример за тъй наречената баба Янка. Ако има тук някоя баба Янка, да се не сърди. Тя живееше във Варненско, особена баба Янка беше, аз я познавах добре. Всеки гост ще го посрещне добре, ще каже: „Много се радвам, че дойде“. Ще разточи баница, ще заколи пиленце, ще наточи винце. След като гостенинът си замине, казва: „Чума такава, като че го е викал някой да дойде. Дошъл е сега да си губя толкова време да му точа баница, да му коля кокошка или вино да му дам“. Питам: какво бихте казали на това, че баба Янка отподире ви казва тъй, след като ви е угостила? Баба Янка, това е дяволът в света. Той започва всичко много добре, накрая свършва зле.

Когато в нашия живот няма една последователност, когато ние мислим кому да дадем любовта си и питаме: „Дали е достоен за любовта?“, тогава и ние сме като баба Янка. Любовта иде от Бога и се връща в Бога. Бог

засега ни опитва – Той изпраца Любовта и тази Любов се връща пак към Него. Когато и да любиш ти, Бог те опитва доколко си добър проводник на Любовта. Гледам тук: като се направи новата канализация за водата, оставиха четирийсет дена да тече непрекъснато вода – трябва да се пречистят тръбите, да не остане никаква кал. Любовта дълго време трябва да тече, да ни очисти вътре, да не разваля пътищата. Тази любов е като водата. Ако Любовта не минава, за да очисти човека, тази любов не е онази, която ние търсим. От тази любов всеки един ще бъде като извор, при който ще дойдат уморени пътници, за да пият от водата. Тази вода този човек трябва да я носи чиста, както е излязла от Бога.

Казвам: ние трябва да имаме желанието да представим Божията Любов такава, каквата е, а не такава, каквата не е. Щом представим Любовта такава, каквата не е, тя е неразбрана. Неразбраната любов винаги носи нещастие в себе си. Разбраната любов е ти да мислиш, че в Любовта Бог присъства. Тогава ние ще бъдем други хора. Казва Христос: „Всеки, който върши волята на Отца, той Ми е майка, баща, брат, сестра“.

Докато не се освободим от гряхливостта на старостта, докато не се освободим от гряхливостта на недоволството, всеки ден ние ще бъдем недоволни и ще търсим виновни. Господарите търсят погрешките в своите слуги, майката търси погрешките в своите деца, учителят търси погрешките в своите ученици, писателят търси погрешките в това, което е написал. Аз като намеря погрешките в това, което съм направил, тези погрешки са мои: считам, че някъде не съм писал както трябва, считам, че съм се заблудил. Ако пишеш погрешно, това показва, че не знаеш този език.

Вие искате да знаете кой е езикът на духовния свят. Пеенето. Кой е езикът на Божествения свят? Молитвата. Ако ти не знаеш да се молиш, значи не знаеш Божествения език. Ако ти не знаеш да пееш, значи в духовния свят не знаеш езика. Ако не знаеш да пееш и да свириш – това е духовният език, който трябва да

учиш. В духовния език една дума няма две значения. Ако не знаеш да пееш, не произнасяш думата вярно. Ще пееш добре! За да познаете кога пеете Божествено, ще ви дам един метод: когато небето е покрито с облаци, има буря, а вие започвате да пеете и то веднага се очисти, значи пеете добре. Щом небето е ясно, а вие започвате да пее-те и то се заоблачи, значи не разбирате езика на духовния свят. Това е едно от качествата. Като пееш – знаеш езика, небето се очиства и става ясно.

Ако нашето пеене не може да отмахне всичките облаци, които сега са в умовете ни, ако пеенето не може да премахне тъжните, които са в нашите сърца, ние тогава имаме един език, който е чисто земен. Бог в света е Любов, какво на нас не ни достига? Всичките хора се оплакват, че са нещастни. Крушите ви обичат, черешите ви обичат, водата ви обича, Слънцето ви обича: че някой Драган или Петкан не си е дал мнението, вие сте тъжни, вие сте скръбни. Хиляди ви обичат, а за Драган или Петкан, за които не знаете, тъжните. Да ви кажа кой е този Петкан. Някоя модерна гама е нещастна, понеже нямала камилско перо отзад. Камилската птица, която има перата, щастлива ли е? Че как ти ще станеш щастлив, като носиш едно камилско перо? Някои са нещастни, понеже нямали едно петало на някой кон. Вие вземате петалата на конете, за да станете щастливи. Конят, от когото вземате петала, щастлив ли е? Че как ще бъдеш щастлив с едно конско петало? Мислете хубаво.

Сега някой път има спор дали отвън къщите трябва да се мажат с боя и с вар, или не. Да кажем, вие не сте красиви – с каква боя трябва да се намажете? На дамите, които искат да бъдат красиви, които искат хас боя да имат, да ядат грах – цяла година грах яжте. Аз бих желал всинца да бъдете красиви – красотата трябва да има! Красотата показва правия път на Любовта, правия път на Мъдростта, правия път на Истината. Красиви трябва да бъдат хората! При горящата свещ има опасност: всеки, който се приближи до нея, може да запали грехата си. Значи трябва да седи малко надалеч, да не се

приближава. Ако вашата свещ запали някоя греха, не сте вие виновни: виновен е онзи, който се е приближил – нека да стои надалеч. Той се е приближил, искал е да загаси свещта, запалил си е грехата.

Свещ, която се изгасва, не е свещ; само свещ, която запалва грехата на хората, е свещ. Не се страхувайте вие от онези, които се приближават при вас. Кога се роди страхът? Страхът в света го роди Ева: щом яде от плода на забраненото дърво, тя роди страха. Страхът го роди и Адам: щом яде от плода на забраненото дърво, дойде страхът. Първото родено нещо в райската градина беше страхът. След като Ева яде от плода, роди страха. И Ева роди страха, и Адам – и двамата на един ум бяха. Адам, като го хвана Господ, се уплаши и каза: „Онази жена, която Ти ми даде, ми даде да ям. Аз мислех, че ще създадем нещо добро, а тя ме тикна в тази бяла“ – оправда се. Хвана Бог Ева, а тя каза: „Господи, онази змия ако не беше дошла в райската градина...“. Адам обвини Ева, Ева обвини змията. Най-после Господ каза на змията: „Понеже ти си направила това, тебе ще те лиша от ръце и крака, ще ходиш по корем – да се влачиш и пръст да ядеш“. На жената каза: „Понеже ти си послушала това, което се влачи по земята, затова с мъка ще раждаш децата си, девет месеца ще се мъчиш“. На Адам Бог каза: „Ти си послушал едно съществуване, което ражда, затова ще обработваш земята и тя много малко плод ще ти дава“.

Ако не ви върви в материалните работи, вие сте Адам; ако раждаш, тогава си Ева. Защо раждаш? Защото ядеш плода без позволение, когато Господ е забранил. Ако не ти вървят материалните работи, това е, понеже слушаш една глупава жена. Адам да не слуша Ева – нищо повече; Ева да не слуша змията – нищо повече. Ева и Адам трябва да слушат Господа, Който казва: „Да не ядете от Дървото за познанието на добро и зло“. Казва им Господ: „Ходете по пътя на Любовта, ходете по пътя на Мъдростта, ходете по пътя на Истината“. Вие постоянно казвате: „Този е лош човек. Той е ял от забраненото

дърво, не живее хубаво“. Отде знаеш това? Казваш за някого: „Той е много лош човек“. И ти си ял, иначе отде ще го знаеш? Престанете да ядете от това, забраненото дърво. Аз толкова години гледам – даже и пред мене ядат от забраненото дърво. Ред години има, ашикере го ядете. Намислил съм да ви отуча всички от това, да не ядете. Ще ви кажа как ще ви отуча – сериозна работа е това.

В Америка трима души американци имали три много ценни коне. Единият от тях обичал да рита, другият обичал да хапе, на много слуги ушите били отхапани. Един професор, който се занимавал с коне, казал, че за половин час може да отучи коня да хапе. Ще ви разправя само за онзи кон, който отхапал на десетина души ушите, как бил отучен. Като хванал професорът коня, той го наблюдавал, търсел случай да отхапе ухото му. Този професор сварил един чукундур – горец го държи в ръката, държи и юздата на коня. Тъкмо конят рече да отхапе ухото, той тиква чукундура в устата му. Три пъти като тика чукундура, онзи кон се укротява, разбира, че не трябва да хапе ушите.

Ако идем в оня свят и след вас идат десетина души с откъснати уши, какво ще кажете на Господа? Една сестра ми се оплакваше, казваше: „Чувствам, че тук, на Изгрева, нещо ми казва да бягам оттука“. Казвам ѝ: „Ти защо си дошла, върви си! Изгревът от тебе няма нужда“. Помнете: Изгревът е цялата земя. Слънцето огрява цялата земя: където и да идеш, на Изгрева ще бъдеш. Искатя да бяга от Изгрева... Къде ще идеш? Кой е излязъл вън от Земята? Където и да идеш, на Земята ще бъдеш, все ще имаш същия Изгрев.

Единственият път, по който можете да излезете от Земята, това е знанието. Единственият път, по който можете да се освободите, това е Истината. Ще поставите вече това на опит. Аз желая всички вие да бъдете свободни не така, привидно. Само Истината, която изтича от Бога, може да ни освободи. Само Мъдростта, която излиза от Бога, може да внесе знанието. Само

Любовта, която изтича от Бога, може да внесе новия живот, който искаме. Днес може да възприемете този живот. Ще кажете: „Ние сме го възприели“. Животът, в който няма съвършенство, не е възприет. „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“. Ако ние не можем да възприемем съвършенството, ако не можем да живеем така, както Бог изисква, тогава любовта ни не е пълна. Щом възприемем Любовта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем Мъдростта в нейната пълнота, съвършенството ще дойде. Щом възприемем Истината в нейната пълнота, свободата ще дойде. Добрият човек и с пари, и без пари е еднакъв. Лошият човек и с пари, и без пари е различен – като има пари, е добър; като ходи без пари, неговият живот е различен. Добрият човек и пари като няма, пак създава парите; плод като няма, създава плода.

Та казвам: доброто в света е всесилно. Ти ако не искаш да страдаш, помени само доброто в себе си. Като изчезне страданието, твоего добро ще има сила. Вие мислите, че Господ няма да ни слуша. Ако Господ изпраца Своето Слънце, ако изпраца всичките блага, мислите ли, че когато поискате нещо, няма да ви задоволи? Когато Той не ви дава, коя е причината?

Ние сме чудни хора! Като ни е изпратил Бог в света, Той ни е дал по една чаша на Любовта, по една чаша на Мъдростта, по една чаша на Истината. Ние, съвременните хора, изпочупихме тия чаши и няма с какво да пием. Тия чаши трябва да бъдат здрави. Само с чашата на Любовта ти можеш да черпиш от живота. Само с чашата на Мъдростта ти можеш да черпиш от знанието. Само с чашата на Истината ти можеш да черпиш от свободата. Ако тия чаши сме ги строшили, тогава де е причината? Причината сме ние. Тия чаши не са строшени, но ние сме ги заложили, продали сме ги. Всеки да иде да намери тия чаши, дето ги е заложил. Там има монограми – и накрай света да е, трябва да идете да ги намерите. Щом вземете тия три чаши, всичко ще тръгне напред.

Казва Христос: „Чашата, която Отец Ми е дал, да я не пия ли?“. Ако ти пиеш с онази чаша, която Бог ти е дал, това е благословение. Ако пиеш с чашата, която Бог не ти е дал, няма благословение.

Казвам: всички трябва да пием от онази чаша, която Бог ни е дал. Тогава Божието благословение ще бъде с нас.

Отче наш

12 юли 1942 г., Петровден, неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА НИШКА

*Добрата молитва
В начало бе Словото*

Ще прочета 15. глава от Евангелието на Йоан.

Духът Божий

Каквото и да се говори, човек си остава такъв, какъвто се е родил. Някой път казвате: възпитание. Някой път ние страдаме от много правила. Рибата трябва да я гържиш във вода. Щом я извадиш от водата, може да мислиш много добре за нея, но това, в което е родена, е водата, и тя трябва да живее във водата. Казвам първото правило: живеи там, дето Бог те е поставил, не излизай от мястото, където Бог те е поставил. Първите хора съгрешиха, понеже не искаха да седят там, дето Бог ги е поставил.

Има един анекдот. Когато Бог създавал света, на съвременното дългоухо магаре му дал малка, микроскопическа форма: да бъде незнайно, никой да не го безпокои, да е най-малкото между млекопитаещите, между всички. Като се явило при Бога, то казало: „Ти на всички си дал голяма форма, а на мене даде най-малката. Измени този ред на нещата – тази малка форма не искам да я нося. Няма да бъда забележителен, никой няма да ме знае“. Господ му чул молитвата и му дал сегашната форма, направил го и гласовито. Случило се, че един градинар, като го видял, че има такава форма, защото имал нужда някой да му пази градината, оставил магарето да я пази. Птиците ходили натук-натам – и то ходило да пази от птиците. Като тичало да пази от птиците, изпогазило цялата градина. Градинарят, като видял, казал: „Голям ти е ръстът, но

си глупаво. Така градина не се пази“. Като намерил магарето, изпъдил го от градината и оттогава му излязло прозвището *магаре*.

Казва някой: „Магаре нали е, все си е магаре“. Случило се тъй, че всички животни минали покрай Адам, за да им сложи имена – и магарето наред с тях. Адам му турил името *магаре*. А *магаре* значи, че си дава мнението там, гето никой не го пита. *Магаре* – това значи, че си даваш мнението, когато никой не те пита. Когато минавали животните, за да им сложи Адам имена, то си дало мнението за жената. Ева седяла и била много красива – всичките животни я погледнали, а то казало: „Красива е, но ще създаде някаква бяла на Господа“. Разчуло се това, че Ева ще създаде някаква бяла на Господа. И тъй станало, както казало магарето, но оттам насетне жената го намразила. И досега всички жени говорят лошо за магарето. Сега магарето казва тъй: „За жена, която Господ е създал, не си давай мнението – какво ще стане от нея“.

Ще прочета една от рилските беседи. (*Учителя четете от трето слово, държано на 23 юни 1942 г., сряда, в 5 часа сутринта, на Молитвения връх:*)³²

„Божественият свят е свят на светлината, значи свят на човешкия ум, свят на ред и порядък, свят на вечната Божествена хармония, що светлите души разнасят във Вселената, която Бог е създал за Своята слава и величие. Значи ако ти не употребяваш ума, който Бог ти е дал, тогава няма да знаеш защо светът е създаден. Съвременните хора се занимават с това, което Бог не е създал. Някой човек носи някаква греха, шапка, обуца, или връзката му не е вързана както трябва. Влезеш в някоя къща – видиш, че тя не е направена както трябва, че мебелите, кофата, стомната не са както трябва. Навсякъде ние се занимаваме с неща, които Бог не е създал. През целия живот се занимаваме с това, че яденето е пресолено, че този го е пресолил, онзи го е пресолил. Казвам: много малко време ни остава да се занимаваме с Божествени работи. Всички страдаме все от порядъка, който хората са създали.

Свят без светлина е свят на безпорядък и безреגיע, що се нуждае от Божествената ръка. Значи това е свят без светлина, свят, в който не съществува човешката ръка. Ние от животните не можем да изискваме това, което изискваме от човека. Казвам: това се отнася до онези, които имат ум. Ние не се занимаваме с човешкия порядък. Ако вие ходите, та изследвайте всички малки мътни езера, гето жабите живеят и крякат, какво ще научите? Тия локвички не ги създаде Бог. Всичко онова, което Бог създаде, е чисто; всичко, което е нечисто в себе си, не е Божествено. Първото нещо е: избягвайте нечистотата, в каквата и форма да е тя.

Свят на безвогие, свят на сухота – това е свят, що се нуждае от Божия мир, от живота на радостта. Да кажем, ти не си радостен: значи нямаш вода в себе си или кръвообращението ти не върви правилно. Щом кръвообращението не става редовно – а то върви по ритъма на сърцето, тогава се ражда тази дисхармония. По някой път ние страдаме, че нищо не ни стига, недоволни сме.

Използвай услугите и на най-малките случки, за да направиш добро. Използвай услугите и на най-малките случки, за да постъпиш справедливо спрямо своята душа, която носи бремето на всички същества. Знайте, че това не е лесна задача. Всеки от вас трябва да участва във всички изпитания, които имат тези същества. Един ден състоянието на вълка ще мине през тебе и ти, добрият човек, ще почувстваш, че в теб ще се зароди зло, омраза. Един ден вълкът ще влезе в тебе и ще каже: „Научи ме да живея, досега съм бил голям грешник“. Какво ще му кажеш? Доиде ли вълкът да се изповядва при тебе – ти ще му станеш изповедник. Щом станеш изповедник на вълка, ти ще му вземеш греховете. Как ще оправиш този вълк? После ще дойде змията, ще дойде тигърът...“.

Ония, които влизат в Божествения свят, казват: „Много лош човек съм станал“. Изповядал си някой вълк. Доста сме интересни ние, че искаме да знаем какво е състоянието на един вълк. Аз никога не искам да изповяд-

вам вълка. Или какво ще изповядвам една лисица? Ще ми разправя тя за една кокошка, за друга, за пиленца. Какво ще изповядваш един сокол? Ще ми разправя, че е задигнал някое пиленце, ще ми разправя, че е задигнал някоя пойна птичка – всичките си грехове ще разказва. Нарушил е Божествения ред на нещата. Имаш една пойна птица, която ти пее, а един ден ти я накараш да замълчи: пуснал си някой сокол, задигнал е твоята пойна птичка. Питам: защо допускате соколите да задигат хубавите неща?

Например как бихте оправдали тази постъпка? Разправяше ми един мой познат: облякъл си един ден хубави грехи. „Млад човек съм, казва, тези грехи ги нося, за да ме видят хората – и имаше кой да ме види... Вървя така – и по едно време току гледам – цяла една кофа помия се изсипа на главата ми.“ Той минавал по улицата, една жена си къпала детето – и без да гледа, хвърлила водата на пътя. Питам сега: де е погрешката – у жената или у него? И у жената има погрешка, и у него има погрешка. Що му трябваше той да минава по улицата и да гледа прозорците? Все от прозорците някой ще си излее помията навън. Коя е тази помия? Когато ти изнасяш новини, които не си проверил, не е ли това помия?

Ако идеш в някоя православна църква, най-първо ще видят как се кръстиш, как държиш пръстите си. Ще кажат: „Този не се кръсти хубаво“ – и ще ти покажат как. Кръстенето Бог не го създаде. Ти като се кръстиш, трите пръста ги съединяваш за Господа, а с двата казваш: „За мене“. Казвам на православния: „Защо си туряш така пръстите?“. (*Учителя си свива пръстите, както православните – за кръстене, и ги слага на челото.*) „Искам да служа на Господа тъй, както мисля.“ (*Слага ръката си на слънчевия възел.*) „Искам да служа на Господа тъй, както чувствам.“ (*Слага си ръката настрани пред гърдите.*) „Искам да служа на Господа тъй, както волята ми разправя.“ Какво разбира човек под това? То значи: „Искам да предам моята мисъл тъй чиста, както Бог я е предал. Искам да предам моите чувства така чисти, както Бог ги е създал. Искам да предам моята сила на любовта, на мъдростта тъй, както Бог я е създал.“ Това е кръстене.

И действително този пръст, показалецът, е пръстът, в който вземат участие личните чувства. Вторият пръст е сатурновият пръст, който показва, че човек трябва да бъде абсолютно справедлив. Палецът какво нещо е? Палецът е Божествената Любов, която оправя нещата в света. И при това този палец, който означава Божията Любов, е още малък. Без палеца нищо не става. В древността, когато са искали да накажат някого, отсичали са палците му. Щом ти отсекаш палците на ръцете и на краката, ти ще бъдеш негоден. Та казвам: не сечете палците на вашата дясна или лява ръка. Доброто го има в палеца. Ти ако не можеш да приложиш доброто, ще отсечеш палеца; ако не можеш да мислиш, ще отсечеш палеца; ако не можеш да чувстваш, ще отсечеш палеца.

Разправяше ми един познат: „Гледам, едно дете бере ябълки и ги туря в джоба си. Иде ми да взема и да го набия хубаво. Защо яде ябълките?! Започнах да разсъждавам: какво ще стане, ако това дете го набия? Господ му е дал желание да яде ябълки. Питам се: какво ще придобия, ако го набия? Представих си, че аз съм на неговото място и имам това желание, пък някой мисли да ме бие – няма да ми бъде приятно. Като ме погледна това дете, виждам – бои се. Аз го погалих по гърба, казвам: „Не бой се, много хубаво направи, че яде, гаде ми едно добро условие за размисъл“. Аз му набрах ябълки, че му дадох. „Аз те похвалявам, че знаеш как да ядеш ябълки, похвалявам те, че знаеш как да си напълниш джобовете, та да занесеш на баща си и майка си от тези хубави ябълки, и те да се радват“.

Питам: защо ние, съвременните хора, не можем така да гледаме на нещата? Да допуснем сега, че се проповядва едно учение, което много мъчно може да се приложи. Представете си, че касата е отворена и едно дете бере плодове от тази каса: взема една златна монета, взема две, три. Ти, след като го видиш, трябва да го потупаш по гърба и да вземеш още да му дадеш. Колцина от вас бихте направили това? От едно шише може да се открадне. Престъпленията стават при малките работи. Ако имате едно кило вода, ако се вземе една капка, е престъ-

пление, понеже шишето е празно. За това шише вие ще вдигнете скандал: как е посмял някой да вземе от водата без ваше позволение? Ще кажете: „Не знаете ли, че тази вода е свята вода, аз съм я пазил за лекарство?“.

Питам: ако вие сте при едно езеро, което има петдесет километра широчина и петдесет метра дължина, ще има ли престъпление, ако вземете от него едно кило вода? Престъпленията съществуват в човешкия порядък, но не и в Божествения. Престъпление съществува извън Любовта – в Любовта не може да има престъпления. Единственият свят, в който няма престъпления, това е светът на Любовта, понеже там има изобилие на нещата, понеже този свят няма никакъв дефект. Ако сте в един ангелски свят, вие никога не можете да намерите погрешка, понеже ангелите са много красиви същества, всички си приличат. Ти в ангелския свят като гледаш един ангел, само като мръднеш – и втори път не можеш да го намериш: всички си приличат, не можеш да ги различиш един от друг. Питам: ако вие бихте ги видели там, как ще познаете кой ангел обичате? Никой ангел не си казва името – че е това и това, вие сами трябва да го познаете. Ангелът никога не казва: „Аз съм Иван Стоянов“. Тук човекът ще си каже името, ще се препоръча – ангелът никога не се препоръчва. Ангела ако го обичаш, ще му знаеш името, без да го е казал. Писанието казва: „Всеки ще има име, което само той ще знае“. Сега вие имате имена, които всеки ще ги знае. Това, което всеки го знае, то не е нещо реално.

Сега къде е погрешката на първата жена? Погрешката на първата жена е в това, дето тя помисли, че Бог не е вложил всичко в човека, ами има нещо, което отпосле може да се притури. Когато дойде онзи агент, той ѝ каза: „Слушай, ако ядете от това, забраненото дърво, като Бога ще станете“. Значи във вас има нещо, което може да дойде само от това дърво. Ето я лъжата! Това не е вярно: плодът на туй дърво, освен че не им приложи нищо, но им отне нещо, което Бог беше вложил в тях. От този плод освен че хората нищо не придобиха, но

изгубиха това, което имаха. Ева имаше царска мантия, такава, каквато не мога да ви опиша. Тя носеше една греха, която имаше всичките цветове на Божествения свят – по-голяма царица от нея нямаше. След като яде от този плод, тя изгуби тази мантия. И Адам, който носеше най-хубавата мантия, я изгуби, като яде от плода.

Същото нещо става и днес с човека. След като направи едно престъпление, човек губи своята светлина. Когато той мисли, че Бог не е вложил нещо в него, и иска да го придобие, изгубва своята светлина. Като изгуби човек своята светлина – това, което умът има; като изгуби това, което сърцето има, какво остава? Ако на вас биха ви дали един опит, който дават само на онези, които са завършили своето развитие: да минете през едно бойно поле, дето се бият сто-двеста хиляди хора и всички стрелят, и да ви кажат: „Ще минете през това бойно поле“ – колцина от вас бихте минали? Това е невъзможно. Трябва да минеш през едно място, дето хората обичат да хулят, да шепотничат, и ти да не чуеш нещо от това шепотничество, да минеш, и хич да не ги слушаш; като слушаш, да превръщаш всичко. Че какво трудно има?

Да кажем, срещаш една грозотия и казваш: „Тази грозотия как я създаде Господ?“. Хубави работи са скрити в грозотията. Опасна работа е човек без красота. Но ако търсиш добра жена, търси такава, която е грозна. Тази, която е красива, тя е малко... Красивите жени нямат достатъчно сила. Грозните са много особени: понеже е грозна, тя е умна, знае как да постъпва. Онази, която е красива, само красотата си гледа и ходи натук-натам, тя не знае да готви. Да ви кажа, че аз, ако бих търсил готвачка, ни най-малко не бих избрал красива жена – малко грозничка трябва да бъде. На красивата този ѝ каже: „Много си красива“, онзи ѝ каже същото – и тя ще прегори яденето. Ако шие, като я хвалят, че е много красива, няма да може да ушие грехата. Грозничката хубаво ще шие, хубаво ще си гледа работата.

Когато Бог те постави при неблагоприятни условия външно, това е грозотията. Той те е поставил там, за

да бъдеш разумен. Ти трябва да гледаш хубавата страна на това. Има една грозота, която е приятна. Например нямаш нито пет пари в джоба си – ти можеш да бъдеш сигурен, че никоой няма да те убие. В света на престъпленията, щом имаш най-малката монета в джоба си, разбойниците могат да те убият. Нямаш ли нито пет пари – тогава си сигурен, че никоой няма да посегне на живота ти. Какво зло има, че ти си беден, че нямаш петаче в джоба си? Значи сигурен си, че няма да бъдеш убит. Ако ние искаме да бъдем безсмъртни, да не умираме, не трябва да влизат пари в джоба ни. При сегашните условия вие сами се осъждате. Казваш: „Ще живея“ – и слагаш пари в джоба си. Съдбата ти е решена: колкото повече пари туриш в джоба си, толкова по-скоро ще умреш; колкото по-малко туриш, по-дълго време ще живееш. Ние с парите изгубваме своята вяра в Бога. Наместо ти да уповаваш на Бога, да имаш една права мисъл – бръкнеш в джоба, пипнеш парите, или погледнеш парите в банката – и вече уповаваш на тях. Казваш, че вярваш в Бога, но твоята вяра е онази вяра.

Че ти ако разбираш онзи икономически закон, всяка мисъл може да се превърне в злато. Следователно ако искаш, своята мисъл можеш да я превърнеш в злато и златото можеш да го превърнеш в добри мисли. Следователно като живееш между добри хора, ако ти трябва техните мисли, можеш да ги превърнеш в злато – толкова, колкото ти трябва. Ако имаш хиляда овце и ти трябва масло, като издоиш млякото, може да го очукаш и да извадиш масло колкото искаш. Какво има да се безпокоиш?

Казвам: ние, съвременните хора, не разбираме същественото. Казвате: „Любов, любов, но трябва да си имаш парици“. Това е друг въпрос. Щом влезеш в един човешки порядък, ти трябва да се подчиниш на него. Например канят те на някой журфикс. Министър си, непременно ще туриш цилиндър, фрак – не може да идеш с обикновени грехи, има известен ред. Или военен си: имаш чин полковник или капитан, или генерал, или поручик, или подпору-

чик, или взводен, или фелдфебел, или най-после ефрейтор. Ефрейторът носи една нашивка, взводният – две-три нашивки, после фелдфебелът – едно голямо парче плат. Другите носят звезди и тъй нататък.

Та казвам: това е човешки порядък. Човек се отличава със своя ум. Ако ти имаш отличен ум, защо да не го употребиш? Ако имаш отлично сърце, защо да не го употребиш? Ако имаш отлична воля, защо да не я употребиш? В един порядък на нещата как трябва да постъпите? Ако вие идете в ангелския свят и кажете, че някой ангел има да дължи някому, всеки ангел, който чуе, че друг има да дължи, той ще плати. Комуто кажете това, той веднага ще плати дълга. Или ако покажеш някой недъг, той веднага ще го изправи. Ангелът никога няма да вземе предвид, че онзи има този недъг – един ангел никога няма да повярва, че друг има недъг. Ангелите не знаят какво нещо е погрешка: един ангел никога не може да види, че друг ангел има погрешка, че не е постъпил добре. На Земята ние имаме погрешки. По някой път аз може да плюя на земята. Това не е възпитание. В България обикновено не носят кърпа за нос – някой хване носа си и го изчисти на земята. Та казвам, че гледам често религиозни хора да говорят: „Да ти кажа какво казаха...“. Така той чисти носа си. Аз казвам, че човек една седмица трябва да не си спомни за нищо лошо – като гледа хората, да не вижда лошото в тях. Не че така ще оправим света, но ще покажем колко сме силни. Като се изсекне някой, аз ще уда да изчистя: ще тръгна подире му и колкото пъти се изсекне, ще изчистя с кърпа, без той да знае.

Та казвам: новото учение е не както е писано в закона, но в това, което мога да направя в света. Бог постоянно мисли как да оправя нашите погрешки – и ги изправя. Господ не вижда погрешките. Апостол Павел казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше в грях“.

Та казвам: ние сме дошли до едно място, дето Любова изисква от нас големи жертви. Разправяше ми един мой познат. Минавал някъде, носел в торбата си хляб и

ябълки. Иде един насреща му и се оплаква, че няма нищо. Казва му моят познат: „Нося една торба с ябълки, да ти ги дам, отвори си торбата“. Срещнатият иска да му се оплаче, че и хляба са му взели. Моят познат рекъл: „Имам и хляб“. Та казвам: това е вътрешна предвидливост. Защо да не седим и да разглеждаме света така, както Господ го е създал, а го гледаме, както хората са го създали.

(Учителя чете отново от беседата:)

„Така душата уяква в доброто, справедливостта и разумността. Случката е най-малкият подтик от Бога към доброто, най-малкият подтик към справедливостта, най-малкият подтик към разумността. Нехайството към тези добродетели създава всички страдания в живота. Страдаш, защото си нехаен към доброто; страдаш, защото си нехаен към справедливостта; страдаш, понеже си невнимателен към разумността.

Напусни калния път на живота, дето всичко е мъгла, и тръгни по възходящия път на Любовта. Не презирай малките цветенца, които срещаш по пътя. Не презирай малките росни капки, що виждаш по повърхността на листата. За какво служи един цвят? Всеки цвят ще ти даде това, което ти липсва. Често срещаш един червен цвят – той ще ти даде подтик в живота. Срецаш жълтия цвят – той ще ти даде подтик за разумността. Срецаш синия цвят – той ще развие вярата ти.

Казвам: цветята, между които ние минаваме, са проводници на Божиите блага. Срецаш жълтия цвят – той е подтик към разумния живот, цветето казва: „Благата и разумността, които Бог ти е дал, използвай ги!“. Не забравяй Божиите блага на разумността. Минеш покрай червения цвят, той ти казва: „Не забравяй Божиите блага на живота“. Това ти напомня той.

Не презирай говора на малките птички, които цвъртят по света. Ти мислиш, че птичките цвъртят. Не, това цвъртене е говор. Петелът, който постоянно кукурига, какво казва? Ти си тъжен, той ти казва: „Ще се оправят работите“. Изгубил си пари, петелът казва: „Ще се оправят работите“. Заболял е някой – като кукурига

петелът, всичко ще се оправи. Затуй всеки трябва да си има по един петел, който да му кукурига. Той казва: „Слънцето ще изрее, гъжд ще има, плодородие ще има“. Винаги говори хубаво, затуй неговото кукуригане дава разположение. Кучето, като лае, не дава разположение, но като пее петелът, на тебе ти е приятно.

Та казвам: петелът ни трябва добре да пее. Човешкият ум е този петел. Който има ума, всичко може да оправи. Не отхвърляй малката песен на светлината, що весели твоята душа. Не отказвай услугите на малкия бръмбар, що се моли около тебе и бръмчи. Бръмбарът, като бръмчи, казва: „Използвай ума си, който Бог ти е дал“. И когато кацне на коляното ти, погледай го и му кажи: „Благодаря ти за услугите, що ми носиш“. Говоря не за хапливите мухи, които хапят, но за малките бръмбари, които милват. Хапливите бръмбари, това са големите хора в света.

Говорй ясно и отчетливо, не бъди гъгнив. Всеки човек, който седи на два стола, е гъгнив. Всеки човек, който не знае как да постъпи в дадения случай, е гъгнив.

В света на доброто и злото първо избирай доброто, после направи злото да служи на доброто. Не завързвай приятелство със злото, защото това е най-тежкия товар, който можеш да понесеш, най-тежката работа, която можеш да свършиш, то е най-трудното учение, което можеш да постигнеш, и най-големите изненади, които можеш да срещнеш. Злото има само един приятел – това е Любовта. Запознай се първо с нея, после със злото. Никога не се познавай със злото, преди да се запознаеш с Любовта. Запознай се с нея – и тогава със злото. Значи огънят не се бута с пръст, а с дилаф.

Светът на доброто и злото е свят на Божествено-то. Не влизай там преждевременно, понеже не ти е мястото. Ти нямаш познанието и силите на тия напреднали същества и можеш лесно да пострадаш. Страданието, което не може да се използва, става спънка за душата; страданието, което се използва, е подвиг за душата.

Радвай се на малките блага, които Бог ежедневно и непрекъснато ти изпраща, за да те подкрепят в твоя път, който те води към Любовта. Когато влезеш в нейните предели, тя ще ти покаже красотата на Божествения свят. Без нея Божествените блага са непостижими, с нея всичките Божествени блага са нишки, с които целият живот е изтъкан.

Духът е този, който със светлина изтъква добрия живот в човека.

Ходи в светлината, за да те благослови и Господ. Използвай всичките нейни опорни точки, използвай всички нейни опорни възможности. И на най-малкия неин лъх обръщай внимание, за да изучиш незнатните пътища на живота. Те носят скритите Божи радости, които слезат от Небето.

Земята е място за Божиите скривалища, от които ти се ползваш всеки ден. Даже и прахът там е ценен, както златото. Колко смислена дума е думата *прах*. На български тя има два смисъла: съществителното *прах* и глагола *прах*, очисти. Прахът е символ на отлична чистота.

И най-после се казва: там, дето е Бог, смърт и живот са все едно. Пребъдвайте в Него, за да пребъдва и Той във вас.

Заучавайте ценните думи на Любовта.“

Да не търсим празните пътища на живота, да се качим в реалните води на Божествения свят, който Бог е създал. Сега има три важни неща: всеки от нас трябва да бъде добър, всеки от нас трябва да бъде разумен, трябва да бъдем справедливи. Учението в училището, онова, което ще научим, за което трябва да дадем изпит, то е важно. Любовта е необходима за живота, светлината е необходима за знанието и свободата е необходима, за да се познае Истината. Трябва да бъдем свободни. На нас ни трябва да имаме само една нишка, с която да бъдем свързани. Едната нишка, с която трябва да бъде свързана душата ни, това е Истината. Тя е пътят, по който

увдат всички Божици блага. Когато имаме много конци, с които сме свързани в света, всички те стават препятствие на нашата гуша.

Казвам: трябва да се освободим от всички ония лепкави вещества, които ви спъват. Ние казваме, че хората ни спъват. Че кой ще ни спъне? В света, в който живеем, в хората ли живеем, или в Бога? В Бога живеем. Следователно никой не е в състояние да ни спъне. Бог е направил всички хора свободни. Ние сами се спъваме, като мислим, че някой ни спъва. Той може да те спъне, но ще те спъне в момента, в който ти мислиш за живота. Казвам: всички мъчнотии в живота идат в момента, в който ти прекъснеш да мислиш за Божественото – тогава ще дойде някоя несгода в живота. Затова дръжте постоянно връзка с Бога. Онова, което Любовта ще ви научи, правете го. Любовта на нов език ще ви говори, тя няма да ви говори, както сега. Писанието казва: „Всички ще бъдат научени отвътре“. Когато Любовта започне да говори отвътре, тогава сме на правия път. В онова, което отвътре се говори и което отвън се говори, там е Бог.

Сега вие сте най-богатите хора на света, това да го знаете – няма по-богати хора от вас.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

19 юли 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВОСТ, РАЗУМНОСТ

Добрата молитва

91. псалом

Молитва на Царството

Изгрява Слънцето

Ще прочета 23. глава от Йеремия. Една доста интересна глава, която показва как са гледали хората в това време. (*Учителя прочете главата.*)

Духът Божий

Съвременният християнски свят е построен върху критика, върху най-модна критика. Младите красиви момци и младите красиви момичета се облекат, има едно състезание кой е по-красив. Вестниците пишат: този или онзи е красив – дават премия за красотата. Хубаво нещо е да се дава премия за красотата. Трябва да има премия за красотата, да има премия за добрите качества, премия за доброто, премия за разумността, после – премия за честността и справедливостта.

Пророкът малко е пресилил, пресилено говори, като голям патриот – той казва какво лъжат пророците. И днес пророците и гагателите лъжат... Днес светът е пълен с пророци: ако идете в Англия и Америка, пророци колкото щеш. Искаш да започнеш някоя търговия – ще идеш да питаш някой астролог или хиромант ще ти върви ли, или не. Доста скъпо се плаща за това. За една сделка ще ти пророкува – ще му платиш пет английски лири; всяка една струва три хиляди, три хиляди по пет – петнайсет хиляди за едно пророкуване. Колко време ще му вземе да ти пророкува? Петнайсет минути. Сега има пророци на кафе – обърне чашата с кафето, пророкува. Има пророци

на боб, на чер и бял боб. Видял съм бабата – извади боба. Вие се смеете, но наука има в това – като раздели боба, тя знае да смята, тогава започва да приказва.

Сега пророкуването е като зрението – то е нещо, което човек вижда. Аз гледам много реално на това. Някои хора са късогледни, някои надалече гледат. Късогледният вижда на една педя пред себе си, далекогледите са онези, които надалече виждат. Каквото са видели онези, лъжливите пророци, то показва, че пророкът е недоволен. Най-първо човек, за да бъде пророк, трябва да има светлина в ума. Пророк, в ума на когото не влиза светлина, е загазил; пророк, в сърцето на когото не влиза топлина, е загазил; пророк, в когото не влиза сила, е загазил. Ако пророкът е болен, той не е никакъв пророк. Идеш при един болен пророк – той ти предсказва бъдещето. Не ходи при такъв, да си губиш времето.

Някой пита: „Как да се подобри животът?“. Във всеки човек Бог е вложил един начин как да се подобри животът. Три неща има, в които човек може да се подобри: неговата глава, неговите дробове и неговият стомах. Макар че в Евангелието наричат стомаха търбух, това е неразбиране. Стомахът представя физическия свят, гърдите представят духовния свят и главата представя Божествения свят. Следователно ако на физическото поле не ядеш храна, каквато трябва, ти ще се намериш в противоречие. Ще ядеш най-хубавата храна, ще пиеш най-хубавата вода, ще дишаш най-хубавия въздух, а не такъв, който е пълен само с дим. С очите си възприемай най-хубавата светлина – ще виждаш най-хубавите неща, които съществуват в Природата.

Сега някой път един художник се разгневява за много малки работи. Види, че ученикът е нацапал платното, че не е сложил краските намясто, и казва: „Така не се турят краските“. Сенките е сложил ненамясто, а ги е нацапал, очите ги е направил такива, изпъкнали, носа е направил голям. Казва: „Така не се рисува.“ „Аз така го виждам“. Някои хора има, които виждат човешките носове по-голям, отколкото са, някои виждат човешките носове

по-къси, отколкото са. Някой път виждате с едното око предметите по-големи, а с другото – по-малки. Затвори едното око – и ще видиш предметите по-малки. Кое е по-хубаво – да виждаш предметите по-малки или по-големи? Лявото око някой път предметите ги вижда по-малки, дясното око ги вижда по-големи – има пак раздвоение.

Ти захващаш някоя работа и казваш за някого: „Красив е като ангел“. Аз не виждам никаква красота и нитам: „Къде е ангелското в него?“. Аз наричам ангел всеки човек, който може да ти запали чергата; човек, който не може да ти запали чергата, никакъв ангел не е. Човек, който вкъщи не може да ти запали огъня, какъв ангел е? Вие се плашите, че като се запалите, ще изгорите. Това е друг въпрос – да се запалиш, а друго е да изгориш. Казва някой: „Запали огъня!“. Какво лошо има, като ти запалят свещта или ако завъртиш ключа? Ще дойде светлината. Какво лошо има, ако се запали Слънцето? Учените хора казват, че има милиони градуси топлина на Слънцето – какво лошо има в това? Казват: „Лошото е, че при милиони градуси ще изгорим“. Нека да имаме милиони градуси – благодарение на тях ние приемаме светлината и живеем добре. Ако се намали светлината на Слънцето, и за нас ще бъде лошо.

Този пророк е пресилил нещата. Един от добрите пророци у евреите е Исая³³. Ако ние бяхме живели във времето на Иеремия³⁴, как бихме говорили? Сега всеки се интересува от войната и пита: „Кой ще победи?“. Българите, като питат кой ще победи, имат предвид себе си, англичаните имат предвид себе си, германците имат предвид себе си. Всичките питат кой ще победи. Силният ще победи. Досега как е било? Винаги силният е побеждавал. Кога са побеждавали зайците, кога са побеждавали мухите?! Ние в света искаме едно право. Ти си заек, а искаш правото: тежко ти и горко ти, ако ти го дадат. Вие търсите едно право извън Господа: да дойде Господ и да ви даде правото. Ако ти сам не си в сила да си дадеш правото, никой няма да ти го даде. Ти сам трябва да осъзнаеш своето право, после трябва сам да имаш

сила да изпълниш правото. Сега вие уповавате на Господа отвън: отвътре хората още не са се научили да уповават на Господа.

Сега ще ви направя един малък разбор. Вие имате едно много криво понятие за човешкото сърце. Малко християни съм срещал, които имат ясна представа за сърцето. Казват: „Нечисто е сърцето“. Че е нечисто, нечисто е, но това не е голямото зло на сърцето. В сърцето на човека са вложили най-голямото богатство. Всичкото злато, което има, е вътре, но сърцето е окаляно отвън. Че е оцапано, оцапано е, но ако се очисти, е чисто. Самите материали са здрави, в тях няма нищо калпаво. Отвън е оцапано сърцето и трябва да се изчисти. Външно животът на човека е позлатен. Нечистото сърце ако не се чисти, златото не излиза – затова човек страда. Като се очисти сърцето, иде Божественото благо. Казвате: „Не е добро сърцето“. Ако не е добро, защо Господ казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си“. Господ казва, че ще очисти греховете отгоре, ще очисти и сърцето. В сърцето е вложен капитал, който отгоре е оцапан, златото и всичките хубави работи са оцапани. Бог казва да Му дадем сърцето, за да го очисти. Той е вложил най-хубавите работи в него, затуй сега трябва да го очистим.

Има пари, жълтици, които са оцапани отгоре. Гледат да ги изчистят, но да останат старите надписи. Тези монети струват много скъпо, но ако се изтрие написаното, не струват. Какъв е законът? Ако не изчистите сърцето си, ще страдате; ако изчистите лицето, което е позлатено, пак ще страдате. Ако не очистите сърцето, ще страдате, понеже като изчистите лицето, което е позлатено, ще излезе медта отдолу, отровата. Да готвиш в една медна тенджерка, която е некалайдисана, е отровно. Казвам: не чисти само лицето, което е позлатено – като го изчистиш, ще излезе лошото. Лицето отвън е златно, отвътре не е. Сърцето си трябва да чистиш, понеже като изчистиш отвън сърцето, ще излезе златото, което е отвътре. Под думата *злато* разбирам знанието и мъдростта вътре; а пък под думата *лице* разбирам онези

предохранителни неща, които Бог е турил отвън – тях не ги премахвайте.

Срещаш по пътя си една замръзнала змия – защо ще я съжаляваш, защо ще я туряш в пазвата да ѝ направши добро? Тя, като се съживи, ще те ухапе. Защо ще съжаляваш онази кобра, защо ще съжаляваш един лош замръзнал човек? Нека си седи замръзнал. На лошия човек като му направши добро, като го събудиш, той на сто души ще направи пакост. Защо в себе си ще даваш ход на една лоша мисъл – тя на сто твои мисли ще причини зло? Не ѝ давай ход, нека стои замръзнала. Майката иска да бие детето си. Има педагози, които казват, че не трябва да се бие. Трябва да се бие човек, нищо повече, но да знаеш как да го биеш. Пианистът не бие ли пианото? Знаеш колко удари има: *бум-бум*, но бие човекът на свят, музикално бие. Трябва да знаеш къде да биеш човека и как да го биеш. Не биѝ човека с дърво, но с ръката си, понеже като го удариш, намагнетизираш го. Хубаво е майката да дигне задницата на детето и да започне да бие с ръката. Дъщерята и синът казват: „Мамичко!“. От ръката излизат онези, благородните сили: от първия пръст, от втория, от третия. Не да се бие с дърво, не с камшик. Даже на болните хора препоръчват да се бият – новото лекуване е да се бият. Това е само метод – болният, като го биеш, трябва да оздравее.

Често човек се уплашва и от своя страх си донася една болест. Преди няколко години мисля, че беше, имаше един случай в Южна Америка. Двама парализици лежат в една болница. Лекарите ги лекували, но ги оставили като неизлечими. Седят двамата парализици, разговарят се. Казват: „Няма да ни бъде, ще се мре“. Туѝ градче било близо до планината. Дошла една боа и като я подгонили, влязла в болницата, а после в стаята на тия парализици. Те като я виждат, изскачат навън. Забравили, че са болни, хукват да бягат. Питам: каква сила ги оздрави, кажете ми? Хубаво е по някой път да се уплаши човек, понеже тази парализа ще изчезне. Трябва да се уплаши: страхът от Господа е хубаво нещо. Тези двама души казвали: „Бла-

годарим, че влезе онази скопосница, другояче досега щяхме да лежим“.

Ако едно зло влезе в дома ти и те изкара от туй паралитично положение, не е ли това едно добро? Мина вчера този аероплан – и виждам как трепери сърцето на този, който е вътре. Отгоре ходи уж да хвърля бомби, но и нему сърцето трепери. Той има страх, знаеш ли какъв – има еврейски страх. За герой минава, но казвам: няма човек, който да не се страхува в света. Всякога слабият, като дойде силният, се страхува; но при силния като дойде още по-силният, и него го е страх. При един голям пехливанин, който завалил двайсет души, дошъл друг, по-голям пехливанин. Като го хваща, първият вижда онези ръце, ония мускули... Като почва да го разглежда по-големият юнак, на пехливанина започва да му тупа сърцето, казва: „Тази работа е сериозна. Всичката слава, която имам, този ще я вземе“.

Казвам: ние сме пред невидимия свят. Някои искат от невидимия свят да видят кой е герой. Ако твоят ум не може да побеждава тъмнината, ако твоеото сърце не може да побеждава студа, ако твоеото тяло не може да побеждава безсилието, тогава в какво седи твоеото знание? Със силния не се борете – упражнявайте се. Много пъти големият борец се бори с големи борци, но той най-първо ще се предаде, като че ги учи на методите как да се борят, и ще падне на земята. Погледнеш – младият борец се намира под големия – уж ще го победи, но по-стария го побеждават. Майстор е по-големият, той показва – има начини как да води борбата.

Да кажем сега, че вие сте страхливи. Казват ти: „Не се страхувай!“. С какво трябва да замениш страха? Според съвременните научни изследвания отгоре на страха е поставено онова, Божественото чувство на справедливост. Животните са дошли до страха, човек от страха минава в справедливостта. Не можеш да бъдеш безстрашен, ако не си справедлив. Следователно за да станеш безстрашен, трябва да бъдеш справедлив. Всеки човек, който не е справедлив, е страхлив. Страхливият не може

да наследи Царството Божие. Ако искаш да лекуваш своя страх, трябва да бъдеш справедлив. Ако искаш да лекуваш безлюбието, трябва да проявяваш съчувствие. Безлюбие е, когато главата отпред е ниска, а отзад е висока. Висока глава отпред, а ниска отзад – това е любов.

Да ви приведа този пример, но не като аргумент. Силните течения стават при по-големите наклони; дето полето е равно, теченията са слаби. Следователно когато става наклонено, стават и големи пороища. Големите пороища показват голямото безлюбие, което съществува в света. Затуй всякога човек трябва да има една мисъл, трябва да има съчувствие навсякъде, където ходи. Минаваш покрай някое бръмбарче – като му съчувстваш, ти повдигаш главата си нагоре. Всеки ден като имаш съчувствие, трябва да придобиеш този характер. Бог обръща внимание и на най-малките работи. Бог като дойде при него, и бръмбарът Му се оплаква. Той се поусмихне, погледа го – и бръмбарът оживява. Дойде някой човек, погледа го пак Бог – и той оживява. Всички ги оживява Бог: те идват, заминават си, а Той всички ги оживява. Ние страдаме на Земята без Него, Той на всички дава живот. Бог не мори никого, но наказва. Ето в какво седи наказанието. Щом идеш при Господа и имаш десет гвоздеи, забити в тялото – като ги тегли тия гвоздеи да ги извади, това е болката. Той извади една лоша мисъл из ума ти – ти страдаш; извади друга мисъл – пак страдаш, казваш: „Пострадах“. От сърцето ти извади лошо желание – ти пак страдаш. Но тия страдания носят живот.

Следователно когато в живота и в Природата имате страдания, вие се радвайте на вашите страдания. Вие се осакатявате, като казвате: „Защо трябва да страдаме?“. Една млада сестра от няколко години казва: „Защо трябва да страдам?“. Щом не искаш да страдаш, не идвай на Земята, никой не те е повикал. Баща ти страда, майка ти страда, братята ти страдат, а ти искаш да правиш изключение, да не страдаш. Казва тя: „Аз не искам да страдам“. Отговарям ѝ: „Има гадатели, иди да ги попиташ. Кой ще ти каже как да не страдаш?“. Като пла-

тиш двайсет лева, има циганки, дето започват да лъжат, казват: „Ти имаш пет кила късмет“. На младата мома циганката казва: „Ти ще се ожениш за богат и късметлия момък, като княз“. Като се ожени момата за този княз, той по три пъти я бие на ден. Пита тя: „Защо лъже циганката?“. За пари. Един бакалин казва: „Първо качество е този ориз“. Аз го виждам, че не е първо качество, защото в първото качество няма нито едно строшено зърно, всичките зърна са здрави. Преглеждам ги и виждам: две са здрави, три са счупени. Бакалинът казва: „Първо качество е“. Казвам: не е първо качество това, не е и второ, защото във второто качество две зърна са цели, едно е счупено, а в третото качество почти всички зърна са начупени.

Мога да ви кажа така: вашето щастие сега във вашето гърло, вашето щастие сега във вашето чело. В челото има известни чакри³⁵, така ги наричат индусите. Религията сега отгоре на главата, там има един хилядолистник. Ако този хилядолистник е развит, той има хиляда листа. Това са всичките Божии благословения, които се включват там. Ако твоят хилядолистник не е развит, целият ти живот е нещастен. Ядеш някой път, когато си здрав – като че мед ти капе, като ядеш онази баница, като ядеш онези сливи, ябълки, като пиеш сладко винце или водица. Казвам: езикът ти трябва да е в нормално състояние, да не е побелял, да е червен. Като ядеш втори път, пак да ти е приятно. Трети път като ядеш, още по-приятно да ти бъде. Не яденето да ти бъде култ, но то да е един стимул във вас.

Аз наблюдавам: често тук като ядем, не виждам весело състояние, а само сериозни хора. Като погледнеш празната паница – да се усмихнеш, че си я изпразнил. Като погледнеш, че е пълна, тогава трябва да се начумериш. Като погледнете сега празната паница, вие свиете вежди. Достатъчно е една паница да има, два пъти не става. Аз не съм за ядене по два пъти, аз съм за едно ядене. Като ти сипят една паница, достатъчно е. Направете този опит, където и да сте: колкото и да ти

сипят, не казвай нищо, но като изпразниш паницата, да се усмихнеш – не искай втори път да ти дадат. Ако ти напълнят паницата и я оставиш празна, тогава готвачът е сериозен; когато не изпразниш паницата, готвачът не се радва. Като излезеш, трябва дълго време да се радваш на празната паница. Много хубаво е туй ядене, много хубав е този хляб. Трябва да носиш в себе си Божиите благословения.

Една сестра ми разправяше за този аероплан. Тя не чула първата тревога, но чула, когато свирили отбой. Помислила, че това е тревога, и се молила. Когато дошла първата тревога, не се молила; след отбоя се молила, а аеропланът си бил заминал. Когато другите престанали да се молят, тогава се молила да я избави Господ – тя чула отбоя и се молила двадесет минути да я избави Той от злоото. Питам: в началото ли трябва да се молите, или в края? В края благодарете, че аеропланите са си заминали. Когато се молим да ни избави Господ, вместо да благодарим, това не е намясто. Казвам: когато идат аеропланите, бъдете будни да слушате първата тревога. Но трябва да слушате и последната, за да знаете в началото как да се молите и в края как да благодарите, да знаете как да измените тази молитва. Казва някой: „Напразно се молех, те отбой са свирили, а аз се моля. Излязох вѣн – гледам, тази работа се е свършила. Моля се значи за нищо и никакво“. Това значи да мислиш, че си опрал изпраните, чистите грехи. Не нипай чистите грехи, не ги пери наново. Нечистите да се перат, разбирам, но чистите защо ще ги перете пак?

Та казвам: вложете вѣв физическия живот доброто за основа като една сила. Тялото при доброто всякога може да бѣде здраво. Доброто е една мощна сила за органическият свят – това трябва да го знаете. Доброто е свързано с тялото. Дотолкова, доколкото човек е добър, дотолкова е здрав. Справедливостта е нужна за духовния свят. Колкото човек е по-справедлив, толкова вътрешното разположение на сърцето му е по-добро. Разумността е вече здравословното състояние на човешката душа. Колкото повече светлина има, толкова животът е по-лесен.

Та казвам: трябва да приложим доброто за основа, която Бог е вложил, за да подкрепим тялото. Справедливостта ще поддържа ритъма на нашето сърце. Да поддържа Божествената светлина, това значи, че ще поддържа здравословното състояние на нашия ум. Тогава Божиите благословения ще дойдат. Според мене доброто и разумността – това са ръцете на човешката душа, с които трябва да работим; това са очите, с които трябва да гледаме, ушите, с които трябва да слушаме. Без добро, без справедливост и без любов всичко в света е аномално – в тях Бог се проявява.

Някой път вие искате да знаете дали обичате някого. Не говорете дали обичате някого. В човешката любов, за да ви обичат, най-първо гледайте човекът добър ли е, справедлив ли е, разумен ли е. Ако е добър, справедлив и разумен, тогава може да разчитате на него. Но ако той не е здрав, ако е болен, ако винаги е кисел – каквото и да му направите, все е недоволен. Нахраниш го, казва: „Кой знае дали ще ме нахрани пак“. Като ме нахрани човекът, трябва да му благодаря. Днес като му благодаря, трябва да помня това ядене. Направил ми е някой най-малката услуга – подхлъзнал съм се някъде и ми е подал ръка. Казваш: „Какво толкова е направил?“. Ако не беше ти подал ръка, щеше да изгубиш живота си.

За всяка една малка услуга, която ви направят, благодарете. Ние трябва да благодарим за хилядите добрини, които всеки ден изливат отгоре върху нас ония, разумните братя. Хиляди добрини правят те на ден. Вие сте недоволен, ходите кисел целия ден. Че защо има да се сърдите?! Очите ви са здрави, ушите ви са здрави, ядете, пиете... От какво има да се безпокуите? Заплатата ви била малка – две хиляди и петстотин; казвате: „С две хиляди и петстотин живее ли се?“. Някои американски милиардери имали доход по един милион долара на година. Мислите ли, че те по-сладко спят? Цяла нощ се върти такъв като пържена риба. Един от големите милиардери в Америка се оплаквал, казвал: „Три години ме храниха като кон с овесена вода, дотегна ми“. Де му е щастието на този милиардер?

Та казвам: щастието на живота сега е в това – да възприемаш Божественото; поне да чувстваш и да ти е приятно, да мислиш приятно. Трябва да живееш с ума си, да живееш със сърцето си и да живееш с тялото си. Да живееш трите живота – това е сега същественото. Да живееш в доброто, да живееш в справедливостта, да живееш в разумността. Или да живееш в Божията Любов, да живееш в Божията Мъдрост и в Божията Истина. Няма по-хубаво нещо в света, това е най-хубавото. Тази наука сега трябва да я добием. За другите работи – за това, което ще дойде, като го видите, трябва да се зарадвате. Какво ще бъде, аз няма да ви кажа, но ви казвам това, което ще стане наскоро. Ще ме питате колко скоро... Наскоро! Разбирайте го – и като го видите, да се зарадвате.

Казва Христос: „Имам чаша да пия. Колко се утеснява сърцето Ми дали мога да изпия чашата“. Та питам: ако вие не можете да изпие чашата на Любовта, какви герои ще бъдете?

Отче наш

26 юли 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ЛЮБОВ И ОБИЧ

Добрата молитва
91. псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото

Ще прочета 3. глава от Евангелието на Йоан, за Никодим³⁶, човек, който във времето на Христа се е интересувал от новите неща.

Изгрява Слънцето

Приятно е човек да може да си почине. Някой път слушателите не могат да слушат, понеже са уморени. Много работи ги занимават, които не са толкова важни. Някои предмети са много важни. Например боли те коляното. Слушаш беседата, но в коляното се развива една друга беседа, съдържанието на която е много интересно. Някой път имаш главоболие. Сега главоболието е разправия в главата, вземане и даване. Братя и сестри, като не могат да се споразумеят в главата, започват да се карат. Виждам ги: единият на единия бряг, другият – на другия бряг – и двамата се карат, пререкания има. Карали се две жени селянки, едната – на едната страна, другата – на другата страна. Едната говори, другата мълчи, едната говори, говори, другата мълчи. Втората казва: „Кажу нещо, мари, ще се пукна“. Какво ще ѝ каже? Среца те някой, казва: „Ти си невежа.“ „И ти си невежа. Невежа, простак, некултурен... зелен си още, неузрял...“. После продължава: „Не си духовен...“, и още: „Божествен не си станал...“.

В прочетената глава се казва, че Никодим се е интересувал от новото. Казва Христос: „Човекът на новото не може да влезе в новия живот, ако не се роди изново“.

Сега първото нещо: роденият не мълчи. Щом се роди, той запее; като запее, всички го слушат. Роденият винаги започва с песен. И всички се радват: за тази песен бащата и майката правят поменик на детето, че е запяло. Даже на мене са ми разправяли, казват: „Колко хубаво пее това дете“. Отговарям: „Горе от Божествения свят иде, как да не пее“. То е слушало хубавите песни на ангелите – и като дойде тук, ще пее. Казват: „Ангелче“. Действително е ангелче. Но това е поезия за бащата и майката, те така я схващат. Които не е баща и майка, казва: „Това кречетало“. За майката и бащата е песен, за онези, които не са му баща и майка, е кречетало, те питат: „Как го търпят?“.

Та казвам: трудно е животът да се разбере без любов и обич. На всеки човек, който иска да разбере живота без любов и без обич, всичките хора му се струват като кречетало, никой не може да говори сладко. Трябва да се говори сладко. У старите българи има някои умни старци. Той има няколко сина, има няколко снахи: стари и помлади. Но свекърът обича най-младата. Тя е пълничка, с валчесто лице, с малко кафяви очи, спретната. Казва той на бабата: „Ще кажеш на младата снаха да замеси хляб“. Не казва, че иска от старата, от младата иска хляб да му омеси. Че коя е старата? Някой път свекърът я хука, колко бели била направила. Старата знае какво ще направи, но и младата никаква бяла не ти е направила. Новото ще искаш да видиш – то какво ще направи. Младата трябва да замеси хляба. И действително нейната пита е по-сладка. Случва се понякога, младата снаха като опече хляба, ако имат болка, хората оздравяват; някой път старата като направи хляба, заболяват. Тогава българите казват, че едната е късметлия, другата не е. Тогава който иска да си почива, по-добре да не меси хляба, да не готви, а да си почива. Ще накарат старата да донесе вода – тя я крак ще си счупи, я ще направи някаква бяла. Само ще я накарат някой път двора да измете – и пак е недоволна защо всякога тя трябва да го мете.

Та казвам: сега е същият въпрос – трябва човек да се роди. Кои са качествата на родения човек? Той трябва да знае три неща: роденият от Бога човек мисли право, чувства право и постъпва право. Защото в човешкия живот три неща играят важна роля: движението, в което се изразява човешката воля – как да ходи човек; учението – втората степен; и работата – третата степен. Работата – това е най-високото нещо, което човек може да прояви на Земята. Той се движи, учи се и работи. Онзи, който не може да се движи, той не може да се учи; онзи, който не може да се учи, не може и да работи. Умът трябва да се храни, сърцето трябва да се храни и душата трябва да се храни. У човек, който не храни ума си, просветата не може да дойде. У онзи, който не храни сърцето си, то не може да се облагороди; и онзи, който не храни душата си, той силен не може да бъде. Когато душата се храни, човек е силен; когато сърцето се храни, човек е благороден; когато той храни ума си, е просветен.

Та казвам: просветата не иде от четенето на книги – човек се ражда с тия възможности. Сега понякога вие се спъвате, казвате, че сте остарели. Някой път ви заболи кракът, някой път ви заболят ръцете или гърбът – това не е старост. Заболят те краката, за да ти кажат, че добър трябва да бъдеш. Заболи те сърцето и казва: „Благороден трябва да бъдеш“. Заболи те главата – умен трябва да бъдеш. Главата казва на човека: „Умен трябва да бъдеш“. Той ходи при този лекар, при онзи лекар, за да му дадат лекарство да оздравее. Като се просветиш, главоболието ще изчезне; като се облагородиш, болката в сърцето ще изчезне; като нахраниш душата си, силен ще станеш, всичко ще ти върви. Ние, като не разбираме нещата, само се оплакваме, казваме: „Болят ме краката“. Трябва да храниш краката си, затова са болни; трябва да храниш сърцето си, затова е болно; не храниш ли ума си, болен ставаш.

Какви са новите веяния? Ще кажете, че се е събрала млечна киселина в мозъка или че са се събрали някакви

отрови във венозната кръв, или че мускулите са отслабнали. Има въпроси, които можем много лесно да разрешим. Минете през кое да е село – залаят ви кучета и вие, като минавате няколко пъти, им хвърляте камъни. Това куче като те започне... Този, който хвърля камъни, културен ли е? Казва някой: „Не си културен“. Кучето те пита къде отиваш, а ти му хвърляш камъни, казваш: „Не е твоя работа“. Ти си културен човек – разправи му къде отиваш. „Не е твоя работа къде отивам – отивам, където аз искам.“ На туй куче, като те залае, хвърли му малко хляб – някой път и в тях има едно разбиране. Например ако на кучето му хвърлиш прост хляб или геврече, или симид, или бял хляб – различава ги. Като минава това куче, като му дадеш симид, очите му са отворени, весело гледа. Като мине, казва: „Няма ли пак от онези, кривите работи, от симида?“.

Сега ако едно куче може да благодари за малкото хляб, защо и човек да не може да благодари за онези хубави мисли, за онези сладки думи, които друг човек може да му каже? Аз следя навсякъде съвременните културни хора. Вестниците са крайно некултурни, не пишат право. После гледам – съчинения пишат и казват, че са много логични. Никак не са логични, идеите не са поставени както трябва. Аз мога да ви сложа краска на едно ядене, но маслото да е развалено, брашното да е горчиво. Много хубав цвят може да има, но да е развалено; а може да няма такава краска яденето и да е здравословно.

Та казвам: всяка наша мисъл трябва да има светлина. Пита някой: „Я ми кажи за оня свят“. Той ни най-малко не се интересува за оня свят. Оня свят е този свят и този свят е оня свят. Аз съм в този свят, ти си в оня свят. Но ти като приказваш в оня свят, ставаш *аз*, и аз ставам *ти*. Аз ти говоря на Земята, аз съм във физическия свят, а ти си в духовния свят. Ти като говориш от духовния свят, ставаш аз. Аз ставам ти, ти ставаш аз – каква е разликата? Аз съм във физическия свят, ти си в духовния; аз се качвам в духовния свят, ти слизаш долу – каква е разликата? В единия случай аз съм на фи-

зическото поле, слязъл съм долу; ти си горе, в оня свят – учиш се. Като се научиш в духовния свят, аз съм този, който се е научил, ти си този, който е слязъл. Значи в духовния свят има едно движение – да излезеш из къщи навън и да влезеш. Като влизаш вкъщи – това е този свят; като излизаш от къщи навън – това е оня свят. Физическият свят значи е ограничен; духовният свят е неограничен. Тогава ограниченото винаги се включва в неограниченото. Къде е физическият свят – извън духовния свят ли е той? Не, вътре в духовния свят е.

По някой път казваме за някого: „Умен човек“. Де седи неговият ум? В главата му горе – човек живее на специфично място в главата си. Главата е разделена на области – разумността е поставена на специфично място в мозъка. Щом говорим за добродетелта на човека, той живее вече горе, не живее по-долу. Това, което наричаме слънчев възел, не е в главата. Като кажем, че човек живее във физическото поле, значи той живее в цялото тяло: чувства ръцете си, чувства краката си, навсякъде в тялото му е приятно. Значи когато живееш в тялото, си на физическото поле; когато живееш в сърцето си, ти си в духовния свят; и когато живееш в ума си, ти си в Божествения свят. Ако живееш на физическия свят, даваш предимство на физическото тяло – тогава физическият свят има предимство, той е на първо място, другите ги слагаш на второ място. Някой дава предимство на духовния свят. Мнозина казват: „Имаме благородни чувства“. Някои дават предимство на ума. Трите неща, съединени в едно – човешката мисъл, човешките чувства и човешката душа, или волята – те съставят човека. Да кажем, имаш една мисъл. Ако ти не можеш да правиш подбор на своята храна, каква мисъл имаш? Вземете патката, която минава за толкова глупава – тя знае да избира кои зърна да кълве. Турите ѝ едно кафеено зърно – като го погълне, пусне го. Като ѝ сложите едно бобено зърно, познава гали е за ядене, или не. Дайте ѝ царевично зърно – веднага го гълта. Често има хора – като им дадеш кафе, като им дадеш боб, го гълтат – и вследствие на това им става неприятно вътре.

Та сега ще ви дам един пример. Имахме един приятел, който обичаше да държи сказки за спиритизма³⁷ и за съобщението с оня свят, обичаше да доказва, че има духове и можем да се съобщаваме с тях. Държал в Плевен една сказка, събрала се доста голяма публика. След като държал сказката, останал доволен. Един от публиката излиза и казва: „Искам да ти кажа нещо на тайно“. Приятелят казва: „Аз си мисля какво ли ще ми каже“. Онзи иска да му каже нещо, никой да не го чуе. Рекъл му: „Ти си голям вагабонтин“. Това е една французка дума, „голям вагабонтин“ значи голям скитник, който ходи да заблуждава хората. Казва нашият приятел: „Преряза ме“. Що ти трябваше да го слушаш?! Остави го, кажи му на този: „Не съм разположен да слушам, друг ден ела, че ми разправай“.

Никога не допущайте в ума си думи без съдържание. Питам сега: в какво седи обидността на думата, когато кажат някому *свиня*? Като кажат някому, че е свиня, може ли да стане свиня? В какво седи обидното на думата *свиня*, ние трябва да знаем. Свинята търси разрешението на въпроса чрез носа си. Постоянно, дето иде, все рови разни неща, мисли и изравя нещата. Забедете някоя свиня при една круша: като изяде крушите, които са окапали, ще започне да рови – и се чуди защо няма още круши. Тя мисли, че може да изрови нещо.

Добре, някой от вас може да постъпи по следния начин. Не ти върви – искаш да знаеш защо не ти върви. Започнеш да ровиш – искаш да се поровиш в миналото. Ако остане ти да се ровиш в своето минало, не ще прокопаш. Никакво ровене! Да ровиш, за да посееш жито и царевица, разбирам. Не се рови в своето минало! Ако нещата се заравят, това показва, че условията не са добри. Често, когато оставяме да се ровим в нашата мисъл, колко пъти забравяме нещата? Ровиш се, ровиш се – нищо не можеш да изровиш. Остане ли да се ровим в миналото – гали сме били духовни, или не... Има един речник, който трябва да се изправи. Сега ние не знаем дали първата свиня, която Господ създаде, беше като сегашните. Мислите ли, че първата свиня е била като сегашните?

Един италиански художник искал да нарисува образа на Христа. Започнал да търси обект. Срещнал един млад момък, повикал го в ателието си и нарисувал образа на Христа. Останал доволен и му платил богато. След десет години му дошло наум да нарисува Юда, тръгнал да търси обект, намерил друг човек – допаднал му, че може да нарисува по него Юда. Нарисувал Юда. Човекът му казал: „Господине, преди десет години ти рисува по мен Христа, сега рисуваш Юда Искаримотски³⁸. Аз съм същият“. Казвам: за да замяза на Юда Искаримотски, той не е живял хубаво. Преди десет години е живял приблизително живота на Христа, след десет години живее живота на Юда Искаримотски, много просташки живот.

Казвам: мислите, желанията и постъпките, които минават през нас, дават външния облик на живота. Какво ще бъде положението ти, като те гледа Бог, че целия ден си недоволен, гневен, сериозен? Защо? Или не си разположен. Какво ти дава повод да се сърдиш? Трябва да се обосновават нещата. Ти се сърдиш – защо? Не са ти платили толкова за работата? Може би този човек, на когото си работил, не е богат – толкоз има, толкоз ти дава. Може пък да е искрен този човек, да казва: „Струва си“ – да оценява труда ти.

Има хора, които обичат да имат картини. Една картина някой път струва пет-шест хиляди, някой път десет хиляди, сто или двеста хиляди. В Америка в миналото столетие дадоха едно изложение. Един европейски художник изложил картините си. Малко му дали за картината, той се разгневил и я разрязал с нож на две. Американците, като чули, че разрязал картината на две, му дали два пъти повече – американските богаташи наддавали за нея. Той казва: „Трябваше по-рано да я разрежа“. Но невсякога е така, тия сравнения невсякога могат да поправят човека.

Ще ви приведа още един пример, за да ви покажа, че разрязването на картината невсякога ползва. Това били двама приятели. Оженва се единият и иска да даде урок на своята възлюбена, че трябва да го слуша, че само така

ще може да живее. Оженват се, минава котката край него и той я разкъсва. Младата булка казва: „Пропадам! Ако той разчекна котката така, какво ли ще стане с мене?“. Десет години живели много добре. Оженва се неговият приятел, но не могли с жена му да живеят, карали се. Той пита своя приятел: „Как стана, че вие живеете добре?“. Онзи казва: „Ще ти кажа тайната. Аз разчекнах котката. Тази котка ни помогна – оттам насетне моята възлюбена ме слуша“. Първият отива вечерта вкъщи, минава котката, той я разчеква. Жена му му казва: „Закъснял си“.

Ти ще идеш на стари години да играеш на хорото. Като те видят, ще ти се смеят: на стари години не можеш да играеш като млад. Ако ти на млади години не можеш да играеш тъй, както трябва, на стари години какво ще направиш? В сегашния живот трябва да знаеш, че те гледа Господ – и трябва да те е срам от Господа. Като се разгневиш, да дойдеш на себе си още в първия гняв. Разправя се в *Битие*: Каин⁴⁰, когато беше недоволен от брата си, мислеше как да го претрепе. Пита го Господ: „Защо си така начумерен, къде е брат ти?“ „Че не съм стражар!“. Казва му Бог: „Кръвта на брат ти вика постоянно“. Направиш някоя погрешка – и нещо ти казва: „Не е хубаво това, което правиш“.

Музикантите всякога обичат тази цигулка, която дава хубав тон. Всеки художник обича хубавите бои, хубавите платна, хубавите четки. Всеки човек обича един шивач, който добре шие. Всякога обичаме хубавите съчинения, навсякъде обичаме хубавото ядене, което е добре съответно. А пък ние не сме готови... Казват: „Не си струва човек да живее хубаво“. Че няма нищо по-хубаво от това, да храни човек ума си със светли мисли; няма по-хубаво нещо да храни човек сърцето си с благи чувства; няма по-хубаво състояние от това, да си храни душата тъй както трябва.

Вие като идете в невидимия свят, Господ ще ви каже само две думи: „Как прекарахте живота си на Земята?“. Само това ще ви попита и няма да ви чака да Му раз-

правяте. Щом те попита как си преминал живота си на Земята, веднага целият живот ще се яви като на филм – и няма нищо да разказваш на Господа, животът сам ще разправя. Ти ще видиш всичките пози – и на тайно това, което си направил, всичко ще изскочи. Какво ще разправяш на Господа?! Ще те прати Той да коригираш наново този филм. Ще ти каже: „Не е направен така, както трябва“, понеже за яденето малко солчица трябва, малко пипер трябва. Не може без солчица, не може без пипер, но половин кило сол в яденето или сто грама пипер е много. Малко сол ще сложиш, с трите пръста ще хванеш, не цяла шепя.

Сега като идете на Небето, Господ ще ви попита как преминахте живота си на Земята. Какво ще кажете? Ще излязат неща, дето не сте ги сънували. Много пъти човек направи нещо и го забравя. Разправяше ми един свещеник, казваше: „Аз съм свещеник, сега и проповядвам на хората, пък по някой път влиза в мен вредна мисъл: защо стана поп, да ходиш да ръсиш този и онзи за пет-десет пари; цо не стана търговец, да печелиш пари? Някой път мисля да стана съдия: „Ще осъдиш някого, ще вземеш двайсет-трийсет хиляди лева“. Казвам: махни се от този дявол! Ако вземеш двайсет-трийсет хиляди лева, ще ядеш ли по-сладко? Или ако си търговец или каквото и да е друго, ще ти бъде ли по-добре?

Всичко се ди в онези светли мисли, които всеки ден добиваме, в онова светло чувство, в онези светли постъпки. Това е великата радост, това са вечните блага, които славят човека. Всяка светла постъпка те слави – тя е, която те обича, тя върви с тебе. Една светла мисъл е тази, която върви с тебе. Като заминаваш за другия свят, те идват като свидетели. Тия, които идат против тебе, те не са, които те обичат. Светлите мисли, светлите чувства са богатството на човека, те са неговата култура, те са неговата сила. Затова Христос говори, като казва: „Ако не се родите от вода и Дух...“. И казва тогава: „Господ толкова възлюби света, че даде Своя Син Единороден“. Аз виждам всеки ден Божиата

Любов. Светът както е направен, както изгрява Слънцето, както изгряват звездите, както растат растенията, както текат реките, както духа вятърът – всичко туй за мене е проявление на Божията Любов. В онзи, тихия вятър, който милва главите и лицето; в онази, тихата светлина, която прониква в очите; в онези хубави плодове, които утоляват жаждата; във водата, която също утолява жаждата – навсякъде виждам Божиите блага. Ние някой път забравяме това и търсим къде е Господ...

Разправяше ми един български свещеник, казваше: „Аз бях много кибритлия“. Много благороден свещеник бил, но кибритлия – на момента можел да се разгневи. Този свещеник със своето невъздържание си създад неприятности. Дошъл първият владика във Варна. С него имало един дякон: като служили, направил една малка погрешка в служенето. Свещеникът веднага в олтара му удря една плесница, че тъй не се служи. Този дякон след време става владика и идва в същата епархия, където бил свещеникът – двайсет години го мъчил. Не си позволявай да биеш дякона в олтара.

Научете се да не роптаете. Някой път казвате: „Забравил ме е Господ“. Това е лъжа: не Господ те е забравил – ти си Го забравил. Ти слагаш своята погрешка на Господа. Единственият, Който не забравя в света, това е Господ. По някой път ти като Го забравиш, Той си мъчи. Та казвам: научете се да бъдете искрени. Вие сте богати. Аз гледам, че хората нямат въздържание. Пътува някой по пътя, дойде до някоя чешма, веднага тури устата да пие. Не бързайте, постойте десет-петнайсет минути, погледайте водата и тогава пийте. Погледай я, измий си ръцете и тогава пий – порадвай се на водата, няма защо да бързаш. Минаваш покрай някоя градина – намери стопанина ѝ, поразговори се с него и тогава кажи: „Мога ли да опитам вашите плодове?“. А ти влезеш в градината и не питаш никого. Трябва да имате отношение: намери първо този стопанин, запознай се с него. Или влезеш в някоя библиотека – намери най-хубавата книга и чети. Храната, която оставя в тебе сила, която в теб оставя топли чувства и материал за мисълта, тя е добрата храна.

„Ако не се родите отново от вода и Дух.“ Всяка сутрин, като стане, човек трябва да мисли как да предизвика светлия образ на Бога. Всяка сутрин, като стане, да предизвика онова топло чувство в сърцето. Всяка сутрин, като става човек, да си представи най-хубавата храна, която Бог изпраща за неговата душа. Като сте станали днес, трябва да се радвате, че Господ е определил една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава храна за душата ви – да се радвате за тия три блага. Вие в дадения случай забравяте, че мислите за други работи. Като дойде светлата мисъл, като дойде светлото чувство, като дойде светлата постъпка във вашата душа, тогава мислете за други работи – и животът ще бъде уреден.

Човек, който не може да обича, е закъснял; човек, който не може да люби, е закъснял.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

7 юни 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

БОЖИИТЕ БЛАГА

Добрата молитва

91. псалом

Аз мога да любя

Ще прочета 13. глава от Евангелието на Йоан.

(Прочетоха се следните страници от „Божествените условия“⁴¹: от 74. стр. до края на беседата.)

Ако ви попитам защо остарява човек, какво бихте отговорили? Само старите хора са способни да станат ученици – младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, вие го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: „Стари сме, какво да правим?“. Ще се учите – младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Какво се изисква от двата крака на човека, от левия и от десния? Когато десният крак отива напред, той отива да се учи, стар е, а пък левият крак отива назад, за да работи; после краката се сменят.

Ние наричаме това движение в света. Който се учи, той може да работи; който работи, може да се учи. Който не е работил, не може да се учи, и който не се е учил, не може да работи. От празно шише вода не се пие, само от пълното шише се пие. Сега често някои казват: „Да имаме знание“. Някои сте готови вече: знаете да готвите. Всяка къщница, която не знае да готви, ще се намери в голямо противоречие. Трябва да знаеш как да месиш хляба, как да сготвиш, как да изпереш. Някоя мома стане къщница – иска слугини да има, да ѝ готвят, да ѝ перат, а тя само ходи, разхожда се като господарка, казва: „Хубаво да опереш грехите“. Че как ще ги опере

слугинята? Самата тя трябва да покаже как трябва да се пере.

Аз по някой път гледам – жените по цял ден перат измъчени. Аз се усмихвам – това е работа за пет минути. Гледам – някоя жена четири-пет часа готви. Това е работа за десет минути, не се изисква много време. Питате: „Как?“. Който не е ставал стар и който не е ставал млад, не може да научи това изкуство. Младият пере, работи, а старият готви. Готвачеството и перачеството не са едно и също нещо. Ти опереш грехата, простреш я, но си вложил нещо в нея. Тази влага на грехата пречи за обличането – ще трябва да я сложиш на слънце. Слънцето ще оправя тази работа, ще изтегли влагата – и когато ризата стане суха, ще я облечеш отгоре си.

Онези, които готвят, трябва да съберат ония елементи, които Слънцето е изпратило – след това ще започнеш да се учиш. Като седнеш вече на едно място, ти седиш при учението. Работиш с устата си, но същевременно ти се учиш и чувстваш известна приятност. От какво иде тази приятност? Тя иде от Слънцето. Кои са причините? За да дойде слънчевата светлина отгоре на Земята, тя се привлича от Образа Божий, който е в човека, и от подобие то Божие, което е във вас. Слънчевата светлина се е влюбила в човека, дошла е да го види. Като му е дошла на гости, донесла му е всичките тия блага.

Вие искате да прогресирате в света без образ и подобие. Невъзможно е! Аз наричам образ и подобие на Бога и младия, и стария. Това са две състояния. В подобие то ще учиш едно, в образа ще учиш друго. Едното е външната страна, другото е вътрешната страна. Вие искате да бъдете богати, искате да бъдете красиви, вие искате да бъдете силни и тъй нататък. Това са резултати на една дейност, на една работа, която е произлязла или от учението, или от работата. Ти в учението трябва да се учиш как да поляризираш нещата. Човек за да учи, трябва да бъде проводник. Една призма е само проводник на слънчевата светлина, която се разлага. Стъклото е проводник на светлина и това стъкло на нас ни е приятно, понеже

е добър проводник. Ако турите друго тяло, плътно, няма да пропуска светлината, няма да ни бъде приятно. За нас стъклото е приятно, защото е добър проводник на светлината.

Казвам: когато нашият ум не е добър проводник на Божествената Светлина, тогава се раждат моя противоречия. Когато човешкото сърце не е проводник на Божията Любов, тогава се раждат моя противоречиви състояния. Сега някои от вас говорите, че познавате нещо. Казано е: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго истиннаго Бога...“. Изречението е сложено в свършена форма: „Това е живот вечен, да позная...“. Не да позная, но непрерывно трябва да познавам Бога. Така е сложено в човешка форма: да позная. Познаването разбира приложение. Когато едно знание се прилага, винаги резултатите са свършени. Всичките стари хора са способни на гордост. Гордостта е старост: старият човек на осемдесет години мисли, че има голяма опитност – ходил е в странство, мисли, че всичко знае.

Едно време във Варненско идваха габровци, търговци с коне, да продават стоките си. Като дойде такъв в някое село, веднага ще вдигне знамето – и кехаята ще иде, че е дошъл еди-кой си габровец, който носи пестил, ножчета, гаванки, чехли. Като чуят хората, казват: „Чехларят е дошъл“. Започват да отиват да избират чехли, децата се натрупват за ножчета, за пестил; и той им показва малки ножчета, по-големи, още по-големи.

Ние сега се занимаваме с още по-смешни работи, отколкото габровците. Разправяше ми един попски син, който беше учил музика в странство – научил се да свири на цигулка. Като се върнал, баща му казал: „Научил си този цигански занаят, да свириш на цигулка. Попски син да свири като циганин!“. И започнали тогава в село всичките да казват: „На попа синът се е върнал и по цигански свири. Викаме го да дойде на хорото да посвири на цигулката, а ние да поиграем, не иска“. После разправят: „Този попски син знае като на цампа с четката да прави“ – рисувал този човек. Представи си, той знаел

по цигански да свири, знаел и „на щампа“ да рисува. Това ни най-малко не е циганско свирене. След време кой как минел край този попски син, като послушал как свири, казвал: „Като минах при този попски син и той свиреше на цигулката – като посвири, олекна ми. Свиреше една песен и ми олекна“. Минава някоя баба, и тя казва: „Да беше на млади години... Господ живот и здраве да дава на това попско циганче“. Всички се споразумяват, виждат хубавата страна на това свирене. Бабите си спомнят за младите години, на кахърните кахърът изчезва, като засвири, младите си потриват – и всички казват: „Господ живот и здраве да му дава. Виж, развеселява ни това циганско свирене“.

Преди години гоїде един и ме пита: „Ти как се молиш?“. Казвам: „А ти как се молиш?“. Отговаря: „Аз се моля, като се обръщам към изток, към запад, към юг, към север. Към изток се покланям, и към запад се покланям“. Питам: „Защо се молиш към изток?“. „Оттам Слънцето изгрява.“ „Защо се молиш към запад?“. „Натам Слънцето залязва.“ Питам го: „Защо се молиш на север?“. „Оттам студът иде.“ „Ами на юг?“. „Оттам топлината иде“. Казвам му: „Пък аз никак не се моля, аз се разговарям с Господа“. После казвам: „Ти си много учен човек, че се молиш. Аз сега се уча да говоря езика Божий. Ти се молиш по човешки, по Божествено не се молиш.“ „Че как да не се моля?“. „Днешният ден е сух, от два месеца не е валило. Я се помоли да гоїде гъждът“. Казва ми: „Това не е моя работа“. Рекох: „Не че не е твоя работа, но не можеш, като се молиш, да го направиш, затова не е твоя работа“.

Под думата *молитва* разбирам слизане. Човек, който се моли, се моли да му позволят да работи. Той казва: „Моля, позволете ми да направя това“. Когато някой ученик се моли да му разрешат задачата, казва: „Господин учителю, нека да кажа“. Аз каквото зная, не го казвам, а река: „Моля, позволете друг да каже“. В молитвата трябва знание, трябва да покажем своето знание, какво можем да направим. Някои под *молитва* разбират само една поза:

да обърнеш очите си нагоре, да поставиш ръцете си на едно място, да ги скръстиш, да повдигнеш коленете на краката си и да повдигнеш очите си нагоре. Това не е никаква молитва. Молитва е онова, което е в твоето сърце, да го изявиш. Да изявиш Любовта – това е молитва; да изявиш обичта – това е молитва. Казвам: всеки човек, който не може да люби, всеки човек, който не може да обича, той молитва не може да каже.

Що е молитвата? Това е процес на любовта, процес на обичта – туй е молитва. Без тях моленето е глас въпиющ в пустинята, едно невежество, което е навсякъде и за хиляди години. То е все-таки Земята да се лиши от топлината и влагата. Тогава навсякъде ще бъде пустиня. Туй, което внася в света живот, е Любовта; туй, което внася свобода, то е обичта. Двете, приложени заедно, дават живота.

Сега вас ви е срам да казвате, че любите, защото под думата *любов* разбирате съвсем друго. Под думата *любов* разбирате да бръкнете в някой джоб, да вземете кесията, да извадите парите; под думата *любов* разбирате да вземете някой плод и да го изядете. Всякога под думата *любов* вие разбирате да вземете нещо. Всеки, който обича така, го е срам. Как няма да го е срам? Как няма да го е срам онзи, който краде? Него го е страх, защото никои не одобрява стореното. Кого одобряват повече – който взема или който дава? Който дава. Любовта е единствената сила, която нищо не взема, а дава в света. По някой път Любовта по човешки се учудва, защото хората са недоволни. Те искат тя да остане с тях, да им говори, да ги утешава. Любовта не утешава никого. Ти си гладен – тя ти дава да ядеш; искаш да се учиш – тя ти дава книги; искаш светлина – тя ти праца светлина; искаш топлина – праца ти топлина. Любовта ти дава възможност да се ползваш от нейните блага.

Една царска дъщеря, която била затворена, се молила на Господа някой да я срещне, за първи път да ѝ измие лицето и да я целуне. Един ден, като се разхождала, паднала в една река и се окаляла. Минава един момък, тя казва:

„Ще се угавя“. Той я изважда и понеже лицето ѝ било окаляно, завежда я на чешмата, измива ѝ лицето, измива ѝ ръцете и я целува. Вие ще кажете: „Защо я целува?“. Как бихте обяснили защо човекът целува с устата си? Човек рядко трябва да целува с устата си. Само когато направи едно велико дело, трябва да си подпише името – в името на Любовта и в името на Обичта: горната бърна в името на Любовта, долната – в името на Обичта. Ще каже: „Аз направих това, подписвам се“. След като си направил едно велико добро, една жертва – това е смисълът на една целувка. Направил си нещо, извършил си Волята Божия като човек. Но никога не забавлявай човек – трябва да дадеш нещо съществено.

На нас ни трябва три съществени работи: въздухът, който дишаме, хлябът, който ядем, и светлината, която възприемаме. В света има съществени неща, които Бог постоянно ни дава. Казваме: „Къде е Господ?“. В благомo на въздуха. „Къде е Господ?“. В благомo на хляба, който възприемаме. „Къде е Господ?“. В светлината, която приемаме. Ако Той не е вътре в нас, процесът е неправилен, неправилни са тия двата процеса: любовта в дишането и обичта в храната и процесът вътре в нас. Бог в душата, в силата извършва онова по-мощно повдигане. Ние растем по единствената причина, че Бог иска това. Ние растем, понеже Бог е в нас – Този, Който ни побужда към деятелност. Когато отговаряме на Неговата Любов, когато отговаряме на Неговата обич, ние растем. Тогава се явява в нас силата. Ако не възприемаш Божията Любов и Божията Обич, ти не можеш да растеш.

Вие като млади обичате повече да целувате. Защо? Имате повече енергия, имате повече да давате. След като остареете, обичате да ви целуват. Старите хора не обичат да целуват, но обичат да ги целуват, защото в целуването се дава. Младите деца обичат да целуват старите. Младите са богати с целувките на Любовта, старите са богати с получени целувки. Но ако за една целувка не седи Любовта и ако за една целувка не седи Обичта, какво струва тази целувка? В гревността един

умен момък вкъщи имал направени три моми от восък, много красиви – искал да опитва как да целува. Той имал една възлюбена царска гъщеря. Тя отвън го гледала, че като влезе в дома си, той целува тези три моми. Тя се огорчила: как тъй да целува восъчните моми.

Питам: как ще обясните едно чувство? В сегашния живот ти си целунал една мома. В другата мома се ражда ревност – защо си целунал едната, а не си целунал и двете. Като целунеш едната мома, втората не се радва, че си целунал първата. Някой път целунеш – и не можеш да гадеш това, което искаш; тогава втори път целуваш. Целунеш втори път – усещаш, че и втория път не си дал. Целунеш веднъж – пет стотинки даваш, целунеш втори път – десет стотинки даваш; трети път – трийсет стотинки, четирийсет стотинки, петдесет стотинки... Като гадеш това, което искаш, повече не искаш да целуваш. Отива един американец в Чехия при един знаменит професор да взема уроци. Взел един урок и казал: „Втори урок по музика не искам, аз научих всичко“. Щом уроците са евтини, малко се учи, щом са скъпи, много се учи. Според мене когато хората много се целуват, много дават. Някой като целуне веднъж, казва: „Стига толкова вече“ – дал е на свят.

Питам: много ли трябва да целуваме, или малко? Малко като даваш, много ще целуваш; много като даваш, малко ще целуваш. При целувката всякога помнете: като целунеш болния човек, той оздравява. От човека излиза една жизнена сила и хората си предават Божествена енергия. Някого не искате да го целувате. Минаваш една мътна вода – не искаш да пиеш. Водата е носител на Божествената сила, светлината е носител на Божествената сила. Тази сила е във всички неща, които ние обичаме. Навсякъде в света ние търсим Божественото. Някъде го има, някъде го няма, някъде то е в голям размер, някъде е в малък размер.

Сега питам: като целувате човека, откъде трябва да го целунете? Гледам майката, като окъпе детето си, целува го откъм гърба. Някоя майка го целуне отпред, някоя

целува ръцете му, някоя краката, а някоя целуне пъпа му. На много места целуват майките децата си. Цяло познание имам за това, аз зная езика на целувките. Човекът, за да бъде здрав, целувай го на разни места. Целувай го по гърба, за да бъде здрав гърбът му; целувай го по врата, за да бъде здрав вратът му. Някой път го целувай по главата, по челото, за да бъде умен. Като го целунеш отзад по главата – да си проявява добре любовта; като го целунеш по ръцете – да работи хубаво. Като го целуваш по краката – ще ходи добре; да не ходи по лоши пътища, а по прави. Всичките тези целувки, които майката дава, не са произволни. Произволни са за онези, които не разбират. Няма в света произволни работи.

Бог е направил света. С всички ония желания, които се проявяват чрез нашия ум, ние сме носители на Божиите блага в света. Горко на онези, които не проявяват Божественото. Нямаш право да загържиш Божественото, то трябва да тече. Божественото няма спирки: човешкото може да го спиращ, но Божественото нека тече. Да не те е срам от Божественото! Аз гледам тук: един ген една млада сестра прегърнала стар брат, турила ръката си на рамото му. Ще кажете: „Глези се“. Ни най-малко не е глезене това. Когато дойде една котка и се качи на скута ти, защо се е качила; или дойде някое куче, близне те по крака – защо? Целуват те те.

Казвам: всякога ние трябва да имаме едно свещено схващане – да знаем проявите Божествени ли са, или не са, и до каква степен са Божествени. Защото според нашето съзнание такова ще бъде и нашето разбиране, и степенята на развитието на човека. Който криво мисли, не може да се подмлади; нито учен може да стане, нито добър. Необходимо е човек във всичките си прояви да бъде добър. Мъчна работа е това, никак не е лесна... Като целунеш някого ти е хубаво, но ако целунеш друг, хич не ти е приятно. Да целунеш една красива мома, разбирам, но да целунеш една грозотия?! Вземам някои неща като пример.

Има неща, които мъчно стават. Аз разсъждавам: щом като дойда до красивата мома, ще се спра и ще мисля колко време е отнело на Господа да работи, колко време е взело на Духа Божий, докато направи тая хубава мома. Господ е работил върху нея, и като я гледам, Той ме изпитва как я оценявам. Върху тази, грозната мома, също е работил, но тя е още скица отвън. Грозните моми са недовършени картини – отвътре са завършени, отвън не са завършени. Красивите моми отвън са завършени, отвътре не са довършени. Има едни моми, които и отвътре, и отвън са завършени, а има моми, които и отвътре, и отвън не са завършени. Това са два вътрешни процеса: единият процес е на красивата мома, която отвън е завършена, а другият е на грозната мома, която отвътре е завършена. Сега някои от вас сте грозни, някои сте красиви; някои отвън сте завършени, някои отвътре сте завършени. На грозните от вас вътрешният процес е завършен, външният не е завършен. Сега по две линии вървим: едни хора трябва да станат красиви отвън, други трябва да станат красиви отвътре.

Казвам тогава: Любовта е един външен процес, който създава това разбиране; обичта е вътрешен процес. Любовта е външен процес на физическото поле. Ако влезем в духовния свят, Любовта е вътрешен процес, а обичта е външен процес. В Божествения свят Любовта и обичта са отвън и отвътре едновременно; там съществува само Любовта. В Божествения свят не съществува обичта – там съществува любов и отвън, и отвътре. В ангелския и в човешкия свят съществува поляризиране на Любовта, а в Божествения свят, понеже Любовта е отвън и отвътре, тя заема едно и също място.

Казвам сега: стремете се да бъдете красиви отвън и красиви отвътре, да бъдете добри отвън и добри отвътре, да бъдете силни отвън и силни отвътре. Някои хора са силни отвън, отвътре не са силни. Тебе от мечка не те е страх, от змия не те е страх, а от много светлина можеш да се въздържаш. Хората имат една слабост: като минават покрай меда, турят пръста си и опитват

сладчината му. Питам: защо слагате пръста си в меда? Защо слагате именно само първия пръст, а не цялата ръка? Първият пръст, показалецът, винаги показва достойнството на човека, до каква степен на съзнание е дошъл той. Показалецът е външната страна на човека. Този, вторият пръст, показва какво е вътрешното състояние на човека. Третият пръст показва домашните му как са възпитани, каква хармония има; малкият пръст показва обходата на всички членове вкъщи каква е. Показалецът показва аз какъв съм, средният пръст показва жена ми каква е, третият пръст показва синът и дъщерите ми какви са; четвъртият пръст показва слугите какви са. Палецът показва какво е отношението на Бога спрямо всинца вкъщи. Като вляза вкъщи, виждам, че човекът е благороден, жената е справедлива, децата обичат красивото, добре са облечени, слугите добре вършат работата си. Виждам и отношението на Бога какво е към тях: денят е хубав, красив, всичко върви добре, децата не боледуват. Щом има нещо кривичко, идват болестите, щом има нещо кривичко, идва сиромашията.

Казвам: научете се да познавате онова, което Бог ви е дал, да сте човек по образ и подобие на Бога, да казвате: „Аз съм пратен в света да любя и да обичам. Защо гоидох в света? Да се науча на две неща: да любя и да обичам. Да приложя Любовта и Обичта в живота – това е смисълът на земния живот“. Като идем в ангелския свят, тогава Обичта ще излезе отвън, а Любовта ще влезе вътре. Като идем в Божествения свят, ще ни посрещне само Любовта, ще има единство. Тогава ще разберем какво е единството между душите. Когато всичките души са обединени в Любовта, тогава няма да има никакво противоречие в света, няма да има бели и черни – всички ще бъдат само бели.

Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.

16 август 1942 г., неделя, 5 ч.с., София, Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЯ

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

- адепт** *лат.* 1. Лице, посветено в тайните на окултните науки. 2. Убеден последовател, ревностен привърженик на някое учение.
- атавизъм** *лат.* Поява у човека, у животински или растителни видове на белези, които са свойствени само на техни далечни предци, често като уродства.
- ашикере** *тур.* Явно, открито.
- бамбашка** *тур., разг.* Особен, необикновен, съвсем различен.
- беневреци** *остар.* Тесни шопски панталони от бял шаяк.
- брави** *диал.* Глави едър или дребен добитък.
- брамин** *санскр.* Член на най-висшата, жреческата хиндуистка каста.
- буга** *ост.* Говедо, бик, бивол.
- букаи** *тур., остар.* Окови.
- бърна** *ост.* Устна.
- вагабонтин** *разг.* Безделник; крадлив, непочтен човек.
- взятничество** *рус.* Подкупничество, рушветчийство.
- вилушка** *рус.* Вилица.
- вощеница** *ост.* Восъчна свещ.
- все-таки** *рус.* Обаче, въпреки, все пак, при все това.
- всинца** *рус.* Всички.
- въпиющ** *рус.* Крещящ, остър.
- гаванка** *разг.* Малък кръгъл дървен съд с похлупак, използван в миналото като солница или за носене на по-суха храна.
- гръцмул** *разг.* Гръклян.
- гъгнив** *ост.* Който говори неясно или заеква.
- дервиш** *тур.* Мохамедански калугер.
- джубе** *тур.* Горна дреха от дебел плат, обикновено подплатена с кожа; кожух.
- диканя** *тур.* Примитивен земеделски уред за вършитба, направен от дъски с набити отдолу остри кремъци, които изчукват зърната и надробяват сламата; теглен е от коне или волове.

дилаф *ост.* Дълги щипци за хващане на горещи предмети или за разравяне на огъня; маша.

дохождам *разг.* Пристигам някъде.

дряхъл *рус.* Остарял, грохнал, изнемощял, отпаднал.

жидка *рус.* Течна.

журфикс *фр.* Увеселение, забава през деня, устроена за развлечение.

завалвам *разг.* Събарям някого на земята.

зánят *рус.* Зает, ангажиран.

звонкови (пари) *рус.* Монети.

иждивявам *ост.* Изразходвам.

изкрънквам *разг.* Измолвам нещо настоятелно и с нахалство.

изувам *разг.* Събувам си обувките.

иширет *ост.* Знак, направен с ръка, с очи и др.

кахър *тур.* Грижа, печал, скръб, мъка.

керата *гр.* 1. Рогоносец. 2. Сводник, негодник, проклетник.

кехая *разг.* Селски глашатай.

кимвал *гр., остар.* Музикален инструмент от два медни диска, които се удрят един в друг; чинели.

кирадгия *тур.* Наемател на помещение.

кираджийски кон *ост.* Кон, който превозва чужди стоки.

коркой *рум.* Птица мисирка, пуяк, фиток.

коскоджа *тур.* 1. Доста голям. 2. Доста много.

краски *рус.* Цветове.

курна *араб.* Каменно или циментово корито под чешма, където се събира вода за миене.

кърчаг *ост.* Стомна.

кюркче *тур.* Дълго кожухче или дълга горна дреха, подплатена с кожи; шуба.

лазарки *ост.* Момичета, които изпълняват народния обред лазаруване.

ледено *ост.* Сладолед или студена напитка.

линкам *разг.* Ходя, миткам, шляя се.

мазгал *тур., остар.* Дупка или отвор в кула, в крепостна стена и др., предназначени за стреляне през тях; бойница.

мамул *тур.* Царевича.

махна *тур., нар.* Недостатък, кусур.

медленно *рус.* Бавно.

- милняк** *ост.* Помя.
- мравя** *рус.* Мравка.
- мускалче** *ост.* Малка стъклена опаковка за розово масло.
- мязам** *ост.* Приличам.
- непреривен** *рус.* Непрекъснат.
- остен** *ост.* Тънка тояга с остър железен връх, която служи за подкарване на едър рогат добитък.
- паланка** *ост.* Населено място от градски тип без утвърдени административни функции.
- пеняз** *ост.* Римска сребърна монета.
- пестил** *тур.* 1. Изсушена на дълги ивици каша от варени сливи;
2. *прен.* (**правя на пестил**) Пребивам, смазвам от бой някого.
- петало** *ост.* Подкова.
- пехливанин** *тур.* Борец.
- пилаф** *тур.* Ядене от варен ориз, залят с масло.
- пиростия** *гр.* Железен триножник, който се поставя върху горещ огън, за да поддържа съдове.
- подува** *ост.* Кърми.
- полазник** *ост.* Човек, който пръв идва на гости в къщата на 20 декември, Игнажден. По него се предсказва каква ще бъде годината за семейството.
- претурвам** *ост.* Повалаям, събарям, прекатурвам.
- разбъчквам** *ост.* Разравям, разпилявам, разхвърлям.
- рандеву** *фр.* Свиждане, среща.
- рошкови** *ост.* Плодове, които се раждали в старо време в Средиземноморието и с които се хранели свинете и сиромасите.
- самун** *тур.* Кръгъл хляб.
- сгнетявам** *ост., разг.* Опитвам нещо да го събера с натъпкване, за да стане малко.
- секвестирам** *ост.* Налагам забрана за ползване на имущество, издадена от органите на властта.
- симид** *тур.* Хляб от бяло брашно, приготвен с нахутена мая.
- сказка** *книж.* Популярно изложение, доклад пред събрани слушатели; беседа, лекция.
- скопосница** *ост., разг.* Уредна, сръчна в работата си жена.
- скържавост** *ост.* Скъперничество.
- соба** *тур.* Печка, пещ.

странство *ост.* Чужбина.

схумвам се *ост.* Разпадам се от гниене, скапвам се.

тапия *тур.* 1. Документ за собственост; крепостен акт за владение. 2. Удостоверение, свидетелство.

тиящи *ст.бълг.* Хиляди.

трен *фр.* Влак.

тръвен *ост.* Конусовиден кошер за пчели, изплетен от пръчки.

уд *ост.* Крайник, орган на тяло.

услишание *рус.* Чуване, слушане.

фалага *тур.* Дървен уред, с който стягали краката на наказания и го биели с пръчки по стъпалата.

халаше *тур.* Кон, който не става за нищо; кранта.

ханъма *тур.* Женена туркиня; кадъна.

хас *ост.* (**Струвам хас.**) Обръщам внимание, засяга ме, интересувам се.

хромел *ост.* Ръчна воденичка.

хукам *ост.* Гоня някого, като викам обидни думи срещу него.

цев 1. Къса тръба от кухо стъбло или друг материал, която се използва за навиване върху нея на прежда при тъкане. 2. Къса метална тръба на оръжие, през която се изстрелват куршумите.

ципури *ост.* Маловажни неща.

цяр *диал.* Лекарство.

чешит *тур.* Особен, своеобразен човек; оригинал.

чифте *тур.* Двучевна ловна пушка.

чукундур *диал.* 1. Кръмно червено цвекло. 2. Глупак, тъпак.

шашка *рус.* Сабя.

юлар *тур.*, **оглавник** Въже или ремък, с които се връзва добичето през главата.

„Ол райт“ – „All right“ *англ.* „Всичко е наред, всичко е добре.“

„Бон, бон“ *фр.* „Добре, добре.“

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Великият океан** – Тихият океан

² **Болшевики** са членовете на лявото революционно крило на Руската социалдемократическа работническа партия (РСДРП) след разцепването ѝ на болшевики и меншевики. През пролетта на 1917 г. те се отделят в Руска социалдемократическа работническа партия (болшевики) и представляват фракция от привърженици на „максимална“ програма – отстояват пълното унищожение на буржоазната класа и създаване на работническо движение.

³ **Ван Бетовен, Лудвиг** (1770-1827) – немски композитор и пианист, представител на Виенската школа. Още когато е на възраст около 30 години, започва прогресивна загуба на слуха му и това е отбелязано в творчеството му с теми като героизъм, трагизъм и борба, интелектуална дълбочина и интензивност на изразяването. Автор е на симфонии, сонати и концерти, измежду които са *Лунната соната*, *Апасионата*, *Девета симфония* и мн. др.

⁴ **Толстой, Лев Николаевич** (1828-1910) – руски граф, писател, религиозен реформатор, философ, есеист и публицист – убеден пацифист. Отказва се от частната собственост върху земята и имението си, от авторските си права, и работи земеделски труд. Става вегетарианец и пълен въздържател. Новия си религиозен светоглед претворява в романа *Възкресение*. Признат е за един от най-великите писатели на всички времена. Световноизвестни са неговите романи *Война и мир*, *Ана Каренина* и *Възкресение*. Той реформира теоретично християнството, което проповядва вяра в богочовека Христос, в неговото възкресение и чудеса, а Толстой утвърждава християнската нравственост, изразена в проповедите на човека Христос. Създател е на религиозно-философско учение *толстоизъм* за несъпротивление на злото чрез насилие. На 82 години напуска имението си и плану-

ва пътуване за България, за да се срещне с Учителя, но умира на малката жп гара Астапово.

⁵ **Карма** (санскр. *действие, влияние, причина-последствие, съдба*). В индуизма и будизма това е разбирането за действие, което има своите последствия в положителен или негативен аспект (добра/лоша карма). Кармата е част от цикъла на самсара на причина и следствие. От философска гледна точка понятието *карма* е аналог на понятието причинност в западната философска традиция. В индуизма и в будизма това е резултатът от действията на човека. Човешкото съзнание се разглежда като извор на причинните импулси, посяти в миналото, които влияят на настоящото състояние на съзнанието, а създадени в настоящето, определят бъдещите състояния на съзнанието. Всяко съзнание, посяло дадена причина, трябва да наблюдава, да преживее и осъзнае последствията от тази причина. Поради тази причинно-следствена обвързаност се достига и до извода за необходимостта от реинкарнация или прераждане. Под кармична причина не трябва да се възприемат само действието, а и мотивите, мислите, чувствата, желанията и думите, изказани от човека. Според индийската философска традиция има три вида карма: *санчита карма* – натрупана, събрана карма, чиито резултати още не са се проявили; *прабадха карма* или карма-съдба – която съставя сегашния ни живот и събира плодовете на част от натрупаната карма; *крияamana карма* или карма-семена – тази, която човек сега създава чрез своите мисли и постъпки и чиито плодове ще бере в бъдеще. Освен индивидуалната карма, която се отнася към дадено конкретно самосъзнание, има и груповата карма, която може да се прояви и разгърне към дадено колективно съзнание на ниво семейство, род, нация, раса или цивилизация в общопланетарен аспект. Изчистването на лошата карма започва с промяната на мислите, намеренията и действията в положителна посока и чрез любовта.

⁶ **Ханаанската земя** е т.нар. **Обетована** (обещана – от *обет, обещание*) земя, намираща се в североизточния ъгъл на Средиземноморския басейн. Тя е малка по размери, заема едва 15 000 кв. км площ. Когато евреите се настаняват в Ханаан в начало-

то на XII в. пр.Хр., започват сблъсъци с местното население. Ханаан граничи със Средиземно море, с Ливанската планина и Сирия и с Пустинна Арабия.

⁷ **Моисей** е библейски герой, религиозен водач, законодател и пророк в юдаизма, една от най-важните личности в еврейската история, автор на *Петокнижието*, първите пет книги от Библията. Същевременно книгите *Изход*, *Левит* и *Числа* представяват своеобразна биография на Моисей. Той достига високо обществено положение в Египет, но оглавява евреите в усилията им да се освободят от египетското робство. Библията сочи Моисей като основна фигура в така наречения *Изход* – преселението на евреите от Египет в Ханаан, както и в консолидирането на еврейските племена около култа към Йехова. По време на пътуването им на изток Моисей получава Десетте Божи заповеди – основа на еврейското законодателство, както и на редица други правни, религиозни и житейски норми от еврейската традиция, въвежда институцията на Съдии на Израил – по-късно главни водачи на народа му, превръща брат си Аарон и неговите потомци в жреци на Йехова. Въпреки че доживява до 120 години, той умира, преди евреите да достигнат Обетованата земя.

⁸ **Обществена безопасност** е отделение на полицията за разправа с политическите противници. Създадена е през 1907 г. по Закона за столичната полиция. В началото е отделение към Канцеларията на софийския градоначалник и се състои от шест бюра – съдебна полиция, полиция на двореца (с охранителни функции), нравствена полиция, контрол, анархисти, пътници и обществени заведения. През 1919 се обособява като самостоятелно отделение. От 1925 г. е преобразувана в отдел „Държавна сигурност“ към Дирекция на полицията. След 1945 е наследена от Държавна сигурност.

⁹ **Илия** е еврейски пророк от IX век пр.Хр., живял в Древна Юдея. За него е писано в Стария Завет, Новия Завет, Талмуда и Корана. С големи подробности е разказано за него в III и IV книга *Царства* и по-малко във II книга *Паралипоменон* и *Книга на Малахия*. Пророк Илия се появява, за да върне еврейския

народ към истинския Бог, защото се е увлякъл по идолопоклонство. Нищо не се знае за произхода му. Името му, което означава *моят Бог е Яхве*, може би му е дадено заради борбата му с култа към езическото финикийско божество Ваал. Характерното за Илия е, че проповядва и изобличава дръзко и безстрашно. Той заповядва безмилостно да се избият всички жреци на вавилонската богиня Езавел. Свети пророк Илия единствен сред хората е взет жив на Небето и не е умирал физически. Той се възнася, като с ученика си Елисей отива до брега на Йордан, а от другата страна на реката стояли още петдесет ученици и ги наблюдавали. Тогава Илия взел кожуха си, сгънал го, ударил с него водата, тя се разделила и двамата преминали по сухо. Изведнъж се появила огнена колесница с огнени коне и отнела Илия с вихрушка на Небето. Като излитала тя, кожухът му паднал на земята и Елисей го взел. Когато Йоан Кръстител и Исус Христос са проповядвали, някои юдеи са ги мислели за завърналия се Илия. Според тълкуванията на православната църква за пророк Илия се говори в последната книга на Библията – *Откровение на свети Йоан Богослов*, като за единия от двамата пророци, които Бог ще прати преди края на света, за да изобличават антихриста. Пророк Илия е един от най-великите християнски светци.

¹⁰ **Апостол Павел** е един от най-важните апостоли на християнството, изиграл решаваща роля в неговото разпространение извън еврейската общност. Той е роден в град Тарс в Киликия в еврейско семейство и името, което използва в еврейската общност, е Савел. В същото време той е римски гражданин по рождение и когато пише на гръцки, използва латинското си име Павел. Той първоначално участва в гоненията срещу християните. След чудодейното явяване на Христос при Дамаск той става християнин и един от най-ревностните разпространители на християнската вяра. Проповядва в Антиохия, Киликия, Кипър, Ефес, Атина, Македония, Коринт и Испания. Около 67 г. Павел е осъден на смърт и е екзекутиран в Рим. Според християнската митология смъртта му е съпроводена от множество чудеса. Новият Завет на Библията съдържа четиринадесет послания, написани от апостол Павел.

¹¹ **Николаевка**, със старото име Хадърча, е родното село на Учителя Петър Дънов. То се намира в община Суворово, на 30 км северозападно от град Варна. Основано е през 1823 г. Първите заселници в селото са дошли през 1847 г. Те са бежанци от потушаването на Велчовата завера. Първоначално селото носи името на Хадърчалията от четата на капитан Петко войвода. Към средата на XIX в. с. Хадърча заема ръководна роля на подбудител на българщината във Варненско. Изключителната заслуга за това се пада на будния селски чорбаджия и голям родолюбец Атанас Георгиев. За пръв български учител той условил младия Константин поп Дъновски от родопското село Читак, баща на Учителя. Селото се преименува през 1877 г. в чест на княз Николай Николаевич – главнокомандващ на руските войски, по-малък брат на цар Александър II. Заедно със завареното турско население през 1874 г. с. Николаевка има 800 жители и 163 къщи, като българите достигат до 140 семейства.

¹² **Паганини, Николо** (1782-1840) – италиански композитор и гениален цигулар виртуоз. Прилага неподражаеми новаторски техники при изпълнението си и работи упорито за тяхното усъвършенстване, като свири по 15 часа на ден. Автор е на сонати, на шест концерта за цигулка, на струнни квартети и др. Концертната му дейност из цяла Европа е поредица от триумфи.

¹³ **Физиогномист** е учен, който изследва физиогномията – наука, позволяваща да се съди за характера на човека по чертите и изражението на неговото лице. За нейна родина се смята Древен Китай. За популяризирането и развитието ѝ в Европа са работили Аристотел и Питагор. През Средновековието отделни възгледи на физиогномистите споделяли и усъвършенствали Ибн Сина (980-1037) и ред водещи алхимици, през епохата на Възраждането – И. Скот, Леонардо да Винчи и Бартоломео Кокал (1467-1504) от Болония, който издава *Компендиум по физиогномия и хиромантия* (Страсбург, 1533), илюстриран с майсторски нарисувани гравюри, също и французинът Мишел Леско. Кокал публикувал през 1523 г. и учебник по физиогномия, към който се прилагал списък на знаменити хора с указание за грозящите ги беди и опасности. Леско издава своята *Физиогномия* в Париж през 1540 г. През XVI-XVIII в. с физиогномия

се занимават английският философ Ф. Бейкън и швейцарският свещеник, поет и художник Йохан Гаспар Лафатер. Лафатер публикувал четиритомен труд *Физиогномически фрагменти* (1775-1778), който предлага нов подход към физиогномията. В средата на XIX в. известният психиатър и криминалист, професорът от Торинския университет Чезаре Ломброзо, създава трудове по физиогномия, които се превеждат и издават и в наши дни. Въз основа на изследвания на 4000 престъпници Ломброзо извел теория, съгласно която има цял ред черти на лицето, които показват предразположеността на човека към извършване на престъпления.

¹⁴ **Френолог** е учен, който изследва френологията (гр.: *френ* – „ум, съзнание“; и *логос* – „наука“) – наука, изучаваща ума на човека и опираща се върху физиологията на мозъка. Тя застъпва становището, че мозъкът е орган на ума, тъй както окото се смята за орган на зрението, стомахът – на храносмилането, и т.н. Според френологията по формата на черепните кости може да се съди за проявата на сложни психически качества. Тя възниква в началото на XIX в. За нейни родоначалници се смятат учените Франц Йозеф Гал и Шпурцхайм, които твърдят, че интелектуалните и емоционалните качества са локализирани в строго очертани мозъчни центрове; проявата на тези психически качества зависи от големината на съответните мозъчни дялове; че костите на черепа се допират до мозъка и от неравностите на черепа може да се направят изводи за интелекта и характера на човека.

¹⁵ **Ханаанската земя** е т.нар. **Обетована** (обещана – от *обет, обещание*) земя, намираща се в североизточния ъгъл на Средиземноморския басейн. Тя е малка по размери, заема едва 15 000 кв. км площ. Когато евреите се настаняват в Ханаан в началото на XII в. пр.Хр., започват сблъсъци с местното население. Ханаан граничи със Средиземно море, с Ливанската планина и Сирия и с Пустинна Арабия.

¹⁶ **Мазаров, Тодор** (1907–1975) – български оперен певец, тенор, представител на стила Белканто. Пее на сцените на Софийската опера и на Виенската опера.

¹⁷ **Талант** – антична мярка за тегло, използвана в Европа, Северна Африка и в Близкия Изток. В Римската империя 1 талант съответства на масата на водата, която се съдържа в една стандартна амфора (около 26 литра). В Древен Рим талант наричат теглото на 100 римски либри (1 либра = 327 грама или на 96 драхми). С таланти измервали и среброто и златото, които имали равностойност на определено количество златни или сребърни монети.

¹⁸ На 22 февруари и на 1 март 1942 г. Учителя не дойде (бел. на стенографите).

¹⁹ **Д-р Миркович, Георги** (1826-1905) – лекар и общественик, член-кореспондент и академик на БАН. Учи в Духовната семинария в Киев, завършва гръцко и френско училище в Цариград, от 1851 до 1856 г. следва медицина в Монпелие, Франция, където е награден от Наполеон III с медал за лекуването на болни от холера по време на епидемия. Заради активната му дейност за националната ни кауза е осъден от турските поробители на вечна каторга в Диарбекир. Освободен е след Руско-турската война, установява се в Сливен, където е управител на болницата. Д-р Миркович е първият лекар в България, който започва лечение по метода на хомеопатията. Два мандата е народен представител, издава няколко списания. Първата му среща с Учителя е през 1900 г., на първия събор на Веригата. Под влияние на общуването си с него започва издаването на списание *Виделина* с материали за духовно усъвършенстване. Завършва земния си път в присъствието на Учителя.

²⁰ **Зак, Ерна** (1898-1972) е немски колоратурен сопран. Учи в Пражката консерватория, а по-късно в Берлин. Рихард Щраус написва специални творби за високия ѝ глас. Прави запомнящи се турнета в Австрия, в Нидерландия, Франция, Англия, Африка и Америка, пее в Роял Опера, в Ковънт Гардън и Карнеги Хол; участва в множество филми, представящи най-известни оперети. Ерна Зак изнася концерт в зала *България* на 26.03.1942 г., четвъртък.

²¹ **Божественият и човешкият свят**, Рилски беседи, 1940 г. Означението на страниците в беседата е според това издание.

²² **Гуарнери, Антонио** (1698-1744) е италиански майстор на струнни инструменти. Много цигулари – включително Паганини, свирят на негови инструменти. Гуарнери е изработил цигулката, известна като *Вдовицата на Паганини*. Ученик е на Николо Амати от Кремона, фамилията на когото се слави като една от най-добрите в производството на музикални инструменти. Гуарнери подписвал цигулките си с монограма *IHS*, който е един от свещените знаци на Христос – „Исус Христос Спасител“. Именно затова и заради неговия талант е наречен *дел Джезу (Jesus)*. Има свидетелства, че Гуарнери е живял и работил в манастир и е принадлежал към религиозен орден.

²³ **Кнайп, Себастиан** (1821-1897) е пастор в Бад Вьорисхофен в Германия, планински курорт в Алпите. Там разработва своите методи за лечение чрез зимно къпане в студени води, описано като медицински феномен през 1886 г. в книгата му *Моето водолечение*. На 28 години той се разболява от туберкулоза – нелечима за онзи век. Попада му книга от лекаря Йохан Хан за лечебната сила на водата. През едно студено ноемврийско утро Кнайп се потапя за секунди в ледените води на Дунав. Повтаря многократно процедурата, докато се излекува от болестта. Това заляга в основата на идеята му за лечение с вода – първо загряване на тялото чрез напрежение, после рязко и кратко потапяне в студена вода, после отново силно напрежение с цел затопляне. Кнайп е лекуващ, задълбочен теоретик и създател на цялостна система за хармоничен и пълноценен живот. Основните елементи, върху които изгражда учението си, са водата, билките, умереното хранене и движението. Той вярва в мощната сила на водата, разработва програми за лечение с нея, с което поставя основите на балнеолечението. Водата засилва имунитета на тялото чрез редуване на топли и студени душиове. Резките промени на температурата усилват кръвообращението и обмяната на веществата. Кнайп разработва повече от 120 различни приложения на водата – във вана, с душиове, гимнастика във вода, хидромасаж и пр. Той лекува безнадеждно болни. Пътува много и в чужбина, изнася беседи и лекции.

²⁴ **Ледбитер, Чарлз** (1847-1934) е англикански епископ, представител на Теософското общество и един от основателите на

Либералната католическа църква. Философската му система съчетава християнски и източни идеи и се формира през дългото му пребиваване в Индия. Автор е на книгите *Астралният мир*, *Чакри*, *кундалини и прана* и др. Като младеж проявява интерес към спиритизма. Запознава се с Е. Блаватска в Лондон и с нея заминава за Индия, където приема будизма. Връща се в Англия и става един от известните оратори на Теософското общество и секретар на Лондонската ложа, изнася лекции в Европа и Америка, където работи съвместно с Анни Безант в изследването на окултната химия и в астрален план – на мисли и емоции на човека, а също и на някои музикални форми. Ледбитер открива Джиду Кришнамурти и го обявява за учител на човечеството

²⁵ **Безант, Ани** (1847-1933) е ирландка, последователка на Елена Блаватска. Представителка е на Теософското общество и е негов председател от 1907 до 1933 г. Най-известните ѝ книги са *Древната мъдрост* и *Езотерично християнство*.

²⁶ **Соломон** е последният от тримата царе на обединеното еврейско царство, което той наследява от баща си Давид. Соломон управлява в средата на X в. пр.Хр. При него Древен Израел достига най-голямата си военна сила, като подчинява съседните области от долината на Ефрат до границите на Египет. Той предприема и мащабна строителна програма, увенчана от Соломоновия храм в неговата столица Йерусалим. Държавата, създадена от него, се разпада малко след смъртта му. Голяма част от сведенията за Соломон идват от Библията, като по-късно му е приписвано авторството на няколко от нейните книги (сред тях *Притчи Соломонови*, *Еклизиаст* и *Песен на песните*). В Библията Соломон е възхваляван за своята мъдрост, богатство и могъщество, но в същото време е обвиняван за толерантността към многобройните си жени, които, макар и приели юдаизма, продължават да почитат старите си богове.

²⁷ **Самсон** – библейски герой от *Книга Съдии*, разказваща за настаняването на евреите в Обетованата земя. Те водят борба с филистимците, други завоеватели на региона. Тогава още не съществува еврейска държава. Дванайсетте племена живеят отделно и всяко се ръководи от свой съдия, обединяващ функциите на религиозната, политическата и съдебната власт. Такъв

е и героят Самсон. Още преди да бъде роден, той е обречен от родителите си в дар на Бога – да бъде назорей: до косата му, символ на специалните връзки със свещената институция, никога няма да се докосне бръснач. Той притежавал невероятна сила, с която никой друг човек не бил надарен. Самсон трябвало да освободи Израил от филистимците. След като не успели да го победят в сражение, те подкупили любимата му Далила и пожелали от нея да узнае тайната на силата на Самсон. Когато разбрала, че неговите дълги коси, сплетени в седем плитки, му давали мощ, Далила го приспала на коленете си и повикала човек да го остриже. Загубил силата си, Самсон попаднал в ръцете на филистимците. Той бил впрегнат в хомот като послушен вол и бил заставен да работи във филистимска мелница. Очите му били извадени за присмех на врага. Дори собственият му народ се обърнал срещу него.

²⁸ **Еры, онт (ы, ж)** са букви от старобългарската и черковнославянската азбука, които са премахнати от употреба с правописната реформа от 1945 г.

²⁹ На 31 май Учителя не дойде (бел. на стенографите).

³⁰ **Йоан Кръстител** (около 6-2 г. пр.Хр. – около 30 г.) или св. Йоан Кръстител, известен и като св. Йоан Предтеча е братовчед и предшественик на Исус Христос и според Евангелието предсказва пришествието на Месията (на Христа). Той се ражда половин година преди Исус. Син е на свещеника Закария – от рода на Аарон, и на праведната Елизавета – от рода Давидов. Архангел Гавриил се явява на баща му в храма и възвестява зачеването на сина му. Йоан избягва участието на хилядите убити младенци във Витлеем и през 29 г. от Хр. започва своите проповеди. Той води аскетичен живот на бреговете на река Йордан, носи груби одежди от камилска вълна и се храни с див мед и акриди. След като навършва 30 години, започва да проповядва и да кръщава хората. Дава Свето Кръщение и на Христос – на Богоявление. Наказан е чрез отсичане на главата по заповед на Ирод Антипа. Юдейският цар Ирод се опитва да съблазни жената на своя брат Филип Иродиада. Йоан Кръстител става свидетел на случващото се и го избличава, след това е затворен в тъмница. На рождения си ден Ирод дава пиршество и дъщерята

на Иродиада, Саломе, танцува за него. След танца ѝ той ѝ се заклева, че ще ѝ даде каквото поиска. Саломе по желание на майка си иска главата на Йоан Кръстител. Ирод дава заповед да обезглавят Йоан и да донесат главата му на тепсия на танцърката.

³¹ На 21 и 28 юни 1942 г. беседите са държани на Рила (бел. на стенографите).

³² Беседата *Красотата на живота* е публикувана в томчето *Опорни точки на живота*, сборни беседи от 1941-43 г.

³³ От беседата *Възходящият път*, публикувана в томчето *Опорни точки на живота*, сборни беседи от 1941-43 г.

³⁴ **Исай**, или св. пророк Исайя, произлиза от рода на юдейските царе и пророчества във втората половина на VIII в. пр.Хр. Той живеел свято, спазвал строго Закона Господен и угаждал на Бога, Който му се явил в чудесно видение и му заповядал да възвести Неговата воля на юдейския народ. Исай сам разказва за това чудесно явление в VI глава на *Книга на пророк Исайя*. Оттогава той, послушен на Божията повеля, встъпил в пророческо служение. Господ му възвестил, че ще накаже юдейския народ заради неговата неблагодарност и безчестие. Господ в безпределното Си милосърдие се бавел с гнева Си и неведнъж избавял Йерусалим от нашествията на враговете. Но чудесните личби не обръщали към Него сърцата на юдеите. Пророкът се стараел да събуди в юдеите вяра и благочестие, като им предсказвал за дохождането на Месията Христос: той говорел за Него по-ясно и по-подробно, отколкото всички други пророци. Вдъхновен от Божия Дух, Исай проследил в пророчествата си целия земен живот на Спасителя. Той пророкувал в течение на 60 години. Преданието говори, че е умрял в дълбока старост – на 126 години.

³⁵ **Пророк Йеремиа** е живял 600 г. пр.Хр. Наставлявал народа в истинското богопочитание. Предсказал падането на Йерусалим, което е станало в негово време. По време на вавилонския плен оплакал поробената си родина. Йеремиа започнал да укорява народа заради идолопоклонството и да го предупреждава, че Божият гняв ще дойде над него. С тая цел написал книгите

Плач Йеремиев, Послание на Йеремия и Книга на пророк Йеремия.

³⁶ **Чакра** на санскрит означава *колело*. В йога ученията те се възприемат като енергийни възли в човешкото тяло. Съществуват седем главни чакри: *Муладхара* – коренна чакра. Намира се в основата на гръбначния стълб. Тя се асоциира с божествата Индра и Брахма, с елемента земя и червения цвят. Отваря се с оцеляването и се блокира от страха. *Свадхиштитхана* е сакралната чакра. Намира се близо до гениталиите. Счита се, че влияе на сексуалността и репродуктивните функции. Тази чакра се отваря с удоволствието и се блокира от срама. *Манипура* е чакра на слънчевия сплит. Разположена е над пъпа и е свързана с емоциите. Управлява стомаха, черния дроб и панкреаса. Тя се отваря с истината и се блокира от лъжата. *Анахата* е чакра на сърцето. Намира се в центъра на гръдния кош. Управлява сърцето, кръвта и кръвообращението като цяло. Отваря се с реалността и се блокира от илюзията. *Вишуддха* е чакрата на гърлото. Свързана е с общуването и речта. Всички останали се отварят с чистата космическа енергия и се блокират от болката. *Аджня* е чакрата на челото. Намира се между веждите. Свързана е с хипофизата и епифизата. *Сахасрара*, или хилядолистник, се намира над главата. Тя се активизира едва когато всички останали чакри са в равновесие. Теорията за чакрите се гради върху хипотезата, че енергията се движи равномерно в организма ни. В седем точки на нашето тяло съществува концентрация на енергия, която постоянно се движи спираловидно. Тези седем специфични точки се наричат чакри.

³⁷ **Никодим** – новозаветна библейска личност. В Своята беседа с него (Йоан 3:5-7) Христос изяснява някои важни страни от учението Си, между които е и условието за спасението на човека – новораждането. По този повод Той казва на Никодим: „Истина, истина ти казвам: ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие; роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Недей се чуди, задето ти казах: вие трябва да се родите свише“.

³⁸ **Спиритуализъм** – течение, тясно свързано с религията, чиято главна идея е контактът с душите на умрелите с помощта

на медиуми. Модерният спиритуализм се заражда в средата на XIX век в САЩ. За целта се използват карти, ритуали, кълба, вещи на покойния и много други.

³⁹ **Юда Искаротски** е един от дванайсетте апостоли, следовници на Исус Христос. Бил е ковчезник – съхранявал парите, събирани от дарения. Предава Спасителя на фарисеите и свещениците от Синедриона за 30 сребърника, като за да покаже кой е Исус, Го целува по бузата в Гетсиманската градина. Разкаян за постъпката си, той връща парите и се обесва на една смокиня.

⁴⁰ **Каин**, Авел и Сит са братя, синове на изгонените от Рая Адам и Ева. Каин е първият им син, земеделец, а Авел е овчар. Даровете на Авел към Бога са приети с по-голямо благоразположение, защото неговото сърце било чисто. Това води до поява на завист у брат му, който впоследствие го убива, извършвайки първото братоубийство според Библията. Каин сам погребва брат си Авел и отказва да се изповяда и покае пред Бога (Битие, 4. гл.). Той изгубва Божията милост, но Бог не допуска Каин да бъде убит от човек и с това показва, че Той е сам неговият съдия. Каин се оттегля в земята Нод, на изток от Едем, и става основател на град Енох, наречен на един от синовете му. След това се ражда третият син на Адам и Ева – Сит, който е праведен.

⁴¹ **Божествените условия** – първа лекция от Специалния (младежки) окултен клас, VIII година (1928-1929), изнесена на 9 октомври 1927 г.

Поредицата *Утринно слово* включва следните
заглавия:

1. Абсолютната истина (1930-1932), 2012
2. Сеятелят (1932-1933), 2012
3. Новото разбиране (1933-1934), 2012
4. Учение и работа (1934-1935), 2013
5. Топлината на Любовта (1935-1936), 2013
6. Старото отмина (1936-1937), 2013
7. Ликвидация на века (1937-1938), 2014
8. Всичко е за добро (1938-1939), 2015
9. Първият момент на Любовта (1939-1940), 2015
10. Божествената усмивка (1940-1941), 2015
- 11. Да обичаш и да те обичат (1941-1942), 2015**
12. Плодовете на Любовта (1942-1944)

Петър Дънов
Учителя

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

УТРИННО СЛОВО
1941–1942

Редактор

Спаска Миховска

Художник

Илиана Попова

Компютърен дизайн

Иван Джеджев

Печатни коли 28

Издателство

„БЯЛО БРАТСТВО“

02/ 418 0110

0897 847647

Отпечатано в Университетска печатница

sales@bialobratstvo.info

www.bialobratstvo.info

www.beinsadouno.org